

ÎN UMBRA PĂCATULUI

J.R. WARD

Cărţile autoarei sunt vândute în peste 15 milioane de exemplare, în 25 de ţări

J.R. WARD
ÎN UMBRA PĂCATULUI
SERIA FRĂŢIA PUMNALULUI NEGRU 3

***Lover Awakened by* J.R. Ward**

Această ediţie a fost publicată prin aranjament cu Berkley, un imprint al Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
În numele păcatului
J.R. Ward

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WARD, J.R.
În numele păcatului/ J.R. Ward
trad. din lb. engleză: Oana Barbu – Bucureşti: Litera, 2021
I. Barbu, Oana (trad.)

J.R. WARD
În umbra păcatului
Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşti

Dedicat ţie.
Nu va exista niciodată altul ca tine.
Pentru mine... tu eşti alesul.
Da, nu am destule cuvinte pentru asta...

Glosar de termeni şi nume proprii

Frăţia Pumnalului Negru: războinici vampiri bine antrenaţi, care îşi protejează specia de Lessening Society. Ca rezultat al reproducerii selective în interiorul speciei, fraţii posedă o forţă fizică şi mintală imensă, precum şi capacitatea de vindecare rapidă. Cei mai mulţi nu sunt fraţi de sânge şi sunt introduşi în frăţie în urma nominalizării făcute de membrii acesteia. Agresivi, încrezători în propriile puteri şi discreţi prin natura lor, aceştia îşi duc traiul departe de civili, având un contact redus cu membrii altor clase, cu excepţia situaţiei în care trebuie să se hrănească. Sunt subiectul legendelor şi obiectul veneraţiei în lumea vampirilor. Pot fi ucişi numai de cele mai grave răni, ca de exemplu un glonţ sau o înjunghiere în inimă etc.

Sclav de sânge: vampir bărbat sau femeie care a fost înrobit pentru a satisface nevoile de sânge ale altuia.

Alesele: femei vampir care au fost crescute pentru a o servi pe Fecioara Scrib. Sunt considerate membre ale aristocraţiei, deşi sunt concentrate mai degrabă pe latura spirituală decât pe cea lumească. Interacţionează foarte puţin cu bărbaţii sau nu o fac deloc, dar se pot împerechea cu războinici la ordinele Fecioarei Scrib pentru a-şi perpetua clasa socială. Au abilitatea de a proroci. În trecut, obişnuiau să servească nevoile de sânge ale membrilor frăţiei care nu aveau pereche, dar practica a fost abandonată de fraţi.

Cohntehst: conflict între doi bărbaţi vampiri care concurează pentru dreptul de a fi partener al unei femei vampir.

Doggen: membru al clasei servitorilor din lumea vampirilor. *Doggenii* au tradiţii vechi, conservatoare în privinţa modului în care îşi servesc superiorii, urmând un cod vestimentar şi comportamental formal. Sunt capabili să

iasă pe timpul zilei, dar îmbătrânesc relativ repede. Speranţa de viaţă este de aproximativ 500 de ani.

Exitus: tărâm atemporal unde cei decedaţi se reunesc cu cei dragi şi îşi petrec eternitatea.

Prima Familie: regele şi regina vampirilor şi copiii acestora.

Ghardian: tutorele unei persoane. Există diferite grade de paznici, cel mai puternic fiind cel al unei femei aflate în *sehclusion.*

Glymera: nucleul social al aristocraţiei, aproximativ echivalent cu înalta societate a Angliei din timpul Regenţei.

Hellren: vampir bărbat care s-a împerecheat cu o femeie. Bărbaţii pot avea mai mult de o femeie ca parteneră.

Leelan: termen de alint ce poate fi tradus prin „cel/ cea mai drag/dragă”.

Lessening Society: ordin al vânătorilor convocat de Omega în scopul eliminării speciilor de vampiri.

Lesser: fiinţă umană fără suflet care ţinteşte vampirii în vederea exterminării, în calitate de membru al Lessening Society. *Lesserii* trebuie să fie înjunghiaţi în piept pentru a fi ucişi; altfel, aceştia nu îmbătrânesc. Nu mănâncă, nu beau şi sunt impotenţi. De-a lungul timpului, părul, pielea şi irisurile lor îşi pierd pigmentul până când devin blonzi, palizi şi cu ochii spălăciţi. Miros ca pudra de talc. Introduşi în societate de Omega, păstrează un vas ceramic în care le este conservată inima după ce le-a fost scoasă.

Mahmen: mamă. Folosit atât pentru a identifica o persoană, cât şi ca termen de afecţiune.

Nalla: termen de afecţiune care înseamnă „iubit/ă”.

Perioada de împerechere: perioada fertilă a femeilor vampir, care durează de obicei două zile şi care este însoţită de pofte carnale intense. Survine la aproximativ cinci ani după tranziţia unei femei, apoi o dată la un deceniu. Toţi bărbaţii răspund într-o oarecare măsură dacă se află în preajma unei femei în perioada de împerechere. Poate fi o perioadă periculoasă, în care între bărbaţi pot avea loc conflicte şi lupte, mai ales dacă femeia nu s-a împerecheat.

Omega: un personaj malefic, mistic, care doreşte exterminarea vampirilor din cauza resentimentelor faţă de Fecioara Scrib. Există în tărâmul atemporal şi are puteri impresionante, deşi nu are puterea de a crea.

Princeps: cel mai înalt nivel al aristocraţiei vampirilor, după Prima Familie sau Aleasa Fecioarei Scrib. Deţinătorul se naşte cu titlul, acesta nu poate fi conferit.

Rythe: ceremonie ritualică de apărare a onoarei în faţa ofensatorului. Dacă ritualul este acceptat, cel ofensat alege o armă şi îl loveşte pe ofensator, care se prezintă fără apărare.

Fecioara Scrib: forţă mistică, sfătuitoarea regelui, păstrătoarea arhivelor vampirilor şi cea care oferă privilegii. Există în tărâmul atemporal şi are puteri impresionante. Este capabilă să creeze o singură dată, drept de care s-a folosit pentru a-i crea pe vampiri.

Sehclusion: statut de izolare conferit de rege unei femei din aristocraţie ca urmare a unei petiţii din partea familiei femeii. Plasează femeia sub îndrumarea exclusivă a *ghardianului* ei, de obicei cel mai în vârstă bărbat din familie. În acest caz, tutorele are dreptul legal de a stabili

toate aspectele legate de viaţa ei, restricţionând după bunul-plac toate interacţiunile pe care le are cu lumea.

Shellan: femeie vampir care s-a împerecheat cu un bărbat. În general, femeile nu au mai mult de un bărbat din cauza naturii posesive a acestuia.

Symphath: specie din rasa vampirilor caracterizată prin capacitatea şi dorinţa de a manipula emoţiile celorlalţi (în scopul de a obţine schimb de energie), printre alte trăsături. Din punct de vedere istoric, au fost discriminaţi şi, în anumite epoci, vânaţi de vampiri. Ei sunt pe cale de dispariţie.

Tahlly: termen de afecţiune tradus liber prin „dragă”.

Mormântul: criptă sacră a Frăţiei Pumnalului Negru. Este folosită pentru ceremonii, dar şi pentru depozitarea vaselor *lesserilor.* Ceremoniile care au loc acolo includ înscăunări, funeralii şi acţiuni disciplinare împotriva fraţilor. Nimeni nu poate intra, cu excepţia membrilor frăţiei, a Fecioarei Scrib sau a candidaţilor la înscăunare.

Tranziţie: moment culminant din viaţa unui vampir, când se transformă în adult. Ulterior, acesta trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supravieţui şi nu suportă lumina soarelui. Are loc, în general, în jurul vârstei de 25 de ani. Unii vampiri nu supravieţuiesc tranziţiei, în special bărbaţii. Înaintea tranziţiei, vampirii sunt slabi din punct de vedere fizic, lipsiţi de pofte carnale şi incapabili să se dematerializeze.

Vampir: membru al unei specii separate de *Homo sapiens.* Vampirii trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supravieţui. Sângele uman îi ţine în viaţă, deşi puterea lor nu rezistă mult. În urma tranziţiei, care se petrece în jurul vârstei de 25 de ani, nu pot ieşi pe timpul zilei şi trebuie să se hrănească în mod regulat din venă. Vampirii nu pot „converti” oamenii prin muşcătură sau transfer de sânge, deşi, în situaţii rare, pot procrea cu alte

specii. Vampirii se pot dematerializa după bunul-plac, dar trebuie să fie capabili să se calmeze şi să se concentreze pentru a face acest lucru şi nu pot transporta nimic greu cu ei. Sunt capabili să îi priveze pe oameni de amintiri, cu condiţia ca acele amintiri să fie pe termen scurt. Unii vampiri pot citi gândurile. Speranţa de viaţă este de până la 1000 de ani, iar în unele cazuri, chiar mai mult.

Capitolul 1

— Fir-ar să fie, Zsadist! Nu sări…

Vocea lui Phury abia dacă se auzea peste zgomotul accidentului de maşină din faţa lor. Şi nici nu îl împiedică pe geamănul său să sară din Escalade în timp ce obiectul ăla mergea cu 80 de kilometri pe oră.

— V, a ieşit! I-80 pentru noi!

Umărul lui Phury se izbi de geam în timp ce Vishous trimitea SUV-ul într-un derapaj controlat. Farurile luminară în jur şi-l surprinseră pe Z rostogolindu-se pe asfaltul acoperit de zăpadă într-o minge. O fracţiune de secundă mai târziu, sări în picioare şi o luă la fugă, ţintind spre sedanul aburit şi sfărâmat, care acum avea un brad pe post de ornament pe capotă.

Phury rămase cu ochii pe geamănul său şi se întinse după centura de siguranţă. *Lesserii* pe care îi urmăriseră până în suburbiile din Caldwell ar fi putut avea parte de o plimbare dată peste cap de legile fizicii, dar asta nu însemna că nu mai aveau nicio şansă. Strigoii ăia ticăloşi erau rezistenţi.

În timp ce Escalade-ul se opri brusc, Phury deschise portiera în timp ce se îndrepta pentru a-şi lua Beretta. Nu se ştia câţi *lesseri se* aflau în maşină sau ce fel de muniţie aveau. Duşmanii rasei vampirilor se deplasau în haite şi erau întotdeauna înarmaţi. Sfinte Sisoe! Trei dintre vânătorii cu părul alb coborâră, iar doar şoferul părea şubred.

Şansele de rahat nu-l încetiniră pe Z. Maniac sinucigaş cum era, se îndreptă direct spre triunghiul de strigoi cu nimic altceva decât un pumnal negru în mână.

Phury străbătu drumul în fugă, auzindu-l pe Vishous

tropăind în urma lui. Doar că nu era nevoie de ei.

În timp ce rafale tăcute se învârteau în aer, mirosul dulce de pin amestecându-se cu scurgerile de benzină de la maşina distrusă, Z îi doborî pe toţi cei trei *lesseri* doar cu pumnalul. Le tăie tendoanele din spatele genunchilor ca să nu poată fugi, le frânse braţele ca să nu mai poată riposta şi îi târî peste drum până când fură aliniaţi ca nişte păpuşi macabre.

Dură cel mult patru minute şi jumătate, inclusiv pentru a le scoate actele de identitate. Apoi Zsadist făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul. În timp ce se uita la sângele negru ce se împrăştia pe zăpada albă, aburii se ridicau de pe umerii lui ca o ceaţă stranie şi uşoară, provocată de vântul rece.

Phury puse Beretta în tocul de la şold şi simţi că i se face greaţă, de parcă ar fi mâncat şase cutii de bacon. Frecându-şi sternul, se uită în stânga, apoi la dreapta. Route 22 era foarte liniştit la acea oră din noapte şi atât de departe de centrul oraşului Caldwell. Martorii umani erau improbabili. Căprioarele nu contau.

Ştia ce avea să urmeze. Ştia că era mai bine să nu încerce să oprească asta.

Zsadist îngenunche deasupra unuia dintre *lesseri* cu faţa lui cicatrizată şi schimonosită de ură, cu buza superioară distrusă, cu colţii lungi ca ai unui tigru. Cu părul lui tuns periuţă şi cu adânciturile de sub pomeţi, semăna cu doamna cu coasa; şi, la fel ca moartea, se simţea bine lucrând în frig. Îmbrăcat doar cu o helancă neagră şi pantaloni negri largi, era mai mult înarmat decât îmbrăcat: cu tocul caracteristic Frăţiei Pumnalului Negru încrucişat pe piept şi alte două cuţite legate de coapse. De asemenea, purta o centură de arme cu două SIG Sauer.

Asta nu însemna că le-ar fi folosit vreodată pe cele de 9 milimetri. Îi plăcea să se implice personal când ucidea. De fapt, era singura dată când se apropia vreodată de cineva.

Z îl apucă pe *lesser* de reverul jachetei de piele şi smuci trunchiul vânătorului de la pământ, apropiindu-se de el.

— Unde este femeia? Când nu primi alt răspuns în afară de un râs malefic, Z îl lovi pe vânător. Lovitura răsună prin copaci ca sunetul unei crengi care se rupea în două. *Unde este femeia?*

Rânjetul batjocoritor al vânătorului stârni furia lui Z atât de tare, încât deveni propriul cerc polar. Aerul din jurul trupului său se încărcă magnetic şi deveni mai rece decât noaptea. Fulgii de zăpadă nu mai cădeau în apropierea lui, ca şi cum se dezintegrau prin forţa furiei sale.

Phury auzi un fâsâit slab şi se uită peste umăr. Vishous aprindea o ţigară rulată de mână, tatuajele din jurul tâmplei stângi şi ciocul evidenţiindu-se în lumina portocalie.

La sunetul altei pocnituri de pumn, V trase adânc din ţigară şi îşi îndreptă privirea de diamant spre el.

— Eşti bine, Phury?

Nu, nu era. Firea sălbatică a lui Z fusese întotdeauna un subiect de morală, dar în ultima vreme devenise atât de violent, încât era greu de privit în acţiune. Iar de când Bella fusese răpită de *lesseri,* furia lui era o groapă fără fund.

Şi încă nu o găsiseră. Fraţii nu aveau nicio pistă, nicio informaţie, niciun indiciu, nimic. Chiar şi cu interogatoriul dur al lui Z.

Phury fusese distrus de răpire. Nu o cunoştea pe Bella de mult timp, dar era atât de drăguţă, o femeie cu o valoare la cel mai înalt nivel al aristocraţiei din cadrul rasei. Deşi pentru el Bella însemna mai mult decât descendenţa ei. Mult mai mult. Ea învinsese jurământul lui de celibat pentru a ajunge la masculul riguros, trezind ceva profund în el. Era la fel de disperat ca Zsadist să o găsească, dar după şase săptămâni îşi pierduse încrederea că ea supravieţuise. Lesserii torturau vampiri pentru a obţine informaţii despre Frăţie şi, ca toţi civilii, ea ştia puţine lucruri despre fraţi.

Cu siguranţă ar fi fost ucisă până acum.

Singura lui speranţă era să nu fi îndurat zile şi zile de chin înainte de a fi fost ucisă şi de a fi ajuns în Exitus.

— Ce ai făcut cu femeia? tună Zsadist către celălalt vânător.

Când tot ce i se răspunse fu un „Du-te dracului!”, Z îşi pierdu răbdarea şi îl muşcă pe ticălos.

Nimeni din Frăţie nu putea înţelege de ce îi păsa lui Zsadist de o femeie civilă dispărută. Era cunoscut pentru misoginismul său – la naiba, era de temut pentru asta! Nimeni nu ştia de ce era Bella importantă pentru el. Şi nimeni, nici măcar Phury, ca geamăn al său, nu putea prezice reacţiile masculului.

În timp ce ecourile muncii brutale a lui Z străpungeau liniştea pădurii, Phury era măcinat de întrebări, în timp ce *lesserii* rămâneau puternici şi nu dădeau nicio informaţie.

— Nu ştiu cât mai pot să suport aşa ceva, spuse el printre dinţi.

Zsadist era singurul lucru pe care îl avea în viaţa lui, în afară de misiunea Frăţiei de a proteja rasa împotriva *lesserilor.*

În fiecare zi, Phury dormea singur, dacă dormea vreodată. Mâncarea îi oferea puţină plăcere. Femeile erau excluse din cauza celibatului său. Şi în fiecare secundă îl îngrijora ce avea să facă Zsadist în continuare şi cine avea să fie rănit în acest proces. Se simţea ca şi cum ar fi murit din cauza a mii de tăieturi, sângerând încet. O ţintă colaterală a tuturor intenţiilor criminale ale geamănului său.

V întinse o mână înmănuşată şi îl prinse de gât pe Phury.

— Uită-te la mine, omule!

Phury aruncă o privire şi tresări. Ochiul stâng al fratelui, cel cu tatuajele din jurul lui, se dilată până când nu mai rămase decât un gol negru.

— Vishous, nu… nu… eu nu…

La naiba! Nu avea nevoie să audă nimic despre viitor acum. Nu ştia cum urma să facă faţă faptului că lucrurile aveau doar să se înrăutăţească.

— Zăpada cade încet în seara asta, spuse V, frecându-şi o venă jugulară groasă cu degetul mare.

Phury clipi când îl cuprinse un calm ciudat, inima lui încetinind, ajungând la ritmul degetului mare al fratelui său.

— Ce?

— Zăpada. Cade atât de încet!

— Da. Da, aşa e.

— Şi am avut parte de multă zăpadă anul acesta, nu-i aşa?

— Oh. Da.

— Da. Multă zăpadă. Şi va ninge şi mai mult. În seara asta. Mâine. Luna viitoare. Anul viitor. Lucrurile vin când vin şi cad unde trebuie.

— Aşa este, spuse Phury cu blândeţe. Nu există cale de oprire.

— Doar dacă nu eşti tu pământul. Degetul se opri. Fratele meu, tu nu-mi pari a fi pământ. Nu-l opreşti. Niciodată.

O serie de pocnituri şi sclipiri izbucniră în timp ce Z îi înjunghie pe *lesseri* în piept, iar corpurile se dezintegrară. Apoi rămaseră doar şuieratul radiatorului sfărâmat al maşinii şi răsuflarea grea a lui Z.

Ca o fantomă, se ridică din pământul înnegrit, sângele *lesserilor* mânjindu-i faţa şi antebraţele. Aura lui era o negură de violenţă strălucitoare care deforma peisajul din spatele lui, pădurea de dincolo de el unduindu-se şi fiind de nedesluşit acolo unde îi înconjura trupul.

— Mă duc în centru, spuse el, ştergându-şi lama pe coapsă, ca să caut mai mulţi.

*

Chiar înainte ca domnul O să plece din nou la vânătoare de vampiri, deblocă încărcătorul pistolului său Smith & Wesson de 9 milimetri şi privi cu atenţie interiorul ţevii. Arma trebuia să fie curăţată, la fel ca Glockul său. Avea alte rahaturi pe care voia să le facă, dar numai un idiot îşi lăsa energia să scadă. La naiba, *lesserii* trebuiau să aibă armele pregătite! Frăţia Pumnalului Negru nu era genul de ţintă cu care voiai să fii neglijent.

Traversă centrul de persuasiune, făcând un mic ocol pe lângă masa de autopsie pe care o foloseau. Acea singură încăpere nu era izolată şi avea podea de pământ,

dar, pentru că nu existau ferestre, nu prea intra vântul. Exista un pat de campanie pe care dormea. Un duş. Fără toaletă sau bucătărie pentru că *lesserii* nu mâncau. Locul încă mirosea a scânduri proaspete, pentru că îl construiseră cu doar o lună şi jumătate în urmă. Mirosea şi radiatorul cu kerosen pe care îl foloseau pentru a se încălzi.

Singurul lucru finisat era raftul care se întindea de la pământ până la căpriori pe un perete lung de 12 metri. Uneltele lor erau aşezate frumos şi ordonat pe diferite niveluri: cuţite, şurubelniţe, cleşti, ciocane, fierăstraie. Dacă ceva putea smulge un ţipăt din gât, ei îl aveau.

Dar locul nu era doar pentru tortură, ci era folosit şi pentru depozitare. Păstrarea vampirilor de-a lungul timpului era o provocare, pentru că puteau face poof în faţa ta dacă reuşeau să se calmeze şi să se concentreze. Oţelul îi împiedica să dispară, dar o celulă cu gratii nu i-ar fi putut feri de lumina soarelui, iar construirea unei încăperi din oţel masiv nu era practică. Ceea ce funcţiona bine, însă, fusese o canalizare din metal corodat aşezată vertical în pământ. Sau trei dintre ele, după caz.

Domnul O era atât de tentat să se ducă la unităţile de depozitare, însă ştia că, dacă o făcea, nu ar fi reuşit să se întoarcă pe teren, iar el avea norme de îndeplinit. Faptul că era secundul *lesserului* suprem îi aducea beneficii suplimentare, cum ar fi fost faptul că avea conducerea acestui loc. Dar, dacă avea de gând să-şi protejeze intimitatea, trebuia să aibă o prestaţie adecvată.

Ceea ce însemna să aibă grijă de armele sale, chiar şi când ar fi preferat să facă alte lucruri. Dădu la o parte o trusă de prim ajutor, luă o cutie de curăţare a armelor şi trase un taburet până la masa de autopsie.

Singura uşă din acel loc se deschise fără să bată cineva la uşă. Domnul O aruncă o privire peste umăr, dar când văzu cine era, îşi forţă expresia enervată de pe chip să dispară. Domnul X nu era binevenit, însă durul de la conducerea Lessening Society nu putea fi negat. Măcar din motive de autoconservare.

Stând sub un bec, *lesserul* suprem nu era un bun

adversar dacă voiai să rămâi întreg. La 1,80 metri, era construit ca o maşină: pătrat şi dur. Şi ca toţi membrii Societăţii care trecuseră de mult de iniţiere, era palid. Pielea lui albă nu se înroşea niciodată şi nici nu o ardea soarele. Avea părul de culoarea pânzei de păianjen. Ochii lui erau de un gri-deschis precum cerul înnorat şi la fel de lipsiţi de strălucire şi goi.

Cu un pas dezinvolt, domnul X începu să se uite împrejur, fără să măsoare ordinea obiectelor, ci căutând.

— Mi s-a spus că tocmai aţi primit încă unul.

Domnul O puse jos bagheta de curăţat şi numără armele pe care le avea pe corp. Un cuţit de aruncat la coapsa dreaptă. Glockul la baza spatelui. Şi-ar fi dorit să aibă mai multe.

— L-am luat din centrul oraşului acum vreo 45 de minute în afara ZeroSum. E într-una din găuri, îşi revine.

— Bună treabă!

— Am de gând să ies din nou. Chiar acum.

— Chiar aşa? Domnul X se opri în faţa rafturilor şi luă un cuţit de vânătoare zimţat. Ştii, am auzit ceva al naibii de alarmant.

Domnul O îşi ţinu gura închisă şi îşi mută mâna pe coapsă, mai aproape de mânerul cuţitului.

— N-ai de gând să mă întrebi despre ce este vorba? spuse *lesserul* suprem în timp ce se apropia de cele trei unităţi de depozitare din pământ. Poate pentru că deja ştii secretul.

Domnul O îşi luă cuţitul în mână, în timp ce domnul X zăbovea asupra plăcilor metalice cu ochiuri de plasă care acopereau partea superioară a ţevilor de canalizare. Nu-i păsa de primii doi captivi. Doar al treilea era treaba lui.

— Nu sunt locuri libere, domnule O? Vârful cizmei de luptă a domnului X împinse una dintre frânghiile de susţinere care dispăreau în jos, în fiecare dintre găuri. M-am gândit că ai omorât doi după ce nu au avut nimic de spus care să merite.

— Am făcut-o.

— Deci, cu civilul pe care l-ai prins în seara asta, ar

trebui să fie un tub gol. În schimb, este plin.

— Am mai prins unul.

— Când?

— Noaptea trecută.

— Minţi.

Domnul X scoase cu piciorul capacul de plasă al celei de-a treia unităţi.

Primul impuls al lui O fu să se ridice în picioare, să facă doi paşi de alergare şi să-şi înfigă cuţitul în gâtul domnului X. Dar nu avea să ajungă atât de departe. *Lesserul* suprem avea un truc ingenios de a-şi îngheţa subordonaţii pe loc. Tot ce trebuia să facă era să se uite la tine. Aşa că O rămase pe loc, tremurând din cauza efortului de a-şi ţine fundul pe scaun.

Domnul X scoase o lanternă din buzunar, o aprinse şi înclină lumina fasciculului în gaură. Când ieşi un scârţâit înăbuşit, ochii lui se deschiseră larg.

— Doamne, Dumnezeule, chiar este o femelă! De ce naiba nu mi s-a spus?

Domnul O se ridică încet în picioare, lăsând cuţitul să atârne lângă coapsă, în faldurile pantalonilor săi cargo. Strânsoarea lui pe mâner era fermă, sigură.

— E nouă, spuse el.

— Eu nu am auzit asta.

Cu paşi repezi, domnul X se duse la baie şi trase perdeaua de plastic a duşului. Cu o înjurătură, lovi cu piciorul sticlele de şampon pentru fete şi ulei de bebeluş care erau aliniate în colţ. Apoi mărşălui până la dulapul de aprovizionare cu muniţie şi scoase cutia de gheaţă care era ascunsă în spatele ei. O răsturnă, astfel încât mâncarea dinăuntru căzu pe podea. Cum *lesserii nu* mestecau şi nu înghiţeau, o dovadă mai clară nici că se putea.

Faţa palidă a domnului X era furioasă.

— Ai ţinut un *animal de companie,* nu-i aşa?

Domnul O se gândea la motivele sale plauzibile, în timp ce măsura distanţa dintre ei.

— Este valoroasă. O folosesc în interogatoriile mele.

— Cum?

— Masculilor din această specie nu le place să vadă o femelă rănită. Ea este un stimulent.

Domnul O miji ochii.

— De ce nu mi-ai spus despre ea?

— Acesta este centrul meu. Mi l-ai dat ca să-l conduc cum vreau eu. Şi când avea să-l găsească pe nenorocitul care îl turnase, urma să-l jupoaie de viu. Eu am grijă de afaceri aici, iar tu ştii asta. Nu ar trebui să conteze pentru tine cum îmi fac treaba.

— Ar fi trebuit să mi se spună. Brusc, domnul X rămase nemişcat. Te gândeşti să faci ceva cu cuţitul ăla din mână, fiule?

„Da, tată, de fapt, chiar mă gândesc”.

— Eu sunt sau nu şeful aici?

În timp ce domnul X îşi mută greutatea pe vârful picioarelor, O se pregăti pentru o coliziune.

Numai că îi sună telefonul mobil. Primul apel fu strident în aerul tensionat, ca un ţipăt. Al doilea păru mai puţin o intruziune. Al treilea nu avea importanţă.

În timp ce confruntarea lor scăpa de sub control, O îşi dădu seama că nu gândea clar. Era un tip mare şi un luptător al naibii de bun, dar nu se putea compara cu trucurile domnului X. Şi dacă se rănea sau era ucis, cine urma să aibă grijă de soţia lui?

— Răspunde! porunci domnul X. Şi pune-l pe difuzor!

Vestea venea de la un alt *lesser* suprem. Trei *lesseri* fuseseră eliminaţi pe marginea drumului, la doar trei kilometri distanţă. Maşina lor fusese găsită înfăşurată în jurul unui trunchi de copac, iar petele de incinerare ale dezintegrărilor lor arseseră zăpada.

Ticăloşii! Frăţia Pumnalului Negru. *Din nou.*

În timp ce O încheia apelul, domnul X spuse:

— Uite ce e, vrei să te cerţi cu mine sau vrei să mergi la muncă? Una din variante te va ucide pe loc, fără îndoială. Este alegerea ta.

— Eu sunt şeful aici?

— Atât timp cât îmi aduci ce am nevoie.

— Am adus o mulţime de civili aici.

— Dar nu spun prea multe.

Domnul O se duse şi glisă capacul de plasă la loc pe a treia gaură, asigurându-se că îl vedea pe domnul X tot timpul. Apoi îşi puse bocancul peste capac şi-l privi în ochi pe *lesserul* suprem.

— Nu am ce face dacă Frăţia se ascunde chiar şi de cei din propria specie.

— Poate că doar trebuie să te concentrezi puţin mai mult. „Să nu-i spui să se ducă dracului”, se gândi O. „Eşuează la acest test de voinţă, şi femela va deveni mâncare pentru câini”.

În timp ce O încerca să îşi stăpânească temperamentul, domnul X zâmbi.

— Reţinerea ta ar fi de admirat dacă nu ar fi fost singurul răspuns adecvat. Acum, în legătură cu seara asta… Fraţii se vor duce după borcanele acelor vânători pe care i-au eliminat. Du-te cât mai repede la casa domnului H şi ia-le pe ale lui. Voi desemna pe cineva la casa lui A, iar eu mă voi ocupa de D.

Domnul X se opri în faţa uşii. În legătură cu femeia aceea. Dacă o foloseşti ca unealtă, e în regulă. Dar dacă o păstrezi pentru orice alt motiv, avem o problemă. Dacă te înmoi, i te dau lui Omega bucată cu bucată.

Domnul O nici măcar nu tresări. Trăise odată torturile lui Omega şi se gândea că o putea face din nou. Pentru femeia lui, ar fi trecut prin orice.

— Acum ce-mi spui? îl întrebă *lesserul* suprem.

— Da, sensei.

În timp ce O aştepta ca maşina domnului X să plece, inima îi zbârnâia ca o bormaşină. Voia să-şi scoată femeia afară şi să o simtă lipită de el, numai că atunci nu ar mai fi plecat niciodată. Ca să se calmeze, îşi curăţă repede S&W şi se înarmă. Nu-l ajută prea mult, dar cel puţin mâinile lui încetară să mai tremure până când termină.

În drum spre uşă, luă cheile de la camionetă şi porni detectorul de mişcare de deasupra celei de-a treia găuri. Acel accesoriu tehnologic era o adevărată salvare. Dacă laserul cu infraroşu era stricat, ar fi funcţionat un sistem de

tunuri triunghiulare, iar oricine ar fi fost curios ar fi avut parte de o problemă serioasă.

Domnul O ezită înainte de a pleca. Dumnezeule, voia să o strângă în braţe! Gândul că-şi pierdea femeia, chiar şi ipotetic, îl înnebunea. Acea femeie vampir… ea era motivul pentru care trăia acum. Nu Lessening Society. Nu crima.

— Ies, nevastă, aşa că fii cuminte! Aşteaptă! Mă voi întoarce curând şi apoi te voi spăla. Când nu primi niciun răspuns, întrebă: Nevastă? Domnul O înghiţi în mod compulsiv. Chiar dacă îşi spunea că trebuia să fie bărbat, nu putea pleca fără să-i audă vocea. Nu mă duc afară fără să-ţi iei la revedere!

Tăcere.

Durerea i se infiltră în inimă, făcând ca dragostea pe care o simţea pentru ea să îl doară. Inspiră adânc, greutatea delicioasă a disperării aşezându-se în pieptul lui. Crezuse că aflase dragostea înainte de a deveni *lesser.* Crezuse că Jennifer, femeia cu care se culcase şi se luptase ani întregi, fusese specială. Dar fusese un prost atât de naiv! Acum ştia ce însemna pasiunea cu adevărat. Femeia lui captivă era durerea arzătoare care îl făcea să se simtă bărbat din nou. Ea era sufletul care îl înlocuia pe acela pe care i-l dăduse lui Omega.

Prin ea trăia, deşi era strigoi.

— Mă voi întoarce cât de repede pot, nevastă!

*

Bella se chirci în interiorul găurii când auzi uşa închizându-se. Faptul că *lesserul* pleca tulburat pentru că ea nu-i răspunsese o mulţumea. Deci nebunia era completă acum, nu-i aşa?

Ciudat că această nebunie era moartea care o aştepta. Din clipa în care se trezise în tub, cu cine ştie câte săptămâni în urmă, presupusese că moartea ei avea să fie una convenţională, cu trupul torturat. Dar nu, a ei fusese moartea sinelui. În timp ce trupul ei zăbovea într-o sănătate relativă, interiorul ei nu mai era viu.

Psihoza avusese timp să pună stăpânire pe ea şi, ca în cazul bolilor corporale, existaseră etape. La început, fusese prea împietrită ca să se gândească la altceva decât la cum avea să se simtă tortura. Dar apoi trecuseră zile întregi şi nu se mai întâmplase nimic de genul ăsta. Da, *lesserul* o lovise, iar ochii lui alunecând pe corpul ei o revoltaseră, dar nu îi făcuse ceea ce le făcuse altora din specia ei. Şi nici nu o violase.

Ca răspuns, gândurile ei se schimbaseră treptat, iar spiritul ei se înviorase când începu să spere că avea să fie salvată. Această perioadă de revigorare durase mai mult timp. O săptămână întreagă, poate, deşi era greu de măsurat trecerea timpului.

Dar apoi începuse alunecarea ireversibilă, iar ceea ce o trăsese în jos fusese însuşi *lesserul.* Îi luase ceva timp să înţeleagă, dar se părea că avea o putere bizară asupra răpitorului ei, iar după ce trecuse ceva timp, ea începuse să o folosească. La început îl împinsese ca să-şi testeze limitele. Mai târziu, îl chinuise fără alt motiv decât acela că îl ura şi voia să-l facă să sufere.

Din anumite motive, *lesserul* care o răpise… o iubea. Din toată inima. Uneori ţipa la ea şi o îngrozea când era într-o stare proastă, dar cu cât era mai dură cu el, cu atât se purta mai bine cu ea. Când ea îşi lua privirea de la el, *lesserul* intra într-o criză de anxietate. Când îi aducea cadouri, iar ea le refuza, el plângea. Cu o fervoare din ce în ce mai mare, îşi făcea griji pentru ea, îi cerea atenţia şi se ghemuia lângă ea, iar când îl respingea, el se prăbuşea.

Să se joace cu sentimentele lui era întreaga ei lume, plină de ură, iar cruzimea care o hrănea o omora. Cândva fusese o fiinţă vie, o fiică, o soră, *cineva…* Acum se întărea ca betonul din mijlocul coşmarului ei. Închisă.

Ah, Fecioară din Exitus, ştia că el nu avea de gând să o lase să plece niciodată! Şi, ca şi cum ar fi ucis-o de-a dreptul, îi luase viitorul. Tot ce avea era doar acest prezent infinit şi îngrozitor. Cu el.

Panica, o emoţie pe care nu o mai simţise de ceva vreme, îi pătrunse în piept.

Disperată să se întoarcă la amorţeală, se concentră pe cât de frig era în pământ. *Lesserul o* ţinea îmbrăcată în hainele pe care le luase din propriile ei sertare şi dulapuri, iar ea era izolată în pantaloni lungi, şosete şi cizme călduroase. Cu toate astea, frigul era necruţător, strecurându-se printre straturi, pătrunzându-i în oase, transformându-se în măduva ei într-o mocirlă îngheţată.

Gândurile i se îndreptară spre ferma ei, unde trăise atât de puţin timp. Îşi amintea de focurile vesele pe care şi le făcuse singură în şemineul din living şi de fericirea pe care o simţea de a fi pe cont propriu... Erau viziuni rele, amintiri urâte. Îi aminteau de vechea ei viaţă, de mama ei. De fratele ei.

Dumnezeule, Rehvenge! Rehv o înnebunise cu dominaţia lui, dar avusese dreptate. Dacă ar fi rămas cu familia, nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Mary, omul care locuia alături. Şi niciodată nu ar fi traversat pajiştea dintre casele lor în noaptea aceea ca să se asigure că totul era în regulă. Nu s-ar fi întâlnit niciodată cu *lesserul* şi nu ar fi ajuns să fie moartă şi să respire în acelaşi timp.

Se întreba cât timp o căutase fratele ei. Oare renunţase? Probabil că da. Nici măcar Rehv nu ar fi continuat căutarea atât de mult timp fără speranţă.

Paria că o căutase, dar într-un fel se bucura că nu o găsise. Deşi era un bărbat extrem de agresiv, era civil şi risca să fie rănit dacă venea să o salveze. Acei *lesseri* erau puternici. Cruzi şi puternici. Nu, pentru a o aduce înapoi ar fi fost nevoie de ceva egal cu monstrul care o ţinea.

Îi veni în minte imaginea lui Zsadist, clară ca o fotografie. Îi văzuse ochii negri şi sălbatici. Cicatricea care îi cobora pe faţă şi îi deforma buza superioară. Tatuajele de sclav de sânge din jurul gâtului şi al încheieturilor. Îşi amintea de urmele de bici de pe spatele lui. De piercingurile care atârnau de sfârcurile lui. Şi de corpul său musculos, prea slab.

Se gândea la voinţa lui vicioasă, intransigentă şi la toată ura lui. Era înspăimântător, o oroare a speciei ei. Ruinat, nu frânt, cum spunea geamănul lui. Dar asta l-ar fi

făcut un salvator atât de bun. Doar el se potrivea cu *lesserul* care o luase.

Genul de brutalitate al lui Zsadist era probabil singurul lucru care ar fi putut să o scoată de acolo, deşi ştia că nu trebuia să creadă că el ar fi încercat vreodată să o găsească. Ea era doar un civil pe care îl întâlnise de două ori.

Iar a doua oară o făcuse să jure că nu avea să se apropie niciodată de el.

O cuprinse frica, dar încercă să-şi stăpânească emoţia spunându-şi că Rehvenge încă o căuta. Şi că urma să spună Frăţiei dacă avea să găsească vreun indiciu despre locul unde se afla. Apoi poate că Zsadist avea să vină după ea, pentru că aşa i se ceruse, ca parte a slujbei sale.

— Alo? Alo? E cineva acolo?

Vocea bărbătească tremurândă era înăbuşită, iar tonul era stins.

Era cel mai nou prizonier, se gândi ea. La început, întotdeauna încercau să iasă.

Bella îşi drese vocea.

— Sunt… aici.

Urmă o pauză.

— Oh, Dumnezeule, tu eşti femela care a fost răpită? Eşti. Bella?

Auzindu-şi numele, fu şocată. La naiba, *lesserul* îi zicea *nevastă* de atât de mult timp, încât aproape că uitase că i se spunea altfel.

— Da. Da, eu sunt.

— Încă eşti în viaţă.

Ei bine, inima ei încă bătea, în orice caz.

— Te cunosc?

— Eu… am fost la înmormântarea ta. Cu părinţii mei, Ralstam şi Jilling.

Bella începu să tremure. Mama şi fratele ei… o declaraseră moartă. Dar, desigur, aşa ar fi trebuit. Mama ei era profund religioasă, o credincioasă fidelă în vechile tradiţii. Odată ce s-ar fi convins că fiica ei era moartă, ar fi insistat asupra ceremoniei corespunzătoare, astfel încât

Bella să poată intra în Exitus.

Oh, Dumnezeule! Să crezi că renunţaseră şi să ştii că renunţaseră erau două lucruri atât de diferite. Nimeni nu avea să vină după ea. Niciodată.

Auzi ceva ciudat. Îşi dădu seama că plângea.

— O să evadez, spuse bărbatul cu putere. Şi te voi lua cu mine.

Bella îşi lăsă genunchii să cedeze şi alunecă pe peretele cu nervuri al ţevii până când ajunse la pământ. Acum chiar că era moartă, nu-i aşa? Moartă şi îngropată.

Cât de convenabil era că se afla blocată în pământ!

Capitolul 2

Bocancii lui Zsadist îl purtară pe o alee de pe Trade Street, tălpile grele călcând în bălţile de noroi îngheţate şi zdrobind urmele îngheţate ale roţilor. Era întuneric beznă, pentru că nu existau ferestre la clădirile de cărămidă aflate de o parte şi de alta, iar norii acoperiseră luna. Cu toate acestea, în timp ce mergea singur, vederea lui nocturnă era perfectă, pătrunzând totul. La fel ca furia lui.

Sânge negru. Avea nevoie de mai mult sânge negru. Avea nevoie de el pe mâini şi să i se împrăştie pe faţă şi pe haine.

Avea nevoie de oceane de sânge care să curgă pe pământ şi să se scurgă în pământ. Pentru a onora memoria Bellei, avea să îi facă pe vânători să sângereze, fiecare moarte fiind ofranda lui pentru ea.

Ştia că nu mai trăia, în inima lui ştia că probabil fusese ucisă într-un mod îngrozitor. Atunci de ce începea mereu să îi întrebe pe acei nenorociţi unde era? La naiba, nu ştia. Era doar primul lucru care îi ieşea pe gură, indiferent de câte ori îşi spunea că ea nu mai trăia.

Şi avea de gând să continue a le pune întrebări acelor nenorociţi. Voia să ştie unde, cum şi cu ce o luaseră. Informaţiile doar l-ar fi măcinat, dar trebuia să ştie. Trebuia

să ştie. Iar unul dintre ei avea să vorbească în cele din urmă.

Z se opri. Adulmecă aerul. Se rugă ca mirosul dulce de pudră de talc să-i intre în nas. La naiba, nu mai putea suporta asta – să nu ştie nimic.

Dar izbucni într-un hohot sinistru. Da, la naiba, nu mai putea suporta. Mulţumită celor 100 de ani de pregătire atentă alături de Stăpână, nu exista niciun nivel al nemerniciei căreia să nu-i fi supravieţuit. Durere fizică, chin mental, umilinţă şi degradare crâncenă, adâncă, disperare, neputinţă. „Am fost acolo, am trecut prin asta asudând”.

Deci putea să treacă şi peste asta.

Privi cerul şi, în timp ce-şi dădu capul pe spate, se clătină. Cu o mână rapidă se sprijini de un tomberon, apoi respiră adânc şi aşteptă să vadă dacă senzaţia de beţie trecea. Nu avu noroc.

Era timpul să se hrănească. Din nou.

Blestemând, spera că mai putea rezista o noapte sau două.

Sigur, îşi târâse corpul prin forţa voinţei în ultimele două săptămâni, dar nu era nimic neobişnuit. Iar în seara asta pur şi simplu nu voia să aibă de-a face cu pofta de sânge.

„Haide, haide… concentrează-te, dobitocule!”

Se forţă să meargă mai departe, pândind aleile din centrul oraşului, rătăcind prin labirintul urban periculos din Caldwell, clubul şi scena drogurilor din New York.

La ora 3.00 dimineaţa, era atât de înfometat de sânge, încât se simţea drogat, iar acesta era singurul motiv pentru care cedă. Nu mai răbda dezechilibrul, lipsa de concentrare, amorţeala din corpul său. Îi amintea prea mult de apatia provocată de opiu pe care o suportase ca sclav de sânge.

Mergând cât de repede putea, se îndreptă spre ZeroSum, locul unde se afla actualul loc de întâlnire al Frăţiei din centrul oraşului. Paznicii îl lăsară să ocolească coada de aşteptare, accesul uşor fiind unul dintre avantajele aduse de banii lăsaţi acolo de fraţi. La naiba,

doar obiceiul lui Phury de a consuma fum roşu valora câteva mii de dolari pe lună, iar lui V şi lui Butch le plăcea doar senzaţia dată de băutura de calitate. Apoi mai erau achiziţiile regulate ale lui Z.

Clubul era cald şi întunecat în interior, un fel de peşteră tropicală umedă, cu muzică tehno care se învârtea în aer. Oamenii se înghesuiau pe ringul de dans, sugând inele de acadea, înghiţind apă, transpirând în timp ce se mişcau cu în ritmul laserelor pastelate.

De jur-împrejur, corpurile erau lipite de pereţi, în perechi sau în trio, contorsionându-se, atingându-se.

Z se îndreptă spre salonul VIP, iar hoarda umană cedă în faţa lui, despărţindu-se ca o pânză de catifea ruptă. Deşi drogaţi cu cocaină şi alte substanţe, acele trupuri supraîncălzite încă aveau suficient instinct de supravieţuire pentru a-l vedea ca pe un sicriu care aştepta să se întâmple ceva.

În spate, un bodyguard tuns periuţă îl lăsă să intre în cea mai bună sală din club. Aici, într-o linişte relativă, douăzeci de mese cu locuri de banchet erau aşezate la mare distanţă, doar blaturile de marmură neagră fiind luminate din plafon. Masa Frăţiei era chiar lângă ieşirea de incendiu, iar el nu fu surprins să-i vadă pe Vishous şi pe Butch acolo cu paharele de băutură în faţa lor. Paharul de martini al lui Phury era neatins.

Cei doi colegi de cameră nu păreau bucuroşi să îl vadă. Nu, păreau resemnaţi odată cu sosirea lui, de parcă speraseră să li se ia o piatră de pe inimă, iar el doar le aruncase amândurora o greutate pe umeri.

— Unde este? întrebă Z, făcând semn din cap spre paharul de martini al geamănului său.

— Cumpără fum roşu în spate, spuse Butch. A rămas fără O-Z-uri.

Z se aşeză în stânga şi se lăsă pe spate, ferindu-se de lumina care cădea pe masa lucioasă. Când privi în jur, recunoscu feţele străinilor lipsiţi de sens. Secţia VIP avea un nucleu dur de clienţi obişnuiţi, dar niciunul dintre cei care cheltuiau mult nu interacţiona prea mult dincolo de

grupurile restrânse. De fapt, întregul club era impregnat de o vibraţie de genul „nu întreba, nu spune”, unul dintre motivele pentru care fraţii veneau aici. Chiar dacă ZeroSum era deţinut de un vampir, trebuiau să păstreze discreţia privind identitatea lor.

De-a lungul ultimului secol, Frăţia Pumnalului Negru devenise discretă cu privire la identitatea ei în cadrul rasei. Existau zvonuri, desigur, iar civilii cunoşteau câteva dintre numele lor, dar totul era ţinut în tăcere. Subterfugiul începuse când rasa se fragmentase cu aproximativ un secol în urmă şi, în mod tragic, încrederea devenise o problemă în cadrul speciei. Acum însă exista alt motiv. *Lesserii* torturau civili pentru informaţii despre Frăţie, aşa că era necesar să scape informaţii.

Drept urmare, puţinii vampiri care lucrau în acest club nu erau siguri că acei indivizi masivi îmbrăcaţi în piele care sorbeau băuturi şi lăsau bancnote reprezentau Frăţia Pumnalului Negru. Şi, din fericire, obiceiurile sociale, dacă nu cumva şi modul în care arătau fraţii, alungau întrebările.

Zsadist se foia la masă, nerăbdător. Ura clubul; chiar îl ura. Ura să aibă atâtea trupuri atât de aproape de al lui. Ura zgomotul. Mirosurile.

Într-o învălmăşeală de discuţii, un trio de femei se apropie de masa fraţilor. Cele trei lucrau în seara aceea, deşi ceea ce serveau nu încăpea într-un pahar. Erau curvele tipice de înaltă clasă: extensii de păr, sâni falşi, feţe modelate de chirurgi plasticieni, haine colorate. În club erau o mulţime de festinuri de genul lor, în special în secţiunea VIP. Reverendul, care deţinea şi conducea ZeroSum, credea în diversificarea produselor ca strategie de afaceri, oferind trupurile lor, precum şi alcoolul, şi drogurile. De asemenea, vampirul împrumutase bani, avea o echipă la casele de pariuri şi numai Dumnezeu ştia ce făcea în biroul din spate în slujba clientelei sale, în mare parte umană.

În timp ce cele trei prostituate zâmbeau şi vorbeau, ei se prezentară pentru a negocia. Niciuna dintre ele nu era ceea ce căuta Z, iar V şi Butch nu le luară nici ei. Două minute mai târziu, femeile se îndreptară spre următorul

separeu.

Lui Z îi era al naibii de foame, dar era un singur lucru nenegociabil când venea vorba de mâncare.

— Hei, frumoşilor, zise altă femeie. Vrea vreunul dintre voi companie?

El ridică privirea. Această femeie umană avea o faţă dură care se potrivea cu corpul ei dur. Hainele erau din piele neagră. Ochii erau sticloşi. Părul era scurt.

Al naibii de perfect.

Z îşi puse mâna în raza de lumină de pe masă, ridică două degete, apoi lovi de două ori cu degetele în marmură. În timp ce Butch şi V începură să se foiască pe scaun, tensiunea lor îl enervă.

Femeia zâmbi.

— Ei bine, în regulă.

Zsadist se aplecă în faţă şi se ridică, faţa fiindu-i luminată de reflectoare. Expresia târfei îngheţă în timp ce făcea un pas înapoi.

În acel moment, Phury ieşi pe o uşă din stânga, cu spectaculoasa coamă de păr reflectând luminile schimbătoare. Chiar în spatele lui se afla un bărbat vampir dur cu o creastă: Reverendul.

Când cei doi se apropiară de masă, proprietarul clubului zâmbi forţat. Ochii de culoarea ametistului nu scăpară nimic din ezitarea prostituatei.

— Bună seara, domnilor. Pleci undeva, Lisa?

Bravura Lisei reveni în forţă.

— Oriunde vrea el, şefu'.

— Răspuns corect.

„Destul cu vorbăria”, se gândi Z.

— Afară. Acum.

Împinse uşa de incendiu şi o urmă pe aleea din spatele clubului. Vântul de decembrie sufla prin jacheta largă pe care şi-o pusese pentru a acoperi armele, dar nu-i păsa de frig şi nici Lisei nu-i păsa. Chiar dacă rafalele de gheaţă îi ciufuleau părul tuns, iar ea era aproape goală, îl înfruntă fără să tremure, cu bărbia ridicată.

Acum, după ce acceptase, era pregătită pentru el. O

adevărată profesionistă.

— O facem aici, spuse el, intrând în umbră. Scoase din buzunar două bancnote de 100 de dolari şi i le întinse. Degetele ei le strânseră înainte de a face să dispară banii în fusta ei de piele.

— Cum vrei? întrebă ea, apropiindu-se de el şi întinzându-se spre umerii lui.

El o întoarse cu faţa spre peretele de cărămidă.

— Eu ating. Nu tu.

Corpul ei se încordă, iar el îi mirosi frica precum o înţepătură sulfuroasă. Dar vocea ei era puternică.

— Ai grijă, dobitocule! Dacă mă întorc cu vânătăi, el te va vâna ca pe un animal.

— Nu-ţi face griji! Vei scăpa cu bine din asta.

Dar ea încă era speriată. Iar el era binecuvântat pentru că era amorţit de această emoţie.

De obicei, spaima la o femeie era singurul lucru care îl putea excita. În ultima vreme însă, declanşatorul nu mai funcţiona, ceea ce era în regulă pentru el. Dispreţuia reacţia chestiei din spatele fermoarului şi, pentru că majoritatea femeilor erau speriate de moarte de el, se excita mult mai des decât voia el. Asta nu însemna că ar fi fost mai bine. La naiba, probabil era singurul bărbat de pe planetă care voia să fie impotent.

— Înclină-ţi capul într-o parte, spuse el. Urechea la umăr.

Încet, ea se conformă, expunându-şi gâtul în faţa lui.

Acesta era motivul pentru care o alesese. Părul scurt însemna că nu trebuia să atingă nimic pentru a-şi netezi calea. Nu-i plăcea să fie nevoit să pună mâna pe ele.

În timp ce se holba la gâtul ei, setea i se înteţi şi colţii i se alungiră. Dumnezeule, era suficient de însetat ca să o sece!

— Ce ai de gând să faci? răbufni ea. Să mă muşti?

— Da.

El se înfipse repede şi o ţinu pe loc în timp ce ea se zbătea. Ca să fie mai uşor pentru ea, o calmă cu mintea, relaxând-o, dându-i un fel de ameţeală cu care, fără

îndoială, era familiarizată. În timp ce ea se liniştea, el sorbi cât de mult putu fără să înghită, gustând cocaina şi alcoolul din sângele ei, precum şi antibioticele pe care le lua.

Când termină, linse urmele de înţepături, astfel încât procesul de vindecare să-şi facă loc, iar ea să nu sângereze. Apoi îi ridică gulerul pentru a ascunde muşcătura, îi şterse amintirile şi o trimise înapoi în club.

Singur din nou, se sprijini ghemuit de cărămizi. Sângele uman era atât de slab, încât abia dacă îi aducea ceea ce avea nevoie, dar nu avea de gând să bea din sângele femelelor din propria specie. Nu din nou. Niciodată.

Privi spre cer. Norii care aduseseră mai devreme rafalele de vânt dispăruseră, iar între clădiri se putea vedea o porţiune de cer senin. Constelaţiile îi spuneau că mai avea doar două ore la dispoziţie să stea afară.

Când avu putere, închise ochii şi se dematerializă în singurul loc în care voia să fie.

Slavă Domnului că mai era suficient timp pentru a ajunge acolo! Pentru a fi acolo.

Capitolul 3

John Matthew gemu şi se rostogoli în pat pe spate.

Femeia îi urmă exemplul, sânii ei goi apăsând pe pieptul lui lat şi gol. Cu un zâmbet erotic, ea se întinse între picioarele lui şi îi găsi bărbăţia dureroasă. El îşi dădu capul pe spate şi gemu când ea îi ridică mădularul erect şi se aşeză pe el. În timp ce el se prindea de genunchii ei, ea începu să-l călărească bine, lent.

„Oh, da…”

Cu o mână se juca cu ea însăşi; cu cealaltă îl ispitea, trecându-şi palma peste sâni până la gât, ridicându-şi părul lung, blond platinat, în timp ce continua. Mâna ei se mută mai sus, spre faţă, apoi braţul ei fu deasupra capului, un arc graţios de carne şi oase. Se arcui pe spate şi sânii ei se împinseră în faţă cu vârfurile tari, umflate şi rozalii. Pielea

ei era atât de palidă, încât părea zăpadă proaspătă.

— Războinicule, spuse ea, continuând. Te descurci cu asta?

Să se descurce? La naiba, sigur că putea! Şi ca să fie clar cine se ocupa de asta, el o apucă de coapse şi îşi împinse şoldurile până când ea strigă.

Când el se retrase, ea îi zâmbi, luându-l din ce în ce mai repede. Era alunecoasă şi strâmtă, iar erecţia lui era în rai.

— Războinicule, te descurci cu asta?

Vocea ei era mai gravă acum din cauza efortului.

— La naiba, da, bombăni el.

Frate, în clipa în care avea să ejaculeze, intenţiona să o întoarcă pe spate şi să o zdrobească din nou şi din nou.

— Poţi să te descurci cu asta?

Ea îl lua şi mai tare, mulgându-l. Cu braţul ei încă deasupra capului, îl călărea ca pe un taur, clătinându-se lipită de el.

Era un sex *grozav,* minunat, incredibil, grozav…

Cuvintele ei începură să se distorsioneze, să se stâlcească… să cadă sub registrul unei femei.

— Te descurci cu asta?

John simţi un fior. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

— Poţi să te descurci cu asta? Poţi să te descurci cu asta? Dintr-odată, o voce de bărbat ieşea din gâtul ei, o voce de bărbat care îl ironiza. *Poţi să te descurci cu asta!*

John se străduia să o dea la o parte, dar ea era prinsă de el, iar sexul nu se mai oprea.

— Crezi că te poţi descurca cu asta? Crezi că poţi să faci faţă? *Crezi că poţi face faţă?*

Vocea masculină ţipa acum, răcnind din faţa femeii.

Cuţitul venea spre John de deasupra capului ei – numai că acum era un bărbat, un bărbat cu pielea albă, cu părul alb şi cu ochii de culoarea ceţii. În timp ce lama scânteia argintie, John se întinse să o blocheze, dar braţul lui nu mai era greu şi cu muşchi. Era subţire, sfrijit.

— Te descurci cu asta, războinicule?

Cu o tăietură graţioasă, pumnalul ateriză exact în mijlocul pieptului său. O durere arzătoare se aprinse în locul în care îl penetră, arsura violentă străbătându-i corpul, ricoşând în interiorul pielii până când se trezi în agonie. Trase aer în piept şi se înecă cu propriul sânge, se sufocă şi îngână până când nu mai putu să scoată nimic din plămâni. Agitându-se, se lupta cu moartea care venea după el…

— John! John! Trezeşte-te!

Ochii lui se deschiseră larg. Primul său gând fu că îl durea faţa, deşi nu avea nicio idee de ce, pentru că fusese înjunghiat în piept. Apoi îşi dădu seama că gura lui era întinsă, găzduind ceea ce ar fi fost un ţipăt dacă s-ar fi născut cu o cutie vocală.

Însă, de fapt, tot ce făcea era să scoată un jet constant de aer.

Apoi simţi că mâinile... mâinile îi prindeau braţele. Teroarea reveni şi, în ceea ce fu pentru el un impuls impresionant, îşi aruncă trupul mic de pe pat. Ateriză cu faţa în jos, cu obrazul alunecând pe covor.

— John! Sunt eu, Wellsie.

Realitatea reveni la auzul numelui, scuturându-l de isterie ca o palmă.

Doamne, Dumnezeule!… Era în regulă. Era în regulă. Era în viaţă!

Se aruncă în braţele lui Wellsie şi îşi îngropă faţa în părul ei lung şi roşcat.

— E în regulă. Îl trase în poala ei şi îl mângâie pe spate.

Eşti acasă. Eşti în siguranţă.

Acasă. În siguranţă. Da, după numai şase săptămâni, aici era acasă – prima pe care o avusese vreodată, după ce crescuse în orfelinatul Fecioara Maria a Milostivirii şi apoi trăise în cocioabe de la 16 ani. Casa lui Wellsie şi a lui Tohrment însemna acasă.

Şi nu era doar în siguranţă aici; era înţeles. La naiba, învăţase adevărul despre el însuşi! Până să vină Tohrment şi să-l găsească, nu ştiuse de ce fusese mereu diferit de ceilalţi oameni sau de ce era atât de slăbănog şi de sfrijit.

Dar vampirii masculi aşa erau înainte de a trece prin tranziţie. Chiar şi Tohr, care era un membru cu drepturi depline al Frăţiei Pumnalului Negru, se părea că fusese mic.

Wellsie înclină capul lui John în sus.

— Poţi să-mi spui ce a fost?

El clătină din cap şi apoi se îngropă mai adânc în ea, ţinându-se de ea atât de tare, încât se miră că mai putea respira.

*

Zsadist se materializă în faţa fermei Bellei şi înjură. Cineva fusese din nou în acel loc. Erau urme proaspete de anvelope prin zăpada de pe alee şi urme de paşi până la uşă. Ah, la naiba… Erau o mulţime de urme de paşi, atât de multe dus-întors către orice maşină care fusese parcată acolo, încât părea că lucrurile fuseseră mutate.

Asta îl neliniştea, de parcă dispăreau mici bucăţi din ea.

Sfinte Sisoe! Dacă familia ei distrugea casa, nu ştia unde se mai putea duce ca să fie cu ea.

Cu privirea împietrită, se holba la veranda din faţă şi la ferestrele lungi din living. Poate că ar fi trebuit să împacheteze o parte din lucrurile ei pentru el. Ar fi fost un lucru ticălos, dar, pe de altă parte, nu era mai presus de un hoţ.

Încă o dată se întrebă cum era familia ei. Ştia că erau aristocraţi de cel mai înalt rang social, dar cam atât, şi nu voia să-i cunoască pentru a afla mai multe. Chiar şi în cea mai bună zi a lui, era îngrozitor cu oamenii, dar problema Bellei îl făcea periculos, nu doar îngrozitor. Nu, Tohrment era omul de legătură cu rudele ei de sânge, iar Z era întotdeauna atent să nu dea peste ele.

Ocoli prin spatele casei, intră prin bucătărie şi opri alarma de securitate. Aşa cum făcea în fiecare seară, verifică mai întâi peştele ei. Fulgii de mâncare erau împrăştiaţi deasupra apei, dovadă că se ocupase cineva deja de ei. Era supărat că îi fusese furată ocazia.

Adevărul era că acum considera casa ei ca fiind spaţiul lui. O curăţase după ce fusese răpită. Udase plantele şi avusese grijă de peşti. Umblase pe podele şi pe scări, se uitase pe la ferestre şi se aşezase pe fiecare scaun, canapea şi pat. La naiba, se hotărâse deja să cumpere nenorocita aia de casă când familia ei avea să o vândă! Deşi nu mai avusese niciodată o casă până atunci sau multe bunuri personale, aceşti pereţi, acest acoperiş şi rahatul adăpostit înăuntru ar fi fost totul pentru el. Un altar pentru ea.

Z făcu un tur rapid prin casă, catalogând lucrurile care fuseseră scoase. Nu era mare lucru. Un tablou şi o farfurie de argint din living şi o oglindă din holul din faţă. Era curios de ce fuseseră alese acele obiecte şi le voia înapoi la locul lor.

Când intră din nou în bucătărie, îşi imagină camera după ce fusese răpită, tot sângele, cioburile de sticlă, scaunele şi porţelanurile sparte. Ochii lui coborâră până la o dungă neagră de cauciuc de pe podeaua de pin. Putea ghici cum fusese făcută. Bella luptându-se cu *lesserul,* fiind târâtă, talpa pantofului ei scârţâind în timp ce lăsa o urmă.

Furia i se încolăci în jurul pieptului până când începu să gâfâie din cauza senzaţiei urâte şi familiare. Doar că… Dumnezeule, toată treaba asta nu avea sens: el căutând-o, obsedat de lucrurile ei şi umblând prin casa ei. Nu fuseseră prieteni. La naiba, nici măcar nu fuseseră cunoştinţe! Şi nu fusese drăguţ cu ea în cele două ocazii în care o întâlnise.

La naiba, regreta asta! În acele câteva momente pe care le avusese cu ea, îşi dorea să nu fi fost atât de. Ei bine, să nu vomite după ce aflase că o excitase ar fi fost un început bun. Doar că nu avea cum să-şi reprime reacţia. Nici o altă femeie în afară de căţeaua aia bolnavă, care era stăpâna lui, nu se udase vreodată din pricina lui, aşa că era sigur ca naiba că nu asocia carnea feminină şi alunecoasă cu ceva bun.

În timp ce îşi amintea cum era Bella lipită de corpul lui, se întreba de ce ar fi vrut să se culce cu el. Faţa lui era un dezastru. Corpul lui nu era mult mai bun, cel puţin nu pe

spate. Iar reputaţia îl făcea pe Jack Spintecătorul să pară un cercetaş. La naiba, tot timpul era supărat pe toată lumea şi pe tot. Fusese frumoasă, blândă şi amabilă, o femeie regală, aristocrată, dintr-un mediu privilegiat.

Oh, dar contradicţiile lor erau cheia, nu-i aşa? El era bărbatul care-i schimba ritmul. O plimbare în sălbăticie. Creatura sălbatică ce o scotea din viaţa ei drăguţă pentru o oră sau două. Şi chiar dacă îl duruse să fie redus la exact ceea ce era, el tot credea că ea era… drăguţă.

În spatele lui se auzi un ceas de perete care începu să sune. Ora 5.00.

Uşa din faţă a casei se deschise cu un scârţâit.

Într-o grabă silenţioasă, Z desprinse de la piept un pumnal negru şi se lipi de perete. Îşi înclină capul, astfel încât să vadă în josul holului spre foaier.

Butch ridică mâinile în timp ce intra.

— Sunt doar eu, Z.

Zsadist coborî lama, apoi o puse înapoi în toc.

Fostul detectiv de la Omucideri era o anomalie în lumea lor, singurul om care fusese lăsat vreodată să intre în cercul Frăţiei. Butch era colegul de cameră al lui V, partenerul de ridicare a greutăţilor din sala de sport al lui Rhage, amicul de haine al lui Phury. Şi, din motive proprii, era obsedat de răpirea Bellei, aşa că avea şi ceva în comun cu Z.

— Care-i treaba, poliţistule?

— Te întorci la complex?

Întrebarea tipului ar fi putut fi încadrată ca o anchetă, dar era mai degrabă o sugestie.

— Nu chiar acum.

— Stă să se lumineze.

Nu conta.

— Phury te-a trimis după mine?

— E alegerea mea. Când nu te-ai întors de la ceea ce ai plătit, m-am gândit că s-ar putea să ajungi aici.

Z îşi încrucişă braţele la piept.

— Eşti îngrijorat că am omorât-o pe femeia pe care am dus-o pe alee?

— Nu. Am văzut-o lucrând în club înainte să plec.

— Atunci de ce mă uit la tine acum?

În timp ce bărbatul privea în jos ca şi cum ar fi pus cuvintele cap la cap, greutatea lui se mişca înainte şi înapoi în acei mocasini scumpi care îi plăceau. Apoi îşi descheie haina de caşmir negru de lux.

Ah, deci Butch era un mesager.

— Scuipă tot, copoiule!

Omul îşi frecă o sprânceană cu degetul mare.

— Ştii că Tohr a vorbit cu familia Bellei, nu? Şi că fratele ei e furios? Ei bine, el ştie că vine cineva aici. Îşi dă seama datorită sistemului de securitate. De fiecare dată când este oprit sau pornit, primeşte un semnal. Vrea ca vizitele să înceteze, Z.

Zsadist îşi arătă colţii.

— Greu.

— O să pună gărzi.

— De ce naiba îi pasă?

— Haide, omule, e casa surorii lui!

„Nenorocitul!”

— Vreau să cumpăr casa.

— Nu se poate, Z. Tohr a spus că familia nu o va scoate la vânzare prea curând. Vor să o păstreze.

Z îşi scrâşni molarii pentru o clipă.

— Poliţistule, fă-ţi o favoare şi pleacă de aici!

— Mai degrabă te duc acasă. E al naibii de aproape de răsăritul soarelui.

— Da, chiar am nevoie ca un om să-mi spună asta.

Butch înjură printre dinţi.

— Bine, prăjeşte-te dacă vrei. Doar să nu te mai întorci aici! Familia ei a trecut prin destule.

De îndată ce uşa de la intrare se închise, Z simţi o roşeaţă care îi cuprinse corpul, ca şi cum cineva l-ar fi înfăşurat strâns într-o pătură electrică şi ar fi dat drumul la cadran. Pe faţă şi pe piept îi curgea sudoarea, iar stomacul i se răsuci. Ridică mâinile. Palmele erau umede, iar degetele trădau un tremur fin.

„Semne fiziologice de stres”, se gândi el.

Avea în mod clar o reacţie emoţională, deşi să fie al naibii dacă ştia ce era. Tot ce sesizase fuseseră simptomele secundare. În interiorul său nu exista nimic, niciun sentiment pe care să-l poată identifica.

Se uită în jur şi vru să incendieze ferma, să o ardă până la temelii ca să nu o poată avea nimeni. Mai bine asta decât să ştie că nu mai putea intra.

Problema era că a da foc casei ei era ca şi cum i-ar fi făcut ei rău.

Aşa că, dacă nu putea lăsa în urmă o grămadă de cenuşă, voia să ia ceva. În timp ce se gândea la ce putea să ia cu el şi totuşi să se dematerializeze, duse mâna la lanţul subţire strâns în jurul gâtului său.

Lănţişorul cu micile diamante încastrate era al ei. Îl găsise în dărâmături în noaptea în care fusese răpită, pe podeaua de teracotă de sub masa ei din bucătărie. Îi curăţase sângele de pe el, reparase catarama ruptă şi îl purta de atunci.

Iar diamantele erau eterne, nu-i aşa? Durau pentru totdeauna. La fel ca amintirile lui despre ea.

Înainte de a pleca, Zsadist aruncă o ultimă privire la acvariul cu peşti. Mâncarea aproape că dispăruse acum, adunată de la suprafaţă de guri mici şi deschise, guri care veneau spre ea de jos în sus.

*

John nu ştia cât timp stătuse în braţele lui Wellsie, dar îi luă ceva timp să revină la realitate. Când, în sfârşit, se retrase, ea îi zâmbi.

— Eşti sigur că nu vrei să-mi povesteşti despre coşmar?

Mâinile lui John începură să se mişte, iar ea se uită la ele cu atenţie, pentru că abia învăţa limbajul american al semnelor. Ştia că se grăbea, aşa că se aplecă şi luă un carneţel şi un pix de pe noptieră.

— *Nu a fost* nimic, *sunt bine acum. Dar mulţumesc că m-ai trezit.*

— Vrei să te întorci în pat?

El încuviinţă. Părea că nu făcuse nimic altceva decât să doarmă şi să mănânce în ultima lună şi jumătate, dar foamea şi epuizarea lui nu se terminau niciodată. Dar, din nou, avea 23 de ani de foamete şi insomnie de recuperat.

Se strecură între cearşafuri, apoi Wellsie se aşeză uşor lângă el. Sarcina ei nu se vedea atât de mult dacă stătea în picioare, dar când stătea jos se vedea o umflătură subtilă sub cămaşa largă.

— Vrei să aprind lumina în baia ta?

El dădu din cap dezaprobator. Asta nu ar fi făcut decât să-l facă să se simtă şi mai mult ca un fătălău, iar în momentul de faţă egoul lui primise cam toată lovitura pe care o putea suporta.

— O să fiu în biroul meu, bine?

În timp ce ea plecă, el se simţi prost pentru că era oarecum uşurat, dar odată cu dispariţia panicii, îi era ruşine de el însuşi. Un bărbat nu se purta aşa cum o făcuse el acum. Un bărbat sar fi luptat cu demonul cu părul palid din vis şi ar fi câştigat. Şi chiar dacă ar fi fost îngrozit, un bărbat nu s-ar fi încolăcit şi nu ar fi tremurat ca un copil de cinci ani când se trezise.

Dar, la urma urmelor, John nu era un bărbat. Cel puţin nu încă. Tohr spusese că schimbarea nu avea să vină până când nu se apropia de 25 de ani, iar el abia aştepta să treacă următorii doi ani. Pentru că, deşi acum înţelegea de ce avea doar 1,70 metri în înălţime şi 50 de kilograme, tot era greu. Ura să se confrunte în fiecare zi cu trupul său osos în oglindă. Ura să poarte haine de băiat, deşi putea să conducă legal, să voteze şi să bea. Se plângea de faptul că nu avusese niciodată o erecţie, nici măcar când se trezea dintr-unul din visele sale erotice. Şi nici măcar nu sărutase vreodată o femeie. Nu, pur şi simplu nu simţea mare lucru în materie de masculinitate. Mai ales având în vedere ce i se întâmplase cu aproape un an în urmă. Dumnezeule, atât trecuse de la acel atac, nu-i aşa? Cu o tresărire, încercă să nu se gândească la acea scară murdară, la bărbatul care îi pusese un cuţit la gât sau la acele momente oribile în care

ceva îi fusese luat ceva irecuperabil: inocenţa lui violată, dispărută pentru totdeauna.

Forţându-şi mintea să iasă din acea cădere în gol, îşi spuse că măcar nu mai era fără speranţă. Cândva, în curând, avea să se transforme într-un bărbat.

Măcinat de gândurile de viitor, aruncă pătura şi se duse la dulap. Deschise uşile duble, dar încă nu se obişnuise cu ce vedea. Nu avusese atâţia pantaloni, cămăşi şi fulare în toată viaţa lui, dar iată-i acolo, atât de curaţi şi de noi – toate fermoarele funcţionau, nu lipseau nasturi, nu se zbârciseră, nu erau rupte la cusături. Avea chiar şi o pereche de Nike Air Shox.

Scoase un pulover şi-l trase pe el, apoi îşi băgă picioarele zvelte într-o pereche de pantaloni kaki. În baie se spălă pe mâini şi pe faţă şi îşi pieptănă părul negru. Apoi se îndreptă spre bucătărie, trecând prin încăperi care aveau linii curate, moderne, dar erau decorate cu mobilier, textile şi artă renascentistă italiană. Se opri când auzi vocea lui Wellsie ieşind din birou.

— … un fel de coşmar. Adică, Tohr, era îngrozit… Nu, s-a eschivat când l-am întrebat ce a fost şi n-am insistat. Cred că e timpul să-l vadă pe Havers. Da. Ar trebui să-l întâlnească mai întâi pe Wrath. Bine. Te iubesc, *hellren.* Ce e? Dumnezeule, Tohr, şi eu simt la fel! Nu ştiu cum am putut trăi fără el. E o binecuvântare.

John se sprijini de peretele din hol şi închise ochii. Ciudat, şi el simţea acelaşi lucru pentru ei.

Capitolul 4

Trecuseră ore întregi, sau cel puţin aşa părea, când Bella se trezi la sunetul sitei care aluneca înapoi. Mirosul dulce al *lesserului* coborî până la ea, punând stăpânire pe pământul înţepător şi umed.

— Bună, nevastă!

Harnaşamentul din jurul trunchiului ei se strânse în

timp ce el o ridică afară.

O singură privire în ochii lui căprui palizi, şi ea ştiu că nu era momentul să forţeze vreo limită. Era agitat, zâmbetul lui fiind mult prea excitat. Iar dezechilibrul nu era bun în preajma lui.

În momentul în care picioarele ei atinseră podeaua, el smuci hamul, astfel încât ea căzu peste el.

— Te-am salutat, *nevastă.*

— Bună, David.

El închise ochii. Îi plăcea când ea îi rostea numele.

— Am ceva pentru tine.

Lăsă curelele pe ea şi o conduse spre masa din oţel inoxidabil din centrul camerei. Când o legă cu cătuşele de acel obiect, ea ştiu că încă trebuia să fie întuneric afară. El devenise mai permisiv cu imobilizarea doar în timpul zilei, când nu putea fugi.

Lesserul ieşi pe uşă şi o lăsă larg deschisă. Urmară zgomote şi mormăieli, apoi se întoarse târând un vampir civil ameţit. Capul bărbatului cădea pe umeri ca şi cum ar fi fost pe o balama slăbită, iar picioarele se târau în urmă la nivelul degetelor. Era îmbrăcat în ceea ce fuseseră nişte pantaloni negri drăguţi şi un pulover de caşmir, dar acum hainele erau rupte, ude şi cu urme de sânge.

Cu un geamăt înăbuşit, Bella se dădu înapoi până când legătura o împiedică să meargă mai departe. Nu putea să privească tortura; pur şi simplu nu putea.

Lesserul îl împinse pe bărbat cu forţa până la masă şi îl întinse pe ea. Lanţurile erau înfăşurate cu eficienţă în jurul încheieturilor mâinilor şi gleznelor, iar verigile erau fixate cu prinderi metalice. De îndată ce ochii înceţoşaţi ai civilului se fixară pe rafturile cu unelte, începu să intre în panică. Trase de legăturile de oţel, făcându-le să se zdruncine pe masa de metal.

Bella întâlni ochii albaştri ai vampirului. Era îngrozit, iar ea voia să-l liniştească, dar ştia că nu era înţelept să facă asta. *Lesserul* îi urmărea reacţia, aşteptând.

Şi apoi scoase un cuţit.

Vampirul de pe masă ţipă când vânătorul se apleca

deasupra lui. Dar tot ce făcu David fu să smulgă puloverul bărbatului şi să-l despice, expunându-i pieptul şi gâtul.

Deşi Bella încerca să se împotrivească, pofta de sânge îi stârnea stomacul. Trecuse mult timp de când nu se mai hrănise, poate luni întregi, iar după tot stresul la care fusese supusă, trupul ei avea mare nevoie de ceea ce numai sângele sexului opus îi putea oferi.

Lesserul o luă de braţ şi o trase spre el, cătuşele alunecând odată cu ea pe blatul mesei.

— M-am gândit că deja trebuie să-ţi fie sete. Vânătorul întinse mâna şi îşi trecu degetul peste gura ei. Aşa că ţi-am adus asta ca să te hrăneşti.

Ea făcu ochii mari.

— Aşa este. E doar pentru tine. Un cadou. E proaspăt, tânăr. Mai bun decât cei doi pe care îi am acum în găuri. Şi îl putem păstra atât timp cât te serveşte. *Lesserul* îi ridică buza superioară. La naiba, uite cum se lungesc colţii ăia! Ţi-e foame, nu-i aşa, nevastă?

Mâna lui se prinse de ceafa ei şi o sărută, lingând-o cu limba. Cumva, ea îşi reţinu reflexul de greaţă până când el îşi ridică privirea.

— Întotdeauna m-am întrebat cum arată asta, spuse el, cu ochii cutreierându-i faţa. Oare mă va excita? Nu sunt sigur dacă vreau sau nu. Cred că îmi place de tine pură. Dar trebuie să faci asta, nu-i aşa? Sau vei muri. Îi împinse capul în jos, spre gâtul masculului. Când ea se împotrivi, *lesserul* râse încet şi îi şopti la ureche:

— Asta e, fata mea. Dacă te-ai fi dus de bunăvoie la el, cred că te-aş fi bătut din gelozie. Îi mângâie părul cu mâna liberă. Acum bea!

Bella privi în ochii vampirului. Oh, Dumnezeule…

Bărbatul încetase să se mai zbată şi se holba la ea, cu ochii pe punctul de a-i ieşi din orbite. Oricât de înfometată ar fi fost, nu putea suporta ideea de a lua de la el.

Lesserul o strânse tare de gât, iar vocea îi deveni răutăcioasă.

— Mai bine ai bea de la el. M-am chinuit mult ca să ţi-l aduc.

Ea deschise gura, cu limba ca şmirghelul de sete.

— Nu.

Lesserul îi arătă cuţitul.

— Într-un fel sau altul, va sângera în următorul minut şi jumătate. Dacă îmi pun mintea cu el, nu va rezista prea mult. Aşa că poate vrei să încerci tu, nevastă?

Lacrimile îi străpungeau ochii în faţa violenţei pe care urma să o săvârşească.

— Îmi pare atât de rău! îi şopti ea masculului înlănţuit.

Capul ei fu tras înapoi, iar palma *lesserului* veni spre faţa ei dinspre stânga. Plesnitura îi smuci partea superioară a corpului, iar vânătorul o prinse de păr pentru a o împiedica să cadă. Trase tare, aruncând-o spre el. Habar n-avea unde se dusese cuţitul pe care îl avea.

— Nu-ţi ceri scuze pentru asta! O prinse de bărbie, înfigându-şi vârfurile degetelor în adânciturile de sub pometţii ei. Eu sunt singurul pentru care trebuie să îţi faci griji. Ne-am înţeles? Am întrebat dacă ne-am înţeles?

— Da, suspină ea.

— Da ce?

— Da, David.

El îi luă braţul liber şi i-l îndoi la spate. Durerea îi pătrunse în umăr.

— Spune-mi că mă iubeşti.

De nicăieri, furia aprinse o furtună de foc în pieptul ei. Nu i-ar fi spus *niciodată* acel cuvânt. *Niciodată.*

— Spune-mi că mă iubeşti! strigă el în faţa ei.

Ochii ei scăpărară şi îşi arătă colţii. În clipa în care o făcu, emoţia lui scăpă de sub control, corpul lui începu să tremure, iar respiraţia i se transformă într-un oftat rapid. Deveni brusc pregătit să lupte cu ea, excitat de luptă, ca şi cum ar fi fost în erecţie pentru sex. Aceasta era partea din relaţie pentru care trăia. Îi plăcea să se lupte cu ea. Îi spusese că fosta lui femeie nu fusese la fel de puternică precum ea, nu reuşise să reziste atât de mult înainte de a leşina.

— Spune-mi că mă iubeşti!

— Eu te dispreţuiesc, zise sacadat.

Când el ridică mâna cu pumnul strâns, ea îl privi fix, fermă, calmă, gata să primească lovitura. Rămaseră aşa mult timp, cu trupurile suspendate în arcuri gemene ca o inimă, legate de corzile de violenţă care curgeau între ei. În fundal, bărbatul civil de pe masă gemea.

Deodată, braţele *lesserului o* cuprinseră şi îşi îngropă faţa în gâtul ei.

— Te iubesc, spuse el. Te iubesc atât de mult... Nu pot trăi fără tine.

— Sfinte Sisoe! spuse cineva.

Lesserul şi Bella se uitară amândoi spre voce. Uşa centrului de persuasiune era larg deschisă, şi un vânător cu părul alb era oprit în dreptul ei.

Tipul începu să râdă şi apoi rosti cele trei cuvinte care declanşară tot ce urmă:

— Voi povesti asta.

David alergă ca ars după celălalt *lesser,* urmărindu-l afară.

Bella nu ezită când răsunară primele pocnituri ale luptei. Începu să desfacă lanţurile care legau încheietura mâinii drepte a bărbatului, eliberându-l din legături. Niciunul din ei nu scoase un cuvânt în timp ce ea îi eliberă mâna şi apoi trecu la glezna dreaptă. De îndată ce putu, bărbatul le mişcă la fel de repede cum o făcuse şi ea, dezbrăcându-şi frenetic partea stângă a corpului. În clipa în care fu liber, sări de pe masă şi se uită la cătuşele de oţel care o legau.

— Nu mă poţi salva, spuse ea. El are singurele chei.

— Nu-mi vine să cred că încă eşti în viaţă. Am auzit despre tine.

— Du-te, du-te.

— Te va ucide.

— Nu, n-o va face. El doar avea de gând să o facă să-şi dorească să moară. Du-te! Lupta asta nu va dura la nesfârşit.

— O să mă întorc după tine.

— Doar du-te acasă! Când el deschise gura, ea spuse: Taci naibii din gură şi concentrează-te! Dacă poţi, spune-i

familiei mele că nu sunt moartă. Du-te!

Bărbatul avea lacrimi în ochi când îi închise. Inspiră adânc de două ori… şi se dematerializă.

Bella începu să tremure atât de tare, încât căzu pe podea, cu braţul întins deasupra capului, unde el fusese încătuşat de masă.

Zgomotele luptei de afară încetară brusc. Urmară o clipă de tăcere, apoi o străfulgerare de lumină şi o pocnitură. Ştia fără îndoială că *lesserul* ei câştigase.

Oh, Dumnezeule. Avea să fie rău. Avea să fie o zi foarte-foarte proastă.

*

Zsadist rămase pe peluza acoperită de zăpadă a Bellei până în ultimul moment, apoi se dematerializă în monstrul mohorât şi gotic care trăia în cadrul Frăţiei. Conacul părea desprins dintr-un film de groază cu toate capetele de balaur, umbrele şi ferestrele de plumb. În faţa muntelui de piatră se aflau o curte plină de maşini, precum şi o poartă fortificată, care era locul de retragere al lui Butch şi al lui V. Un zid înalt de şase metri înconjura complexul şi existau o intrare cu o poartă dublă, precum şi o serie de surprize neplăcute pregătite pentru a descuraja vizitatorii nedoriţi.

Z se îndreptă spre uşile acoperite cu oţel ale casei principale şi deschise o parte dintre ele. Păşind în vestibul, introduse un cod pe o tastatură şi i se permise accesul imediat. Făcu o grimasă când ieşi în hol. Spaţiul înalt, în tonuri preţioase, cu frunzele aurii şi cu podeaua extravagantă din mozaic, era precum acel bar aglomerat: producea prea multă stimulare.

În dreapta lui auzi sunetele unei săli de mese pline: clinchetul moale al argintului pe porţelanuri, cuvinte nedesluşite spuse de Beth, chicotitul lui Wrath, apoi vocea de bas a lui Rhage tăindu-i calea. Urmă o pauză, probabil pentru că Hollywood făcea o mutră, apoi râsetele tuturor se amestecară, revărsându-se ca nişte bile strălucitoare pe o

podea curată.

Nu era interesat să se încurce cu fraţii lui, cu atât mai puţin să mănânce cu ei. Probabil aflaseră toţi că fusese dat afară din casa Bellei ca un infractor pentru că stătuse prea mult timp acolo. Puţine secrete erau păstrate în cadrul Frăţiei.

Z se îndreptă spre scara mare, urcând treptele câte două. Cu cât mergea mai repede, cu atât zgomotele de la masă deveneau mai domoale, iar liniştea îi convenea. La capătul scărilor o luă spre stânga şi apoi coborî pe un hol lung marcat de statui greco-romane. Atleţii şi războinicii de marmură erau luminaţi de un corp de iluminat încastrat, braţele, picioarele şi piepturile lor de marmură albă formând un model pe peretele roşu sângeriu. Dacă mergeai suficient de repede, era ca şi cum treceai pe lângă pietoni când erai într-o maşină, ritmul trupurilor statuilor animând ceea ce de fapt nu se mişca.

Camera în care dormea se afla la capătul coridorului, iar când deschise uşa, se lovi de un zid de frig. Nu pornea niciodată căldura sau aerul condiţionat, la fel cum nu dormea în pat, nu folosea telefonul şi nu punea nimic în birourile antice. Dulapul era singurul lucru de care avea nevoie, aşa că se duse acolo pentru a se dezarma. Armele şi muniţia erau păstrate în dulapul ignifugat din spate, iar cele patru cămăşi şi cele trei seturi de piele atârnau înghesuite împreună. Neavând nimic deosebit în dulap, se gândea adesea la oase când se uita acolo, toate umeraşele goale şi tijele de alamă părând subţiri şi fragile.

Se dezbrăcă şi făcu un duş. Îi era foame de mâncare, dar îi plăcea să se menţină aşa. Fiorul foametei, dorul sec al setei, aceste abţineri care se aflau sub controlul său îl linişteau întotdeauna. La naiba, dacă reuşea să se descurce şi fără să doarmă, se priva şi de asta! Şi blestemata poftă de sânge…

Voia să fie curat. Pe dinăuntru.

Când ieşi de la duş, îşi trecu o lamă de ras pe cap şi apoi se bărbieri rapid. Dezbrăcat, răcorit şi hrănit, se duse la salteaua lui de pe podea. În timp ce stătea deasupra

celor două pături împăturite care ofereau la fel de multă amortizare ca o pereche de plasturi, se gândea la patul Bellei. Al ei fusese regesc şi complet alb. Feţe de pernă şi cearşafuri albe, o cuvertură mare albă şi pufoasă, o pătură albă ca de pudel la picioarele ei.

Se întinsese pe patul ei. Adesea. Îi plăcuse să creadă că o putea mirosi în el. Uneori chiar se rostogolise pe el, iar moliciunea ceda sub trupul lui dur. Era aproape ca şi cum ea l-ar fi atins, chiar mai bine decât dacă ar fi făcut-o de fapt. Nu suporta să pună cineva mâna pe el, deşi ar fi vrut să o lase pe Bella să atingă

măcar o dată o bucată din carnea lui. Cu ea, ar fi putut să se descurce.

Ochii i se îndreptară spre craniul care stătea pe podea, lângă saltea. Orbitele erau găuri negre, iar el îşi imagină combinaţia de irisuri şi pupile care îl fixase cândva. Între dinţi se afla o fâşie de piele neagră de vreo cinci centimetri lăţime. În mod tradiţional, pe ea erau inscripţionate cuvinte de devotament pentru cel decedat, dar cureaua muşcată de aceste fălci era goală.

Când se întinse, îşi aşeză capul lângă acel obiect şi trecutul reveni, în anul 1802…

Sclavul se trezi parţial. Era întins pe spate şi îl durea tot corpul, deşi nu se putea gândi de ce… Până când îşi aminti că intrase în tranziţie cu o seară înainte. Timp de câteva ore fusese paralizat de durerea din muşchii care îi răsăreau, oasele care i se îngroşau, corpul său transformându-se în ceva uriaş.

Ciudat… Într-adevăr, gâtul şi încheieturile îl dureau în mod diferit.

Deschise ochii. Tavanul era mult deasupra lui şi era marcat cu bare subţiri şi negre, incrustate în piatră. Când întoarse capul, văzu o uşă de stejar cu mai multe bare care cădeau pe verticală pe scândurile sale groase. Pe perete, de asemenea, erau bare de oţel… În temniţă. Se afla în temniţă, dar de ce? Şi ar fi fost bine să se ducă la îndatoririle sale înainte de…

Încercă să se ridice, dar antebraţele şi tibiile îi erau imobilizate. Cu ochii larg deschişi, tresări.

— Ai grijă!

Era fierarul. Tatua benzi negre pe punctele de băut ale sclavului.

Oh, dragă Fecioară în Exitus, nu! Nu asta…

Sclavul se împotrivea imobilizării, iar celălalt bărbat se uită în sus, supărat.

— Linişteşte-te! Nu vreau să fiu biciuit pentru o greşeală care n-ar fi a mea.

— Te implor… Vocea sclavului nu suna bine. Era prea gravă. Ai milă!

Auzi un râs moale, feminin. Stăpâna casei intrase în celulă, cu rochia lungă de mătase albă târându-se în urma ei pe podeaua de piatră, cu părul blond căzut pe umeri.

Sclavul îşi coborî privirea, aşa cum se cuvenea, şi îşi dădu seama că era complet dezbrăcat. Roşind, jenat, îşi dorea să fie acoperit.

— Te-ai trezit, spuse ea, apropiindu-se de el.

Nu înţelegea de ce venise să vadă pe cineva cu o condiţie atât de umilă ca a lui. Era un simplu ajutor de bucătar, cineva mai prejos chiar şi decât servitoarele care făceau curăţenie în camerele ei.

— Uită-te la mine! îi porunci Stăpâna.

El făcu aşa cum i se spuse, deşi era împotriva a tot ceea ce ştiuse vreodată. Nu i se permisese niciodată să întâlnească privirea ei.

Ceea ce văzu în ea fu un şoc. Se uita la el într-un mod în care nicio femeie nu-l mai privise vreodată. Lăcomia îi marca oasele delicate ale feţei, iar privirea ei întunecată strălucea cu un fel de intenţie pe care el nu o putea discerne.

— Ochi galbeni, murmura ea. Cât de rari! Cât de frumoşi!

Mâna ei ateriză pe coapsa goală a sclavului. El tresări la acest contact, simţindu-se neliniştit. Nu era bine, se gândea el. Ea nu ar fi trebuit să-l atingă acolo.

— Ce surpriză magnifică ai fost! Să fii sigur că l-am

hrănit bine pe cel care te-a adus la mine.

— Stăpână... v-aş ruga să mă lăsaţi să mă duc la muncă.

— Oh, o vei face!

Mâna ei alunecă pe scobitura bazinului lui, acolo unde coapsele îi întâlneau şoldurile. El sări şi auzi înjurătura moale a fierarului.

— Şi ce binefacere pentru mine! Sclavul meu de sânge a căzut pradă unui accident nefericit în această zi. De îndată ce camerele sale vor fi reînnoite, vei fi mutat în ele.

Sclavul îşi pierdu răsuflarea. Ştia de bărbatul pe care ea îl ţinea închis, căci îi dusese mâncare în celulă. Uneori, când lăsase tava la gardieni, auzise sunete ciudate ieşind din spatele uşii grele...

Teama lui trebuie să fi ajuns la Stăpână, pentru că ea se aplecă asupra lui, apropiindu-se suficient de mult pentru ca el să-i poată mirosi pielea parfumată. Râse încet, ca şi cum ar fi gustat din spaima lui, iar asta îi făcuse plăcere.

— Într-adevăr, abia aştept să te am. În timp ce dădea să plece, ea îl privi pe fierar. Nu uita ce am spus! Altfel te voi scoate la lumină. Niciun pas greşit cu acul ăla. Pielea lui e mult prea perfectă pentru a o strica.

Tatuajul fu terminat la scurt timp după aceea, iar fierarul luă cu el singura lumânare, lăsându-l pe sclav legat pe masă în întuneric.

Acesta tremura de disperare şi groază în timp ce noul său statut devenea real. Acum era cel mai josnic dintre cei mai josnici, ţinut în viaţă doar pentru a-l hrăni pe altul... Şi doar Fecioara ştia ce îl mai aştepta.

Trecu mult timp până când uşa se deschise din nou şi lumina lumânărilor îi arătă că viitorul său sosise: Stăpâna într-o robă neagră şi doi bărbaţi cunoscuţi pentru dragostea lor pentru propriul sex.

— Curăţaţi-l pentru mine! ordonă ea.

Stăpâna privi cum sclavul era spălat şi uns, iar ea se mişca în jurul trupului său aşa cum făcea lumina lumânărilor, mereu schimbătoare, niciodată nemişcată.

Sclavul tremura, urând senzaţia mâinilor masculilor pe faţa lui, pe pieptul lui, pe părţile intime. Îi era teamă că unul sau amândoi aveau să încerce să-l posede într-un mod nefiresc.

Când terminară, cel mai înalt dintre ei spuse:

— Să-l încercăm pentru dumneavoastră, Stăpână?

— Îl voi păstra pentru mine în această noapte.

Îşi scoase halatul şi se urcă cu lejeritate pe masă, călare pe sclav. Mâinile ei îi căutau carnea intimă şi, în timp ce îl mângâia, el era conştient de faptul că se atingeau şi ceilalţi masculi. Când sclavul rămase flasc, ea îl acoperi cu buzele ei. Sunetele din cameră erau îngrozitoare – gemetele masculilor şi gura Stăpânei care sugea şi plesnea.

Umilinţa fu completă când sclavul începu să plângă, lacrimile scurgându-i-se din colţurile ochilor, căzându-i pe tâmple şi ajungând în urechi. Nu mai fusese niciodată atins între picioare. Ca mascul în pretranziţie, corpul său nu fusese pregătit sau capabil să se împerecheze, deşi asta nu-l împiedicase să aştepte cu nerăbdare să fie într-o zi cu o femelă. Întotdeauna îşi imaginase că această alăturare avea să fie minunată, căci în cartierul sclavilor văzuse ocazional actul de plăcere.

Dar acum, când intimitatea se întâmpla în acest fel, îi era ruşine că îndrăznise să îşi dorească aşa ceva.

Brusc, Stăpâna îi dădu drumul şi îl plesni peste faţă.

Amprenta palmei îl ustură pe obraz în timp ce se dădea jos de pe masă.

— Adu-mi unguentul! strigă ea. Chestia asta a lui nu-şi cunoaşte funcţia.

Unul dintre masculi se apropie de masă cu un mic vas. Sclavul simţi că puse cineva o mână alunecoasă pe el, nu era sigur cine, apoi avu o senzaţie de arsură. În timp ce o greutate curioasă i se aşezase în zona inghinală, simţi că se deplasa ceva pe coapsa lui şi apoi se mişcă încet pe stomacul lui.

— Oh, bună Fecioară din Exitus! spuse unul dintre masculi.

— Ce mărime! suspină celălalt. S-ar revărsa peste adâncurile unei fântâni.

Vocea Stăpânei era la fel de uimită.

— Este enorm!

Sclavul îşi ridică privirea. Pe burta lui zăcea o umflătură uriaşă cum nu mai văzuse niciodată.

Se întinse pe spate pe masă, în timp ce Stăpâna îi călărea şoldurile. De data aceasta simţi că îl înghiţea ceva – ceva umed. Îşi ridică din nou capul. Ea era călare pe el, iar el era... în interiorul corpului ei. Ea se mişca deasupra lui, pompând în sus şi în jos, gâfâind. El era oarecum conştient de faptul că bărbaţii din cameră gemeau din nou, sunetele guturale devenind din ce în ce mai puternice pe măsură ce ea se mişca tot mai repede. Şi apoi se auziră strigăte – ale ei, ale lor.

Stăpâna se prăbuşi pe pieptul sclavului. În timp ce încă respira cu greutate, spuse:

— Ţine-i capul în jos!

Unul dintre bărbaţi puse o palmă pe fruntea sclavului şi apoi îi mângâie părul cu mâna liberă.

— Atât de drăguţ! Atât de moale! Şi uite câte culori!

Stăpâna îşi îngropă faţa în gâtul sclavului şi îl muşcă. El ţipă când simţi înţepătura şi muşcătura. Mai văzuse masculi şi femele care beau unul din altul şi întotdeauna i se păruse... corect. Dar asta îl durea şi îl ameţea, şi cu cât trăgea mai tare de vena lui, cu atât mai ameţit devenea.

Probabil leşinase, pentru că, atunci când se trezi, ea îşi ridica capul şi îşi lingea buzele. Se dădu jos de pe el, se îmbrăcă, iar toţi trei îl lăsară singur în întuneric. Câteva clipe mai târziu, intrară gardienii pe care îi recunoscu.

Ceilalţi masculi refuzară să se uite la el, deşi fusese în relaţii de prietenie cu ei înainte, pentru că le dăduse bere. Acum însă îşi fereau privirea şi nu vorbeau. Când îşi privi corpul, îi fu ruşine că orice unguent care fusese pus pe el încă funcţiona, că bastonul său privat încă era rigid şi gros.

Strălucirea de pe el îi făcea greaţă.

Vru cu disperare să le spună masculilor că nu era vina lui, că încerca să se potolească, dar era prea umilit ca să vorbească în timp ce gardienii îi eliberau braţele şi gleznele de pe masă. Când se ridică în picioare, se încovoie, pentru

că fusese întins pe spate ore în şir şi nu trecuse decât o zi de la tranziţie. Nimeni nu îl ajută în timp ce se chinui să rămână în picioare – ştia că făceau asta pentru că nu voiau să-l atingă, nu voiau să fie lângă el acum. Se duse să se acopere, dar îl încătuşară într-un mod exersat, astfel încât nu avea o mână liberă.

Ruşinea crescu când trebui să meargă pe hol. Simţea greutatea dintre şolduri săltând odată cu paşii lui, legănându-se obscen. Lacrimile îi curgeau şi îi alunecau pe obraji, iar unul dintre gardieni pufni cu dezgust.

Sclavul fu dus în altă parte a castelului, într-o altă încăpere cu ziduri solide, cu bare de oţel încrustate. Aceasta avea o platformă drept pat, o oală de cameră, un covor şi torţe sus pe pereţi. În timp ce era băgat înăuntru, fură aduse mâncarea şi apa, proviziile lăsate de un coleg de bucătărie pe care îl cunoştea de o viaţă. Bărbatul aflat în pretranziţie refuză şi el să-l privească.

Mâinile sclavului fură eliberate, apoi fu închis înăuntru.

Secătuit şi tremurând, se îndreptă spre un colţ şi se aşeză pe podea. Îşi legănă trupul uşor, pentru că nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, şi încercă să fie blând cu această formă a lui proaspăt ieşită din tranziţie, o formă care fusese folosită într-un mod atât de greşit.

În timp ce se legăna înainte şi înapoi, îşi făcea griji pentru viitorul său. Niciodată nu avusese drepturi, nu învăţase nimic, nu avusese o identitate. Dar cel puţin înainte fusese liber să se deplaseze. Iar trupul şi sângele său fuseseră ale lui.

Amintirea senzaţiei acelor mâini pe pielea lui îi provocă un val de greaţă. Se uită în jos la părţile intime şi îşi dădu seama că încă simţea mirosul Stăpânei pe el. Se întrebă cât avea să dureze umflătura.

Şi ce urma să se întâmple când avea să se întoarcă după el.

Zsadist îşi trecu mâinile peste faţă şi se rostogoli. Se întorsese după el, cu siguranţă. Şi nu venise niciodată

singură.

Îşi închise ochii pentru a îndepărta amintirile şi încercă să adoarmă. Ultimul lucru care îi trecu prin minte fu o imagine a fermei Bellei, cu pajiştea acoperită de zăpadă.

Dumnezeule, locul acela era atât de gol, de pustiu, deşi era plin de lucruri! Odată cu dispariţia Bellei, fusese lipsit de cea mai importantă funcţie a sa: deşi încă era o structură solidă şi capabilă să ţină la distanţă vântul, vremea şi străinii, nu mai era o casă.

Fără suflet.

Într-un fel, ferma ei era exact ca el.

Capitolul 5

Se făcuse ziuă când Butch O'Neal parcă Escalade-ul în curte. Când coborî, putu auzi G-Unit bubuind în Groapă, deci ştia că era înăuntru colegul său de cameră. V trebuia să aibă muzica lui rap – rahatul ăla era ca aerul pentru el. Spunea că acele ritmuri de bas îl ajutau să menţină intruziunile gândurilor altora la un nivel suportabil.

Butch se îndreptă spre uşă şi băgă un cod. Se auzi un declic, iar el intră într-un vestibul, unde mai făcu o verificare.

Vampirii erau mari amatori de sisteme de uşi duble. În felul acesta nu-ţi făceai niciodată griji că îţi inunda cineva casa cu lumina soarelui, pentru că una dintre ele era mereu închisă.

Casa de la poartă, adică Groapa, nu era ceva prea sofisticat – doar o cameră de zi, o bucătărie şi două zone de pat şi baie. Dar îi plăcea – şi îl plăcea şi pe vampirul cu care locuia. El şi colegul lui de cameră erau apropiaţi ca... ei bine, ca fraţii.

Când intră în camera principală, canapelele din piele neagră erau goale, dar pe televizorul cu ecran cu plasmă era difuzat SportsCenter, iar în jur se simţea mirosul de ciocolată al fumului roşu. Deci Phury era în casă sau tocmai

plecase.

— Bună, Lucy! strigă Butch.

Cei doi fraţi veniră din spate. Amândoi încă erau îmbrăcaţi în hainele lor de luptă, pielea şi bocancii făcându-i să arate exact ca ucigaşii, aşa cum erau.

— Pari obosit, poliţistule, spuse Vishous.

— De fapt, mă simt încordat.

Butch privi cu atenţie ţigara de la gura lui Phury. Chiar dacă lăsase demult în urmă zilele în care se drogase, în seara asta era cât pe ce să cedeze şi să ceară o doză din acel fum roşu. Problema era că avea deja două dependenţe, aşa că era cam ocupat.

Da, să soarbă whisky şi să tânjească după o femeie vampir care nu-l dorea era cam tot ce avea timp să facă. În plus, nu exista niciun motiv să se joace cu un sistem care funcţiona.

Îndrăgostirea aia de rahat alimenta beţia şi, ori de câte ori se îmbăta, îi era şi mai dor de Marissa, aşa că atunci ar fi vrut să mai ia o duşcă… Şi iată-l! Un carusel dat naibii. Făcea chiar şi camera să se învârtă.

— Ai vorbit cu Z? întrebă Phury.

Butch se dezbrăcă de haina de caşmir şi o agăţă în dulap.

— Da. Nu era fericit.

— Are de gând să stea departe de acel loc?

— Cred că da. Presupunând că nu a dat foc casei după ce m-a dat afară. Avea acea sclipire specială în ochi când am plecat. Ştii, cea care te face să ţi se strângă boaşele când stai lângă el?

Phury îşi trecu o mână prin părul lui scandalos. Pletele îi cădeau până dincolo de umeri, în bucle blonde, roşcate şi cafenii. Era un Joe chipeş şi fără ele; dar cu coama aia, era… bine, fie, fratele era frumos. Nu însemna că Butch ar fi mers în direcţia asta, dar arăta mai bine decât multe femei. Şi se îmbrăca mai bine decât majoritatea doamnelor, de asemenea, când nu era în hainele lui de bătăuş.

La naiba, era un lucru bun că se lupta ca un ticălos, altfel ar fi putut fi luat drept o femeie!

Phury trase aer în piept.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de...

Un telefon sună pe un birou plin de echipamente informatice.

— Linie externă, murmură V, mergând spre centrul de comandă IT.

Vishous era geniul în computere al Frăţiei – de fapt, era genial în orice – şi se ocupa de comunicaţii şi securitate în complex. Conducea totul de la cele Patru Jucării, aşa cum îşi numea el cvartetul de PC-uri.

„Jucării... da, sigur”. Butch nu se pricepea deloc la calculatoare, dar, dacă lucrurile alea erau jucării, atunci erau şi ei pe terenul de joacă al Departamentului de Apărare.

În timp ce V aştepta ca apelul să se descarce în căsuţa vocală, Butch se uită la Phury.

— Deci ţi-am arătat noul meu costum Marc Jacobs?

— A sosit deja?

— Da, Fritz l-a adus mai devreme şi l-a aranjat.

— Minunat!

În timp ce se întorceau în dormitoare, lui Butch îi veni să râdă. Era la fel de vinovat ca Phury când venea vorba de a fi un metrosexual. Ciudat, nu dăduse doi bani pe hainele lui când fusese poliţist. Acum, când era cu Fraţii, îşi făcea plimbarea în haute couture şi îi plăcea la nebunie. Aşa că, la fel ca Phury, era norocos că juca murdar.

Fratele mângâia metri de lână neagră fină de pe un umeraş şi scotea sunete de admiraţie când intră V.

— Bella e în viaţă.

Butch şi Phury îşi întoarseră capetele când costumul ateriză pe podea într-o grămadă.

— Un bărbat civil a fost răpit de pe aleea din spatele ZeroSum în seara asta şi dus într-un loc departe în pădure cu scopul de a o hrăni pe Bella. El a văzut-o. A vorbit cu ea. Cumva, ea l-a eliberat.

— Spune-mi că poate găsi din nou locul! rosti în grabă Butch, conştient de o urgenţă sufocantă.

Şi nu era singurul în alertă instantanee. Phury arăta

atât de pătruns, încât nu părea capabil să vorbească.

— Da. Şi-a marcat drumul de ieşire, dematerializându-se câte 200 de metri, până când a ajuns pe Route 22. Mi-a trimis prin e-mail traseul pe o hartă. Al naibii de inteligent pentru un civil!

Butch ieşi în fugă în living, îndreptându-se spre haină şi cheile de la Escalade. Nu-şi scosese teaca, aşa că Glockul său încă era legat sub braţ.

Doar că V se interpuse între el şi uşă.

— Unde te duci, omule?

— Harta aia ţi-a ajuns pe e-mail?

— Opreşte-te!

Butch îi aruncă o privire colegului de cameră.

— Nu poţi ieşi în timpul zilei. Eu pot. De ce naiba să aşteptăm?

— Copoiule – vocea lui V deveni blândă –, asta e treaba Frăţiei. Tu nu te bagi în asta.

Butch era blocat. „Ah, da, din nou dat la o parte”.

Desigur, putea să lucreze în preajma lor, să facă o analiză a locului crimei, să-şi pună materia cenuşie să se agite pe probleme tactice. Dar când începeau luptele, Fraţii îl ţineau întotdeauna departe de teren.

— La naiba, V…

— Nu. Nu te ocupi de asta. Las-o baltă!

*

Trecuseră două ore până când Phury află suficiente informaţii pentru a merge în camera geamănului său. Se gândi că nu avea rost să-l agite pe Zsadist cu o jumătate de poveste şi că era nevoie de ceva timp pentru ca planul să se închege.

Când bătu la uşă şi nu i se răspunse, intră şi tresări. Camera era rece ca un frigider pentru carne.

— Zsadist?

Z stătea întins pe câteva pături împăturite în colţul îndepărtat, cu trupul gol chircit din cauza frigului din cameră. Exista un pat somptuos la cel mult un metru şi

jumătate de el, dar nu fusese niciodată folosit. Z dormise întotdeauna pe podea, indiferent unde locuise.

Phury se apropie şi îngenunche lângă geamănul său. Nu avea de gând să-l atingă pe mascul, mai ales dacă ar fi fost prins pe nepregătite. Z avea toate şansele să treacă la atac.

„Dumnezeule!”, se gândi Phury. Adormit aşa, cu toată furia lui înmagazinată, Z era aproape fragil.

La naiba, nu *aproape!* Zsadist fusese întotdeauna atât de subţire, teribil de slab. Acum însă era doar piele şi os. Când se întâmplase asta? Dumnezeule, în timpul ritualului lui Rhage, fuseseră cu toţii goi în Mormânt, iar Z cu siguranţă nu arătase ca un schelet. Asta se întâmplase cu doar şase săptămâni în urmă.

Chiar înainte de răpirea Bellei…

— Zsadist? Trezeşte-te, frate!

Z se agită, ochii negri deschizându-se încet. De obicei, se trezea în grabă la cel mai mic zgomot, dar se hrănise, aşa că era leneş.

— A fost găsită, spuse Phury. Bella a fost găsită. Era în viaţă la începutul dimineţii.

Z clipi de câteva ori, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă visa. Apoi îşi ridică trunchiul de pe saltea. Inelele de la sfârcuri prinseră lumina din hol în timp ce îşi freca faţa.

— Ce-ai spus? întrebă cu o voce aspră.

— Avem o idee despre locul unde se află Bella. Şi confirmarea că este în viaţă.

Z deveni mai alert, conştientizarea venind precum un tren, căpătând viteză, creând putere impulsul său. Cu fiecare secundă, forţa din el revenea, vitalitatea brută reapărând până când el nu mai păru deloc slab.

— Unde este? întrebă el.

— Într-o casă cu o singură cameră din pădure. Un bărbat civil a scăpat pentru că ea l-a ajutat.

Z sări în picioare, aterizând cu un pumn lejer pe podea.

— Cum ajung la ea?

— Bărbatul care a evadat i-a trimis lui V prin e-mail

indicaţiile. Dar…

Z se îndreptă spre dulapul său.

— Adu-mi o hartă!

— E ora prânzului, frate!

Z se opri. Brusc, o rafală de frig ieşi din corpul lui, făcând ca temperatura camerei să pară blândă. Iar ochii aceia negri erau periculoşi ca nişte gheare de ciocan când îi sclipeau peste umăr.

— Atunci trimiteţi poliţistul! Trimiteţi-l pe Butch!

— Tohr nu-l va lăsa.

— La naiba cu asta! Omul pleacă!

— Zsadist, opreşte-te! Gândeşte-te! Butch nu ar avea întăriri şi ar putea fi mai mulţi *lesseri în* locaţie. Vrei să rişti ca ea să fie ucisă într-o încercare de salvare ratată?

— Poliţistul se poate descurca singur.

— E bun, dar e doar un om. Nu-l putem trimite acolo. Z îşi arătă colţii.

— Poate că Tohr este mai degrabă îngrijorat că tipul va fi prins şi ne va turna pe una dintre mesele lor.

— Haide, Z, Butch ştie multe. Ştie o grămadă de rahaturi despre noi. Aşa că, bineînţeles, şi asta este important.

— Dar dacă a ajutat un prizonier să evadeze, ce naiba crezi că îi fac *lesserii* ăia acum?

— Dacă mergem în grup la apus, avem mai multe şanse să o scoatem în viaţă. Ştii asta. Trebuie să aşteptăm.

Z stătea acolo gol, respirând adânc, cu ochii lui mici, fante înguste de ură ranchiunoasă. Când în sfârşit vorbi, vocea lui era un mârâit urât.

— Tohr ar face bine să se roage la Dumnezeu să fie încă în viaţă când o voi găsi diseară. Altfel o să-i iau capul, frate sau nu.

Phury îşi aruncă privirea spre craniul de pe podea, gândindu-se că Z dovedise deja cât de bun era la decapitare.

— M-ai auzit, frate? răbufni masculul.

Phury încuviinţă din cap. La naiba, avea o presimţire proastă despre cum avea să se desfăşoare asta. Chiar

avea.

Capitolul 6

În timp ce O îşi conducea camioneta F-150 pe Route 22, soarele de la ora 16.00 îi înţepa ochii şi se simţea ca şi cum ar fi fost mahmur. Da, pe lângă durerea de cap, avea aceleaşi amorţeli ale corpului pe care obişnuia să le simtă după o noapte de beţie, micile tremurături care îi zvâcneau sub piele ca nişte viermi.

Şirul lung de regrete pe care îl trăgea după el îi amintea de zilele în care băuse. Cum ar fi fost când se trezise lângă o femeie urâtă pe care o dispreţuia, dar cu care şi-o pusese oricum. Toată treaba asta era exact ca atunci, doar că mult-mult mai rău.

Îşi mută mâinile pe volan. Avea articulaţiile crăpate şi ştia că avea zgârieturi pe gât. În timp ce imaginile zilei îl orbeau, stomacul i se strângea. Era dezgustat de lucrurile pe care i le făcuse femeii sale.

Ei bine, *acum* era dezgustat. Când le făcuse, fusese îndreptăţit.

Dumnezeule, ar fi trebuit să fie mai atent! Ea era o fiinţă vie, la urma urmei… La naiba, dacă mersese prea departe? Oh, frate… Nu ar fi trebuit să-şi permită niciodată să facă acele lucruri. Problema era că, de îndată ce văzuse că ea îl eliberase pe masculul pe care i-l adusese, îşi pierduse cumpătul. Se sfărâmase în schije care o sfâşiaseră.

Îşi ridică piciorul de pe acceleraţie. Voia să se întoarcă, să o scoată din tub şi să se asigure că încă respira. Numai că nu era suficient timp înainte de începerea întâlnirii principalilor.

În timp ce călca pe acceleraţie, ştia că oricum nu putea să o părăsească odată ce avea să o vadă, şi atunci *lesserul* suprem urma să-l caute. Şi asta ar fi fost o

problemă. Centrul de persuasiune era un dezastru. La naiba!

Domnul O încetini şi răsuci volanul spre dreapta, camioneta ieşind de pe Route 22 pe un drum de pământ cu o singură bandă.

Cabana domnului X, care era şi sediul Lessening Society, se afla în mijlocul unei păduri de 75 de acri, complet izolată. Locul nu era altceva decât o mică amenajare din buşteni cu un acoperiş din şindrilă verde-închis şi o dependinţă cât jumătate din clădirea principală în spatele ei. Când O trase pe dreapta, erau şapte maşini şi camioane parcate într-o configuraţie lejeră, toate fiind de producţie naţională, majoritatea cu o vechime de cel puţin patru ani.

Domnul O intră în cabană şi văzu că era ultimul care se prezentase. Alţi zece principali erau înghesuiţi în spaţiul interior puţin adânc, cu feţele lor palide şi cu trupurile late şi pline de muşchi. Aceştia erau cei mai puternici oameni ai Lessening Society, membrii cei mai vechi. Domnul O era singura excepţie în ceea ce priveşte vechimea. Avea doar trei ani de la încorporare, dar niciunul dintre ei nu-l plăcea pentru că era nou.

Nu că ar fi avut drept de vot. Era la fel de dur ca orice principal şi o dovedise. „Nenorociţi invidioşi…” Frate, el nu avea să fie niciodată ca ei, doar vite pentru Omega. Nu-i venea să creadă că idioţii ăia se mândreau cu faptul că păleau în timp şi îşi pierdeau identitatea. Lupta împotriva estompării. Îşi vopsise părul pentru a-l păstra castaniu-închis, cum fusese dintotdeauna, şi se temea de albirea treptată a irisului. Nu voia să arate ca ei. Xxx

— Ai întârziat, spuse domnul X. *Lesserul* suprem se sprijini de un frigider care nu era conectat la priză, ochii lui palizi fixându-se pe zgârieturile de pe gâtul lui O. Te-ai bătut?

— Ştii cum sunt Fraţii ăştia.

Domnul O găsi un loc să stea în picioare vizavi. Deşi îi făcu semn din cap partenerului său, U, nu recunoscu pe altcineva.

Lesserul suprem continuă să se uite la el.

— L-a văzut cineva pe domnul M?

„La naiba!”, se gândi O. Lesserul pe care-l eliminase pentru că intrase peste el şi soţia lui trebuia să dea raportul.

— O? Ai ceva de spus?

Din stânga, vorbi U:

— L-am văzut pe M. Chiar înainte de răsărit. Se bătea cu un Frate în centru.

În timp ce domnul X îşi mută privirea spre stânga, O îngheţă la auzul minciunii.

— L-ai văzut cu ochii tăi?

Vocea celuilalt lesser era fermă.

— Da, l-am văzut.

— E vreo şansă să-l protejezi pe O?

Nu asta era întrebarea care trebuia pusă? *Lesserii* erau nişte nemernici, mereu se luptau între ei pentru poziţie. Chiar şi între parteneri exista putină loialitate.

— U?

Capul palid al tipului se dădea înainte şi înapoi.

— E pe cont propriu. De ce mi-aş risca pielea pentru a lui?

În mod clar, era o logică în care domnul X simţea că putea avea încredere, deoarece continuă şedinţa. După ce fură atribuite cotele de ucidere şi de capturare, grupul se despărţi.

Domnul O se duse la partenerul său.

— Trebuie să mă întorc la centru pentru un minut înainte de a ieşi. Vreau să mă urmezi.

Trebuia să afle de ce U îi salvase fundul şi nu era îngrijorat că *lesserul* celălalt avea să vadă în ce stare fusese lăsat locul. U nu ar fi provocat probleme. Nu era deosebit de agresiv sau un gânditor independent, ci mai mult operator decât inovator.

Ceea ce făcea şi mai ciudat faptul că luase acea iniţiativă.

*

Zsadist se holba la ceasul de perete din holul conacului. După poziţia acelor, ştia că mai avea opt minute până la apusul oficial al soarelui. Slavă Domnului că era iarnă şi că nopţile erau lungi!

Privi cu atenţie uşile duble şi ştiu exact unde avea să se ducă imediat ce putea trece pe ele. Memorase locaţia pe care le-o dăduse bărbatul civil. Avea de gând să se dematerializeze şi să ajungă acolo cât ai clipi.

Şapte minute.

Ar fi fost mai bine să aştepte până când cerul se întuneca de tot, dar la naiba cu asta! În clipa în care bila aia de foc alunecă peste marginea orizontului, era afară. Nu mai conta dacă se alegea cu un bronz nenorocit.

Şase minute.

Îşi verifică din nou pumnalele de pe piept. Scoase SIG Sauerul din teaca de la şoldul drept şi îl mai verifică o dată, apoi făcu acelaşi lucru cu cel care se afla în stânga. Pipăi cuţitul de aruncat pe care îl avea în talie şi lama de 15 centimetri pe care o avea pe coapsă.

Cinci minute.

Z îşi înclină capul într-o parte, trosnindu-şi gâtul pentru al relaxa.

Patru minute.

„La naiba cu asta!” Era pe cale să plece…

— O să te prăjeşti, spuse Phury din spatele lui.

Z închise ochii. Impulsul lui era să riposteze, iar acel impuls devenea de nestăpânit pe măsură ce Phury continua să vorbească.

— Z, omule, cum ai de gând să o ajuţi dacă te prăbuşeşti cu faţa la pământ şi începi să arzi?

— Îţi place să le strici cheful celorlalţi? Sau pur şi simplu îţi vine natural?

În timp ce Z arunca o privire peste umăr, avu o amintire bruscă a acelei nopţi în care Bella venise la conac. Phury păruse atât de cucerit de ea, iar Z îşi aminti că stăteau împreună şi vorbeau chiar acolo unde îi erau acum înfipte cizmele. Îi urmărise din umbră, dorindu-şi-o în timp

ce ea zâmbea şi râdea cu geamănul lui.

Vocea lui Z deveni mai ascuţită.

— Mă gândeam că ai vrea să o recuperezi, având în vedere că ea era topită după tine, crezând că eşti chipeş. Sau... poate că vrei să nu se întoarcă din cauza asta. Ţi-a fost zdruncinat jurământul de celibat, frate? Când Phury tresări, instinctul de slăbiciune al lui Z se activă. Te-am văzut cu toţii cum ai analizat-o în noaptea în care a venit aici. Te uitai, nu-i aşa? Da, te uitai, şi nu doar la faţa ei. Te-ai întrebat cum se va simţi sub tine? Ai avut emoţii pentru că ţi-ai încălcat promisiunea de a nu face sex?

Gura lui Phury se subţie, iar Z spera ca răspunsul masculului să fie unul urât. Voia să se întoarcă la el ceva dur. Putea chiar să se ia la harţă în cele trei minute rămase.

Dar urmă doar tăcere.

— Nu ai nimic să-mi spui? Z aruncă o privire la ceas. Nu contează. E timpul să plecăm…

— Eu sângerez pentru ea. La fel ca tine.

Z se uită înapoi la geamănul său, privind durerea de pe faţa masculului de la mare distanţă, ca şi cum s-ar fi uitat printr-un binoclu. Avu un gând trecător că trebuia să simtă ceva, un fel de ruşine sau de tristeţe pentru că îl forţase pe Phury să renunţe la acea dezvăluire intimă şi tristă.

Fără un cuvânt, Zsadist se dematerializă.

Îşi calculă reapariţia spre o zonă împădurită aflată la aproximativ 90 de metri de locul de unde bărbatul civil spusese că evadase. În timp ce Z prinse formă, lumina care se stingea pe cer îl orbi şi îl făcu să simtă ca şi cum se oferise voluntar pentru un tratament facial cu acid. Ignoră arsura şi se îndreptă spre nord-est, alergând pe terenul acoperit de zăpadă.

Şi apoi iată-l acolo, în mijlocul pădurii, la aproximativ 30 de metri de un pârâu: o structură asemănătoare unei case cu un singur etaj, cu un Ford F-150 negru şi un Taurus argintiu nedesluşit parcate într-o parte. Z se apropie de structură, rămânând în spatele trunchiurilor de pin, mişcându-se liniştit în zăpadă în timp ce cerceta periferia

clădirii. Nu avea ferestre şi avea o singură uşă. Prin pereţii subţiri putea auzi mişcări, discuţii.

Îşi scoase unul dintre SIG-uri, trase siguranţa şi se gândi la opţiunile sale. Dematerializarea înăuntru era o mişcare prostească, pentru că nu cunoştea aspectul interiorului. Iar singura alternativă, deşi satisfăcătoare, nu era nici ea atât de strategică: să dărâme uşa şi să intre trăgând era al naibii de atrăgător, dar, oricât de sinucigaş ar fi fost, nu avea de gând să rişte viaţa Bellei dând foc locului respectiv.

Numai că atunci, miracolul miracolelor, un *lesser* ieşi din clădire, uşa închizându-se cu o pocnitură. Câteva clipe mai târziu urmă al doilea, iar apoi se auzi sunetul unei alarme de securitate care se activa.

Primul instinct al lui Z fu să-i împuşte pe amândoi în cap, dar îşi ţinu degetul pe lângă trăgaci. Dacă vânătorii reactivaseră alarma, era foarte probabil să nu mai fie nimeni în casă, iar şansele lui de a o scoate pe Bella de acolo tocmai se îmbunătăţiseră. Dar dacă asta era procedura standard la ieşire, indiferent dacă locul era gol sau nu? Atunci tot ce ar fi făcut ar fi fost să-şi anunţe prezenţa şi să declanşeze un dezastru.

Îi urmări pe cei doi *lesseri* în timp ce se urcau în camionetă. Unul avea părul şaten, ceea ce de obicei însemna că vânătorul era un recrut nou, dar tipul ăsta nu se purta ca unul: păşea cu siguranţă şi vorbea. Amicul său cu părul alb era cel care dădea din cap.

Motorul camionetei porni, iar maşina dădu cu spatele, strângând zăpada sub cauciucuri. Fără faruri, F-150 se îndreptă pe o bandă abia degajată printre copaci.

Să-i lase pe cei doi ticăloşi să plece cu maşina spre apus fu un exerciţiu de sclavie, Z transformându-şi muşchii mari ai corpului în frânghii de fier peste oasele sale. Ori făcea asta, ori se urca pe capota camionetei, izbindu-şi pumnul de parbriz şi trăgându-i pe ticăloşi de păr ca să-i poată muşca.

Când sunetul camionetei dispăru, Z ascultă cu atenţie tăcerea care urmă. Când nu se mai auzi nimic, se întoarse

la dorinţa de a zbura prin uşă, dar se gândi la alarmă şi îşi verifică ceasul. V urma să ajungă la faţa locului în aproximativ un minut şi jumătate.

Avea să-l omoare aşteptarea. Dar avea să o facă.

În timp ce se foia, deveni conştient de un miros, ceva… Adulmecă aerul. Era propan în jur, undeva în apropiere. Probabil alimenta generatorul din spate. Şi kerosen de la un calorifer. Dar mai era ceva, un fel de fum, de arsură. Se uită la mâini, întrebându-se dacă nu cumva luase foc şi nu observase. Nu.

Ce naiba?

Îngheţă când îşi dădu seama ce era. Cizmele lui erau înfipte în mijlocul unui petic de pământ pârjolit, unul cam de mărimea unui cadavru. Ceva fusese incinerat chiar în locul în care se afla el – în ultimele 12 ore, după mirosul pe care îl simţea.

Oh, Dumnezeule! Oare o lăsaseră afară, la soare?

Z se lăsă pe vine, punându-şi mâna liberă pe pământul uscat. Şi-o imagină pe Bella zăcând acolo la răsăritul soarelui, şi-o imagină simţind de zece mii de ori mai multă durere decât simţise el când tocmai se materializase.

Pata înnegrită se înceţoşă.

Se frecă pe faţă şi apoi îşi privi palma. Era umedă.

Lacrimi?

Îşi cercetă pieptul pentru a afla ce simţea, dar tot ce îi veni în minte erau informaţii despre corpul său. Trunchiul i se legăna pentru că muşchii îi erau slabi. Era ameţit şi îi era vag greaţă. Dar asta era tot. Nu existau emoţii pentru el.

Îşi frecă sternul şi era pe punctul de a-l atinge iar cu mâinile când o pereche de bocanci intră în raza lui vizuală.

Îşi ridică privirea spre faţa lui Phury. Era o mască, toată îngheţată şi bolnăvicioasă.

— Era ea? răcni el, îngenunchind.

Z se dădu înapoi, abia reuşind să-şi ţină arma departe de zăpadă. Nu putea să fie în apropierea cuiva acum, mai ales a lui Phury.

Într-o învălmăşeală dezordonată, se ridică în picioare.

— Vishous a ajuns?

— Chiar în spatele tău, frate, şopti V.

— Este… îşi drese vocea. Îşi frecă faţa de antebraţ. Există o alarmă de securitate. Cred că locul este liber, pentru că doi vânători tocmai au plecat, dar nu sunt sigur.

— Mă ocup de alarmă.

Z surprinse deodată mai multe mirosuri şi aruncă o privire în spatele lui. Toată Frăţia era acolo, chiar şi Wrath, care, în calitate de rege, nu ar fi trebuit să fie pe teren. Erau cu toţii înarmaţi. Veniseră cu toţii să o recupereze.

Grupul se alinie, toţi lipiţi de casă în timp ce V dădea cu un târnăcop în încuietoarea uşii. Glockul lui intră primul. Cum nu există nicio reacţie, se strecură şi se închise înăuntru. O clipă mai târziu, se auzi un bipuit lung. Deschise uşa.

— Drum liber.

Z se repezi înainte, practic secerându-l pe bărbat.

Ochii lui pătrunseră în colţurile întunecate ale singurei camere. Locul era un dezastru, cu rahaturi împrăştiate pe toată podeaua. Haine, cuţite, cătuşe şi… sticle de şampon? Şi ce naiba era asta? Dumnezeule, o trusă de prim ajutor deschisă, cu tifonul şi plasturii ieşind din capacul distrus. Arăta ca şi cum ar fi fost călcată în picioare până ce se deschisese.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, cu transpiraţia înflorind peste tot pe el, se uită după Bella şi nu văzu decât nişte obiecte inerte: un perete cu rafturi ce conţineau instrumente de tortură. Un pat de campanie. Un dulap metalic ignifugat de mărimea unei maşini. O masă de autopsie cu patru seturi de lanţuri de oţel atârnând la colţuri… şi cu sânge pe suprafaţa ei netedă.

Gânduri aleatorii trecură prin creierul lui Z. Ea era moartă. Acel oval ars o dovedea. Dar dacă ar fi fost un alt prizonier? Dacă fusese mutată sau ceva de genul ăsta?

În timp ce fraţii lui stăteau deoparte, de parcă ar fi ştiut că era mai bine să nu-i stea în cale, Z se duse la dulapul ignifugat, ţinându-şi arma în mână. Smulse uşile, agăţându-se de panourile metalice şi îndoindu-le până când

balamalele se rupseră. Aruncă bucăţile grele, auzindu-le cum se zdruncinau şi se izbeau.

Arme. Muniţie. Explozibili din plastic. Arsenalul duşmanilor lor.

Se duse în baie. Nimic altceva decât un duş şi o găleată cu un scaun de toaletă pe ea.

— Nu e aici, frate, spuse Phury.

Într-un acces de furie, Z se aruncă asupra mesei de autopsie, ridicând-o cu o mână şi aruncând-o într-un perete. În plin zbor, o bucată de lanţ se întoarse spre el, lovindu-l în umăr, înfigându-se în el până la os.

Şi apoi auzi. Un scâncet moale. Capul lui se întoarse brusc spre stânga.

În colţ, pe jos, erau trei orificii metalice cilindrice care ieşeau din pământ şi erau acoperite de panouri de plasă care aveau culoarea maro-închis a podelei de pământ. Ceea ce explica de ce nu le observase.

Se apropie şi scoase unul dintre capace. Scâncetele deveniră mai puternice.

Dintr-odată ameţit, căzu în genunchi.

— Bella?

Zgomote înăbuşite urcară din pământ pentru a-i răspunde, iar el scăpă arma. Cum avea de gând să… Frânghii – erau frânghii care ieşeau din ceea ce părea a fi un tub de canalizare. Le apucă şi trase uşor.

Ceea ce ieşi la iveală era un bărbat murdar şi însângerat, cam la zece ani de la tranziţie. Civilul era dezbrăcat şi tremura, buzele îi erau albastre, iar ochii i se roteau.

Z îl eliberă, iar Rhage îşi înfăşură trendul de piele în jurul bărbatului.

— Scoateţi-l de aici! spuse cineva în timp ce Hollywood tăia frânghiile. Poţi să te dematerializezi? îl întrebă alt frate pe bărbat.

Z nu acordă atenţie conversaţiei. Se îndreptă spre următoarea gaură, dar nu existau frânghii care să coboare în ea, iar nasul său nu detectă niciun miros. Locul era gol.

Se îndreptă spre a treia, când prizonierul strigă:

— Nu! Aia e o capcană!

Z îngheţă.

— Cum?

Printre dinţii clănţănind, civilul spuse:

— Nu ştiu. Tocmai l-am auzit pe *l-lesser* avertizându-l pe unul dintre oamenii lui despre asta.

Înainte ca Z să poată întreba, Rhage începu să se plimbe prin cameră.

— Am găsit o armă aici. Capătul era îndreptat în direcţia asta. Se auzeau sunete de clicuri de metal şi mişcări. Nu este armată. Nu mai este.

Z se uită deasupra găurii. Montat pe căpriorii expuşi ai acoperişului, la vreo 4,5 metri de podea, se afla un mic dispozitiv.

— V, ce avem acolo sus?

— Un ochi cu laser. Dacă îl spargi, probabil se declanşează…

— Stai aşa! spuse Rhage. Mai am o armă de golit aici.

V îşi mângâie ciocul.

— Trebuie să existe un declanşator cu telecomandă, dar tipul probabil l-a luat cu el. Asta aş face şi eu. El privi în sus, spre tavan. Modelul respectiv funcţionează cu baterii cu litiu. Aşa că nu am putea să oprim generatorul pentru a-l dezarma. Şi sunt greu de dezarmat.

Z aruncă o privire în jur în căutarea a ceva cu care să poată împinge placa şi se gândi la baie. Intră, dădu jos perdeaua de duş şi aduse bara de care atârnase.

— Toată lumea să iasă afară!

Rhage vorbi brusc:

— Z, omule, nu ştiu dacă am găsit toate.

— Ia-l pe civil cu tine! Cum nimeni nu se mişcă, el înjură. Nu avem timp să ne prostim, iar dacă cineva va fi împuşcat, acela voi fi eu. Doamne, Dumnezeule, vreţi să plecaţi, fraţilor?

Când locul se goli, Z se apropie de gaură. Stând cu spatele la una dintre armele care fuseseră scoase, astfel încât s-ar fi aflat în linia de tragere, împinse capacul cu prăjina. O împuşcătură răsună precum o pocnitură.

Glonţul îl lovi pe Z în gamba stângă. Impactul usturător îl făcu să cadă într-un genunchi, dar ignoră durerea şi se târî până la gâtul ţevii. Apucă frânghiile care duceau în pământ şi începu să tragă.

Primul lucru pe care îl văzu fu părul ei. Părul lung şi frumos, de culoarea mahonului, al Bellei, o învăluia ca un voal peste faţă şi umeri.

Se aplecă şi îşi pierdu vederea, aproape leşinând, dar chiar şi clătinându-se, continuă să tragă. Brusc, efortul deveni mai uşor pentru că erau mâini care îl ajutau – alte mâini pe frânghie, alte mâini care o aşezau uşor pe podea.

Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă care era pătată de sângele ei, nu se mişca, dar respira. Îi dădu cu grijă părul de pe faţă pe spate…

Tensiunea lui Zsadist o luă razna.

— Oh, Dumnezeule. Oh, Dumnezeule.

— Ce au făcut.

Cel care vorbise nu-şi găsea cuvintele să termine.

Îşi dreseră vocile. Tusea fu înăbuşită. Sau poate că se înecau.

Z o strânse în braţe şi… o îmbrăţişă. Trebuia să o scoată afară, dar nu se putea mişca din cauza a ceea ce i se făcuse. Clipind ameţit, ţipând în interior, o legănă uşor înainte şi înapoi. Cuvinte îi ieşeau din gură – lamentaţii pentru ea în limba veche.

Phury căzu în genunchi.

— Zsadist? Trebuie să o ducem departe de aici.

Concentrarea îi reveni în grabă şi dintr-odată tot ce-i veni în minte era să o mute la conac. Îi tăie hamul de pe trunchi, apoi se ridică cu greu în picioare cu ea în braţe. Când încercă să meargă, piciorul stâng cedă şi se împiedică. Pentru o fracţiune de secundă, nu se putu gândi de ce.

— Lasă-mă să o iau eu, spuse Phury, întinzând mâinile. Ai fost împuşcat.

Zsadist dădu din cap dezaprobator şi trecu pe lângă geamănul său, şchiopătând.

O duse pe Bella la Taurusul care încă era parcat în

faţa clădirii. Ţinând-o la pieptul lui, sparse cu pumnul geamul de pe partea şoferului, apoi îşi întinse braţul înăuntru şi deblocă totul în timp ce alarma o luă razna. Deschizând portiera din spate, se aplecă şi o puse pe banchetă. Când îi îndoi uşor picioarele pentru a le face să încapă, cămaşa de noapte se ridică, iar el tresări. Avea vânătăi. O mulţime.

Când alarma se opri, el spuse:

— Să-mi dea cineva o haină!

În clipa în care întinse mâna în spatele lui, simţi ceva din piele. O înfăşură cu grijă în ceea ce îşi dădu seama că era haina lui Phury, apoi o încheie şi se urcă la volan.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu o comandă din partea lui Wrath.

— V, scoate-ţi mâna aia a ta! Locul ăsta trebuie să fie incendiat.

Apăsând acceleraţia, Z porni sedanul în viteză, mâncând pământul.

*

Domnul O trase camioneta pe o parte umbrită de pe Tenth Street, la marginea trotuarului.

— Tot nu înţeleg de ce ai minţit.

— Dacă ai fi fost trimis acasă la Omega, unde am fi rămas noi? Eşti unul dintre cei mai puternici vânători pe care îi avem.

Domnul O aruncă o privire cu dezgust.

— Eşti un tip de comitet, nu-i aşa?

— Sunt mândru de munca noastră.

— Tipic anilor ’50, Howdy Doody.

— Da, dar rahatul ăla ţi-a salvat fundul, aşa că fii recunoscător.

Mă rog, avea lucruri mai bune decât balivernele lui U pentru care să se îngrijoreze.

El şi U coborâră din camionetă. ZeroSum, Screamer’s şi Snuff’d erau la câteva străzi mai jos şi, deşi era frig, erau cozi cu persoane care aşteptau să intre în cluburi. Unele

dintre masele tremurânde erau, fără îndoială, vampiri şi, chiar dacă nu erau, noaptea avea să fie aglomerată. Întotdeauna existau lupte cu Fraţii care le animau.

Domnul O apăsă alarma de securitate, îşi băgă cheile în buzunar... şi se opri în mijlocul Tenth Street. Literalmente nu se putea mişca.

Soţia lui. Dumnezeule, soţia lui chiar nu arăta bine când plecase cu U!

Domnul O trase de partea din faţă a helăncii lui negre, simţind că nu putea să respire. Nu-i păsa de durerea pe care o îndura; ea îşi provocase singură asta. Dar nu ar fi putut suporta dacă ea murea, dacă îl părăsea. Şi dacă ea murea chiar acum?

— Ce s-a întâmplat? întrebă U.

Domnul O scotocea după cheile de la maşină, cu anxietatea sfârâindu-i în vene.

— Trebuie să plec.

— Pleci? Am ratat cota aseară...

— Trebuie doar să mă întorc la centru pentru o secundă. L este pe Fifth Street la vânătoare. Stai cu el! Te găsesc în 30 de minute.

Domnul O nu aşteptă un răspuns. Se urcă în camionetă şi ieşi în viteză din oraş, luând-o pe Route 22 prin zona rurală din Caldwell. Se afla la un sfert de oră distanţă de centrul de persuasiune când văzu în faţa lui farurile intermitente ale unor maşini de poliţie. Înjură şi frână, sperând că era doar un accident.

Dar nu, în intervalul scurs de când plecase, nenorocita de poliţie înfiinţase încă unul dintre punctele de control al stării de ebrietate. Două maşini de poliţie erau parcate de o parte şi de alta pe Route 22, iar conuri portocalii şi lumini de semnalizare se întindeau pe mijlocul drumului. În dreapta, era un panou reflectorizant care anunţa programul Safety First al Departamentului de Poliţie din Caldwell.

Sfinte Sisoe, trebuiau să facă asta aici? În mijlocul pustietăţii? De ce nu erau în centru, lângă baruri? Pe de altă parte, oamenii din orăşelul de rahat de lângă Caldwell trebuiau să se întoarcă acasă cu maşina după ce se

plimbau prin cluburile din marele oraş.

Era o maşină în faţa lui, un monovolum, iar O bătea cu degetele în volan. Era aproape gata să-şi scoată pistolul Smith & Wesson şi să-i împuşte atât pe poliţist, cât şi pe şofer pentru răsplata lor regală. Doar pentru că îl încetiniseră.

O maşină se apropia din direcţia opusă, iar O se uită peste drum. Fordul Taurus banal opri cu un mic scârţâit de frâne, cu farurile lăptoase şi întunecate.

Dumnezeule, maşinile alea jalnice se găseau pe toate drumurile, tocmai de aceea O alesese marca şi modelul pentru propria maşină. Să se integreze în populaţia umană generală era esenţial pentru a păstra secret războiul cu vampirii.

În timp ce poliţistul se apropia, lui O i se păru ciudat că geamul şoferului era deja coborât într-o noapte rece ca aceasta. Apoi aruncă o privire la tipul de la volan. Sfinte Sisoe! Nenorocitul avea o cicatrice groasă cât un deget care i se întindea pe faţă. Şi o gaură în lobul urechii. Poate că maşina fusese furată.

Poliţistul avea, evident, aceeaşi idee, pentru că ţinea mâna pe tocul pistolului în timp ce se apleca să i se adreseze şoferului. Iar situaţia o luă razna cu adevărat când poliţistul îşi îndreptă lanterna spre bancheta din spate. Brusc, corpul lui tresări ca şi cum ar fi fost bătut în cuie între ochi, iar el întinse mâna spre umăr, ducându-se după ceea ce era probabil transmiţătorul său. Numai că şoferul scoase capul pe geam şi se uită fix la ofiţer. Urmă o clipă îngheţată între ei.

Apoi poliţistul lăsă braţul jos şi făcu semn cu nonşalanţă să treacă Taurusul, fără să verifice măcar actele de identitate ale şoferului.

Domnul O îl privi fix pe poliţistul care-şi făcea datoria pe partea lui de drum. Nenorocitul încă o reţinea pe mama casnică în faţă de parcă duba era plină de traficanţi de droguri.

Între timp, amicul tipului de vizavi lăsa să treacă ceea ce părea a fi un criminal în serie, fără măcar un „bună

ziua”. Fu ca şi cum ar fi intrat pe banda greşită la o staţie de taxare.

În cele din urmă, O opri. Fu cât se poate de civilizat, iar câteva minute mai târziu apăsă acceleraţia. Parcursese cam opt kilometri când o străfulgerare strălucitoare izbucni peste peisajul din dreapta. Cam pe unde era centrul de persuasiune.

Se gândi la încălzitorul cu kerosen. La cel care avea scurgeri.

Domnul O apăsă acceleraţia. Femeia lui era blocată în sol… Dacă ar fi fost un incendiu…

O tăie prin pădure şi acceleră pe sub pini, hurducăind, lovindu-se cu capul de plafon în timp ce încerca să se agaţe de volan. Se asigură că în faţă nu se vedea nicio strălucire portocalie de la un incendiu. Dacă ar fi avut loc o explozie, ar fi existat flăcări, fum.

Farurile lui se rotiră. Centrul de persuasiune dispăruse. Eliminat. Scrum.

Domnul O apăsă frâna pentru a evita izbirea camionetei de un copac. Apoi se uită în pădurea din jur pentru a se asigura că se afla în locul potrivit. Când îi fu clar că era, sări şi se aruncă la pământ.

Apucând pumni de praf, se zvârcoli în moloz până când nenorocirea aia îi intră în nas şi în gură şi îi acoperi corpul ca o haină. Găsi bucăţi de metal topit, dar nimic mai mare decât palma lui.

Prin hohotele din mintea lui, îşi aminti că mai văzuse acest praf ciudat şi fantomatic.

El îşi înclină capul pe spate şi strigă spre ceruri. Habar n-avea ce ieşea din gura lui. Tot ce ştia era că Frăţia făcuse asta. Pentru că acelaşi lucru se întâmplase cu academia de arte marţiale a *lesserilor* cu şase luni în urmă.

Praf… cenuşă… Dispărut. Şi îi luaseră soţia.

Oh, Dumnezeule! Să fi fost în viaţă când o găsiseră? Sau îi luaseră trupul cu ei? Era moartă?

Era vina lui, totul era din vina lui. Fusese atât de hotărât să o pedepsească, încât nu observase implicaţiile scăpării acelui civil. Bărbatul se dusese la Frăţie şi le

spusese unde se afla, iar ei veniseră la primele umbre ale nopţii şi o luaseră.

El îşi şterse lacrimile disperate de la ochi. Şi apoi încetă să mai respire. Îşi roti capul în jur, observând peisajul. Fordul Taurus argintiu al lui U dispăruse.

Punctul de control. Al naibii punct de control! Bărbatul ăla înfricoşător de la volan nu fusese de fapt niciun bărbat. Fusese un membru al Frăţiei Pumnalului Negru. Trebuia să fie. Iar soţia lui O era în spate, unde fie abia respira, fie era moartă. De aceea poliţistul se speriase. O văzuse când se uitase în spatele maşinii, dar fratele îi spălase creierul ca să lase Taurusul să treacă.

Domnul O se urcă în camionetă şi apăsă pe acceleraţie, conducând spre est şi îndreptându-se spre casa lui U.

Taurusul avea un sistem LoJack.

Ceea ce însemna că îl putea găsi oriunde cu echipamentul informatic potrivit.

Capitolul 7

Bella avu o vagă senzaţie că se afla într-o maşină. Dar cum era posibil aşa ceva? Probabil avea halucinaţii.

Nu. Chiar suna ca o maşină, cu acel zumzet constant al motorului. Şi se simţea ca o maşină, o vibraţie subtilă care uneori anunţa o denivelare când cauciucurile treceau peste ceva de pe drum.

Încercă să deschidă ochii, constată că nu putea şi încercă din nou. Când efortul o epuiză, renunţă. Dumnezeule, era obosită de parcă ar fi avut gripă. O durea tot corpul, mai ales capul şi stomacul. Şi îi era greaţă. Încercă să-şi amintească tot ce se întâmplase, cum se eliberase, dacă era liberă. Dar tot ce avea era imaginea *lesserului* care o iubea intrând pe uşă, acoperit de sânge negru. Restul era numai ceaţă.

Pipăind, găsi ceva care îi acoperea umerii şi îl trase

mai aproape. Piele. Şi mirosea… deloc ca dulceaţa îmbătătoare a unui *lesser.* Era mirosul unui bărbat din rasa ei. Inspiră mai mult pe nas. Când prinse mirosul de pudră de talc al vânătorilor, fu confuză până când îşi apăsă nasul pe scaun. Da, în tapiţerie. Aceasta era maşina unui *lesser.* Dar de ce era sudoarea unui vampir mascul pe ceea ce purta ea? Şi mai era ceva, alt miros, un mosc întunecat cu un condiment veşnic verde.

Bella începu să tremure. Îşi amintea bine mirosul, şi-l amintea de prima dată când fusese la complexul de antrenament al Frăţiei, şi-l amintea de când fusese mai târziu la conacul lor.

Zsadist. Zsadist era în maşină cu ea.

Inima îi bătea cu putere. Se străduia să deschidă ochii, dar pleoapele fie refuzau să se supună, fie erau deja deschise şi era prea întuneric ca ea să vadă.

— Sunt *salvată?* întrebă ea. Ai venit *după mine, Zsadist?*

Numai că niciun sunet nu îi ieşi din gură, deşi îşi mişca buzele. Formă din nou cuvintele, forţând aerul prin coardele vocale. Un geamăt răguşit fu eliberat, nimic mai mult.

De ce nu-i funcţionau ochii?

Începu să se zvârcolească şi apoi auzi cel mai dulce sunet care îi ajunsese vreodată la urechi.

— Eşti cu mine, Bella! Vocea lui Zsadist. Voce joasă. Plină de putere. Eşti în siguranţă. Ai ieşit de acolo. Şi nu te vei mai întoarce niciodată.

Venise după ea. Venise pentru ea…

Începu să plângă. Maşina părea să încetinească, dar apoi viteza se dublă.

Uşurarea ei era atât de mare, încât alunecă în beznă.

Zsadist deschise cu piciorul uşa de la camera lui, spărgând cu totul mecanismul de blocare. Zgomotul izbiturii fu puternic, iar Bella se agită în braţele lui, gemând. El îngheţă când capul ei se întoarse de pe o parte pe alta, în strâmtoarea braţului său.

Era bine, se gândi el. Era foarte bine.

— Haide, Bella, vino înapoi la mine! Trezeşte-te!

Dar ea nu îşi recăpătă cunoştinţa.

Se duse la patul lui şi o aşeză acolo unde dormea el. Când îşi ridică privirea, Wrath şi Phury erau în pragul uşii, cei doi masculi uriaşi blocând cea mai mare parte a luminii din hol.

— Trebuie dusă la Havers, spuse Wrath. Trebuie să fie tratată.

— Havers poate face ce trebuie aici. Ea nu părăseşte această cameră.

Z ignoră tăcerea lungă ce urmă, privind-o pe Bella respirând. Pieptul ei urca şi cobora regulat, dar respiraţia părea atât de superficială.

Suspinul lui Phury era unul pe care l-ar fi recunoscut oriunde.

— Zsadist…

— Las-o baltă! O să o vadă aici. Şi nimeni nu o atinge fără permisiunea mea sau în prezenţa mea. Când îşi privi fraţii, Wrath şi Phury păreau de-a dreptul stupefiaţi. Pentru numele lui Dumnezeu, vreţi să o spun în limba veche, în caz că voi doi aţi uitat engleza? Ea nu pleacă *nicăieri.*

Cu o înjurătură, Wrath deschise telefonul mobil şi vorbi repede şi tare.

Când închise, spuse:

— Fritz este deja în oraş şi se duce să-l ia pe doctor. Vor fi aici în 20 de minute.

Z încuviinţă din cap şi se uită la pleoapele Bellei. Şi-ar fi dorit să fie el cel care să se ocupe de ce i se făcuse. Voia ca ea să fie uşurată acum. Oh, Dumnezeule, cât trebuie să fi suferit!

Deveni conştient că Phury se apropiase şi nu îi plăcu atunci când fratele îngenunche. Instinctul lui Z fu să baricadeze trupul Bellei cu al său, împiedicându-i pe geamănul său, pe Wrath, pe doctor, pe orice bărbat să o vadă. Nu înţelegea impulsul, nu-i cunoştea originea, dar era atât de puternic, încât aproape că se lansase spre gâtul lui Phury.

Apoi geamănul său întinse mâna ca şi cum ar fi vrut

să-i atingă glezna. Buzele lui Z lăsară să se vadă colţii, mârâind.

Capul lui Phury se ridică brusc.

— De ce te porţi aşa?

„E a mea”, se gândi Z.

Numai că, în clipa în care conştientiză asta, încercă să îndepărteze gândul. Ce naiba *făcea?*

— E rănită, bombăni el. Nu o da peste cap, bine?

Havers sosi 15 minute mai târziu. Doctorul înalt şi subţirel avea o geantă din piele neagră în mână şi părea pregătit să-şi facă treaba. Dar când veni în faţă, Z sări şi îl lipi pe bărbat de perete. Ochii palizi ai lui Havers se lărgiră în spatele ochelarilor cu rame din carapace de ţestoasă, iar geanta lui se zdruncină pe podea.

Wrath înjură.

— Doamne, Dumnezeule…

Z ignoră mâinile care încercau să îl îndepărteze şi îl fixă pe doctor cu privirea.

— Să te porţi cu ea mai bine decât cu propria fiică. Dacă văd la ea o tresărire inutilă, o să te fac să suferi de o sută de ori mai mult.

Trupul subţirel al lui Havers tremura, iar gura i se mişca în tăcere. Phury trase cu putere, dar degeaba.

— Z, uşurel.

— Nu te băga în asta! se răsti el. Ne-am înţeles, doctore?

— Da. Da, sire. Când Z îi dădu drumul, Havers tuşi şi îşi aranjă papionul. Apoi se încruntă. Sire? Sângerezi. Piciorul tău.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Fă-ţi griji pentru ea! Acum!

Bărbatul încuviinţă din cap, bâjbâi cu geanta în mână şi se duse la saltea. În timp ce se aşeza în genunchi lângă Bella, Z vru ca luminile din cameră să se aprindă.

Inhalarea aspră a lui Havers era probabil cel mai aproape de înjurătura de care era capabil un bărbat rafinat. Printre dinţi, murmură în limba veche: „Să-i faci asta unei femei… Exitus milostiv!”

— Scoate copcile, ceru Z, privindu-l de sus pe medic.

— Mai întâi examinarea. Trebuie să văd dacă există răni mai grave.

Havers îşi deschise trusa şi scoase un stetoscop, un manşon pentru tensiunea arterială şi o lanternă medicală. Îi verifică ritmul cardiac şi respiraţia, se uită în urechi şi în nas, îi luă tensiunea. Când îi deschise gura, ea tresări puţin, dar apoi îi înălţă capul, iar ea începu să se zbată cu adevărat.

În momentul în care Zsadist se năpusti asupra doctorului, braţul greu al lui Phury se prinse în jurul pieptului lui şi îl trase înapoi.

— Nu-i face rău, şi tu ştii asta.

Z se împotrivi strânsorii, urând senzaţia corpului lui Phury lipit de al lui. Dar cum geamănul său nu se lăsă, ştiu că era mai bine aşa. Era la limită, iar să-l elimine pe doctor ar fi fost o mişcare stupidă. La naiba, probabil n-ar fi trebuit să fie înarmat în clipa aia!

Phury gândea, evident, la fel. Scoase pumnalele lui Z din tocurile de la piept şi i le înmână lui Wrath. Armele fură şi ele luate.

Havers îşi ridică privirea şi părea foarte uşurat că armele dispăruseră.

— Eu... ah, o să-i dau nişte calmante uşoare. Respiraţia şi pulsul ei sunt suficient de puternice, aşa că se va descurca bine, iar asta va face ca restul examinării şi ceea ce va urma să fie mai uşor de tolerat pentru ea. Bine?

Abia când Z încuviinţă din cap, medicul îi administră o injecţie. Când tensiunea din corpul Bellei se mai domoli, doctorul scoase o foarfecă şi se îndreptă spre partea de jos a cămăşii de noapte însângerate pe care o purta.

Când ridică tivul, Z se înfurie.

— Opreşte-te!

Doctorul se pregăti pentru o lovitură în cap, dar tot ce făcu Z fu să întâlnească privirea lui Phury şi ulterior pe cea a lui Wrath.

— Niciunul dintre voi nu are voie să se uite la ea goală. Închideţi ochii sau întoarceţi-vă!

Amândoi se uitară o clipă la el. Apoi Wrath se întoarse cu spatele, iar Phury îşi coborî pleoapele, deşi îşi păstră ferm strânsoarea pe pieptul lui Z.

Zsadist se uită cu atenţie la doctor.

— Dacă ai de gând să-i scoţi hainele, acoper-o cu ceva!

— Ce să folosesc?

— Un prosop de la baie.

— Îl aduc eu, spuse Wrath.

După ce îi înmână unul, îşi reluă poziţia cu faţa la uşă.

Havers întinse prosopul peste corpul Bellei şi apoi tăie cămaşa de noapte pe o parte. Aruncă o privire în sus înainte de a ridica ceva.

— O să am nevoie să o văd toată. Şi va trebui să-i ating burta.

— Pentru ce?

— Trebuie să-i palpez organele interne pentru a determina dacă vreunul dintre ele este umflat în urma unui traumatism sau a unei infecţii.

— Fă-o repede!

Havers trase prosopul deoparte.

Z se legăna lângă corpul dur al geamănului său.

— Oh, *nalla!* Vocea lui se sparse. Oh, Dumnezeule sfinte… *nalla!*

Ceva era scrijelit pe pielea de pe abdomenul ei, ceva asemănător cu nişte litere de tipar de cinci centimetri în engleză. Cum era analfabet, nu ştia ce scria, dar avea un sentiment oribil.

— Ce scrie acolo? şuieră el.

Havers îşi drese vocea.

— Este un nume. David. Scrie *David.*

Wrath bombăni.

— Pe pielea ei? Acel animal.

Z îi tăie calea regelui său.

— Îl voi ucide pe acel *lesser.* Aşa să-mi ajute Dumnezeu, îi voi mesteca oasele!

Havers inspectă tăieturile uşor şi cu atenţie.

— Trebuie să ai grijă ca sarea să nu se apropie de ele.

Altfel, cicatricile se vor vindeca aşa cum sunt.

— Nu mai spune!

De parcă n-ar fi avut experienţă cu modul în care rănile deveneau permanente.

Havers o acoperi şi îi inspectă picioarele, apoi gambele. Dădu cămaşa de noapte la o parte în timp ce se apleca spre genunchii ei. Apoi îi mută unul dintre picioare în lateral, despărţindu-i coapsele.

Z sări în faţă, trăgându-l pe Phury cu el.

— Ce naiba faci?

Havers îşi îndepărtă mâinile, ţinându-le deasupra capului.

— Trebuie să fac un examen intern. În cazul în care a fost… violată.

Cu o mişcare rapidă, Wrath păşi în faţa lui Z şi îşi prinse braţele în jurul taliei lui. Prin ochelarii de soare, privirea regelui ardea.

— Lasă-l să o facă, Z! Este mai bine pentru ea dacă o face.

Zsadist nu putu să privească. Îşi sprijini capul de umărul lui Wrath, pierzându-se în părul lung şi negru al bărbatului. Trupurile solide ale fraţilor săi îl flancau, dar era prea îngrozit ca să intre în panică la acest contact. Strânse ochii şi respiră adânc, mirosurile lui Phury şi Wrath invadându-i nasul.

Auzi un foşnet, ca şi cum doctorul ar fi scotocit prin geantă. Apoi se auziră două plesnituri, ca şi cum bărbatul îşi trăgea mănuşile. Sunetul scos de două obiecte metalice atingându-se. Câteva şoapte. Apoi. Tăcere. Nu, nu chiar. Mici zgomote. Apoi câteva clicuri.

Z îşi aminti că toţi *lesserii* erau impotenţi. Dar îşi putea imagina cum suplineau această deficienţă.

Tremura pentru ea până când începură să-i clănţăne dinţii.

Capitolul 8

John Matthew se uită spre scaunul din faţă al Range Roverului. Tohr era preocupat în timp ce pătrundeau adânc în partea rurală a oraşului Caldwell şi, deşi lui John îi era teamă să îl întâlnească pe Wrath, regele, era mai îngrijorat de toată această linişte. Nu înţelegea ce se întâmpla. Bella fusese salvată. Era în siguranţă acum. Aşa că toată lumea trebuia să fie fericită, nu? Doar că, atunci când Tohr venise acasă să-l ia pe John, o îmbrăţişase pe Wellsie în bucătărie şi rămăsese acolo mult timp. Cuvintele lui, şoptite în limba veche, ieşiseră din ceea ce părea a fi un gât înecat.

John voia să afle detaliile a ceea ce se întâmplase, dar era greu de iscodit în maşină, pe întuneric, mai ales că trebuia să gesticuleze sau să scrie. Iar Tohr nu părea să aibă chef de vorbă.

— Am ajuns, spuse Tohr.

Cu o rotire rapidă spre dreapta, intră pe un drum de pământ îngust, iar John îşi dădu seama că dintr-odată nu mai putea vedea nimic pe geam. Era o ceaţă ciudată în pădurea rece din jurul lor, care îi dădea o vagă greaţă.

De nicăieri, o poartă uriaşă se materializă din peisajul ceţos, iar ei derapară până la stop. Era un alt rând de porţi chiar dincolo de ea, iar când pătrunseră în spaţiul dintre ele, fură încuiaţi ca un taur într-un staul de vite. Tohr coborî geamul, introduse un fel de cod pe o placă de interfon şi fură liberi să iasă pe partea cealaltă, într-un…

„Dumnezeule, ce e asta?”

Un tunel subteran. Şi, în timp ce coborau în pământ într-un ritm constant, mai apărură câteva porţi, baricadele devenind din ce în ce mai fortificate, până la ultima. Aceasta era cea mai mare dintre toate, un monstru de oţel strălucitor care avea un semn de înaltă tensiune fix în mijloc. Tohr se uită la o cameră de supraveghere, apoi se auzi un clic. Porţile alunecară.

Înainte de a continua, John îl bătu pe Tohr pe antebraţ ca să-i atragă atenţia omului.

— *Aici locuiesc Fraţii?* gesticulă încet.

— Într-un fel. Te voi conduce mai întâi prin centrul de

antrenament şi apoi vom merge la conac. Tohr apăsă acceleraţia. Când vor începe cursurile, vei veni aici de luni până vineri. Autobuzul va veni să te ia din faţa casei noastre la ora 16.00. Fratele meu, Phury, este la faţa locului, aşa că el se ocupă de primele ore. Văzând privirea lui John, Tohr îi explică: Complexul este interconectat în subteran. O să-ţi arăt cum să accesezi sistemul de tuneluri care leagă clădirile între ele, dar păstrează asta pentru tine. Oricine va apărea neinvitat va avea o problemă serioasă. Colegii tăi de clasă nu sunt bineveniţi, mă înţelegi?

John dădu din cap aprobator în timp ce intrară în parcarea pe care şi-o amintea dintr-o noapte cu mult timp în urmă. Dumnezeule, părea că trecuseră 100 de ani de când venise aici cu Mary şi Bella!

El şi Tohr coborâră din Range Rover.

— *Cu cine mă voi antrena!*

— O duzină de alţi bărbaţi de vârsta ta. Toţi au sânge de războinic în vene, de aceea i-am ales. Antrenamentul va dura până la tranziţia ta şi o bună bucată de vreme după aceea, până când vom considera că eşti pregătit să ieşi pe teren.

Merseră până la o pereche de uşi metalice pe care Tohr le deschise larg. De cealaltă parte era un coridor care părea să se întindă la nesfârşit. Pe măsură ce înaintau, Tohr îi arătă o sală de clasă, o sală de sport, o sală de forţă, apoi un vestiar. Bărbatul se opri când ajunse la o uşă din sticlă mată.

— Aici îmi petrec timpul când nu sunt acasă sau pe teren.

John intră. Încăperea era destul de goală şi banală. Biroul din metal era acoperit cu echipamente de calculator, telefoane şi hârtii. Pe peretele din spate erau aliniate dulapuri cu dosare. Existau doar două locuri unde să te aşezi, dacă presupuneai că răsturnarea coşului de gunoi nu era o opţiune. Unul era un echipament de birou standard, în colţ. Celălalt se afla în spatele biroului şi era îngrozitor de urât: o monstruozitate de piele verde avocado, zdrenţuită şi cu colţurile rupte, scaunul era deformat şi avea nişte

picioare care dădeau un nou sens cuvântului „robust”.

Tohr îşi aşeză mâna pe spătarul înalt al acelui obiect.

— Îţi vine să crezi că Wellsie m-a obligat să scap de asta?

John încuviinţă din cap şi gesticulă:

— *Da.*

Tohr zâmbi şi se îndreptă spre un dulap din podea până în tavan. Când deschise uşa şi tastă o serie de numere pe o tastatură, partea din spate a acestuia se deschise spre exterior într-un fel de pasaj întunecat.

— Am ajuns.

John păşi înăuntru, chiar dacă nu putea vedea mare lucru.

Un tunel de metal. Suficient de lat pentru a încăpea trei oameni care mergeau unul lângă altul şi atât de înalt încât era ceva spaţiu chiar şi deasupra capului lui Tohr. Luminile erau montate în tavan la fiecare trei metri sau cam aşa ceva, dar nu pătrundeau prea mult prin întuneric.

„Ăsta e cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată”, se gândi John în timp ce mergeau.

Sunetul loviturilor de bocanci ai lui Tohr ricoşa în pereţii netezi, de oţel, precum vocea lui profundă.

— Uite, în legătură cu întâlnirea cu Wrath. Nu vreau să-ţi faci griji. Este puternic, dar nu ai de ce să te temi. Şi nu te speria din cauza ochelarilor de soare. Este aproape orb şi hipersensibil la lumină, aşa că trebuie să-i poarte. Dar chiar dacă nu vede, oricum te va citi ca pe o carte. Îţi va cunoaşte emoţiile clar ca lumina zilei.

Puţin mai târziu, o scară scurtă apăru în stânga, ducând spre o uşă şi altă tastatură. Tohr se opri şi arătă spre tunel, care continua la nesfârşit, din câte îşi dădea seama John.

— Dacă vei continua să mergi drept de aici, vei ajunge la casa porţii în 150 de metri.

Tohr urcă scările, apăsă tastatura şi deschise uşa. Lumina strălucitoare inundă locul ca apa eliberată dintr-un baraj.

John îşi ridică privirea, un sentiment ciudat

răsunându-i în piept. Avea cea mai ciudată senzaţie că visa.

— Este totul bine, fiule. Tohr zâmbi, faţa lui aspră înmuindu-se puţin. Nimic nu-ţi va face rău acolo sus. Ai încredere în mine!

*

— Bine, e gata, spuse Havers.

Zsadist deschise ochii, văzând doar părul negru şi des al lui Wrath.

— A fost…?

— Ea este foarte bine. Nu prezintă semne de relaţii sexuale forţate sau traume de orice fel.

Se auzi o plesnitură, ca şi cum doctorul şi-ar fi scos mănuşile.

Zsadist se lăsă în jos, iar fraţii lui îl susţinură. Când, în sfârşit, îşi ridică privirea, văzu că Havers îndepărtase cămaşa de noapte însângerată, pusese prosopul Bellei la loc şi îşi trăgea o pereche de mănuşi noi. Bărbatul se apleacă peste geanta lui, scoase o pereche de foarfeci ascuţite şi nişte pensete, apoi îşi ridică privirea.

— O să mă ocup de ochii ei acum, bine? Când Z încuviinţă, doctorul ridică instrumentele. Ai grijă, sire! Dacă mă sperii, aş putea să o orbesc cu astea. Ai înţeles?

— Da. Doar să nu-i faci rău…

— Nu va simţi nimic. Îţi promit!

Z privi totul şi dură o veşnicie. Când doctorul termină jumătate din ce avea de făcut, avu un gând vag că nu avea să se mai ţină pe picioare. Phury şi Wrath îl susţineau, iar capul lui stătea pe umărul masiv al lui Wrath în timp ce privea în jos.

— Ultimul, murmură Havers. Bine. Gata cu suturile!

Toţi bărbaţii din cameră respirară adânc, chiar şi doctorul, apoi Havers se întoarse la instrumentele sale şi luă un tub.

Întinse nişte unguent pe pleoapele Bellei, apoi îşi strânse geanta.

În timp ce medicul se ridica în picioare, Zsadist se

despărţi de fraţii săi şi se plimbă puţin. Wrath şi Phury îşi întinseră braţele.

— Rănile ei sunt dureroase, dar nu îi pun viaţa în pericol în acest moment, spuse Havers. Se vor vindeca până mâine sau poimâine, cu condiţia să fie lăsată în pace. Este subnutrită şi trebuie să se hrănească. Dacă rămâne în această cameră, trebuie să daţi drumul la căldură şi să o mutaţi în pat. Ar trebui să i se aducă mâncare când îşi va reveni. Şi mai este un lucru. La examenul intern, am găsit... Ochii lui oscilară între Wrath şi Phury, apoi se opriră asupra lui Zsadist. Ceva de natură personală.

Zsadist se îndreptă spre doctor.

— Ce?

Havers îl atrase într-un colţ şi vorbi încet.

Z rămase fără cuvinte când bărbatul termină.

— Eşti sigur?

— Da.

— Când?

— Nu ştiu. Dar destul de curând.

Z se uită în jos la Bella. „Oh, Dumnezeule…”

— Acum, presupun că ai aspirină sau motrin în casă, nu-i aşa?

Z habar n-avea; el nu lua niciodată medicamente pentru durere. Se uită la Phury.

— Da, avem, spuse fratele său.

— Administrează-i! Iar eu îţi voi da ceva mai puternic ca rezervă, în caz că nu funcţionează suficient de bine.

Havers scoase o sticluţă care avea drept capac un sigiliu de cauciuc roşu şi luă în palmă două seringi în ambalaje sterile. Scrise pe un carneţel, apoi îi dădu hârtia şi rezervele lui Z.

— Dacă se întâmplă ziua şi dacă are dureri mari când se trezeşte, îi poţi face o injecţie din asta, conform indicaţiilor mele. Este aceeaşi morfină pe care tocmai i-am dat-o, dar trebuie să ţineţi cont de informaţiile privind dozajul. Sunaţi-mă dacă aveţi întrebări sau dacă vreţi să vă ghidez pentru procedura de injectare. În caz contrar, dacă soarele este la apus, voi veni eu însumi şi îi voi face

injecţia. Havers aruncă o privire în jos, la piciorul lui Z. Vrei să-ţi examinez rana?

— Pot să-i fac baie?

— Da, cu siguranţă.

— Acum?

— Da.

Havers se încruntă.

— Dar, sire, piciorul tău…

Z intră în baia lui, dădu drumul la robinetele de la jacuzzi şi băgă mâna sub jet. Aşteptă până când fu suficient de caldă, apoi se întoarse după ea.

Doctorul deja plecase, dar Mary, femeia lui Rhage, se afla în uşa dormitorului, dorind să o vadă pe Bella. Phury şi Wrath vorbiră puţin cu ea şi dădură din cap dezaprobator. Ea plecă, părând afectată.

Când se închise uşa, Z îngenunche lângă saltea şi începu să o ridice pe Bella.

— Stai aşa, Z! Vocea lui Wrath era dură. Familia ei ar trebui să aibă grijă de ea.

Z se opri şi se gândi la cel care îi hrănise peştii. Dumnezeule. Probabil nu era corect să o ţină aici, departe de cei care aveau motive întemeiate să îi aline durerea. Dar ideea de a o lăsa să iasă în lume era de nesuportat. Abia o găsise.

— Se va duce mâine la ei, spuse el. Astăzi rămâne aici.

Wrath dădu din cap dezaprobator.

— Nu este...

— Crezi că e pregătită să călătorească aşa? răbufni Z. Lasă femeia în pace! Pune-l pe Tohr să-i sune familia şi anunţă-i că le va fi predată mâine la căderea nopţii. Acum are nevoie de o baie şi de somn.

Buzele lui Wrath se strânseră. Urmă o tăcere lungă.

— Atunci du-o în altă cameră, Z! Nu va sta cu tine.

Zsadist se ridică în picioare şi se îndreptă spre rege, umbrindu-l.

— Încearcă doar să o muţi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Z! izbucni Phury. Dă-

te înapoi…

Wrath se apleca înainte până când nasurile lor aproape că se atinseră.

— Ai grijă, Z! Ştii al naibii de bine că, dacă mă ameninţi, nu te vei alege doar cu o lovitură în falcă.

Da, trecuseră prin asta în timpul verii. Din punct de vedere legal, Z putea fi executat conform vechilor reguli de conduită dacă împingea lucrurile mult mai departe. Viaţa regelui era preţuită mai presus decât a tuturor celorlalţi.

Dar asta nu însemna că lui Z i-ar fi păsat în acel moment.

— Crezi că-mi pasă de o condamnare la moarte? *Te rog!* Miji ochii. Dar îţi spun următorul lucru. Fie că ai de gând să-mi arunci rangul tău în faţă, fie nu, îţi va lua cel puţin o zi să mă condamni la Fecioara Scrib. Aşa că Bella va dormi aici în noaptea asta.

Se întoarse la ea şi o luă în braţe cât de atent putu, asigurându-se în acelaşi timp că prosopul rămase acolo unde trebuia. Fără să se uite la Wrath sau la geamănul său, o duse în baie şi închise uşa cu piciorul în urma lui.

Cada era deja pe jumătate plină, aşa că o ţinu în braţe în timp ce se aplecă şi verifică temperatura. Perfectă. O coborî în apă şi apoi îi întinse braţele peste margini, astfel încât să fie sprijinită.

Prosopul se umezi rapid şi se lipi de corpul ei. El văzu clar umflăturile blânde ale sânilor ei, toracele mic, întinderea plată a abdomenului ei. Când apa se ridică, marginea prosopului plutea liber şi flirta cu partea de sus a coapselor ei.

Inima îi bătea în piept şi se simţi ca un libidinos, holbându-se la ea când era rănită şi fără chef. Sperând să o protejeze de ochii lui şi dorind să-i ofere intimitatea pe care o merita, se duse la dulap să caute nişte spumă de baie. Nu era nimic în afară de săruri de baie, iar el sigur nu le folosea.

Era pe cale să se întoarcă spre ea când văzu brusc cât de mare era oglinda de deasupra chiuvetei. Nu voia ca ea să vadă cum arăta, deoarece cu cât ştia mai puţine despre

ce se întâmplase, cu atât era mai bine. Acoperi geamul cu două prosoape mari, îndesând materialul gros de pluş în spatele ramei.

Când se întoarse, ea alunecase în apă, dar cel puţin partea de sus a prosopului încă era lipită de umerii ei şi, practic, rămăsese la locul ei. O apucă de sub unul din braţe şi o ridică, apoi luă mănuşa de baie. În clipa în care începu să-i spele partea laterală a gâtului, ea se zbătu, apa stropindu-l. Din gura ei ieşeau zgomote joase, de panică, care nu se opriră nici după ce el puse deoparte micul prosop.

„Vorbeşte cu ea, idiotule!”

— Bella… Bella, e în regulă. Eşti bine.

Ea rămase nemişcată şi se încruntă. Apoi ochii i se deschiseră uşor şi începură să clipească des. Când încercă să-şi şteargă pleoapele, el îi luă mâinile de pe faţă.

— Nu. Ăsta e un medicament. Lasă-l acolo!

Ea încremeni. Îşi drese vocea până când putu vorbi.

— Unde... unde sunt?

Vocea ei, aşa aspră şi răguşită cum era, suna frumos.

— Eşti cu… „Cu mine”. Eşti cu Frăţia. Eşti în siguranţă. În timp ce ochii ei sticloşi şi nefocalizaţi se uitau în jur, el se aplecă spre un întrerupător de pe perete şi micşoră lumina. Chiar dacă delira şi, fără îndoială, era în mare parte oarbă din cauza unguentului, el nu voia ca ea să-l vadă. Ultimul lucru de care avea nevoie să se îngrijoreze era ce s-ar fi întâmplat dacă cicatricile ei nu s-ar fi vindecat fără probleme.

Când ea îşi lăsă braţele în apă şi îşi sprijini picioarele de baza căzii, el închise robinetul şi se aşeză pe călcâie. Nu se pricepea să atingă oamenii, aşa că nu era o mare surpriză faptul că nu suporta mâinile lui pe ea. Dar, la dracu’, habar n-avea ce să facă pentru a o relaxa! Arăta jalnic – trecuse de faza plânsului şi se afla într-o agonie amorţită.

— Eşti în siguranţă… murmură el, deşi se îndoia că ea credea asta. Nici el nu ar fi crezut dacă ar fi fost în locul ei.

— Zsadist este aici?

Se încruntă, neştiind ce să înţeleagă din asta.

— Da, sunt chiar aici.

— Da?

— Chiar aici. Chiar lângă tine.

El întinse cu greutate mâna şi i-o strânse. Ea o strânse înapoi.

Şi apoi păru că alunecă într-un delir. Mormăi, scoţând sunete mici care ar fi putut fi cuvinte şi se clătină. Z apucă alt prosop, îl rulă şi i-l puse sub cap ca să nu se lovească de marginea dură a jacuzziului.

Se tot gândea ce putea face ca să o ajute şi, pentru că era singurul lucru care îi veni în minte, fredonă puţin. Când asta păru să o liniştească, începu să cânte încet, alegând un imn în limba veche pentru Fecioara Scrib, unul despre cer albastru, bufniţe albe şi câmpuri verzi de iarbă.

Treptat, Bella se relaxă şi respiră adânc. Închizând ochii, se sprijini de perna de prosop pe care i-o făcuse el.

Cum cântecul lui era singura alinare pe care i-o putea oferi, el cânta.

*

Phury se holba la salteaua pe care se întinsese Bella, gândindu-se că îi făcea rău cămaşa de noapte ruptă pe care o purtase. Apoi ochii i se îndreptară spre craniul de pe podea, în stânga. Craniul de femeie.

— Nu pot permite asta, spuse Wrath când sunetul apei care curgea se întrerupse în baie.

— Z n-o să-i facă rău, murmură Phury. Uită-te la felul în care o tratează. Dumnezeule, se comportă ca un mascul legat!

— Şi dacă i se schimbă dispoziţia? Vrei ca Bella să fie pe lista femeilor pe care le-a ucis?

— O să o ia razna dacă o luăm cu noi.

— La dracu'…

Cei doi încremeniră. Apoi amândoi se uitară încet spre uşa de la baie. Sunetul care venea din partea cealaltă era moale, ritmat.

Ca şi cum cineva ar fi.

— Ce naiba? murmură Wrath.

Nici lui Phury nu-i venea să creadă.

— Îi cântă.

Chiar şi în surdină, puritatea şi frumuseţea vocii lui Zsadist erau izbitoare. Glasul lui întotdeauna fusese aşa. În rarele ocazii în care cânta, sunetele care îi ieşeau din gura erau uluitoare, capabile să facă timpul să se oprească şi apoi să alunece în infinit.

— La dracu'! Wrath îşi împinse ochelarii de soare pe frunte şi îşi frecă ochii. Ai grijă de el, Phury! Supraveghează-l bine!

— Nu o fac întotdeauna? Uite, trebuie să mă duc şi eu la Havers în seara asta, dar numai ca să-mi refac proteza. O să-l pun pe Rhage să supravegheze lucrurile până mă întorc.

— Fă-o tu! N-o s-o pierdem pe femeia aia din ochi, ne-am înţeles? Doamne, Dumnezeule, geamănul ăla al tău ar împinge pe oricine de pe o stâncă, ştii asta?

Wrath ieşi din cameră.

Phury privi înapoi spre saltea şi şi-o imagină pe Bella zăcând acolo, lângă Zsadist. Totul era greşit. Z nu ştia absolut nimic despre căldură. Iar biata femeie îşi petrecuse ultimele şase săptămâni în pământul rece.

„Ar trebui să fiu eu acolo cu ea. Spălând-o. Alinând-o. Având grijă de ea”.

„A mea”, se gândi el, uitându-se la uşa prin care ieşea cântecul. Phury porni spre baie, brusc supărat peste măsură. Furia teritorială îi aprinse pieptul ca un foc de tabără, declanşând o flacără care răbufni în corp. Îşi încleştă mâna pe clanţa uşii şi auzi acel frumos tenor schimbând melodia.

Phury stătea acolo, tremurând. În timp ce furia lui aluneca într-un dor care îl înspăimânta, îşi sprijini fruntea pe stâlpul uşii. Oh, Dumnezeule, nu!

Închise ochii strâns, încercând să găsească altă explicaţie pentru comportamentul său. Nu era niciuna. El şi Zsadist erau gemeni, până la urmă.

Aşa că ar fi fost logic ca ei să îşi dorească aceeaşi femeie. Şi să ajungă să se lege de aceeaşi femeie.

Înjură.

Sfinte Sisoe, asta era o problemă de viaţă şi de moarte! Doi masculi legaţi de aceeaşi femelă erau o combinaţie letală. Şi dacă era vorba de doi războinici, puteau exista pagube grave. Vampirii erau animale, la urma urmei. Mergeau, vorbeau şi erau capabili de un raţionament superior, dar în esenţă erau animale. Aşa că existau unele instincte pe care nici cel mai inteligent creier nu le putea anula.

Noroc că încă nu era acolo. Era atras de Bella şi o dorea, dar nu coborâse în acea posesivitate profundă care era cartea de vizită a unui mascul legat. Şi nu simţise mirosul de legătură care se simţea la Z, aşa că poate că mai era o speranţă.

Totuşi, amândoi trebuiau să se îndepărteze de Bella. Războinicii, probabil din cauza naturii lor agresive, se legau profund şi repede. Aşa că spera să plece curând şi să se întoarcă la familia ei, acolo unde îi era locul.

Phury îşi desprinse mâna de clanţa uşii şi se retrase din cameră. Ca un zombi, coborî scările şi se duse afară, spre curte.

Voia ca frigul să îi limpezească gândurile. Numai că doar îi făcu pielea de găină.

Era pe punctul de a-şi aprinde un fum roşu când observă că Fordul Taurus, cel cu care Z pornise şi o condusese pe Bella acasă, era parcat în faţa conacului. Încă avea motorul pornit, uitat în toată acea dramă.

Da, nu era genul de sculptură de gazon de care aveau nevoie. Numai Dumnezeu ştia ce fel de dispozitiv de urmărire era în ea.

Phury se urcă în sedan, îl băgă în viteză şi plecă.

Capitolul 9

Când John ieşi din tunelul subteran, pentru un moment fu orbit de strălucire. Apoi vederea i se ajustă. „Oh, Dumnezeule! E frumos”.

Imensul hol era viu ca un curcubeu atât de colorat, încât simţea că privirea lui nu putea cuprinde totul. De la coloanele de marmură verde şi roşie la podeaua de mozaic multicoloră, la foiţele de aur de peste tot, la…

„Sfinte Michelangelo, uită-te la tavanul acela!”

Trei etaje în sus, picturi cu îngeri, nori şi războinici pe cai mari acopereau o întindere care părea la fel de mare ca un teren de fotbal. Dar era şi mai mult. De jur-împrejurul celui de-al doilea etaj era un balcon cu foiţe de aur care avea panouri inserate cu reprezentări similare. Apoi era scara mare cu propria balustradă ornamentată.

Proporţiile spaţiului erau perfecte. Culorile, luxuriante. Arta era sublimă. Şi nu era o imitare a la Donald Trump. Chiar şi John, care nu ştia nimic despre acel stil, avu sentimentul ciudat că era veridic ceea ce privea. Persoana care construise acest conac şi îl decorase îşi cunoştea meseria şi avea banii necesari pentru a cumpăra totul de cea mai bună calitate: un adevărat aristocrat.

— Drăguţ, nu-i aşa? Fratele meu D a construit acest loc în 1914. Tohr îşi puse mâinile în şolduri în timp ce privea în jur, apoi îşi drese vocea cu vioiciune. Da, avea un gust fabulos. Cel mai bun dintre cele mai bune pentru el.

John măsură cu atenţie faţa lui Tohr. Nu mai auzise niciodată tonul acela ieşit din gura bărbatului. Atâta tristeţe…

Tohr zâmbi şi îl îndemnă pe John să înainteze cu o mână pe umăr.

— Nu te uita aşa la mine! Mă simt ca un cârnat despachetat când o faci.

Se îndreptară spre etajul al doilea, păşind pe o mochetă roşie închisă, atât de luxuriantă încât părea că păşea pe o saltea. Când John ajunse sus, se uită de la balcon la designul podelei de pe hol. Mozaicurile se uniseră într-o reprezentare spectaculoasă a unui pom fructifer în plină înflorire.

— Merii joacă un rol în ritualurile noastre, spuse Tohr. Sau cel puţin o fac când îi observăm. Nu s-au întâmplat prea multe în ultima vreme, dar Wrath convoacă prima ceremonie a solstiţiului de iarnă după 100 şi ceva de ani.

— La asta lucra Wellsie, nu-i aşa? gesticulă John.

— Da. Ea se ocupă de o mare parte din logistică. Rasa este dornică să se întoarcă la ritualuri – şi era timpul. Când John nu îşi abătu privirea de la splendoare, Tohr spuse: Fiule? Wrath ne aşteaptă.

John dădu din cap aprobator şi îl urmă, traversând palierul până la un set de uşi duble marcate cu un fel de sigiliu. Tohr tocmai îşi ridica mâna pentru a bate la uşă când mânerele de alamă se rotiră şi interiorul fu dezvăluit. Doar că de partea cealaltă nu era nimeni. Deci cum se deschiseseră?

John aruncă o privire înăuntru. Încăperea avea culoarea albăstrelei şi îi amintea de imagini dintr-o carte de istorie. Era în stil franţuzesc, nu-i aşa? Cu toate decoraţiunile şi mobilierul sofisticat…

John începu brusc să înghită cu dificultate.

— Milord, spuse Tohr, făcând o plecăciune şi apoi mergând înainte.

John rămase acolo, în pragul uşii. În spatele unui birou franţuzesc spectaculos, mult prea frumos şi mult prea mic pentru el, se afla un bărbat masiv, cu umerii mai mari chiar şi decât ai lui Tohr. Părul lung şi negru îi cădea drept de pe frunte, iar faţa aceea. Duritatea acesteia spunea răspicat „nu te pune cu mine!” Dumnezeule, ochelarii de soare îl făceau să pară de-a dreptul crud!

— John? spuse Tohr.

John se duse lângă Tohr şi se ascunse un pic. Da, era un gest de fătălău, dar nu se simţise niciodată în viaţa lui mai mic sau mai neînsemnat. La dracu’, pe lângă puterea tipului din faţa lor, era aproape convins că, de fapt, el nu exista!

Regele se foi în scaun, sprijinindu-se de birou.

— Vino aici fiule! Vocea era joasă şi accentuată, cu un „r” prelung înainte de a-şi termina cuvântul.

— Haide! Tohr îl înghionti când acesta nu se mişcă. E în regulă.

John se împiedică, reuşind să traverseze camera fără nicio fineţe. Se opri în faţa biroului ca şi cum ar fi fost o piatră care se rostogolise până la oprire.

Regele se ridică şi continuă să o facă până când păru înalt ca o clădire de birouri. Wrath trebuia să aibă 1,80 sau mai mult, iar hainele negre pe care le purta, în special pielea, îl făceau şi mai mare.

— Vino aici, în spate!

John aruncă o privire înapoi pentru a se asigura că Tohr încă era în cameră.

— E în regulă, fiule, spuse regele. Nu am de gând să-ţi fac rău.

John se mişcă, cu inima bătându-i ca a unui şoarece. Când îşi înclină capul şi privi în sus, braţul regelui se întinse. Partea interioară a acestuia, de la încheietura mâinii până la cot, era acoperită de tatuaje negre. Iar desenele erau asemănătoare cu cele pe care John le văzuse în visele lui, cele pe care şi le pusese pe brăţara pe care o purta…

— Eu sunt Wrath, spuse bărbatul. Urmă o pauză. Vrei să-mi strângi mâna, fiule?

„Oh, da!” John întinse mâna, aşteptându-se pe jumătate ca oasele lui să fie zdrobite.

În schimb, simţi doar o căldură constantă în momentul în care intrară în contact.

— Numele acela de pe brăţara ta, spuse Wrath, este Tehrror. Vrei să te numeşti aşa sau John?

John intră în panică şi se uită înapoi la Tohr, pentru că nu ştia ce voia şi nu ştia cum să îi comunice asta regelui.

— Uşurel, fiule. Wrath râse încet. Poţi decide mai târziu. Faţa regelui se întoarse brusc într-o parte, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra a ceva din hol. La fel de brusc, un zâmbet îi întinse buzele tari într-o expresie de totală reverenţă. *Leelan,* şopti Wrath.

— Îmi pare rău că am întârziat. Vocea feminină era joasă şi încântătoare. Eu şi Mary suntem atât de îngrijorate

pentru Bella! Încercăm să ne dăm seama cum să o ajutăm.

— Veţi găsi voi o cale. Vino să-l cunoşti pe John!

John se întoarse spre uşă şi se uită la o femeie…

O lumină albă îl orbi, făcând să şteargă tot ce văzuse. Era ca şi cum ar fi fost lovit de o rază de halogen. Clipi, clipi, clipi. Şi apoi, din acel nimic infinit, văzu din nou femeia. Era brunetă, cu ochii care îi aminteau de o persoană pe care o iubise. Nu, nu-i amintea. Ochii ei semănau cu ochii lui... Cum? Cu ce...

John se clătină. Auzi voci venind spre el de la distanţă.

În interiorul lui, în piept, în adâncul camerelor inimii care îi bătea, simţi o fisură, ca şi cum s-ar fi despicat în două. O pierdea. O pierdea pe femeia cu părul negru... El...

Simţi cum i se deschide gura, ca şi cum ar fi încercat să vorbească, dar apoi îl cuprinseră spasmele, cutremurându-se prin micul trup, făcându-l să cadă din picioare, făcându-l să se prăbuşească la pământ.

*

Zsadist ştia că era timpul să o scoată pe Bella din cadă, pentru că stătea acolo de aproape o oră, iar pielea i se zbârcise. Numai că aruncă o privire prin apă la prosopul pe care îl tot trăgea la locul lui peste corpul ei.

La dracu', să o scoată cu chestia aia pe ea avea să fie dificil. Cu o tresărire, se întinse şi îl scoase.

Privind repede în altă parte, aruncă materialul umed pe podea şi luă unul uscat, pe care îl puse chiar lângă cadă. Strângând din dinţi, se aplecă şi îşi împinse braţele în apă, îndreptându-se spre corpul ei. Ochii lui ajunseră chiar la nivelul sânilor ei.

Dumnezeule, erau perfecţi! Albi ca smântâna, cu vârfuri mici şi roz. Iar apa flirta cu sfârcurile ei, necăjindu-le cu sărutări ondulate care le făceau să strălucească.

Îşi strânse pleoapele, îşi scoase braţele din cadă şi se aşeză pe călcâie. Când fu gata să încerce din nou, se concentră asupra peretelui din faţă şi se arcui… doar pentru a simţi o lovitură rapidă şi dureroasă în şolduri. Se

uită în jos, confuz.

Avea o umflătură în pantaloni. Era atât de tare, încât i se formase un cort un faţă. În mod clar, chestia se strivise de marginea căzii când se aplecase şi de asta îl înţepa.

Blestemând, o împinse cu podul palmei, urând senzaţia de greutate, felul în care lungimea tare i se încurca în trening, faptul că trebuia să aibă de-a face cu ea. Numai că, oricât de mult ar fi încercat, nu putea să aranjeze chestia aia cum trebuia, cel puţin nu fără să-şi bage mâna înăuntru şi să o aranjeze, ceea ce nu avea de gând să facă. În cele din urmă, renunţă şi lăsă erecţia prinsă într-un unghi, răsucită şi dureroasă.

O merita!

Zsadist trase aer în piept, îşi strecură braţele în apă şi le înfăşură sub corpul Bellei. O ridică, şocat din nou de cât de uşoară era. Apoi o sprijini de peretele de marmură folosindu-se de partea exterioară a şoldului şi de o mână pusă pe clavicula ei. Luă prosopul pe care îl lăsase pe marginea jacuzziului, dar înainte de a-l pune în jurul ei, ochii lui se mutară la literele de pe pielea abdomenului ei.

Ceva ciudat tresări în pieptul lui, o greutate... Nu, avea senzaţia că era tras în jos, ca şi cum ar fi căzut, deşi se afla în picioare. Era uimit. Trecuse atât de mult timp de când ceva nu mai străpunsese furia sau amorţeala! Avea senzaţia că era... trist?

Nu conta. Ei i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Aşa că acum nu era momentul să se gândească la el.

O înfăşură şi o duse în pat. Dând cuvertura la o parte, o puse jos, luând prosopul umed de pe ea. În timp ce o acoperea cu cearşafurile şi păturile, îi zări din nou pântecul.

Acea senzaţie ciudată de ameţeală reveni, ca şi cum inima lui ar fi făcut o plimbare cu gondola în pântec. Sau poate în coapsele lui.

O înveli şi apoi se duse la termostat. Cu faţa la cadran, uitându-se la numere şi la un scris pe care nu-l înţelegea, nu avea nicio idee cum să-l mişte. Mută micul indicator de la stânga până undeva în centru-dreapta, dar nu era sigur ce făcuse.

Aruncă o privire spre birou. Cele două seringi şi flaconul de sticlă cu morfină erau aşezate acolo unde le lăsase Havers. Z se duse acolo, luă un ac, medicamentul şi instrucţiunile de dozare, apoi se opri înainte de a ieşi din cameră. Bella era atât de nemişcată în patul acela, atât de mică printre toate acele perne.

Şi-o imagină în acel tub din pământ. Înspăimântată. Îndurerată. Înfrigurată. Apoi şi-l imagină pe *lesser* făcând ceea ce îi făcuse, ţinând-o captivă, în timp ce ea se zbătea şi ţipa.

De data asta Z ştia ce simţea.

Răzbunare. Răzbunare rece ca gheaţa. Atât de multă, încât i se părea infinită.

Capitolul 10

John se trezi pe podea, cu Tohr lângă el şi cu Wrath privindu-l de sus.

Unde era femeia cu părul negru? Încercă să se ridice repede, dar mâini grele îl ţinură pe loc.

— Mai stai liniştit puţin, omule, spuse Tohr.

John îşi întoarse gâtul, iar acolo era ea, părând neliniştită lângă uşă. În momentul în care o văzu, fiecare neuron din creierul lui începu să se activeze, iar lumina albă reveni.

Începu să tremure, corpul lui lovindu-se de podea.

— La dracu', o face din nou, murmură Tohr, sprijinindu-se pentru a încerca să controleze criza.

În timp ce John simţea că era tras în jos, întinse o mână spre femeia brunetă, încercând să ajungă la ea, încordându-se.

— De ce ai nevoie, fiule? Vocea lui Tohr de deasupra lui se stingea ca un post de radio. O să-ţi aducem noi…

— Femeia…

— Du-te la el, *leelan,* spuse Wrath. Ia-l de mână!

Femeia cu părul negru înaintă, iar în clipa în care palmele lor se atinseră, totul se făcu negru.

Când îşi reveni, Tohr vorbea.

— ... oricum îl vom duce să-l vadă Havers. Hei, fiule! Ţi-ai revenit.

John se ridică, având capul învolburat. Îşi duse mâinile la faţă, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să rămână conştient, şi se uită spre uşă. Unde era ea? Trebuia să... Nu ştia ce trebuia să facă. Dar era ceva. Ceva care o implica pe ea...

Gesticulă frenetic.

— A plecat, fiule, spuse Wrath. O să vă ţinem despărţiţi până când vom avea o idee despre ce se întâmplă.

John se uită la Tohr şi gesticulă încet. Tohr traduse:

— Spune că trebuie să aibă grijă de ea.

Wrath râse discret.

— Cred că mă descurc cu treaba asta, fiule. Este perechea mea, *shellanul* meu, regina ta.

Dintr-un motiv oarecare, John se relaxă la această veste şi, treptat, reveni la normal. 15 minute mai târziu, se ridică în picioare.

Wrath îl fixă pe Tohr cu o privire dură.

— Vreau să vorbesc cu tine despre strategie, aşa că am nevoie de tine aici. Totuşi, Phury se duce la clinică în seara asta. De ce nu-l ia cu el pe băiat?

Tohr ezită şi se uită la John.

— Eşti de acord cu asta, fiule? Fratele meu este un tip de treabă. Cu siguranţă.

John încuviinţă. Deja provocase destule probleme căzând pe podea de parcă ar fi avut o criză de bufeuri. După acea cascadorie, îşi dorea să fie prietenos.

Dumnezeule, ce fusese cu femeia aia? Acum, după ce plecase, nu-şi mai amintea care fusese marea problemă. Nici măcar nu-şi mai amintea faţa ei. Era ca şi cum ar fi avut instantaneu o amnezie.

— Lasă-mă să te duc în camera fratelui meu!

John puse mâna pe braţul lui Tohr. Când termină de gesticulat, se uită la Wrath.

Tohr zâmbi.

— John a spus că a fost o onoare să te cunoască.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, fiule. Regele se întoarse la birou şi se aşeză. Şi, Tohr, când te întorci, ia-l pe Vishous cu tine!

— Sigur.

*

Domnul O lovi cu piciorul în partea laterală a Taurusului lui U atât de tare, încât cizma lui îndoi tabla.

Nenorocita aia de cutie de rahat era parcată pe marginea drumului, în mijlocul pădurii. Pe o porţiune oarecare, deloc specială, de pe Route 14, la 40 de kilometri de centrul oraşului.

Îi luase o oră bună de stat în faţa calculatorului lui U ca să găsească maşina, pentru că semnalul LoJack fusese blocat din cine ştie ce motiv. Când, în sfârşit, afurisitul de robot apăruse pe ecran, Taurusul se mişcase rapid. Dacă O ar fi avut întăriri, ar fi pus pe cineva să stea lipit de calculator în timp ce el s-ar fi urcat în maşină şi ar fi plecat după sedan. Dar U vâna în centrul oraşului, iar scoaterea lui sau a altcuiva din patrulă ar fi atras atenţia multora.

Iar O avea deja probleme – probleme care reveniră în momentul în care îi sună telefonul mobil pentru a opt suta oară. Chestia aia începuse să sune cu vreo 20 de minute în urmă, iar de atunci apelurile nu se mai opriseră. Îşi scoase Nokia din geaca de piele. ID-ul apelantului arăta numărul ca fiind necunoscut. Probabil era U sau, mai rău, domnul X.

Probabil se răspândise deja vestea că centrul fusese incinerat.

Când celularul se opri, O formă numărul lui U. Imediat ce i se răspunse, O întrebă:

— Mă cauţi?

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat acolo? Domnul X a spus că locul a dispărut!

— Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Dar ai fost acolo, nu-i aşa? Ai spus că te duci acolo.

— I-ai zis asta domnului X?

— Da. Şi, ascultă, ar fi bine să ai grijă de tine. *Lesserul* suprem este supărat şi te caută.

Domnul O se sprijini de caroseria rece a Taurusului. Sfinte Sisoe! N-avea timp pentru asta. Soţia lui era undeva departe de el, fie respirând, fie îngropată, dar indiferent de starea în care se afla, trebuia să o aducă înapoi. Apoi trebuia să se ducă după fratele ăla plin de cicatrici care o furase şi să-l bage în pământ pe nenorocitul ăla urât. Adânc.

— O? Eşti acolo?

La dracu'… Poate că ar fi trebuit să aranjeze astfel încât să pară că murise în explozie. Ar fi putut să lase camioneta la faţa locului şi să iasă prin pădure. Da, dar apoi? N-ar fi avut bani, n-ar fi avut maşină şi n-ar fi avut niciun sprijin împotriva Frăţiei, în timp ce se ducea după cel cu cicatrice. Ar fi fost un dispărut în misiune mai puţin, ceea ce însemna că, dacă îşi dădea seama cineva de dispariţia lui, ar fi fost vânat ca un câine de întreaga Societate.

— O?

— Sincer, nu ştiu ce s-a întâmplat. Când am ajuns acolo, era praf.

— Domnul X crede că ai dat foc locului.

— Bineînţeles că aşa crede. Presupunerea îi convine, chiar dacă nu am avut niciun motiv. Uite, te sun mai târziu.

Închise telefonul şi îl băgă în geacă. Apoi îl scoase din nou şi îl închise.

În timp ce-şi freca faţa, nu mai simţea absolut nimic şi nu era din cauza frigului.

Frate, era într-un mare rahat! Domnul X avea să dea vina pe cineva pentru grămada aia de cenuşă, iar O avea să fie vinovatul. Dacă nu era omorât pe loc, pedeapsa pregătită pentru el avea să fie severă. Dumnezeu ştia că ultima dată când fusese mustrat aproape că murise sub Omega. La dracu'… Ce opţiuni avea?

Când soluţia îi veni în minte, trupul său tresări. Dar tacticianul din el se bucură.

Primul pas era să aibă acces la manuscrisele

Societăţii înainte ca domnul X să-l găsească. Asta însemna că avea nevoie de o conexiune la internet. Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă la U.

*

John părăsi biroul lui Wrath şi merse pe holul din stânga, rămânând aproape de Tohr. Existau uşi la fiecare nouă metri sau cam aşa ceva, în partea opusă balconului, de parcă locul ar fi fost un hotel. Câţi oameni locuiau aici?

Tohr se opri şi bătu la una dintre ele. Întrucât nu i se răspunse, bătu din nou şi spuse:

— Phury, omule, ai o secundă?

— Pe mine mă cauţi? veni o voce gravă din spatele lor.

Un bărbat cu o claie de păr frumos venea pe coridor. Ce avea pe cap era în tot felul de culori diferite, căzându-i pe spate în valuri. Îi zâmbi lui John, apoi se uită la Tohr.

— Hei, frate, spuse Tohr.

Cei doi trecură la limba veche în timp ce tipul deschidea uşa.

John privi în dormitor. Era un pat uriaş, antic, cu baldachin, cu perne aliniate pe tăblia sculptată. O mulţime de lucruri de lux. Locul mirosea ca un Starbucks.

Bărbatul cu părul colorat trecu la engleză şi privi în jos cu un zâmbet.

— John, eu sunt Phury. Cred că mergem amândoi la doctor în seara asta.

Tohr îşi puse mâna pe umărul lui John.

— Deci ne vedem mai târziu, bine? Ai numărul meu de telefon. Doar trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva.

John încuviinţă şi-l privi pe Tohr plecând cu paşi mari. Să vadă umerii aceia laţi îndepărtându-se îl făcu să se simtă foarte singur.

Cel puţin până când Phury spuse încet:

— Nu-ţi face griji! Nu e niciodată departe, iar eu voi avea grijă de tine.

John privi în ochii galbeni şi calzi. Uau, aceştia aveau

culoarea unor sticleţi! Când se simţi relaxat, făcu legătura cu numele. Phury… Acesta era tipul care urma să predea o parte din lecţii.

„Bine”, se gândi John.

— Intră! Tocmai m-am întors de la un mic comision.

În timp ce John pătrunse pe uşă, mirosul de fum, de cafea deveni mai greu.

— Ai mai fost vreodată la Havers?

John negă din cap şi zări un fotoliu lângă o fereastră. Se duse şi se aşeză pe el.

— Ei bine, nu-ţi face griji! O să ne asigurăm că vei fi tratat cum trebuie. Bănuiesc că vor încerca să afle care este linia ta de sânge.

John încuviinţă. Tohr spusese că avea să i se ia o probă de sânge şi să i se facă un control medical. Ambele erau probabil o idee bună având în vedere oprirea, căderea şi frisoanele pe care tocmai le trăise în biroul lui Wrath.

Îşi scoase carneţelul şi scrise:

— *De ce te duci la doctor?*

Phury se apropie şi se uită la mâzgălituri. Cu o mişcare uşoară a corpului său mare, îşi sprijini un bocanc imens pe marginea scaunului. John se aplecă în timp ce bărbatul îşi ridică puţin pantalonii din piele.

Dumnezeule… Partea inferioară a piciorului său era alcătuită dintr-o serie de tije şi şuruburi.

John întinse mâna să pipăie metalul strălucitor, apoi îşi ridică privirea. Nu îşi dădu seama că îşi atingea propriul gât până ce Phury nu zâmbi.

— Da, ştiu foarte bine cum e să îţi lipsească ceva.

John se uită înapoi la membrul artificial şi îşi înclină capul.

— *Cum s-a întâmplat asta?*

Când John arătă printr-o mişcare a capului, Phury ezită şi apoi spuse:

— L-am împuşcat.

Uşa se deschise brusc şi o voce dură de bărbat pătrunse în cameră.

— Trebuie să ştiu.

John îşi mută privirea când cuvintele se stinseră. Apoi se chirci înapoi în scaun.

Bărbatul din uşă era plin de cicatrici, cu faţa schimonosită de o tăietură care o străbătea pe mijloc. Dar nu asta îl făcea pe John să vrea să se facă mic şi să dispară. Ochii negri de pe acel chip distrus erau ca umbrele unei case părăsite, pline de lucruri care probabil ţi-ar fi făcut rău.

Şi, culmea, tipul avea sânge proaspăt pe piciorul pantalonului şi pe cizma stângă.

Privirea aceea vicioasă se îngustă şi se lovi de faţa lui John ca o rafală de aer rece.

— La ce te uiţi?

Phury îşi coborî piciorul.

— Z…

— Ţi-am pus o întrebare, băiete!

John bâjbâi după carneţelul său. Scrise repede şi îi arătă pagina celuilalt bărbat, dar cumva asta nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

Buza superioară diformă se trase în sus, dezvăluind nişte colţi enormi.

— Da, cum zici tu, puştiule.

— Înapoi, Z, interveni Phury. El nu are voce. Nu poate vorbi. Phury înclină carneţelul spre el. Îşi cere scuze.

John rezistă impulsului de a se ascunde după scaun în timp ce era zdruncinat vizual. Dar apoi agresivitatea care radia dinspre tip se mai domoli.

— Nu poţi vorbi deloc?

John clătină din cap.

— Ei bine, eu nu ştiu să citesc. Aşa că suntem amândoi nişte prăpădiţi.

John mişca pixul cu repeziciune. În timp ce îi arăta blocul lui Phury, bărbatul cu privirea neagră se încruntă.

— Ce a scris puştiul?

— A spus că e în regulă. E un bun ascultător. Poţi să vorbeşti tu.

Ochii aceia fără suflet se îndepărtară.

— Nu am nimic de spus. Acum spune-mi la cât naiba

să setez un termostat?

— Ah, 21 de grade. Phury traversă camera. Cadranul ar trebui să fie aici. Vezi?

— Nu l-am dat destul de sus.

— Şi trebuie să te asiguri că întrerupătorul ăsta de la baza aparatului este cu totul la dreapta. Altfel, indiferent pe ce cadran este, căldura nu va porni.

— Da… bine. Şi poţi să-mi spui ce scrie aici?

Phury se uită la o bucată de hârtie pătrată.

— Sunt informaţiile despre dozajul pentru injecţie.

— Nu mai spune! Şi ce să fac?

— Se simte inconfortabil?

— Nu chiar acum, dar vreau să umpli asta pentru mine şi să-mi spui ce trebuie să fac. Am nevoie de o doză pregătită, în caz că Havers nu poate ajunge aici destul de repede.

Phury luă fiola şi desfăcu acul.

— Bine.

— Fă-o cum trebuie!

Când Phury termină cu seringa, îi puse capacul, iar cei doi vorbiră o vreme în limba veche. Apoi tipul înfricoşător întrebă:

— Cât timp vei fi plecat?

— Poate o oră.

— Atunci fă-mi mai întâi o favoare. Scapă de acel sedan în care am adus-o înapoi.

— Am făcut-o deja.

Bărbatul cu cicatrice încuviinţă din cap şi ieşi, uşa închizându-se cu o bufnitură.

Phury îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la podea. Apoi se duse la o cutie de mahon de pe un birou şi scoase ceea ce părea a fi un cui. Ţinând ţigara rulată între degetul mare şi arătător, o aprinse şi inspiră adânc, ţinând capul în jos şi închizând ochii. Când expiră, fumul mirosea a boabe de cafea prăjite şi a ciocolată caldă combinate. Delicios!

În timp ce muşchii lui John se relaxau, se întreba ce era chestia aia. Nu marijuana, cu siguranţă. Dar nu era o simplă ţigară.

— Cine este el? scrise John şi arătă blocul.

— Zsadist. Geamănul meu. Phury râse slab când John rămase cu gura căscată. Da, ştiu, nu prea semănăm. Cel puţin nu mai semănăm. Ascultă, este puţin sensibil, aşa că ar fi bine să-i laşi puţin spaţiu.

„Nu mai spune!”, se gândi John.

Phury îşi puse o centură pe umeri şi băgă un pistol pe o parte şi un pumnal cu lama neagră pe cealaltă. Se duse într-un dulap şi se întoarse purtând o haină de piele neagră.

Stinse jointul sau ce era într-o scrumieră argintie de lângă pat.

— În regulă, să mergem!

Capitolul 11

Zsadist era tăcut în timp ce se furişa înapoi în camera lui. După ce reglă termostatul şi puse medicamentele pe birou, se duse la pat şi se sprijini de perete, rămânând în umbră. Rămase suspendat în timp ce se uita la Bella şi măsura uşoara ridicare şi coborâre a păturilor care îi marcau respiraţia. Simţea cum minutele se scurgeau în ore, şi totuşi nu se putea mişca, chiar dacă picioarele îi amorţeau.

În lumina lumânărilor, îi privea pielea vindecându-se chiar în faţa ochilor lui. Era un miracol, vânătăile dispărând de pe faţa ei, umflăturile din jurul ochilor scurgându-se, tăieturile dispărând. Datorită somnului adânc în care se afla, corpul ei se debarasa de stricăciuni şi, în timp ce frumuseţea ei se dezvăluia din nou, el era al naibii de recunoscător. În cercurile nobile în care se învârtea, o femeie cu imperfecţiuni de orice fel ar fi fost evitată. Aşa erau aristocraţii.

Îşi imagină chipul nevătămat şi frumos al geamănului său şi ştia că Phury ar fi trebuit să fie cel care să aibă grijă de ea.

Phury avea stofă de salvator perfect şi era evident că

era atras de ea. În plus, i-ar fi plăcut să se trezească lângă un bărbat ca el. Orice femeie ar fi vrut.

Aşa că de ce naiba nu o luase în braţe şi nu o pusese în patul lui Phury? Chiar acum.

Dar el nu se putea mişca. Şi în timp ce se uita la ea, în timp ce ea zăcea pe pernele pe care el nu le folosise niciodată, între cearşafuri pe care nu le întorsese niciodată pentru el, îşi amintea trecutul...

Trecuseră luni întregi de când sclavul se trezise pentru prima dată în captivitate. Şi în acest timp nu existase nimic care să nu-i fi fost făcut, în el sau pe el, şi existase un ritm previzibil al abuzurilor.

Stăpâna era fascinată de părţile lui intime şi simţea nevoia să le afişeze altor masculi pe care îi favoriza. Îi aducea pe aceşti străini în celulă, scotea unguentul şi îl expunea ca pe un cal de preţ. El ştia că o făcea pentru a-i face pe ceilalţi nesiguri, căci putea vedea încântarea din ochii ei în timp ce masculii dădeau din cap de uimire.

Când începeau inevitabilele violenţe, sclavul făcea tot ce putea să se elibereze de pielea şi oasele sale. Era mult mai suportabil când putea să se ridice în aer, să se înalţe din ce în ce mai sus, până când sălta de-a lungul tavanului un nor din el însuşi. Dacă avea noroc, se putea transforma în întregime şi pur şi simplu plutea, privindu-i de sus, jucând rolul de martor la umilirea, durerea şi degradarea altcuiva. Dar nu funcţiona întotdeauna. Uneori, nu se putea elibera şi era forţat să îndure.

Stăpâna trebuia întotdeauna să folosească unguentul pe el şi, în ultima vreme, observase ceva ciudat: chiar şi când era prins în trupul său şi tot ce i se făcea era trăit pe viu, chiar şi când sunetele şi mirosurile îi pătrundeau ca nişte şobolani în creier, se producea un transfer ciudat mai jos de talia lui. Tot ce simţea acolo jos se înregistra ca un ecou, precum ceva îndepărtat de restul lui. Era ciudat, dar era recunoscător. Orice fel de amorţeală era bună.

Ori de câte ori era lăsat singur, se străduia să înveţe să-şi controleze muşchii şi oasele uriaşe de după tranziţie.

Reuşise acest lucru şi atacase gărzile de mai multe ori, total neîmpăcat de actele sale de agresiune. Într-adevăr, nu mai simţea că îi cunoştea pe masculii care îl vegheau şi care găseau atâta dezgust în datoria lor: feţele lor îi erau familiare ca nişte figuri din vis, nimic altceva decât rămăşiţele neclare ale unei vieţi mizerabile de care ar fi trebuit să se bucure mai mult.

De fiecare dată când îi lovise, fusese bătut ore întregi – deşi numai în palme şi în tălpi, pentru că Stăpânei îi plăcea să se menţină plăcut la vedere. Ca urmare a agresiunilor sale, acum era păzit de o echipă de războinici care se roteau, care purtau cu toţii zale de lanţ dacă intrau în celula lui. Mai mult, platforma de dormit era acum dotată cu legături care puteau fi arcuite din exterior, astfel încât, după ce era folosit, gardienii nu trebuiau să-şi pună viaţa în pericol dându-i drumul. Iar când Stăpâna dorea să vină în vizită, era drogat până la supunere, fie prin mâncare, fie prin săgeţi care erau trase printr-o fantă din uşă.

Zilele treceau încet. Era concentrat la găsirea slăbiciunii gărzilor şi la îndepărtarea cât mai mult posibil de depravare până când, în cele din urmă, ceva din el muri. Şi muri atât de profund încât, chiar şi când avea să iasă de sub Stăpână, nu urma să mai trăiască niciodată cu adevărat.

Sclavul mânca în celula lui, încercând să-şi păstreze puterile pentru următoarea vizită a gardienilor, când văzu panoul glisant de la uşă deschizându-se şi ceva ieşind în afară dintr-un tub gol. Sări în picioare, deşi nu avea cum să se ferească, şi simţi prima înţepătură în gât. Scoase săgeata cât de repede putu, dar fu lovit de alta şi apoi de alta până când corpul îi deveni greu.

Se trezi pe pat, încătuşat.

Stăpâna stătea chiar lângă el, cu capul plecat, părul protejându-i faţa. Ca şi cum ar fi ştiut că el îşi recăpătase cunoştinţa, ochii ei se îndreptară spre ai lui.

— Trebuie să fiu împerecheată.

Oh, Sfântă Fecioară din Exitus... Cuvintele pe care îşi dorea să le audă. Ar fi fost liber acum, pentru că ea nu ar fi

avut nevoie de niciun sclav de sânge dacă ar fi avut un hellren. Putea să se întoarcă la îndatoririle lui în bucătărie.

Sclavul se forţa să i se adreseze cu respect, deşi pentru el nu era o femeie de valoare.

— Stăpână, îmi dai drumul?

Urmă doar tăcere.

— Te rog să-mi dai drumul, spuse el răguşit. Având în vedere prin câte trecuse, să-şi îngroape mândria pentru posibilitatea de a fi liber era un sacrificiu uşor. Te implor, stăpână! Eliberează-mă din această închisoare!

Când se uită la el, avea lacrimi în ochi.

— Găsesc că nu pot... Trebuie să te păstrez. Trebuie să te păstrez.

El începu să se zbată şi cu cât se lupta mai tare cu legăturile, cu atât mai mult privirea plină de iubire înflorea pe chipul ei.

— Eşti magnific, spuse ea, întinzându-se să îl atingă între picioare. Faţa ei era plină de nostalgie, aproape adoratoare. Niciodată nu am mai văzut un mascul ca tine. De n-ai fi atât de mult sub rangul meu, te-aş prezenta la curtea mea drept consort.

El îi văzu braţul mişcându-se încet în sus şi în jos şi ştiu că probabil îi folosea acea bucată de carne care o interesa atât de mult. Din fericire, el nu o putea simţi.

— Lasă-mă să plec...

— Nu te exciţi niciodată fără balsam, murmură ea cu o voce tristă. Şi nu-ţi găseşti niciodată desăvârşirea. De ce se întâmplă asta? Ea îl mângâia mai tare acum, până când el simţi o arsură în jos, acolo unde îl atingea. Frustrarea curgea în ochii ei, întunecându-i. De ce! De ce nu mă doreşti! Când el rămase tăcut, ea trase de bărbăţia lui. Eu sunt frumoasă.

— Doar pentru alţii, spuse el înainte de a-şi putea reţine cuvintele.

Respiraţia i se opri, ca şi cum el ar fi sufocat-o cu mâna lui. Apoi ochii ei alunecară pe abdomenul şi pieptul lui până la faţa lui.

Încă erau plini de lacrimi, dar şi de furie.

Stăpâna se ridică de pe pat şi se uită fix la el. Apoi îl pălmui atât de tare, încât părea probabil să-şi fi rănit palma. În timp ce el scuipa sânge, se întreba dacă nu cumva aruncase şi vreun dinte.

În timp ce ochii ei se înfigeau în ai lui, el fu sigur că avea să pună să fie ucis şi îl cuprinse o stare de calm. Cel puţin suferinţa ar fi luat sfârşit. Moartea... moartea ar fi fost glorioasă.

Brusc, ea îi zâmbi, ca şi cum i-ar fi cunoscut gândurile, ca şi cum ar fi intrat în el şi i le-ar fi scos, ca şi cum i le-ar fi furat, aşa cum îi prădase trupul.

— Nu, nu te voi trimite în Exitus.

Ea se aplecă şi îi sărută unul dintre sfârcuri, apoi i-l supse. Mâna ei alunecă pe coastele lui, apoi pe abdomenul lui.

Limba ei se plimbă iar şi iar peste carnea lui.

— Ai slăbit. Trebuie să te hrăneşti, nu-i aşa?

Ea coborî pe corpul lui, sărutând şi sugând. Şi apoi se întâmplă repede. Balsamul. Ea se urcă deasupra lui. Acea fuziune hidoasă a trupurilor lor.

Când el închise ochii şi întoarse capul, ea îl plesni o dată. De două ori... de multe alte ori. Dar el refuză să se uite la ea, iar ea nu fu suficient de puternică pentru a-l forţa, nici măcar când îi prinse una dintre urechi.

În timp ce el îi refuza privirea, plânsul ei creştea la fel de tare ca plescăitul cărnii ei pe şoldurile lui. Când se termină, ea plecă într-un vârtej de mătase şi, nu după mult timp, lanţurile fură scoase.

Sclavul se ridică pe un antebraţ şi îşi şterse gura. Privind în jos la sângele de pe mână, fu surprins că încă era roşu. Se simţea atât de murdar, încât nu ar fi fost un şoc să-l găsească mai degrabă maro-ruginiu.

Se rostogoli din pat, încă ameţit de la săgeţi, şi găsi colţul în care se ducea mereu. Se aşeză cu spatele la colţ şi îşi strânse picioarele la piept, astfel încât călcâiele să-i fie lipite de părţile intime. Ceva mai târziu, auzi o luptă în afara celulei sale, apoi gardienii împinseră o femeie mică înăuntru. Aceasta căzu grămadă, dar se aruncă spre uşă

când aceasta se închise.

— De ce? strigă ea. De ce sunt pedepsită?

Sclavul se ridică în picioare, neştiind ce să facă. Nu mai văzuse altă femeie în afară de Stăpână de când se trezise în captivitate. Aceasta era un fel de servitoare. Şi-o amintea de dinainte…

Foamea de sânge crescu în el când îi simţi mirosul. După tot ce-i făcuse Stăpâna, nu o putea vedea ca pe cineva de la care să bea, dar această femeie micuţă era diferită. Brusc, el murea de sete, nevoile trupului său ieşind într-un cor de strigăte şi cereri. Făcu paşi şovăitori spre servitoare, fără să simtă nimic altceva decât instinctul.

Femeia bătu în uşă, apoi păru să-şi dea seama că nu era singură. Când se întoarse şi văzu cu cine era încuiată, ţipă.

Sclavul era cât pe ce să fie copleşit de dorinţa de a bea, dar se forţă să se îndepărteze de ea şi fugi înapoi la locul lui. Se ghemui, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului tremurând şi gol pentru a-l ţine pe loc. Întorcându-şi faţa spre perete, încercă să respire şi se trezi pe punctul de a plânge din cauza animalului la care fusese redus.

După o vreme, femeia încetă să mai ţipe şi, după şi mai mult timp, spuse:

— Eşti cu adevărat tu, nu-i aşa? Băiatul din bucătărie. Cel care a cărat bere.

El încuviinţă din cap fără să se uite la ea.

— Auzisem că ai fost adus aici, dar… i-am crezut pe ceilalţi care spuneau că ai murit în timpul tranziţiei. Urmă o pauză. Eşti atât de mare! Ca un războinic. De ce?

Nu avea nicio idee. Nici măcar nu ştia cum arăta pentru că nu exista o oglindă în celulă.

Femeia se apropie cu prudenţă de el. Când îşi ridică privirea spre ea, femeia îi privea cu atenţie benzile tatuate.

— Ce ţi s-a făcut aici? îi şopti ea. Se spune că… i se fac lucruri teribile bărbatului care locuieşte în acest loc.

Când el nu spuse nimic, ea se aşeză lângă el şi îi atinse cu blândeţe braţul.

El tresări la acest contact, apoi îşi dădu seama că îl

liniştea.

— Sunt aici pentru a te hrăni, nu-i aşa? De aceea am fost adusă. După o clipă, ea îi desprinse mâna de pe picior şi îşi puse încheietura mâinii în palma lui. Trebuie să bei.

Atunci plânse, plânse pentru generozitatea ei, pentru bunătatea ei, pentru senzaţia mâinii ei blânde care se freca de umărul lui, singura atingere pe care o primise vreodată.

În cele din urmă, ea îşi apăsă încheietura mâinii pe gura lui. Deşi avea colţii scoşi şi tânjea după ea, el nu făcu altceva decât să-i sărute pielea delicată şi să refuze. Cum putea să ia de la ea ceea ce îi fusese luat în mod regulat? Ea se oferea, dar fusese forţată să o facă, prizonieră a Stăpânei la fel ca el.

Gărzile veniră mai târziu. Când o găsiră legănându-l, părură şocaţi, dar nu fură duri cu ea. Când plecă, se uită la sclav cu îngrijorare pe chip.

Câteva clipe mai târziu, săgeţile veniră spre el prin uşă, atât de multe, încât parcă ar fi fost lovit cu pietriş. În timp ce aluneca în uitare, se gândi vag că natura frenetică a atacului nu era de bun augur.

Când se trezi, Stăpâna stătea deasupra lui, furioasă. Avea ceva în mână, dar el nu putea vedea ce era.

— Te crezi prea bun pentru darurile pe care ţi le ofer?

Uşa se deschise, iar trupul flasc al tinerei fu adus înăuntru. Când gardienii îi dădură drumul, ea se prăbuşi pe podea ca nişte zdrenţe. Moartă.

Sclavul ţipă de furie, urletul ricoşând în pereţii de piatră ai celulei, amplificându-se până la un tunet care îţi pocnea urechile. Se încordă în legăturile de oţel până când acestea îl tăiară până la os, până când unul dintre stâlpi crăpă cu un scârţâit... Şi totuşi răcni.

Gărzile se dădură înapoi. Chiar şi Stăpâna părea nesigură de furia pe care o eliberase. Dar, ca întotdeauna, nu dură mult până când preluă controlul.

— Lăsaţi-ne! le strigă gărzilor.

Aşteptă până când sclavul se epuiză. Apoi se aplecă asupra lui, doar pentru a deveni palidă.

— Ochii tăi, şopti ea, privind în jos la el. Ochii tăi...

Păru să se sperie pe moment de el, dar apoi se învălui într-o toleranţă regală.

— Femeile pe care ţi le prezint? Vei bea din ele. Aruncă o privire spre trupul fără viaţă al servitoarei. Şi ar fi bine să nu le laşi să te mângâie, altfel voi face asta din nou. Eşti al meu şi al nimănui altcuiva.

— Nu voi bea, strigă el la ea. Niciodată!

Ea făcu un pas înapoi.

— Nu fi ridicol, sclavule!

El îşi arătă colţii şi şuieră.

— Priveşte-mă, stăpână! Priveşte cum mă ofilesc!

Strigă ultimul cuvânt spre ea, vocea lui puternică umplând camera. În timp ce ea devenea rigidă de furie, uşa se deschise, iar gărzile intrară cu săbiile scoase.

— Lăsaţi-ne! răcni ea, cu faţa roşie şi corpul tremurând.

Îşi ridică mâna şi un bici apăru odată cu ea. Lăsându-şi braţul în jos, ea lovi pieptul sclavului. Carnea lui se sfâşie şi sângeră, iar el râse de ea.

— Din nou, strigă el. Fă-o din nou! Nu am simţit, eşti atât de slabă!

Un baraj se rupsese în el, iar cuvintele nu se mai opreau... El răbufni împotriva ei în timp ce ea îl biciuia până când platforma patului fu inundată de ceea ce fusese în venele lui. Când, în cele din urmă, nu mai putu să ridice braţul, gâfâia, stropită de sânge şi transpirată. El era concentrat, îngheţat, calm în ciuda durerii. Deşi el fusese cel bătut, ea fusese cea care se epuizase prima.

Capul îi căzuse în jos, ca şi cum s-ar fi supus, în timp ce-şi trăgea respiraţia printre buzele albe.

— Gărzi, spuse ea răguşit. Gărzi!

Uşa se deschise. Bărbatul în uniformă care intră în fugă se clătină când văzu ce se întâmplase, soldatul pălind şi clătinându-se în cizme.

— Ţine-i capul! Vocea Stăpânei era răguşită, în timp ce scăpă biciul. Ţine-i capul, am spus! Acum!

Soldatul se împiedică, alunecând pe podeaua alunecoasă. Apoi sclavul simţi o mână cărnoasă care îi

susţinea fruntea.

Stăpâna se apleca peste trupul sclavului, care încă respira greu.

— Nu ai... voie... să mori.

Mâna ei îi găsi carnea masculină şi apoi plonjă pe sub ea până la greutăţile gemene de dedesubt. Strânse şi răsuci, făcându-i tot corpul să aibă spasme. În timp ce el striga, ea îşi muşcă încheietura mâinii, o ţinu deasupra gurii lui deschise şi sângeră în ea.

Z se îndepărtă de pat. Nu voia să se gândească la Stăpână în prezenţa Bellei... De parcă tot răul acela putea să-i scape din minte şi să o pună în pericol în timp ce dormea şi se vindeca.

Se duse la salteaua lui şi îşi dădu seama că era curios de obosit.

Epuizat, de fapt.

În timp ce se întindea pe podea, afurisitul de picior îi pulsa dureros.

Dumnezeule, uitase că fusese împuşcat! Scăpă de bocanci şi de pantaloni şi vru să aprindă o lumânare lângă el. Întorcându-şi piciorul, îşi inspectă rana de pe gambă. Avea o gaură atât pe o parte, cât şi pe cealaltă, aşa că ştia că glonţul trecuse prin picior. Avea să supravieţuiască.

Suflă în lumânare, îşi trase pantalonii peste şolduri şi se întinse pe spate. Deschizându-se la durerea din corpul său, deveni un bazin pentru agonie, capturând toate nuanţele durerilor şi înţepăturilor sale.

Auzi un zgomot ciudat, ca un mic strigăt. Sunetul se repetă, apoi Bella începu să se mişte în pat, aşternuturile foşnind ca şi cum s-ar fi zbătut.

El sări de pe podea şi se îndreptă spre ea chiar în momentul în care capul ei se înclină spre el şi ochii i se deschiseră.

Clipi, se uită la faţa lui. Şi ţipă.

Capitolul 12

— Vrei ceva de mâncare, omule? îi spuse Phury lui John în timp ce intrau în conac.

Puştiul arăta obosit, dar aşa ar fi arătat oricine. Să fii înţepat şi testat era o muncă grea. Phury era şi el puţin epuizat.

În timp ce John dădea din cap şi uşa vestibulului se închidea cu cheia, Tohr coborî în fugă pe scări, arătând ca un tată nervos. Şi asta în ciuda faptului că Phury sunase în drum spre casă.

Vizita la Havers fusese în mare parte bună. În ciuda convulsiilor, John era sănătos, iar rezultatele testului de sânge urmau să fie disponibile repede. Cu puţin noroc, aveau să-i afle descendenţa, ceea ce l-ar fi ajutat pe John să-şi găsească rudele. Aşa că nu exista niciun motiv de îngrijorare.

Totuşi, Tohr îşi puse braţul în jurul umerilor băiatului, iar acesta se lăsă îmbrăţişat. Avu loc un fel de comunicare fără cuvinte, ochi în ochi, iar fratele spuse:

— Cred că te voi duce acasă.

John încuviinţă şi gesticulă ceva. Tohr îşi ridică privirea.

— Spune că a uitat să te întrebe ce-ţi face piciorul.

Phury îşi ridică genunchiul şi bătu în gambă.

— Mai bine, mulţumesc. Ai grijă de tine, John, bine?

Privi cum cei doi dispărură prin uşa de sub casa scării.

„Ce copil bun”, se gândi el. Şi slavă Domnului că îl găsiseră înainte de tranziţie…

Un ţipăt de femeie sfâşie holul, ca şi cum sunetul ar fi fost viu şi ar fi căzut în gol de la balcon.

Coloana vertebrală a lui Phury se transformă în gheaţă. *Bella.*

O luă la fugă până la etajul al doilea şi traversă holul cu statui. Când deschise uşa lui Zsadist, lumina se revărsă

în cameră şi scena îi rămase instantaneu întipărită în memorie: Bella pe pat, ghemuită la tăblia patului, cu cearşafurile strânse la gât. Z era ghemuit în faţa ei, cu mâinile în sus, gol de la brâu în jos.

Phury îşi pierdu cumpătul şi se aruncă asupra lui Zsadist, apucându-l pe geamănul său de gât şi aruncându-l spre perete.

— Ce e în neregulă cu tine? strigă el în timp ce îl izbea pe Z de tencuială. *Animal nenorocit ce eşti!*

Z nu ripostă în timp ce fu trântit din nou. Şi tot ce spuse fu:

— Ia-o de aici! Du-o în altă parte!

Rhage şi Wrath dădură buzna în cameră. Amândoi începură să vorbească, dar Phury nu auzea nimic din cauza răgetului din urechi. Niciodată nu-l urâse pe Z înainte. Fusese îngăduitor cu geamănul său pentru tot ce îndura. Dar să o atace pe Bella…

— Nenorocit bolnav! urlă Phury. Mai puse la zid încă o dată trupul masiv. Nenorocitule… Dumnezeule, mă dezguşti!

Z se limită să se uite înapoi, cu ochii lui negri ca asfaltul, opaci şi terni.

Dintr-odată, braţele masive ale lui Rhage se prinseră în jurul lor, adunându-i într-o îmbrăţişare de urs zdrobitoare de oase. În şoaptă, fratele spuse:

— Bella nu are nevoie de asta acum, băieţi!

Phury renunţă la strânsoarea lui şi se eliberă. Aranjându-şi haina, izbucni:

— Scoateţi-l de aici până ce o mutăm!

Dumnezeule, tremura atât de tare, încât aproape că se hiperventilase! Şi furia nu se mai oprea, chiar şi când Z plecă de bunăvoie, cu Rhage pe urmele lui.

Phury îşi drese vocea şi se uită la Wrath.

— Milord, îmi dai voie să mă ocup de ea în particular?

— Da, aşa voi face. Vocea lui Wrath era un mârâit urât în timp ce se îndrepta spre uşă. Şi o să ne asigurăm că Z nu se va mai întoarce o vreme.

Phury se uită la Bella. Ea tremura în timp ce clipea şi

îşi ştergea ochii. Când se apropie, ea se retrase pe perne.

— Bella, sunt Phury.

Corpul ei se relaxă puţin.

— Phury?

— Da, eu sunt.

— Nu pot să văd. Vocea ei era al naibii de tremurândă. Nu pot…

— Ştiu, sunt doar medicamentele. Lasă-mă să aduc ceva ca să te curăţ!

Se duse în baie şi se întoarse cu o cârpă umedă, gândindu-se că ea avea mai mult nevoie să se uite în jur decât să aibă unguent.

Ea tresări când el îi luă bărbia în palmă.

— Uşurel, Bella. Când el îi duse cârpa la ochi, ea se zbătu, apoi îl zgârie. Nu, nu. Lasă mâinile în jos! O voi scoate eu.

— Phury? spuse ea răguşit. Chiar eşti tu?

— Da, eu sunt. Se aşeză pe marginea patului. Eşti la complexul Frăţiei. Ai fost adusă aici acum şapte ore. Familia ta a fost anunţată că eşti în siguranţă şi, de îndată ce vei dori, îi poţi suna.

Când ea îşi puse mâna pe braţul lui, el încremeni. Cu o atingere ezitantă, ea îşi croi drum pe umărul lui până la gât, apoi îi atinse faţa şi, în cele din urmă, părul. Schiţă un zâmbet când simţi buclele bogate şi apoi trase una dintre ele la nas.

Inspiră adânc şi îşi puse cealaltă mână pe piciorul lui.

— Eşti cu adevărat tu. Îmi amintesc mirosul şamponului tău.

Apropierea şi contactul trecură prin hainele şi pielea lui Phury, ajungând direct în sângele lui. Era un nenorocit pentru că simţea ceva sexual, dar nu-şi putea opri corpul. Mai ales când ea îşi croia cu mângâieri drumul prin părul lui lung până când îi atinse pectoralii.

Buzele i se deschiseră, respiraţia deveni greoaie. Îşi dorea să o tragă la pieptul lui şi să o strângă în braţe. Nu pentru sex, deşi era adevărat că trupul lui dorea asta de la ea. Nu, acum avea nevoie doar să-i simtă căldura şi să se

asigure că era în viaţă.

— Lasă-mă să am grijă de ochii tăi, spuse el. Dumnezeule, vocea lui era profundă! Când ea încuviinţă din cap, el îi şterse cu grijă pleoapele. Cum ţi se pare?

Ea clipi. Zâmbi slab. Puse mâna pe faţa lui.

— Te văd mai bine acum. Dar apoi se încruntă. Cum am ieşit de acolo? Nu-mi amintesc nimic în afară de… L-am lăsat pe celălalt civil să plece, iar David s-a întors. Şi apoi a fost o plimbare cu maşina. Sau a fost un vis? Am visat că Zsadist m-a salvat. M-a salvat?

Phury nu se simţea în stare să vorbească despre geamănul său, nici măcar tangenţial. Se ridică în picioare şi puse prosopul pe noptieră.

— Haide, să te ducem în camera ta!

— Unde mă aflu acum? Se uită în jur şi apoi deschise gura. Aceasta este camera lui Zsadist.

De unde naiba ştia ea asta?

— Să mergem!

— El unde este? Unde e Zsadist? Urgenţa îi străbătea vocea. Trebuie să-l văd. Am nevoie…

— O să te duc în camera ta.

— Nu! Vreau să rămân.

Era atât de agitată acum, încât el decise să nu mai încerce să vorbească cu ea. Trase cearşafurile ca să o ajute să se ridice.

La dracu’, *era goală!* Trase pătura la loc.

— Ah, scuze. Îşi trecu o mână prin păr. Oh, Dumnezeule. Liniile graţioase ale corpului ei erau ceva ce nu avea să uite niciodată. Lasă-mă. Lasă-mă să-ţi aduc ceva de îmbrăcat.

Se duse la dulapul lui Z şi fu uimit de cât de gol era. Nu era nici măcar un halat cu care să o acopere. Şi să fie al naibii dacă ar fi îmbrăcat-o cu una dintre cămăşile de luptă ale geamănului său! Îşi dădu jos haina de piele şi se apropie din nou de ea.

— Mă întorc cu spatele în timp ce te îmbraci cu asta. O să-ţi găsim un halat.

— Nu mă lua de lângă el! Vocea ei părea spartă când

îl ruga. Te rog! Trebuie să fi fost el cel care stătea deasupra patului. Nu mi-am dat seama, nu puteam să văd. Dar trebuie să fi fost el.

Cu siguranţă era. Şi ticălosul era gol ca păcatul şi gata să sară pe ea. Având în vedere prin câte trecuse Bella, era o adevărată nebunie. La naiba. Cu ani în urmă, Phury îl prinsese pe Z făcând sex cu o curvă pe o alee din spate. Nu fusese frumos, iar ideea ca Bella să fie supusă la aşa ceva îl îmbolnăvise.

— Pune-ţi haina! Phury se întoarse. Nu rămâi aici. Când auzi în sfârşit patul mişcându-se şi scârţâitul hainei de piele, respiră adânc. Eşti îmbrăcată?

— Da, dar nu vreau să plec.

Se uită peste umăr. Era acoperită de haina pe care el o purta tot timpul, părul ei lung, de culoarea mahonului îi cădea în jurul umerilor, cu vârfurile ondulate de parcă s-ar fi udat şi s-ar fi uscat fără să fie pieptănat. Şi-o imagină într-o cadă, cu apa curată care se scurgea peste pielea ei palidă.

Şi apoi îl văzu pe Zsadist, care se profila deasupra ei, privind-o cu acei ochi negri fără suflet, dorind să i-o tragă, probabil doar pentru că era speriată. Da, frica ei ar fi fost un motiv de excitare pentru el. Era bine cunoscut faptul că teroarea la o femeie îl excita mai mult decât orice lucru drăguţ, cald sau demn.

„Scoate-o de aici! Chiar acum”, se gândi Phury.

Vocea lui deveni nesigură.

— Poţi să mergi?

— Sunt ameţită.

— O să te duc eu. Se apropie de ea, la un anumit nivel, incapabil să creadă că avea de gând să-şi pună braţele în jurul corpului ei. Dar apoi se întâmplă… Îşi strecură mâna în jurul taliei ei şi se întinse în jos, luând-o după genunchi. Greutatea ei abia se simţea, muşchii lui acceptând-o cu uşurinţă.

În timp ce pornea spre uşă, ea se lăsă pe el, sprijinindu-şi capul pe umărul lui şi prinzându-se de cămaşa lui.

Oh, Sfântă Fecioară! Se simţea atât de bine.

Phury o purtă pe hol până în cealaltă parte a casei, în camera aflată lângă a lui.

*

John era pe pilot automat în timp ce el şi Tohr părăseau centrul de antrenament şi traversau parcarea unde lăsaseră Range Roverul. Paşii lor răsunară până la tavanul jos de beton, ricoşând în spaţiul gol.

— Ştiu că trebuie să te întorci pentru rezultat, spuse Tohr în timp ce se urcau în SUV. Voi merge cu tine de data asta, indiferent ce se întâmplă.

De fapt, John îşi dorea să se poată duce singur.

— Ce s-a întâmplat, fiule? Eşti supărat că nu te-am luat în seara asta?

John puse mâna pe braţul lui Tohr şi clătină energic din cap.

— Bine, am vrut doar să mă asigur.

John se uită în altă parte, dorindu-şi să nu fi mers niciodată la doctor. Sau să îşi fi ţinut gura când fusese acolo. Sfinte Sisoe! N-ar fi trebuit să spună nimic despre ce i se întâmplase cu aproape un an în urmă. Problema era că, după toate întrebările legate de sănătatea lui, voise să răspundă. Aşa că, atunci când doctorul îl întrebase despre istoricul său sexual, făcuse aluzie la chestia din ianuarie. Întrebare. Răspuns. La fel ca toate celelalte… într-un fel.

Pentru o clipă, fusese o uşurare. Nu se dusese niciodată la doctor sau după aceea, iar în adâncul minţii sale îşi făcuse mereu griji că ar fi trebuit să o facă. Cel puţin se gândise că ar fi putut să facă un control complet şi să termine odată. În schimb, doctorul începuse să-i vorbească despre terapie şi despre necesitatea de a vorbi despre experienţa trăită.

De parcă ar fi vrut să o retrăiască. Petrecuse luni întregi îngropând nenorocirea, aşa că în niciun caz nu avea de gând să dezgroape acel cadavru putrezit. Fusese nevoie de prea mult efort pentru a-l pune în pământ.

— Fiule? Ce se întâmplă?

Pe naiba, nu se ducea la niciun terapeut. Traume din trecut. *Să le ia naiba!*

John scoase carneţelul şi scrise:

— Doar obosit.

— Eşti sigur?

Încuviinţă şi se uită la Tohr, ca să creadă că nu minţea. Între timp, se ofilea în propria piele. Ce naiba ar fi crezut Tohr dacă ar fi ştiut ce se întâmplase? Bărbaţii adevăraţi nu permiteau să li se facă aşa ceva, indiferent ce fel de armă aveau la gât.

John scrise:

— Data viitoare vreau să merg singur la Havers, *bine?*

Tohr se încruntă.

— Ah, nu este chiar inteligent, fiule. Ai nevoie de un paznic.

— Atunci trebuie să fie altcineva. Nu tu.

John nu se putu uita la Tohr când acesta îi arătă hârtia. Urmă o tăcere lungă.

Vocea lui Tohr deveni foarte joasă.

— Bine. Asta e... în regulă. Te poate duce Butch.

John închise ochii şi expiră. Oricine ar fi fost acest Butch, i-ar fi convenit.

Tohr porni maşina.

— E cum vrei tu, John.

John. Nu *fiule.*

În timp ce plecau, se gândea la un singur lucru: „Dumnezeule, te rog să nu-l laşi pe Tohr să afle vreodată!”

Capitolul 13

În timp ce Bella închidea telefonul, avu un gând trecător că ceea ce se întâmpla în pieptul ei era atât de exploziv, încât urma să se spargă în orice moment. Pur şi simplu, nu se putea ca oasele ei delicate şi pielea ei fragilă să poată reţine genul de emoţii pe care le simţea.

Din disperare, privi în jurul camerei, văzând contururile vagi şi neclare ale picturilor în ulei, ale mobilei antice, ale lămpilor făcute din vase orientale şi… pe Phury care o privea fix din şezlong.

Îşi aminti că, la fel ca mama ei, era o doamnă. Aşa că ar fi trebuit să se prefacă măcar că avea un pic de autocontrol. Îşi drese vocea.

— Îţi mulţumesc că ai rămas cât timp am dat acel telefon familiei mele.

— Cu plăcere.

— Mama a fost... foarte uşurată să-mi audă vocea.

— Îmi pot imagina.

Ei bine, cel puţin mama ei rostise cuvinte de uşurare. Afectarea ei fusese la fel de lină şi calmă ca întotdeauna. Dumnezeule, femeia era mereu iazul nesecat, neatinsă de evenimentele pământeşti, oricât de sumbre ar fi fost. Şi totul datorită devotamentului ei faţă de Fecioara Scrib. Pentru *mahmen,* totul se întâmpla cu un motiv… Şi totuşi nimic nu părea vreodată deosebit de important.

— Mama mea... este foarte uşurată. Ea... Bella se opri. Spusese deja aceste cuvinte, nu-i aşa? *Mahmen* a fost... chiar a fost uşurată.

Dar ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi înecat măcar. Sau dacă ar fi arătat altceva decât acceptarea senină a celor iluminaţi spiritual. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia îşi îngropase fiica şi apoi fusese martoră la o înviere! Te-ai fi gândit că asta cerea un fel de reacţie emoţională. În schimb, era ca şi cum ar fi vorbit abia ieri şi nimic din ultimele şase săptămâni nu se întâmplase.

Bella aruncă din nou o privire spre telefon. Îşi înfăşură braţele în jurul stomacului.

Fără niciun fel de avertisment, izbucni în plâns. Sughiţurile ieşeau din ea ca nişte strănuturi: rapide, puternice, şocante prin ferocitatea lor.

Patul se scufundă şi braţe puternice o înconjurară. Ea se împotrivi atracţiei, gândindu-se că un războinic nu ar fi vrut să aibă de-a face cu o asemenea slăbiciune neglijentă.

— Iartă-mă.

— Este în regulă, Bella. Sprijină-te de mine!

Oh, la dracu'... Se prăbuşi pe Phury, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui solide. Părul lui lung şi frumos îi gâdila nasul, mirosea bine şi se simţea minunat sub obrazul ei. Se îngropă în el, respirând adânc.

Când, în sfârşit, se calmă, se simţi mai uşoară, dar nu în sensul bun. Emoţiile de furie o umpluseră, îi dăduseră contur şi greutate. Acum, pentru că pielea ei nu era nimic mai mult decât o sită, se scurgea, devenea aer... devenea nimic.

Nu voia să dispară.

Inspiră şi se eliberă din îmbrăţişarea lui Phury. Clipind rapid, încercă să-şi focalizeze privirea, dar înceţoşarea cauzată de unguent persista. Dumnezeule, ce-i făcuse acel *lesser?* Avea senzaţia că fusese rău.

Întinse mâna spre pleoapele ei.

— Ce mi-a făcut?

Phury doar clătină din cap.

— A fost atât de urât?

— S-a terminat. Eşti în siguranţă. Asta e tot ce contează. „Nimic din toate astea nu mi se pare că s-a terminat", se gândi ea.

Dar apoi Phury zâmbi, privirea lui galbenă imposibil de tandră fiind un balsam care o liniştea.

— Ar fi mai uşor dacă ai fi acasă? Pentru că, dacă vrei, putem găsi o cale să te ducem acolo, chiar dacă zorii zilei vor veni foarte curând.

Bella şi-o imagină pe mama ei şi nu se putea gândi să fie în aceeaşi casă cu acea femeie. Nu chiar acum. Şi mai mult decât atât, era şi Rehvenge. Dacă fratele ei ar fi văzut-o cu vreo rană, ar fi înnebunit, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să fie pe picior de război împotriva *lesserilor.* Ea voia ca violenţa să înceteze. În ceea ce o privea, David putea să se ducă în iad chiar în clipa aceea; doar că nu voia ca aceia pe care îi iubea să îşi rişte viaţa pentru a-l trimite acolo.

— Nu, nu vreau să mă duc acasă. Nu până ce nu mă vindec complet. Şi sunt atât de obosită.

Vocea ei se stinse după ce se uită la perne.
După o clipă, Phury se ridică.
— Sunt chiar alături, dacă ai nevoie de mine.
— Îţi vrei haina înapoi?
— Oh, da... Lasă-mă să văd dacă e vreun halat pe aici! Dispăru într-un dulap şi se întoarse cu un satin negru înfăşurat pe antebraţ. Fritz amenajează aceste camere de oaspeţi pentru bărbaţi, aşa că probabil că va fi prea mare.
Ea luă halatul, iar el se întoarse. Când îşi dădu jos haina lui grea de piele, aerul o răci, aşa că înfăşură rapid satinul în jurul ei.
— Bine, spuse ea, recunoscătoare pentru discreţia lui.
Când el se întoarse, ea îi înmână haina de piele.
— Întotdeauna îţi mulţumesc, nu-i aşa? murmură ea.
El o privi mult timp. Apoi, lent, îşi ridică privirea şi inspiră adânc.
— Eşti...
Vocea lui se întrerupse. Apoi lăsă geaca lângă el şi o expresie ciudată îi apăru pe faţă.
De fapt, nu, nu era o expresie. Era o mască. Se ascunsese.
— Phury?
— Mă bucur că eşti cu noi. Încearcă să dormi puţin. Şi mănâncă ceva din ce ţi-am adus, dacă poţi.
Uşa se închise în urma lui fără niciun zgomot.

*

Drumul înapoi spre casa lui Tohr fu ciudat, iar John îşi petrecu timpul uitându-se pe fereastră. Telefonul mobil al lui Tohr sună de două ori. Ambele conversaţii erau în limba veche, iar numele Zsadist tot reapărea.
Când intrară pe alee, era parcată o maşină necunoscută.
Un Volkswagen Jetta roşu. Cu toate acestea, Tohr nu păru surprins în timp ce trecu uşor pe lângă ea şi intră în garaj.
Opri motorul Range Roverului şi deschise uşa.

— Apropo, cursurile încep poimâine.

John îşi ridică privirea de la centura de siguranţă.

— Atât de curând? gesticulă el.

— În seara asta s-a înscris ultimul cursant. Suntem gata să începem.

Cei doi merseră în tăcere prin garaj. Tohr era în faţă, umerii lui mari mişcându-se odată cu paşii lungi pe care îi făcea. Bărbatul avea capul plecat, de parcă ar fi căutat crăpături în podeaua de beton.

John se opri şi fluieră.

Tohr încetini, apoi se opri.

— Da? spuse el în linişte.

John îşi scoase carneţelul, mâzgăli ceva şi i-l întinse.

Sprâncenele lui Tohr coborâră în timp ce citea.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău. Orice te face să te simţi confortabil.

John întinse mâna şi îi strânse bicepsul bărbatului. Tohr încuviinţă din cap.

— Este în regulă. Haide, nu vreau să răceşti. Bărbatul aruncă o privire când John nu se mişcă. Ah, la dracu'… Eu doar… sunt acolo pentru tine. Asta-i tot.

John puse pixul pe hârtie.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta. Niciodată.

— Bine. N-ar trebui să faci asta. Sincer, mă simt ca şi cum aş fi... Făcu o pauză în timp ce îşi freca fruntea cu degetul mare. Uite, nu vreau să te forţez. Hai să intrăm!

Înainte ca John să-l poată implora să termine fraza, Tohr deschise uşa de la intrarea în casă. Vocea lui Wellsie se auzi slab – la fel şi cea a altei femei. John se încruntă când dădu colţul în bucătărie. Apoi se opri în loc când o femeie blondă se uită peste umăr.

„Oh, uau!"

Avea părul până la nivelul maxilarului, iar ochii ei erau de culoarea frunzelor noi. Blugii ăia care o îmbrăcau erau atât de scurţi… Dumnezeule, îi putea vedea buricul şi un centimetru de carne dedesubt. Iar gulerul ei negru era… Ei bine, putea spune cât de perfect era corpul ei.

Wellsie zâmbi.

— Băieţi, aţi ajuns la timp. John, ea este verişoara mea Sarelle. Sarelle, el este John.

— Bună, John.

Femeia zâmbi.

„Colţi. Oh, da! Uită-te la colţii ăia.” Ceva călători ca o briză fierbinte pe pielea lui, furnicându-l din cap până în picioare. Confuz, deschise gura. Apoi se gândi: „Îhî, da, aşa este”. De parcă ar fi ieşit ceva din gaura lui inutilă?

În timp ce se înroşea tot, ridică mâna în semn de salut.

— Sarelle mă ajută cu festivalul de iarnă, spuse Wellsie, şi va rămâne să mănânce ceva înainte de ivirea zorilor. Ce-ar fi să puneţi voi doi masa?

Când Sarelle zâmbi din nou, acea furnicătură ciudată deveni atât de puternică, încât simţi că levitează.

— John? Vrei să ne ajuţi să punem masa? îl îndemnă Wellsie.

El încuviinţă. Şi încercă să-şi amintească unde erau cuţitele şi furculiţele.

*

Farurile lui O se legănară în faţa cabanei domnului X. Minivanul *lesserului* suprem era parcat chiar lângă uşă. Domnul O îşi opri camioneta în spatele acelei Town & Country, blocând-o.

Când coborî şi aerul rece îi intră în plămâni, fu conştient că era încordat. În ciuda a ceea ce urma să facă, emoţiile sale se aşezau ca nişte pene netede peste pieptul său, toate aranjate, toate la locul lor. Trupul său era la fel de netulburat, mişcându-se cu o putere controlată, o armă gata să tragă.

Îi luase mult timp să parcurgă pergamentele, dar găsise ceea ce avea nevoie. Ştia ce trebuia să se întâmple.

Deschise uşa cabanei fără să bată.

Domnul X îşi ridică privirea de la masa din bucătărie. Faţa lui era impasibilă, nu arăta nicio încruntare, niciun rictus, niciun fel de agresivitate. Nicio surprindere, de altfel.

Aşadar, amândoi erau încordaţi.

Fără un cuvânt, *lesserul* suprem se ridică, o mână ducându-i-se la spate. Domnul O ştia ce se afla acolo şi zâmbi în timp ce-şi desfăcea propriul cuţit.

— Deci, domnule O…

— Sunt pregătit pentru o promovare.

— Poftim?

Domnul O îşi întoarse lama asupra lui însuşi, punându-şi vârful pe stern. Cu o mişcare făcută cu ambele mâini, îşi înjunghie propriul piept.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca marele infern alb să îl cuprindă fu şocul de pe faţa domnului X. Şoc care se transformă rapid în teroare când omul îşi dădu seama unde se ducea O. Şi ce avea de gând să facă O când avea să ajungă acolo.

Capitolul 14

Întinsă în pat, Bella asculta sunetele slabe din jurul ei: voci bărbăteşti pe hol, joase, ritmate, vântul de afară lovind conacul capricios, neregulat, scârţâitul unei scânduri rapid, ascuţit.

Se forţă să închidă ochii.

Aproximativ un minut mai târziu, era în picioare şi se plimba de colo-colo, covoarele orientale de pe podea fiind moi sub picioarele ei goale. Nimic din eleganţa ce o înconjura nu avea sens şi se simţea ca şi cum ar fi trebuit să transcrie cu stângăcie ceea ce vedea. Normalitatea, siguranţa în care se cufundase păreau o altă limbă, una pe care uitase cum să o vorbească sau să o citească. Sau era un vis?

În colţul camerei, ceasul de perete bătea 5.00 dimineaţa. De cât timp era liberă, mai exact? Cât timp de când fraţii veniseră după ea şi o luaseră din pământ înapoi la suprafaţă? Opt ore acum? Poate, doar că părea că trecuseră numai câteva minute. Sau parcă ar fi fost ani?

Neclaritatea timpului era ca vederea ei înceţoşată, izolând-o, speriind-o.

Îşi strânse mai tare halatul de mătase în jurul ei. Totul era greşit. Ar fi trebuit să se bucure. Numai Dumnezeu ştia câte săptămâni petrecuse în acel tub în pământ, cu acel *lesser* stând deasupra ei. Ar fi trebuit să plângă de dulce uşurare. În schimb, totul în jurul ei părea fals şi lipsit de consistenţă, ca şi cum s-ar fi aflat într-o casă de păpuşi în mărime naturală, plină de imitaţii din hârtie poroasă.

Se opri în faţa unei ferestre şi îşi dădu seama că un singur lucru părea real. Îşi dorea să fie cu el.

Zsadist trebuia să fi fost cel care venise la marginea patului când se trezise prima dată. Visase că se întorsese în groapă, înapoi cu *lesserul.* Când deschisese ochii, tot ce văzuse fusese o formă masivă şi neagră care stătea deasupra ei, iar pentru o clipă nu mai putuse separa realitatea de coşmar.

Încă avea probleme cu asta.

Dumnezeule, voia să se ducă la Zsadist acum, voia să se întoarcă în camera lui! Dar în mijlocul întregului haos după ce ţipase, el nu o împiedicase să plece de lângă el, nu-i aşa? Poate că o prefera în altă parte.

Bella ordonă picioarelor să se pună din nou în mişcare şi făcu un mic traseu: în jurul piciorului patului gigantic, până la şezlong, o întoarcere rapidă pe lângă ferestre, apoi un mare balans scenic pe lângă dulap, uşa spre hol şi biroul de modă veche. Drumul prin casă o duse pe lângă şemineu şi pe lângă rafturile cu cărţi.

Mai multe plimbări. Mai mulţi paşi. Mai mulţi paşi.

În cele din urmă, intră în baie. Nu se opri în faţa oglinzii; nu voia să ştie cum arăta faţa ei. Ceea ce voia era apă caldă. Vru să facă o sută de duşuri, o mie de băi. Voia să se dezbrace de primul strat de piele şi să-şi radă părul pe care *lesserul* îl iubea atât de mult, să-şi taie unghiile, să-şi cureţe urechile şi să-şi frece tălpile.

Dădu drumul duşului. Când jetul de apă fu cald, lăsă jos halatul şi intră sub apă. În clipa în care jetul îi lovi spatele, se acoperi din instinct, un braţ peste sâni, o mână

protejându-i coapsele, până ce înţelese că nu trebuia să se ascundă. Era singură. Avea intimitate aici.

Se îndreptă şi îşi forţă mâinile să cadă pe lângă corp, simţind că trecuse o veşnicie de când nu i se permisese să se spele în intimitate. *Lesserii* fuseseră mereu acolo, holbându-se sau, mai rău, ajutând.

Slavă Domnului, nu încercase niciodată să facă sex cu ea! Violul fusese una dintre cele mai mari temeri ale ei la început. Fusese îngrozită, era sigură că el avea de gând să o forţeze, dar apoi descoperise că era impotent. Oricât de mult se holbase la ea, corpul lui rămăsese mereu flasc.

Cu un fior, se întinse în lateral după săpun, îşi spălă mâinile şi apoi şi-l trecu pe braţe. Îşi dădu cu spumă pe gât, apoi pe umeri şi cobori în jos…

Bella se încruntă şi se aplecă în faţă. Avea ceva pe burtă. Nişte zgârieturi decolorate. Zgârieturi care. Oh, Dumnezeule, ăsta era un D, nu-i aşa? Iar următoarea era un A. Apoi un V, un I şi încă un D.

Bella scăpă săpunul şi îşi acoperi abdomenul cu mâinile, căzând pe spate pe gresie. Numele lui era pe corpul ei. În pielea ei. Ca o parodie macabră a celui mai înalt ritual de împerechere al speciei ei. Ea era cu adevărat soţia lui.

Ieşind în grabă de la duş, alunecând pe podeaua de marmură, luă un prosop şi se înfăşură. Luă altul şi făcu la fel. Ar fi folosit trei, patru. Cinci dacă ar fi găsit mai multe.

Tremurândă, ameţită, se duse la oglinda aburită. Respirând adânc, îşi frecă cotul de condens. Şi se uită la ea însăşi.

*

John îşi şterse gura şi reuşi cumva să-şi scape şerveţelul. Blestemându-se în sinea lui, se aplecă să-l ridice – şi la fel făcu Sarelle, care ajunse prima la el. El mimă cuvintele de mulţumire când ea i-l întinse.

— Cu plăcere, spuse ea.

Dumnezeule, îi plăcea vocea ei! Şi îi plăcea felul în

care mirosea a loţiune de corp cu levănţică. Şi îi plăceau mâinile ei lungi şi subţiri.

Dar nu-i plăcea cina. Wellsie şi Tohr vorbiseră în locul lui, oferindu-i lui Sarelle o versiune sumară a vieţii lui. Puţinul pe care îl scrisese pe carneţelul lui părea o umplutură stupidă.

Când îşi ridică privirea, Wellsie îi zâmbea. Dar apoi îşi drese vocea, ca şi cum ar fi încercat să pară relaxată.

— Deci, după cum spuneam, câteva femei din aristocraţie obişnuiau să conducă ceremonia solstiţiului de iarnă în Ţara Veche. Mama Bellei era una dintre ele, de fapt. Vreau să iau legătura cu ele. Să mă asigur că nu uităm nimic.

John lăsă conversaţia să continue, fără să acorde prea multă atenţie până când Sarelle spuse:

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să plec. Mai sunt 35 de minute până la răsărit. Părinţii mei vor face o criză de nervi.

Îşi împinse scaunul în spate, iar John se ridică în picioare, la fel ca toţi ceilalţi. În timp ce îşi luau la revedere, el se trezi dispărând în fundal. Cel puţin până când Sarelle se uită direct la el.

— Vrei să mă conduci la ieşire? îl întrebă ea.

Ochii lui se îndreptară spre uşa din faţă. Să o conducă afară? Până la maşina ei?

Într-o grabă bruscă, un fel de instinct masculin brut îi inundă pieptul, atât de puternic, încât tremură puţin. Brusc, palma începu să îl gâdile, iar el se uită în jos la ea, simţind ca şi cum ar fi avut ceva în ea, că ţinea ceva pentru a se proteja. Sarelle îşi drese vocea.

— Bine… Hm…

John îşi dădu seama că ea îl aştepta şi ieşi din mica lui transă. Făcând un pas înainte, îi arătă cu mâna drumul spre uşa din faţă.

În timp ce ieşeau, ea spuse:

— Deci eşti pregătit să te antrenezi?

John încuviinţă şi îşi găsi ochii cutreierând împrejurimile, cercetând umbrele. Simţi că se încordează,

iar palma dreaptă începu din nou să-l furnice. Nu era sigur ce anume căuta. Ştia doar că trebuia să o ţină în siguranţă cu orice preţ.

Cheile zornăiră în timp ce mâna îi ieşea din buzunar.

— Cred că prietenul meu va fi în clasa ta. Trebuia să se înscrie în seara asta. Descuie uşa maşinii. Oricum, ştii de ce mă aflu aici de fapt, nu-i aşa?

El negă din cap.

— Cred că vor să te hrăneşti de la mine. Când vei începe tranziţia.

John tuşi din cauza şocului, sigur că globii oculari îi ieşiseră din craniu şi se rostogoleau pe alee.

— Îmi pare rău. Ea zâmbi. Bănuiesc că nu ţi-au spus.

Da, şi-ar fi amintit acea conversaţie.

— Nu mă deranjează, spuse ea. Pe tine?

„Oh, Dumnezeule!”

— John? Ea îşi drese vocea. Să-ţi spun ceva. Ai ceva pe care să scriu?

Amorţit, încuviinţă din cap. Îşi lăsase carnetul de notiţe în casă. „Idiotule!”

— Dă-mi mâna! Când el întinse mâna, ea luă un pix de undeva şi se aplecă asupra palmei lui. Vârful trecu lin pe pielea lui. Astea sunt adresa mea de e-mail şi datele mele. Voi fi online în aproximativ o oră. Scrie-mi, bine? O să vorbim.

El se uită la ce scrisese ea. Apoi o fixă cu privirea.

Ea ridică din umeri.

— Adică nu trebuie să o faci sau ceva de genul ăsta. Doar… ştii tu. M-am gândit că am putea să ne cunoaştem în felul ăsta. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Hm. În fine. Fără presiune. Adică.

El îi apucă mâna, smulse pixul din ea şi îi aplatiză palma.

— Vreau să vorbesc cu tine, scrise el.

Apoi se uită direct în ochii ei şi făcu cel mai uimitor şi îndrăzneţ lucru.

Îi zâmbi.

Capitolul 15

Când se iviră zorii zilei şi obloanele coborâră peste ferestre, Bella îşi trase halatul negru şi ieşi în fugă din dormitorul care îi fusese dat. Cu ochii ageri, verifică în susul şi în josul holului. Niciun martor. „În regulă”. Închizând uşa în linişte, alunecă peste covorul persan fără să scoată niciun sunet. Când ajunse în capătul scării mari, se opri, încercând să-şi amintească pe unde să meargă.

Coridorul cu statui, se gândi ea, amintindu-şi de altă plimbare pe acea porţiune lungă, cu multe-multe săptămâni în urmă.

Merse repede şi apoi alergă, strângând reverele halatului şi ţinând fanta de jos închisă peste coapse. Trecu pe lângă statui şi uşi, până când ajunse la capăt şi se opri în faţa ultimei perechi. Nu se obosi să îşi tragă sufletul pentru că nu era în stare. Slăbită, fără direcţie, în pericol de dezintegrare – nu se putea aduna deloc. Bătu tare la uşă.

Prin uşă se auzi:

— Du-te dracului! M-am culcat.

Întoarse clanţa şi împinse. Lumina de pe hol pătrunse înăuntru, tăind ca o felie de plăcintă din întuneric. Când strălucirea îl lovi pe Zsadist, acesta se ridică pe o saltea de pături din colţul îndepărtat. Era dezbrăcat, muşchii i se flexau în creste sub piele, inelele de la sfârcuri îi sclipeau argintii. Faţa lui, cu cicatricea aceea, era un panou publicitar pentru masculul enervat la culme.

— Am spus du-te… Bella? Se acoperi cu mâinile. Doamne, Dumnezeule! Ce faci?

Bună întrebare, se gândi ea în timp ce curajul i se diminua.

— Pot... pot să stau aici cu tine?

El se încruntă.

— Ce faci... Nu, nu poţi.

Luă ceva de pe podea şi îl ţinu în faţa şoldurilor în timp ce se ridică în picioare. Fără să se scuze, ea îl sorbi cu privirea: benzile tatuate de sclav în jurul încheieturilor şi

gâtului, golul din lobul urechii stângi, ochii lui de obsidian, părul tuns scurt. Trupul lui era la fel de auster şi de slab precum îşi amintea, numai muşchi striaţi, vene în relief şi oase evidente. Puterea brută emana din el ca un parfum.

— Bella, pleacă de aici, bine? Acesta nu este locul potrivit pentru tine.

Ea ignoră porunca din ochii şi tonul lui, pentru că, deşi curajul ei dispăruse, disperarea îi dădea puterea de care avea nevoie.

Acum vocea ei nu mai şovăia.

— Când am fost atât de ameţită în maşină, tu erai la volan, nu-i aşa? El nu răspunse, dar ea nu avea nevoie să o facă. Da, tu erai. Tu erai. Tu ai vorbit cu mine. Tu ai fost cel care a venit după mine, nu-i aşa?

El se înroşi.

— Frăţia a venit după tine.

— Dar tu ai condus. Şi mai întâi m-ai adus aici. În camera ta. Ea se uită la patul luxos. Aşternuturile erau date deoparte, perna era îndoită în locul în care îşi lăsase capul. Lasă-mă să rămân!

— Uite, trebuie să fii în siguranţă…

— Sunt în siguranţă cu tine. Tu m-ai salvat. Nu-l vei lăsa pe acel *lesser* să mă prindă din nou.

— Nimeni nu te poate atinge aici. Locul ăsta e păzit ca nenorocitul de Pentagon.

— Te rog.

— Nu! se răsti el. Acum pleacă naibii de aici!

Ea începu să tremure.

— Nu pot să fiu singură. Te rog, lasă-mă să rămân cu tine. Am nevoie să... Avea nevoie de el în mod special, dar nu credea că el ar fi răspuns bine la asta. Am nevoie să fiu cu cineva.

— Atunci Phury este chiar mai mult decât ceea ce cauţi.

— Nu, nu este.

Îl dorea pe bărbatul din faţa ei. Cu toată brutalitatea lui, ea avea încredere instinctivă în el.

Zsadist îşi trecu mâna peste cap. De mai multe ori.

Apoi pieptul îi crescu.

— Nu mă face să plec, şopti ea.

Când el înjură, ea respiră uşurată, gândindu-se că asta era cel mai aproape de un „da” pe care avea să-l obţină.

— Trebuie să-mi pun nişte pantaloni pe mine, murmură el.

Bella păşi înăuntru şi închise uşa, coborând ochii doar pentru o clipă. Când îşi ridică din nou privirea, el se întorsese şi îşi trăgea o pereche de pantaloni de trening din nailon negru pe coapse.

Spatele lui, cu dungi de cicatrici, se flexa în timp ce se apleca. Văzând modelul crud, fu lovită de nevoia de a şti exact prin ce trecuse. Totul. Fiecare lovitură de bici. Auzise zvonurile despre el; voia adevărul lui.

Supravieţuise după ceea ce i se făcuse. Poate că şi ea ar fi putut. El se întoarse.

— Ai mâncat?

— Da, Phury mi-a adus mâncare.

O sclipire trecu pe faţa lui, dar dispăru atât de repede, încât ea nu putu să o citească.

— Te doare?

— Nu foarte tare.

Se îndreptă spre pat şi umflă pernele. Apoi stătu într-o parte, uitându-se la podea.

— Urcă-te!

Când înaintă, ea vru să se arunce în braţele lui, iar el înţepeni, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dumnezeule, ea ştia că lui nu-i plăcea să fie atins, aflase asta pe propria piele. Dar voia să se apropie oricum.

„Te rog, uită-te la mine!”, se gândea ea.

Era pe punctul de a-i cere să o facă, când observă că avea ceva în jurul gâtului.

— Colierul meu, şopti ea. Porţi colierul meu.

Ea întinse mâna spre el, dar el se îndepărtă. Cu o mişcare rapidă, el dădu jos lanţul fragil de aur cu micile diamante şi lăsă obiectul în mâna ei.

— Poftim. Ia-l înapoi!

Ea se uită în jos. Diamante Yard. Tiffany. Îl purta de ani întregi – bijuteria ei de bază. Era o parte din ea, încât se simţea mereu goală fără ea. Acum, legăturile fragile îi păreau total străine.

Era cald, se gândi ea, pipăind un diamant. Cald de la pielea lui.

— Vreau să-l păstrezi, spuse ea.

— Nu.

— Dar…

— Ajunge cu discuţiile! Urcă-te sau pleacă de aici!

Ea puse colierul în buzunarul halatului şi se uită la el. Ochii lui erau fixaţi pe podea, iar când respira, inelele de la sfârcuri prindeau lumina.

„Uită-te la mine”, se gândi ea.

Doar că el nu o făcu, aşa că ea se urcă în pat. Când el se aplecă, ea se dădu la o parte ca să-i facă loc, dar el doar trase pătura peste ea şi apoi se întoarse în colţ, la salteaua lui de pe podea.

Bella se uită la tavan câteva minute. Apoi luă o pernă, alunecă din pat şi se duse la el.

— Ce faci?

Vocea lui era ridicată. Alarmată.

Ea lăsă perna şi se întinse, lăsându-se uşor pe podea lângă corpul lui mare. Mirosul lui era mult mai puternic acum, mirosea a verdeaţă veşnică şi a putere masculină distilată. Căutând căldura lui, se apropie până când fruntea ei se lovi de spatele braţului lui. Era atât de tare, ca un zid de piatră, dar era cald, iar corpul ei se relaxă. Lângă el putea să simtă greutatea propriilor oase, podeaua tare de sub ea, curenţii din încăpere, pe măsură ce căldura se aprindea. Prin prezenţa lui, ea se conecta din nou la lumea din jurul ei.

Mai mult. Mai aproape.

Se împinse până când se lipi de el, de la piept la călcâie.

El se dădu la o parte cu o smucitură, trăgându-se până când se lovi de perete.

— Îmi pare rău, şopti ea, împingându-se din nou spre

el. Am nevoie de asta de la tine. Corpul meu are nevoie – „de tine” – de ceva cald.

Brusc, el sări în picioare.

Oh, nu! Avea de gând să o dea afară…

— Haide, spuse el aspru. Mergem în pat. Nu suport ideea de a te vedea pe podea.

*

Cine spusese că nu puteai vinde ceva de două ori nu-l întâlnise niciodată pe Omega.

Domnul O se rostogoli pe burtă şi îşi sprijini corpul pe braţele slabe.

Retragerea era mai uşoară aşa. Gravitaţia îl ajuta.

În timp ce gâlgâia, îşi aminti de prima mică afacere pe care o făcuse cu tatăl tuturor *lesserilor.* În noaptea în care O fusese introdus în Lessening Society, îşi vânduse sufletul, împreună cu sângele şi inima, pentru a deveni un ucigaş nemuritor, consacrat şi susţinut.

Şi acum făcuse alt schimb. Domnul X nu mai era. Domnul O era acum *lesserul* suprem.

Din nefericire, O era acum şi târfa lui Omega.

Încercă să-şi ridice capul. Când o făcu, încăperea se învârti, dar era prea epuizat ca să mai ameţească. Sau poate că nu mai rămăsese nimic în abdomen ca să i se mai facă rău.

Cabana. Se afla în cabana domnului X. Şi, dacă se lua după lumină, se luminase deja. În timp ce clipea în strălucirea slabă, se uită în jos la el însuşi. Era gol. Marcat cu vânătăi. Şi ura gustul pe care îl avea în gură.

Duş. Avea nevoie de un duş.

Domnul O se târî de pe podea folosindu-se de un scaun şi de marginea mesei. În timp ce se ridica, picioarele îl făceau să se gândească la lămpile cu lavă dintr-un motiv nebunesc. Probabil pentru că ambele erau lichide în interior.

Genunchiul stâng cedă şi se prăbuşi pe scaun. În timp ce-şi înfăşura braţele în jurul lui, decise că spălatul putea

aştepta.

La naiba, lumea era iar nouă, nu-i aşa? Şi învăţase atât de multe lucruri în timpul promovării sale. Înainte de schimbarea statutului său, nu ştiuse că lesserul suprem era mai mult decât liderul vânătorilor. De fapt, Omega era prins pe partea cealaltă şi avea nevoie de o conductă pentru a ajunge temporal. *Lesserul* numărul unu era baliza pe care Omega o folosea pentru a-şi găsi drumul în timpul trecerii. Tot ce trebuia să facă *lesserul* suprem era să deschidă canalul şi să facă precum un far.

Şi existau avantaje serioase în a fi *lesserul* aflat la conducere. Beneficii care făceau ca tehnica de îngheţare a corpului pe care o folosise domnul X să pară o joacă de copii.

Domnul X, bunul şi bătrânul sensei. Domnul O râse. Oricât de prost se simţea în dimineaţa asta, domnul X se simţea şi mai rău. Garantat.

Lucrurile merseseră atât de bine după acea rutină cu lama în piept. Când O aterizase la picioarele lui Omega, îşi prezentase cazul pentru o schimbare de regim. Ar fi subliniat că rândurile Societăţii scădeau, mai ales în cadrul elitei. Fraţii deveneau mai puternici. Regele Orb se înălţase. Domnul X nu mai ţinea un front puternic.

Şi toate acestea erau adevărate. Dar nimic din toate astea nu dusese la încheierea înţelegerii. Nu, pactul avusese loc din cauza capriciului lui Omega pentru O.

În istoria Societăţii, existaseră câteva cazuri în care Omega avusese un interes personal, dacă se putea numi aşa, pentru un anumit *lesser.* Nu era ceva benefic, aşa cum s-ar fi crezut. Afecţiunile lui Omega erau intense şi de scurtă durată, iar despărţirile erau înfiorătoare, conform zvonurilor. Dar O era dispus să cerşească, să se prefacă şi să mintă pentru a obţine ceea ce avea nevoie, iar Omega acceptase ce i se oferise.

Ce mod oribil de a ucide câteva ore! Dar meritase.

Se întrebă cu nesaţ ce se întâmpla cu domnul X chiar acum. Când O fusese eliberat, Omega era pe cale să îl cheme acasă pe celălalt vânător şi probabil se întâmplase

deja. Armele fostului *lesser* suprem erau pe masă, telefonul mobil şi BlackBerry-ul său de asemenea. Iar acolo, lângă uşa de la intrare, era urma unei explozii.

Domnul O aruncă o privire spre ceasul digital din cealaltă parte a camerei. Chiar dacă se simţea ca o mortăciune, era timpul să se motiveze. Luă telefonul domnului X, formă numărul şi ţinu obiectul la ureche.

— Da, sensei? răspunse U.

— A avut loc o schimbare la conducere. Vreau să fii al doilea la comandă.

Linişte. Apoi:

— Sfinte Sisoe! Ce s-a întâmplat cu domnul X?

— Îşi înghite contractul. Deci te bagi?

— Ah, da. Sigur. Sunt omul tău.

— De acum încolo, tu te ocupi de verificări. Nu mai e nevoie să o faci personal. E-mailul e în regulă. Şi păstrez echipele aşa cum sunt. Elita în perechi. Beta în grupuri de patru. Fă anunţul despre domnul X. Apoi mişcă-ţi fundul aici, la cabană!

Domnul O închise. Nu-i păsa de Societate. Nu-i păsa deloc de războiul ăla stupid cu vampirii. Avea două obiective: să-şi recupereze femeia moartă sau vie. Şi să-l ucidă pe fratele plin de cicatrici care o luase.

În timp ce se ridica, se întâmplă să se uite în jos la trupul său, la masculinitatea lui flască. Un gând oribil îi trecu prin minte.

Vampirii, spre deosebire de *lesseri,* nu erau impotenţi.

Şi-o imagină pe frumoasa şi pura lui soţie... O văzu goală, cu părul pe umerii ei palizi, curbele elegante ale corpului ei subţire prinzând lumina. Minunată. Perfectă, perfectă, perfectă. Absolut feminină.

Ceva ce trebuia venerat şi posedat. Dar niciodată regulat. O Madonă.

Doar că orice persoană cu o sculă ar fi vrut asta. Vampir, om, lesser. Orice.

Violenţa îl străbătu şi brusc speră că ea era moartă. Pentru că, dacă nenorocitul ăla urât ar fi încercat să facă sex cu ea, la naiba, O avea de gând să-l castreze pe fratele

ăla înainte de a-l ucide!

Şi Dumnezeu să o ajute dacă îi plăcea!

Capitolul 16

Când Phury se trezi, era ora 15.15 după-amiaza. Dormise ca naiba, încă atât de supărat din cauza a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, încât glandele sale suprarenale lucrau peste program. Ceea ce nu prea favoriza somnul de veghe.

Luă o ţigară şi o aprinse. În timp ce trăgea fumul roşu în plămâni şi îl ţinea în piept, încercă să nu-şi imagineze cum ar fi mers în camera lui Zsadist şi cum l-ar fi trezit pe frate cu o lovitură de falcă. Dar fantezia era de-a dreptul atrăgătoare.

La dracu', nu-i venea să creadă că Z încercase să o ia pe Bella în felul acela şi, de fapt, îl ura pe geamănul său pentru această depravare. Se ura şi pe el însuşi pentru că fusese surprins în mod stupid. Atât de mult timp fusese sigur că supravieţuise ceva din sclavia lui Z, că rămăsese o mică fărâmă de suflet în mascul. După noaptea trecută? Nu mai avea îndoieli cu privire la natura crudă a geamănului său. Niciuna.

Şi, la dracu', cel mai rău era să ştie că o dezamăgise pe Bella. N-ar fi trebuit să o lase în dormitorul lui Z. Nu suporta faptul că sacrificase siguranţa ei pentru nevoia lui de a crede.

Bella…

Se gândi cum îi permisese să o ţină în braţe. În acele clipe trecătoare se simţise puternic, capabil să o protejeze împotriva unei armate de *lesseri.* În acel scurt timp, ea îl transformase într-un bărbat adevărat, unul de care era nevoie şi care servea un scop.

Ce revelaţie să fii altceva decât un semizeu reactiv care urmărea un nebun distructiv şi sinucigaş!

Îşi dorise cu disperare să rămână peste noapte cu ea

şi plecase doar pentru că aşa era corect să facă. Era epuizată, dar, mai mult decât atât – şi în ciuda jurământului de celibat –, el nu era demn de încredere. Voise să o ajute cu trupul său. Voise să o adore şi să o facă întreagă din pielea şi oasele lui.

Dar nu putea gândi aşa.

Phury trase adânc din ţigară, respiraţia intrând cu un şuierat. Ţinând fumul în el, simţi cum tensiunea i se eliberează din umeri. Pe măsură ce calmul îl cuprindea, îşi privi rezerva. Se terminase deja şi, oricât de mult ura să se ducă să-l vadă pe Reverend, avea nevoie de mai mult.

Da, având în vedere cum se simţea faţă de Z, avea nevoie de mult mai mult. Fumul roşu era doar un relaxant muscular uşor, într-adevăr, nimic de genul marijuanei sau al altor chestii periculoase. Dar el se baza pe ţigări pentru a se menţine echilibrat, aşa cum alţi oameni foloseau cocktailurile. Dacă nu ar fi trebuit să meargă la Reverend pentru a face rost de marfă, ar fi spus că era o distracţie perfect inofensivă.

Perfect inofensivă şi singura uşurare pe care o avea în viaţă.

Când termină ţigara rulată, strivi capătul mic într-o scrumieră şi se ridică din pat. După ce îşi ataşă proteza, se duse în baie să facă duş şi să se bărbierească; apoi îşi trase o pereche de pantaloni şi una dintre cămăşile sale de mătase. Îşi împinse piciorul adevărat şi apoi pe cel pe care nu-l putea simţi într-o pereche de mocasini Cole Haan.

Se verifică în oglindă. Îşi netezi puţin părul. Inspiră adânc. Se duse în dormitorul de lângă al lui şi bătu încet la uşă. Când nu primi niciun răspuns, încercă din nou, apoi deschise uşa. Patul era răvăşit, dar gol, iar ea nu era în baie.

În timp ce se întorcea pe hol, alarma îi sună în urechi.

Înainte de a-şi da seama, începu să mărească pasul, apoi să alerge. Trecu în fugă pe lângă capătul scării şi alergă în jos pe coridorul statuar. Nu se deranjă să bată la uşa lui Z, ci dădu buzna.

Phury se opri brusc.

Primul său gând fu că Zsadist avea să cadă din pat. Corpul fratelui era deasupra cuverturii şi chiar pe marginea saltelei, cât mai mult posibil. Dumnezeule… Poziţia părea inconfortabilă ca naiba. Braţele lui Z erau înfăşurate în jurul pieptului gol, ca şi cum s-ar fi ţinut pe sine, iar picioarele îi erau îndoite şi răsucite într-o parte, cu genunchii în aer.

Dar capul îi era întors în direcţia opusă. Spre Bella. Iar buzele acelea distorsionate erau despărţite foarte uşor, în loc să rânjească. Iar sprâncenele lui, de obicei trase în jos în semn de agresivitate, erau libere, relaxate.

Expresia lui era una de admiraţie somnolentă.

Faţa Bellei era înclinată spre masculul de lângă ea, cu o expresie la fel de liniştită ca noaptea. Iar trupul ei era ghemuit lângă cel al lui Z, atât de aproape, cât o lăsau toate aşternuturile şi păturile sub care se afla. La dracu', era evident că, dacă ar fi putut să fie înfăşurată în jurul lui, ar fi fost. Şi era la fel de evident că Z încercase să se îndepărteze de ea până când nu mai avusese unde să se retragă.

Phury înjură încet. Indiferent ce se întâmplase în noaptea de dinainte, problema nu fusese că Z încercase să profite de ea. Nici vorbă de aşa ceva. Nu după felul în care arătau cei doi acum.

Închise ochii. Apoi închise uşa.

Ca un nebun de legat, se gândi puţin să se întoarcă înăuntru şi să se lupte cu Zsadist pentru dreptul de a se culca lângă ea. Se vedea luptându-se, având un *cohntehst* de modă veche cu geamănul său pentru dreptul de a o avea.

Dar asta nu era Ţara Veche. Iar femelele aveau dreptul de a alege pe cine să caute. Alături de cine dormeau. Cu cine se împerecheau.

Şi ea ştia unde stătea Phury. El îi spusese că alături era camera lui. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se întoarcă la el.

*

Z deveni conştient de cea mai ciudată senzaţie în timp ce se trezea din somn: îi era cald. Nu supraîncălzit, doar… cald. Oare uitase să oprească din nou căldura după ce plecase Bella? Trebuia să fie asta. Doar că mai observă ceva. Nu era pe saltea. Şi avea pantaloni pe el, nu-i aşa? Îşi mişcă picioarele, încercând să înţeleagă, gândindu-se că întotdeauna dormea dezbrăcat. Când se încălţă, îşi dădu seama că era greu. Tare şi greu. Ce naiba…

Ochii lui se deschiseră. Bella. Era în pat cu Bella. Se smuci de lângă ea.

Şi căzu de pe saltea, aterizând în fund. Imediat ea se aruncă după el.

— Zsadist?

Când se aplecă pe o parte, halatul pe care îl purta se deschise, iar ochii lui se fixară pe sânul care era expus. Era la fel de perfectă ca în cadă, pielea ei albă atât de netedă şi sfârcul mic atât de roz. Dumnezeule, ştia că şi celălalt era la fel, dar, dintr-un motiv oarecare, avea nevoie să-l vadă oricum.

— Zsadist?

Ea se întinse mai mult, părul alunecându-i de pe umăr şi revărsându-se pe marginea patului, o cădere superbă de mahon profund.

Ceea ce se afla între coapsele lui se încordase. Pulsa în ritmul bătăilor inimii lui.

Îşi ridică genunchii şi îşi strânse coapsele, fără să vrea ca ea să vadă.

— Halatul tău, spuse el cu asprime. Închide-l! Te rog!

Ea aruncă o privire în jos şi apoi îşi trase reverele, roşind. Oh, la dracu'. Acum obrajii ei erau la fel de roz ca sfârcurile, se gândi el.

— Vrei să te întorci în pat? îl întrebă ea.

Partea foarte bine îngropată şi decentă din el îi atrase atenţia că nu era o idee bună.

— Te rog, şopti ea, trăgându-şi părul după ureche.

El măsură arcuirea corpului ei şi satinul negru care îi ferea pielea de privirea lui, ochii ei mari, de un albastru ca safirul, şi coloana subţire a gâtului ei.

Nu, *chiar* nu era o idee bună să se apropie de ea în acest moment.

— Dă-te la o parte, spuse el.

În timp ce ea se dădea înapoi, el aruncă o privire în jos la cortul dintre picioarele lui. Dumnezeule, chestia aia nenorocită de acolo era imensă! Părea că mai avea un braţ în pantaloni. Şi pentru a ascunde un buştean ca acela ar fi fost nevoie de o schelă.

Privi cu atenţie patul. Dintr-o mişcare lină, sări între cearşafuri.

Ceea ce era o idee dureros de proastă. În clipa în care fu sub ele, ea se mulă lângă el până când deveni o altă pătură. O pătură moale, caldă, care respira…

Z se panică. Era atât de mult lipită de el, încât nu ştia ce să facă. Vru să o împingă. O voia şi mai aproape. Voia. Oh, Dumnezeule! Voia să o călărească. Voia să o ia. Voia să i-o tragă.

Instinctul era atât de puternic, încât se văzu pe el însuşi făcând asta: rostogolind-o pe burtă, trăgându-i şoldurile de pe pat, ridicându-se în spatele ei. Îşi imagină cum se împingea înăuntrul ei şi pompa cu şoldurile.

Dumnezeule, era *dezgustător!* Să vrea să ia chestia aia murdară şi să o forţeze în ea? Ar fi putut la fel de bine să-i bage o perie de toaletă în gură.

— Tremuri, spuse ea. Ţi-e frig?

Ea se apropie şi mai mult de el, iar el îi simţi sânul moale şi cald pe spatele antebraţului. Acesta tresări sălbatic, zvâcnind spre pantalonii lui.

La dracu'! Avea senzaţia că acea zvâcnire însemna că era periculos de excitat.

„Da, crezi?" La dracu', ticălosul pulsa, îl dureau testiculele de sub chestia aia şi avea viziuni lăfăindu-se pe ea ca un taur. Doar că frica unei femei era singurul lucru care i-o întărea, iar ea nu era speriată. Atunci la ce reacţiona?

— Zsadist? spuse ea încet.

— Ce e?

Cele patru cuvinte pe care ea le rosti în continuare îi

transformară pieptul într-un bloc de cenuşă şi îi făcură sângele să îngheţe de tot. Dar cel puţin toate celelalte prostii dispărură.

*

Când uşa lui Phury se deschise fără niciun avertisment, mâinile lui îngheţară pe tricoul pe care şi-l trăgea pe cap.

Zsadist stătea în prag, gol până la brâu, cu ochii negri arzând.

Phury înjură încet.

— Mă bucur că ai venit. În legătură cu noaptea trecută… îţi datorez scuze.

— Nu vreau să le aud. Vino cu mine!

— Z, am greşit să…

— Vino cu mine!

Phury trase tivul cămăşii în jos şi îşi verifică ceasul.

— Trebuie să predau la clasă într-o jumătate de oră.

— Asta nu va dura mult.

— Ah… bine, bine.

În timp ce îl urmărea pe Z pe hol, se gândi că putea trece de scuzele de pe drum.

— Uite, Zsadist, îmi pare foarte rău pentru seara trecută. Tăcerea geamănului său nu fu o surpriză. Am tras o concluzie greşită. Despre tine şi Bella. Z merse şi mai repede. Ar fi trebuit să ştiu că nu-i vei face rău. Ţi-aş oferi un *rythe.*

Zsadist se opri şi se uită peste umăr.

— Pentru ce naiba?

— Te-am jignit. Noaptea trecută.

— Nu, nu m-ai jignit.

Phury nu putu decât să clatine din cap.

— Zsadist…

— Sunt bolnav. *Sunt* dezgustător. *Nu pot* fi de încredere. Doar pentru că ai o jumătate de creier şi ţi-ai dat seama de asta, nu înseamnă că trebuie să mă alini cu prostiile astea de scuze.

Phury rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule... Z. Tu nu eşti...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să o spui?

Z se duse în camera lui şi deschise uşa.

Bella se aşeză pe pat, strângându-şi reverele halatului de mătase pe lângă gât. Părea total confuză. Şi prea frumoasă pentru a o spune în cuvinte.

Phury se uită când la ea, când la Z. Apoi se concentră asupra geamănului său.

— Ce este asta?

Ochii negri ai lui Z se lipiră de podea.

— Du-te la ea!

— Poftim?

— Trebuie să se hrănească.

Bella scoase un zgomot înecat, ca şi cum ar fi înghiţit un oftat.

— Nu, aşteaptă, Zsadist, te vreau… pe tine.

— Nu mă poţi avea.

— Dar eu vreau.

— Nu se poate. Am plecat de aici.

Phury simţi că fu împins în cameră şi apoi uşa se închise.

În tăcerea care urmă, nu era sigur dacă voia să ţipe triumfător sau. Pur şi simplu să ţipe.

Inspiră adânc şi aruncă o privire spre pat. Bella era ghemuită, cu genunchii la piept.

Dumnezeule, nu mai lăsase niciodată o femeie să bea din el! Fiind celibatar, nu voise să rişte. Cu impulsurile sale sexuale şi cu sângele său de războinic, îi fusese întotdeauna teamă că, dacă ar fi lăsat o femeie să-i prindă vena, ar fi fost copleşit şi ar fi încercat să intre în ea. Iar dacă ar fi fost Bella, iar fi fost şi mai greu să rămână neutru.

Dar ea avea nevoie să bea. În plus, la ce bun un jurământ dacă era uşor de respectat? Acesta putea fi încercarea lui, şansa lui de a-şi dovedi disciplina în cele mai extreme circumstanţe.

Îşi drese vocea.

— M-aş oferi ţie.

Când ochii Bellei se ridicară spre ai lui, pielea lui deveni prea mică pentru scheletul lui. Asta făcea respingerea unui mascul. Te făcea să te micşorezi imediat.

Îşi întoarse privirea şi se gândi la Zsadist, pe care îl simţea că se afla chiar în faţa uşii.

— S-ar putea să nu fie în stare să facă asta. Eşti conştientă de... trecutul lui, nu-i aşa?

— Este prea crud din partea mea să întreb? Vocea ei era încordată, gravă. Este?

„Probabil”, se gândi el.

— Ar fi mai bine dacă ai folosi pe altcineva. „Dumnezeule, de ce nu mă poţi lua? De ce nu poţi avea nevoie de mine în schimb?” Nu cred că ar fi potrivit să le ceri lui Wrath sau Rhage, deoarece sunt împerecheaţi. Aş putea să îl chem pe V...

— Nu... am nevoie de Zsadist. Mâna ei tremura când o duse la gură. Îmi pare atât de rău!

Şi lui îi părea.

— Aşteaptă aici!

Când ieşi pe hol, îl găsi pe Z chiar dincolo de uşă. Capul acestuia era în mâini, cu umerii prăbuşiţi.

— S-a terminat atât de repede? întrebă el, lăsându-şi jos braţele.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Z se încruntă şi privi în jur.

— De ce nu? Trebuie să o faci, omule! L-ai auzit pe Havers...

— Ea te vrea.

— Deci vei intra acolo şi vei deschide o venă...

— Te va avea doar pe tine.

— Are nevoie de ea, aşa că...

Phury îşi ridică vocea.

— Nu o voi hrăni!

Gura lui Z se încleştă, iar ochii lui negri se mijiră.

— Să te ia dracu’! Vei face asta pentru mine.

— Nu, nu o voi face. *Pentru că ea nu mă va lăsa.*

Z năvăli în faţă, încleştând o menghină pe umărul lui

Phury.

— Atunci vei face asta pentru ea. Pentru că este cel mai bun lucru pentru ea, pentru că o simţi şi pentru că vrei să o faci. Fă asta pentru ea!

Dumnezeule, ar fi ucis pentru asta! Abia aştepta să se întoarcă în dormitorul lui Z. Să-i smulgă hainele. Să cadă pe saltea. Şi să o facă pe Bella să se târască pe pieptul lui, să-şi înfunde dinţii în gâtul lui şi să se aşeze pe el, luându-l înăuntrul ei atât între buze, cât şi între coapse.

Nările lui Z se umflară.

— Dumnezeule, pot să simt cât de mult îţi doreşti să faci asta! Aşa că dă-i drumul! Fii cu ea, hrăneşte-o!

Vocea lui Phury se întrerupse.

— Ea nu mă va avea, Z. Ea vrea…

— Ea nu ştie ce vrea. Iese din iad.

— Tu eşti alesul. Pentru ea, tu eşti alesul. În timp ce ochii lui Zsadist alunecau spre uşa închisă, Phury insistă, chiar dacă asta îl omora. Ascultă ce-ţi spun, fratele meu. Ea te vrea pe tine. Şi tu poţi face asta pentru ea.

— Pot pe dracu’!

— Z, fă-o!

Capul lui tuns scurt tremura înainte şi înapoi.

— Haide, rahatul din venele mele e corodat. Ştii asta.

— Nu, nu este.

Cu un mârâit, Z se aplecă pe spate şi îşi întinse încheieturile mâinilor, arătând benzile de sclav de sânge tatuate în punctele de puls.

— Vrei ca ea să muşte prin astea? Poţi să suporţi gândul gurii ei pe ele? Pentru că eu cu siguranţă nu pot.

— Zsadist?

Vocea Bellei se auzi în surdină. Fără ca ei să-şi dea seama, se ridicase şi deschisese uşa.

În timp ce ochii lui Z se strângeau, Phury şopti:

— Tu eşti cel pe care îl vrea.

Răspunsul lui Z abia dacă se auzi.

— Sunt contaminat. Sângele meu o va ucide.

— Nu, nu o va ucide.

— Te rog… Zsadist, spuse Bella.

Sunetul cererii umile şi pline de dor transformă coastele lui Phury într-o cuşcă de gheaţă, iar el privi îngheţat, amorţit cum Z se întoarse încet spre ea.

Bella făcu un pas înapoi, cu ochii pe el.

Minutele deveniră zile, decenii, secole. Şi apoi Zsadist se apropie şi intră. Uşa se închise.

Phury era orb când se întoarse şi plecă pe coridor.

Nu cumva trebuia să ajungă undeva?

Clasa. Da, se ducea să... să predea.

Capitolul 17

La ora 16.10, John se urcă în autobuzul de transfer, luându-şi cu el geanta de voiaj.

— Bună ziua, sire, spuse vesel *doggenul* de la volan. Bine ai venit!

John salută şi se uită la cei 12 băieţi care erau aşezaţi câte doi şi se holbau la el.

„Uau! Chiar nu simt dragostea aici, băieţi”, se gândi el. Ocupă locul liber din spatele şoferului.

Când autobuzul începu să se pună în mişcare, coborî un paravan, astfel încât stagiarii fură închişi împreună în spate şi niciunul dintre ei nu putea vedea în faţă. John se mişcă, aşa că se aşeză într-o parte. Să fie atent la ceea ce se întâmpla în spatele lui părea o idee bună.

Ferestrele erau toate întunecate, dar luminile de pe podea şi tavan erau suficient de strălucitoare pentru ca să-şi poată vedea colegii. Erau toţi ca el, subţiri şi mici, deşi aveau culori diferite ale părului – unii blonzi, alţii bruneţi. Unul dintre ei era roşcat. Ca John, toţi erau îmbrăcaţi în costume albe de arte marţiale. Şi toţi aveau aceeaşi geantă la picioare, o geantă Nike din nailon negru suficient de mare pentru a încăpea un schimb de haine şi multă mâncare. Fiecare dintre ei avea şi un rucsac, iar John presupuse că aveau aceleaşi lucruri pe care le avea şi el în

al lui: un caiet şi câteva pixuri, un telefon mobil, un calculator. Tohr trimisese o listă cu rechizitele necesare.

John îşi îndesă rucsacul lângă stomac şi simţi că se holba la el. Îl ajuta să se gândească la toate numerele la care putea trimite SMS-uri, aşa că le repetă în minte la nesfârşit. Acasă. Celularul lui Wellsie. Celularul lui Tohr. Numărul Frăţiei. Numărul lui Sarelle…

Gândul la ea îl făcu să zâmbească. Petrecuseră ore întregi online noaptea trecută. La naiba, odată ce prinsese gustul, fusese modul perfect de a comunica cu ea. Cum amândoi tastau cuvinte, se simţea ca şi cum ar fi fost egali. Şi dacă o simpatizase la cină, acum chiar îi plăcea de ea.

— Cum te cheamă?

John se uită peste câteva locuri. Vorbise un tip cu părul lung şi blond şi cu un cercel cu diamant.

„Măcar folosesc engleza”, se gândi John.

În timp ce desfăcea fermoarul pachetului şi scotea un caiet, tipul spuse:

— Alo? Eşti surd sau ce?

John îşi scrise numele şi întoarse caietul.

— John? Ce fel de nume e ăsta? Şi de ce scrii?

„Oh, frate… Şcoala asta o să fie naşpa”.

— Care este problema ta? Nu poţi vorbi?

John îl privi pe tip drept în ochi. Legile probabilităţii impuneau ca în fiecare grup să existe un mascul alfa care să fie o pacoste, iar acest cap de remorcher cu un cercel în lobul urechii era în mod clar acela.

John clătină din cap pentru a răspunde la întrebare.

— Nu poţi să vorbeşti? Deloc? Tipul îşi ridică vocea ca şi cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea auzea. De ce naiba te antrenezi să devii soldat dacă nu poţi vorbi?

— *Nu te lupţi cu cuvintele, nu-i aşa?* scrise John.

— Da, şi toţi muşchii ăia pe care îi scoţi sunt foarte înfricoşători.

„La fel şi ai tăi”, vru să mâzgălească el.

— De ce ai un nume de om? Această întrebare veni de la roşcatul de pe scaunul din spatele lui.

John scrise:

— *Crescut de ei,* apoi întoarse carneţelul.

— Îhî. Ei bine, eu sunt Blaylock. John. Uau, ciudat!

Dintr-un impuls, John îşi ridică mâneca şi arătă brăţara pe care o făcuse, cea cu personajele pe care le visase pe ea.

Blaylock se aplecă spre el. Apoi ochii lui de un albastru pal se ridicară în sus.

— Numele lui adevărat este Tehrror.

Şoapte. O mulţime de şoapte.

John îşi retrase braţul şi se sprijini din nou de fereastră. Şi-ar fi dorit să nu-şi fi ridicat mâneca. La ce naiba se gândeau acum?

După o clipă, Blaylock făcu un gest politicos şi îl prezentă celorlalţi. Toţi aveau nume ciudate. Pe blond îl chema Lash. Şi cât de al naibii de potrivit era!

— Tehrror… murmură Blaylock. Este un nume foarte vechi. E un nume de războinic adevărat.

John se încruntă. Şi, chiar dacă ar fi fost mai bine să iasă de pe radarul acestor băieţi, scrise:

— Nu-i ca al tău? Şi al lor?

Blaylock dădu din cap dezaprobator.

— Avem ceva sânge de războinic în noi, motiv pentru care am fost aleşi să venim să ne antrenăm, dar niciunul dintre noi nu are un nume ca acesta. Din ce neam descinzi? Dumnezeule, eşti crescut de Frăţie?

John se încruntă. Nu-i trecuse niciodată prin cap că putea fi înrudit cu Fraţii.

— Cred că e prea bun ca să-ţi răspundă, spuse Lash.

John îl ignoră. Ştia că se împiedicase de tot felul de fire sociale, declanşând mine în dreapta şi în stânga cu numele lui, cu faptul că fusese crescut de oameni şi cu incapacitatea de a vorbi. Avea sentimentul că această zi de şcoală avea să fie un test de rezistenţă al naibii de dificil, aşa că ar fi putut la fel de bine să-şi economisească energia.

Călătoria dură cam 15 minute, ultimele cinci sau cam aşa ceva implicând multe opriri şi plecări, ceea ce însemna că treceau prin sistemul de porţi spre complexul de

antrenament.

Când autobuzul se opri şi peretele despărţitor se retrase, John îşi puse pe umeri geanta şi rucsacul şi coborî primul. Parcarea subterană era la fel ca noaptea trecută: tot fără maşini, doar alt autobuz de transfer precum cel cu care veniseră. Rămase într-o parte şi îi privi pe ceilalţi cum se mişcau, un stol de costume albe. Vocile lor trăncănitoare îi aminteau de sunetul aripilor de porumbel bătând din palme.

Uşile centrului se deschiseră, iar grupul rămase cuminte şi transpus.

Dar Phury putea face asta unei mulţimi. Cu părul lui spectaculos şi cu trupul mare îmbrăcat în negru, era suficient pentru a face pe oricine să îngheţe.

— Hei, John, spuse el, ridicându-şi mâna. Ce faci?

Băieţii se întoarseră şi se holbară la el.

El îi zâmbi lui Phury. Apoi încercă să se piardă în fundal.

*

Bella îl privi pe Zsadist plimbându-se prin dormitor. Îi amintea cum se simţise cu o seară înainte, când îl căutase: captivă. Nefericită. Forţată.

De ce naiba forţa situaţia?

În timp ce deschidea gura pentru a anula totul, Zsadist se opri în faţa uşii de la baie.

— Am nevoie de un minut, spuse el. Apoi se închise înăuntru.

În pană de idei, ea se duse şi se aşeză pe pat, aşteptându-se ca el să iasă imediat afară. Când duşul porni şi rămase pornit, ea căzu într-o introspecţie zbuciumată.

Încercă să se imagineze întorcându-se în casa familiei ei şi plimbându-se prin acele camere familiare, stând pe scaune, deschizând uşi şi dormind în patul ei din copilărie. Simţea totul greşit, ca şi cum ar fi fost o fantomă în acel loc pe care îl cunoştea atât de bine.

Şi cum s-ar fi descurcat cu mama şi cu fratele ei? Şi

cu *glymera?*

În lumea aristocratică, fusese dezonorată înainte de a fi răpită. Acum ar fi fost evitată cu desăvârşire. Să fie manevrată de un *lesser*, prinsă în pământ… Aristocraţia nu se descurca bine cu acest gen de urâţenie şi ar fi dat vina pe ea. La dracu', probabil de aceea mama ei fusese atât de rezervată!

Dumnezeule, se gândi Bella. Cum avea să fie acum restul vieţii ei?

În timp ce groaza o sufoca, singurul lucru care o ţinea întreagă era gândul de a rămâne în această cameră şi de a dormi zile întregi cu Zsadist chiar lângă ea. El era frigul care o făcea să se condenseze din nou în ea însăşi. Şi căldura care o împiedica să tremure.

El era ucigaşul care o făcea să fie în siguranţă.

Mai mult timp. Mai întâi mai mult timp cu el. Apoi poate că reuşea să înfrunte lumea exterioară.

Se încruntă, dându-şi seama că el era la duş de ceva vreme.

Ochii ei se îndreptară spre salteaua din colţul îndepărtat. Cum reuşea să doarmă acolo noapte de noapte? Podeaua era atât de dură pentru spatele lui, iar pentru cap nu exista o pernă. Nici pături pe care să le tragă dacă îi era frig.

Se concentră asupra craniului de lângă păturile împachetate. Cureaua de piele neagră dintre dinţi îl proclama ca fiind unul pe care îl iubise. Evident că fusese împerecheat, deşi ea nu auzise asta în zvonurile despre el. Oare *shellanul* lui plecase în Exitus din cauze naturale sau îi fusese luat? Oare de aceea era atât de furios?

Bella se uită spre baie. Ce făcea el acolo?

Se duse şi bătu la uşă. Când nu primi niciun răspuns, deschise uşa încet. Un val de frig ieşi afară, iar ea se dădu înapoi.

Îndreptându-se, se aplecă în aerul îngheţat.

— Zsadist?

Prin uşa de sticlă a duşului, ea îl văzu stând sub un jet de apă rece ca gheaţa. Se legăna înainte şi înapoi, gemând,

frecându-şi încheieturile mâinilor cu un prosop.

— Zsadist! Alergă şi dădu geamul la o parte. Împiedicându-se de accesorii, opri apa. Ce faci?

El se uită la ea cu ochi sălbatici, nebuni, în timp ce continua să se legene şi să se frece, să se legene şi să se frece, să se frece. Pielea din jurul benzilor cu tatuaje negre era de un roşu strălucitor, complet jupuită.

— Zsadist? Se strădui să îşi păstreze tonul blând şi ferm. Ce faci?

— Eu… nu pot să mă curăţ. Nu vreau să te murdăreşti şi tu. Îşi ridică încheietura mâinii, iar sângele i se scurse pe antebraţ. Vezi? Uită-te la murdărie! Este peste tot pe mine. În interiorul meu.

Vocea lui o alarmă chiar mai mult decât ceea ce-şi făcuse, cuvintele lui purtând logica stranie şi fără temei a nebuniei. Bella luă un prosop, intră în cabină şi se ghemui.

Prinzându-i mâinile, luă cârpa de la el.

În timp ce îi usca cu grijă carnea zdrenţuită, spuse:

— Eşti curat.

— Oh, nu, nu sunt. Chiar nu sunt. Vocea lui începu să se ridice, un avânt teribil care creştea. Sunt murdar. Sunt atât de murdar. Sunt murdar, murdar… Acum bolborosea, cuvintele se întrepătrundeau, volumul ridicându-se până când isteria răsună pe gresie şi umplu baia. Poţi să vezi murdăria? O văd peste tot. Mă îmbracă. Mă sigilează înăuntru. O simt pe pielea mea.

— Şşşt! Lasă-mă să... doar...

Fixându-l cu privirea, ca şi cum el ar fi vrut să... Dumnezeule, nici măcar nu ştia ce. Apucă orbeşte alt prosop şi îl târî în duş. Cu o întindere în jurul umerilor lui mari, îl înfăşură, dar când încercă să-l tragă în braţele ei, el se retrase.

— Nu mă atinge! răcni el. O să te murdăreşti.

Ea se lăsă în genunchi în faţa lui, halatul de mătase prinzând apa, udându-l. Nici măcar nu simţi frigul.

Dumnezeule… Arăta precum cineva care fusese într-un naufragiu: ochii mari şi înnebuniţi, pantalonii de trening îmbibaţi care se agăţau de picioarele lui, pieptul acoperit cu

pielea de găină. Buzele îi erau albastre şi îi clănţăneau dinţii.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea, vrând să-l asigure că nu era murdar, dar ştia că asta nu ar fi făcut decât să-l enerveze din nou.

În timp ce apa se scurgea de la capul de duş pe gresie, sunetul ritmic era puternic ca o tobă între ei. Între bătăi, ea se trezi amintindu-şi de noaptea în care îl urmase până în această cameră, noaptea în care el îi atinsese corpul excitat. La zece minute după ce o făcuse, ea îl găsise ghemuit deasupra toaletei, vomitând pentru că pusese mâna pe ea.

„Sunt murdar. Sunt foarte murdar. Sunt murdar, murdar...”

Claritatea o cuprinse precum un coşmar, despicându-se în conştiinţă cu o iluminare înfiorătoare, arătându-i ceva urât. Era evident că fusese bătut ca sclav de sânge, iar ea presupusese că de aceea nu-i plăcea să fie atins. Doar că a fi lovit, oricât de dureros şi înfricoşător ar fi fost, nu te făcea să te simţi murdar.

Dar abuzul sexual ar fi făcut-o.

Ochii lui negri se concentrară brusc pe faţa ei. Ca şi cum ar fi simţit concluzia la care ajunsese.

Sub impusul compătimirii, se aplecă spre el, dar furia care îi sângera pe faţă o opri.

— Dumnezeule, femeie! răbufni el. Vrei să te acoperi?

Ea aruncă o privire în jos. Halatul îi era deschis până la talie, lăsându-i la vedere umflăturile sânilor. Ea trase de rever.

În liniştea apăsătoare, era greu să-i întâlnească privirea, aşa că ea se concentră asupra umărului său, apoi urmări linia muşchilor până la claviculă, la baza gâtului. Ochii ei alunecară pe gâtul lui gros, până la vena care pompa chiar sub pielea lui.

O cuprinse foamea, făcându-i colţii să i se alungească. Oh, la dracu’! De parcă ar fi avut nevoie de sete de sânge chiar acum?

— De ce mă vrei? murmură el, simţindu-i clar nevoia.

Eşti mai bună de atât.

— Tu eşti...

— Ştiu ce sunt.

— Nu eşti murdar.

— La dracu’, Bella...

— Şi te vreau doar pe tine. Uite, îmi pare foarte rău, şi nu trebuie să...

— Ştii ceva? Gata cu vorbăria! M-am săturat de discuţii. Îşi întinse braţul pe genunchi, cu încheietura în sus, iar ochii lui negri deveniră lipsiţi de orice emoţie, chiar şi de furie. E înmormântarea ta, femeie. Fă-o dacă vrei!

Timpul se opri când ea privi fix ceea ce el îi oferea cu reticenţă. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi, dar ea urma să-l aibă! Cu o mişcare rapidă, ea se arcui peste vena lui şi-l muşcă. Deşi trebuie să fi durut, el nu tresări deloc.

În clipa în care sângele lui îi atinse limba, ea gemu de fericire. Se mai hrănise de la aristocraţi înainte, dar niciodată de la un bărbat din clasa războinicilor şi, cu siguranţă, niciodată de la un membru al Frăţiei. Gustul lui era un răget delicios în gura ei, o invazie, o explozie epică, ţipătoare. Apoi înghiţi. Torentul puterii lui o străbătu, un incendiu de pădure în măduva oaselor ei, o explozie care îi pompă în inimă într-o goană glorioasă de putere.

Tremură atât de tare, încât aproape că pierdu contactul cu încheietura lui şi trebui să se agaţe de antebraţul lui pentru a se stabiliza. Bău mult, lacom, înfometată nu doar de putere, ci şi de el, de acest bărbat.

Pentru ea, el era. Alesul.

Capitolul 18

Zsadist se luptă să rămână nemişcat în timp ce Bella se hrănea. Nu voia să o deranjeze, dar cu fiecare tragere din venă era tot mai aproape de a o pierde. Stăpâna era singura care se hrănise vreodată din el, iar amintirile acelor siluiri erau la fel de ascuţite precum colţii îngropaţi acum în

încheietura mâinii lui. Frica veni la el, dură şi vie, nu mai era o umbră a trecutului, acum era o panică foarte prezentă.

Sfinte Sisoe… Era complet ameţit. Era pe punctul de a leşina ca un fătălău.

Într-o încercare disperată de a reveni la realitate, se concentră asupra părului întunecat al Bellei. Era o şuviţă aproape de mâna lui liberă, care strălucea în lumina de sus a duşului, atât de frumoasă, atât de groasă, atât de diferită de blondul Stăpânei.

Dumnezeule, părul Bellei părea foarte moale. Dacă ar fi avut curaj, şi-ar fi îngropat mâna – nu, toată faţa – în acele bucle de mahon. Putea face faţă? Să fie atât de aproape de o femeie? Ori s-ar fi înecat când şi mai multă frică l-ar fi lovit?

Dacă ar fi fost Bella, se gândea că ar fi putut s-o facă.

Da. Chiar i-ar fi plăcut ca faţa lui să fie acolo, în părul ei. Putea să caute prin el şi să găsească drumul spre gâtul ei, apoi ar fi apăsat un sărut pe gâtul ei. Doar foarte încet. Da. Şi apoi s-ar fi mişcat ca să-şi atingă buzele de obrazul ei. Poate că ea l-ar fi lăsat să facă asta. Nu s-ar fi apropiat de gura ei. Nu-şi putea imagina că ea ar fi

vrut să fie atât de aproape de cicatricea lui şi oricum buza lui superioară era distrusă. În plus, el nu ştia cum să sărute. Stăpâna şi slugile ei ştiau destul de bine să se ţină departe de colţii lui. Iar după aceea nu mai voise niciodată să se lege atât de tare de o femeie.

Bella se opri şi îşi înclină capul, ochii ei albaştri de safir mutându-se spre ai lui, verificând dacă era bine.

Îngrijorarea îi răni mândria. Dumnezeule, să creadă că era atât de slab încât nu se putea descurca să hrănească o femeie.

Şi ce crunt era să înţeleagă că ea ştia asta în timp ce bea din vena lui. Chiar mai rău, cu câteva clipe în urmă, pe chipul ei se citise expresia aceea de groază care însemna că îşi dăduse seama pentru ce mai fusese folosit ca sclav, în afară de sângele lui.

El nu-i suporta compasiunea, nu voia acele priviri

îngrijorate, nu era interesat să fie alintat şi mângâiat. Deschise gura, gata s-o înghită, dar cumva furia se pierdu în călătoria dintre gură şi gât.

— E în regulă, spuse el cu asprime. Sunt tare ca piatra. Stai nemişcată!

Uşurarea din ochii ei fu altă palmă. În timp ce ea începu să bea din nou, el se gândi: „Urăsc asta”.

Ei bine, o parte din asta ura. De fapt, ura rahatul din capul lui. Dar, pe măsură ce trăgea uşor de încheietura mâinii, îţi dădu seama că îi plăcea.

Cel puţin până când se gândi la ce înghiţea ea. Sânge murdar, sânge ruginit, sânge corodat, infectat, urât. La naiba, nu putea să înţeleagă de ce îl refuzase pe Phury. Bărbatul era perfect pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi totuşi, iat-o aici, pe o gresie rece şi dură, muşcând dintr-o bandă de sclavi. De ce…

Zsadist închise ochii. Fără îndoială, după toate prin câte trecuse, ea se gândea că nu merita decât pe cineva care era contaminat. Probabil că acel *lesser* smulsese respectul de sine din ea.

Dumnezeu îi era martor, avea să-i stoarcă ticălosului ăluia ultima suflare între palme.

Cu un oftat, Bella îi eliberă încheietura şi se lăsă pe spate pe peretele duşului, cu pleoapele coborâte, cu trupul moale.

Mătasea de pe halat era umedă şi se agăţa de picioarele ei, conturându-i coapsele, şoldurile, joncţiunea din mijlocul lor.

Când în pantalonii lui ceva se îngroşa în grabă, vru să taie chestia aia.

Ochii ei se ridicară spre ai lui. Se aştepta cumva ca ea să facă o criză sau ceva de genul ăsta şi încercă să nu se gândească la toată urâţenia pe care o înghiţise.

— Eşti bine? întrebă el.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce răguşită. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat…

— Mda, nu e nevoie să spui asta.

Dumnezeule, îşi dorea să o fi protejat de el însuşi!

Însăşi esenţa Stăpânei pompa prin el, ecourile cruzimii acelei femei prinse în circuitul nesfârşit al arterelor şi venelor sale, care se învârteau în jurul corpului său.

Iar Bella tocmai luase o parte din acea otravă în stomacul ei.

Ar fi trebuit să lupte mai mult împotriva acestui lucru.

— O să te duc în braţe până la pat, spuse el.

Când ea nu obiectă, o luă în braţe, o scoase de la duş şi se opri lângă chiuvetă pentru a-i lua un prosop.

— Oglinda, murmură ea. Ai acoperit oglinda. De ce?

El nu îi răspunse în timp ce se îndrepta spre dormitor, nu putea suporta să vorbească despre lucrurile oribile pe care le îndura.

— Ţi se pare că arăt atât de rău? îi şopti ea în umăr.

Când ajunse la pat, o aşeză în picioare.

— Halatul este ud. Ar trebui să îl dai jos. Foloseşte asta ca să te usuci, dacă vrei.

Ea luă prosopul şi începu să slăbească cordonul din talie. Se întoarse repede, ascultând un foşnet de pânză, nişte fâlfâituri, apoi mişcarea aşternuturilor.

În timp ce ea se aşeza, miezul lui foarte josnic şi străvechi ceru să se întindă cu ea acum. Şi nu în sensul de a o îmbrăţişa. Voia să fie în interiorul ei, să se mişte… să se elibereze. Cumva, părea că asta era ceea ce trebuia să facă, să îi ofere nu doar sângele din venele lui, ci şi finalizarea actului sexual.

Ceea ce era total aiurea.

Îşi trecu o mână prin păr, întrebându-se de unde naiba îi venise ideea asta proastă. Frate, trebuia să plece de lângă ea!

Ei bine, asta urma să se întâmple în curând, nu-i aşa? Ea pleca în seara asta. Pleca să se ducă acasă.

Instinctele lui o luară razna, făcându-l să vrea să lupte pentru a o face să rămână în patul lui. Dar la dracu’ cu acel miez stupid şi primitiv din el! Trebuia să se ducă să-şi facă treaba. Trebuia să se ducă şi să-l găsească pe acel individ şi să-l măcelărească pe nenorocit pentru ea. Asta era ceea ce trebuia să facă.

Z se îndreptă spre dulap, îşi trase o cămaşă şi se înarmă. În timp ce-şi luă teaca de prins la piept, se gândea să-i ceară o descriere a vânătorului care o luase. Doar că nu voia să o traumatizeze. Nu, avea să-l pună pe Tohr să o întrebe, pentru că fratele lui se descurca bine cu astfel de lucruri. Când avea să se întoarcă la familia ei în seara aceea, urma să îl pună pe Tohr să discute cu ea.

— Plec, spuse Z, în timp ce-şi prindea tocul pentru pumnal peste coaste. Vrei să-l pun pe Fritz să-ţi aducă mâncare înainte să pleci?

Când nu primi niciun răspuns, se uită în jurul pragului uşii. Ea era pe o parte, privindu-l.

Un alt instinct apăsător îl învălui.

Voia să o vadă mâncând. După sex, după ce se eliberase în ea, voia să o vadă mâncând mâncarea pe care i-o adusese şi voia ca ea să ia lucrurile din mâna lui. La dracu', voia să iasă şi să omoare ceva pentru ea, să aducă înapoi carnea, să o gătească el însuşi şi să o hrănească până când era sătulă. Apoi voia să se întindă lângă ea cu un pumnal în mână, protejând-o în timp ce dormea.

Se ascunse înapoi în dulap. Frate, înnebunea! Înnebunea de-a dreptul.

— Îl pun să-ţi aducă ceva, spuse el.

Verifică lamele celor două pumnale negre, testându-le pe interiorul antebraţului, tăindu-şi pielea. În timp ce durerea îl furnica în creier, se holbă la urmele de înţepături pe care Bella i le lăsase pe încheietură.

Căutând să se concentreze, îşi puse tocurile de armă în jurul şoldurilor şi verifică apoi cele două SIG Sauers gemene. Ambele de 9 milimetri aveau încărcături complete de gloanţe, iar la curea mai erau două încărcătoare goale. Îşi strecură un cuţit de aruncat într-o cataramă de la baza spatelui şi se asigură că avea la el câteva stele ninja. Urmau bocancii. Paltonul uşor pentru a acoperi arsenalul portabil era ultimul.

Când ieşi, Bella încă se uita la el din pat. Ochii ei erau atât de albaştri. Albaştri ca nişte safire. Albaştri ca noaptea. Albaştri ca…

— Zsadist?

Se luptă cu dorinţa de a se plesni.

— Da?

— Ţi se pare că sunt urâtă? În timp ce el se retrăgea, ea îşi puse mâinile pe faţă. Nu contează.

În timp ce ea se ascundea de el, Zsadist se gândea la primul moment în care o văzuse, când îl surprinsese în sala de sport cu atâtea săptămâni în urmă. Îl uimise atunci, îl încremenise şi încă avea acel efect asupra creierului lui. Era ca şi cum el avea un întrerupător pentru care numai ea avea telecomanda.

El îşi drese vocea.

— Eşti aşa cum ai fost întotdeauna pentru mine. Se întoarse, dar auzi un plânset. Apoi altul. Şi încă unul. Se uită peste umăr. Bella… Sfinte Sisoe…

— Îmi pare rău, spuse ea în palme. Îmi… îmi pare rău! Pleacă! Sunt b-bine. Îmi pare rău, sunt bine.

În timp ce se duse şi se aşeză pe marginea patului, îşi dori să aibă darul cuvintelor.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău.

— Ţi-am invadat camera, patul. Te-am forţat să dormi lângă mine. Te-am obligat să-mi dai vena ta. Îmi pare atât de... rău. Inspiră adânc şi se adună, dar chiar şi aşa disperarea ei persista, purtând mirosul pământesc al picăturilor de ploaie pe un trotuar fierbinte. Ştiu că ar trebui să plec de aici, ştiu că nu mă vrei aici, dar am nevoie. Nu pot să mă duc la ferma mea. *Lesserul* m-a luat de acolo, aşa că nu pot suporta ideea de a mă întoarce. Şi nu vreau să fiu cu familia mea. Ei nu vor înţelege ce se întâmplă cu mine acum şi nu am energia necesară pentru a le explica. Am nevoie de timp, am nevoie de o modalitate de a scăpa de amintiri, dar nu pot fi singură. Chiar dacă nu vreau să văd pe nimeni în afară de…

În timp ce ea se stingea, el spuse:

— Rămâi aici cât vrei.

Ea începu să plângă din nou. La dracu’! Spusese ceva greşit.

— Bella... eu... Ce ar fi trebuit să facă? „Întinde mâna

spre ea, dobitocule! Ia-o de mână, rahatule!” Nu putu s-o facă. Vrei să mă mut? Să-ţi dau puţin spaţiu?

Mai multe plânsete, undeva la mijlocul cărora ea mormăi:

— Am nevoie de tine.

Dumnezeule, dacă auzise bine, îi era milă de ea!

— Bella, nu mai plânge! Nu mai plânge şi uită-te la mine! În cele din urmă, ea respiră adânc şi îşi şterse faţa, iar când fu sigur că îi captase atenţia, spuse: Nu-ţi face griji pentru nimic. Rămâi aici cât doreşti. Ne-am înţeles?

Ea se holba la el.

— Încuviinţează din cap pentru mine, ca să ştiu că ai auzit. Când ea o făcu, el se ridică în picioare. Şi eu sunt ultimul lucru de care ai nevoie. Aşa că renunţă la prostiile astea chiar acum!

— Dar eu…

Se îndreptă spre uşă.

— Mă voi întoarce înainte de răsărit. Fritz ştie cum să mă găsească. Adică pe noi toţi.

După ce o părăsi, Z merse pe coridorul cu statui, agăţă o armă şi trecu în fugă pe lângă biroul lui Wrath şi pe lângă scara mare. Trei uşi mai jos, bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou.

Se îndreptă spre parter şi găsi ceea ce căuta în bucătărie.

Mary, femeia lui Rhage, curăţa cartofi. O mulţime de cartofi. O armată de cartofi. Ochii ei cenuşii se ridicară şi cuţitul de curăţat se opri. Se uită în jur, ca şi cum şi-ar fi închipuit că el căuta pe altcineva. Sau poate că doar spera că nu era singură cu el.

— Poţi să amâni asta o vreme? spuse Z, dând din cap spre grămadă.

— Hm, sigur. Rhage poate oricând să mănânce altceva. În plus, Fritz are o criză de nervi pentru că aveam de gând să gătesc. De ce… ah, de ce ai nevoie?

— Nu eu. Bella. I-ar prinde bine un prieten acum.

Mary lăsă cuţitul şi cartoful pe jumătate descojit.

— Sunt atât de nerăbdătoare să o văd.

— E în camera mea.

Z se întoarse, gândindu-se deja pe ce străduţe să meargă în centru.

— Zsadist?

Se opri cu mâna pe uşa majordomului.

— Ce?

— Ai foarte mare grijă de ea.

Se gândi la sângele pe care o lăsase să îl înghită. Şi la nevoia pe care o simţea de a avea orgasm în corpul ei.

— Nu chiar, spuse el peste umăr.

*

„Uneori trebuie să o iei de la început”, se gândi O în timp ce alerga prin pădure.

La aproximativ 300 de metri de locul unde parcase camioneta, copacii făceau loc unei pajişti plate. Se opri în timp ce încă era ascuns printre pini.

De cealaltă parte a păturii albe de zăpadă se afla ferma în care îşi găsise prima dată soţia, iar în lumina stinsă a zilei, casa ei era ca Muzeul Norman Rockwell, o carte poştală Hallmark, perfectă pentru Vestul Mijlociu. Singurul lucru care lipsea era fumul ce ieşea din coşul din cărămidă roşie.

Îşi scoase binoclul şi scană zona, apoi se concentră asupra casei. Toate urmele de anvelope de pe alee şi cele de paşi până la uşă îl făcură să se îngrijoreze că locuinţa îşi schimbase proprietarul şi că veniseră cei de la mutări. Dar înăuntru încă era mobilă, pe care o recunoscuse de când fusese acolo cu ea.

Scăpă binoclul, lăsându-l să îi atârne de gât, şi se ghemui. Avea să o aştepte aici. Dacă era în viaţă, fie urma să se ducă la ea acasă, fie cel care avea grijă de ea avea să vină după unele dintre lucrurile ei. Dacă ar fi fost moartă, cineva ar fi început să îi mute lucrurile.

Cel puţin spera că aşa ceva nu avea să se întâmple. Nu avea nimic altceva pe care să se bazeze, nu ştia cum o chema sau unde se află familia ei. Nu putea ghici unde

putea fi. Singura lui opţiune era să iasă şi să întrebe civilii despre ea. Cum nici o altă femeie nu mai fusese răpită în ultima vreme, cu siguranţă ea ar fi fost un subiect de conversaţie în cadrul rasei sale. Problema era că această cale putea dura săptămâni, luni. Iar informaţiile obţinute prin tehnici de persuasiune nu erau întotdeauna solide.

Nu, să-i supravegheze casa era mai probabil să-i aducă rezultate. Ar fi stat şi ar fi aşteptat până când cineva i-ar fi dat o informaţie şi l-ar fi condus înapoi la ea. Poate că treaba lui devenea şi mai uşoară, iar fratele acela plin de cicatrici avea să fie cel care urma să apară.

Ar fi fost aproape perfect.

Domnul O se lăsă pe călcâie, ignorând vântul rece. Dumnezeule, spera ca ea să fie în viaţă!

Capitolul 19

John îşi ţinu capul plecat şi încercă să-şi revină.

Vestiarul era plin de aburi, de voci şi de pocnetul prosoapelor ude pe fundurile goale. Stagiarii îşi lăsaseră costumele de arte marţiale transpirate şi făceau duş înainte de a lua o pauză de masă şi de a trece apoi la partea de curs a sesiunii.

Toate erau gesturi obişnuite ale băieţilor, cu excepţia lui John, care nu voia să se dezbrace. Chiar dacă toţi erau de mărimea lui, acest lucru era exact ca în coşmarurile din liceu care îl făcuseră să părăsească sistemul la vârsta de 16 ani. Şi acum era prea epuizat ca să mai facă faţă scenei.

Se gândea că probabil era deja aproape miezul nopţii, dar se simţea de parcă ar fi fost 4.00 dimineaţa… poimâine. Antrenamentele fuseseră epuizante pentru el. Niciunul dintre ceilalţi băieţi nu era puternic, dar toţi puteau ţine pasul cu poziţiile pe care Phury şi apoi Tohr le introduceau. La dracu’, unora le venea chiar natural! John era un dezastru. Picioarele îi erau lente, mâinile erau mereu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi nu avea nicio

coordonare fizică. La naiba, oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea găsi echilibrul! Corpul lui era ca un sac cu apă care se mişca şi se zvârcolea; dacă se mişca într-o direcţie, totul se răsfrângea asupra lui.

— Ar fi bine să te grăbeşti, spuse Blaylock. Mai avem doar opt minute.

John privi cu atenţie uşa duşului. Jeturile erau încă pornite, dar nu era nimeni înăuntru, din câte putea vedea. Se dezbrăcă de costum şi de suspensor şi intră repede la…

Rahat! Lash era în colţ. De parcă l-ar fi aşteptat.

— Hei, uriaşule! spuse tipul. Chiar ne-ai arătat un lucru sau două afară. Lash încetă să mai vorbească şi se holbă la pieptul lui John. Lingău mic ce eşti, răbufni el. Şi apoi ieşi furios de la duş.

John se uită în jos la semnul circular de deasupra pectoralului stâng, cel cu care se născuse, cel pe care Tohr îi spusese că membrii Frăţiei îl primiseră la iniţiere.

Grozav. Acum putea adăuga acel semn din naştere la lista tot mai mare de lucruri despre care nu voia să audă de la colegii lui.

Când ieşi de la duş cu un prosop în jurul taliei, toţi băieţii, chiar şi Blaylock, stăteau împreună. În timp ce îl priveau ca pe o unitate solidă şi tăcută, el se întrebă dacă vampirii aveau instincte de haită, ca lupii sau câinii.

În timp ce ei continuau să se holbeze, el se gândi: „Hm, da. O confirmare mai bună nu se putea”.

John lăsă capul jos şi se îndreptă spre dulapul său, disperat ca ziua aceea să se termine.

*

În jurul orei 3.00 dimineaţa, Phury merse repede pe Tenth Street până la ZeroSum. Butch aştepta în faţa intrării de sticlă şi crom a clubului, lenevind dezinvolt în ciuda frigului. În haina lui de caşmir lungă şi cu pălăria Red Sox trasă jos, arăta bine. Anonim, dar bine.

— Ce se întâmplă? întrebă Butch în timp ce bătură palma.

— Noaptea a fost de rahat în privinţa *lesserilor.* Nimeni nu a găsit nimic. Hei, omule, mulţumesc pentru companie, am nevoie de ea.

— Nicio problemă.

Butch îşi trase şi mai mult şapca Sox în jos. La fel ca Fraţii, el stătea în umbră. În calitate de detectiv de la Omucideri, ajutase la trimiterea la închisoare a câtorva oameni care se ocupau cu traficul de droguri, aşa că era mai bine pentru el să nu fie prea vizibil.

În interiorul clubului, muzica tehno era enervantă. La fel luminile intermitente şi toţi oamenii. Dar Phury avea motivele lui de a veni, iar Butch era politicos. Într-un fel.

— Locul ăsta este prea al naibii de preţios, spuse poliţistul, privind cu atenţie un tip îmbrăcat într-un costum de agrement roz aprins, cu machiaj asortat. Prefer oricând ţărani şi bere de casă în locul rahatului ăstuia de cultură X.

Când ajunseră la secţiunea VIP, frânghia de satin fu coborâtă imediat pentru ca ei să poată trece.

Phury îi făcu semn din cap bodyguardului, apoi se uită la Butch.

— Nu va dura mult.

— Ştii unde să mă găseşti.

În timp ce poliţistul se îndrepta spre masa lor, Phury se îndreptă spre partea din spate a zonei selecte, oprindu-se în faţa celor doi mauri care păzeau uşa privată a Reverendului.

— Îi voi spune că eşti aici, zise cel din stânga.

O fracţiune de secundă mai târziu, Phury fu lăsat să intre. Biroul era ca o peşteră, slab luminat, cu un tavan jos, iar vampirul din spatele biroului domina spaţiul, mai ales când se ridică în picioare.

Reverendul era un bărbat de 1,85 metri, iar creasta joasă i se potrivea la fel de bine ca hainele sale italieneşti de lux. Faţa lui era nemiloasă şi inteligentă, ceea ce îl plasa pe bună dreptate în afacerea periculoasă în care se afla. Ochii lui însă… Ochii lui nu se potriveau. Erau curios de frumoşi, de culoarea ametistului, de un violet profund care strălucea.

— Te-ai întors atât de repede? spuse masculul cu o voce joasă, gravă, mai dură decât de obicei.

„Ia produsul, apoi cară-te”, se gândi Phury.

Îşi scoase sulul şi desprinse trei bancnote mari. Împrăştie bancnotele de 1000 de dolari în evantai deasupra biroului cromat.

— De două ori mai mult decât de obicei. Şi o vreau în patru bucăţi.

Reverendul zâmbi cu răceală şi îşi roti capul spre stânga.

— Rally, adu-i bărbatului ce-i trebuie! Şi completează acele O-Z-uri!

Un subaltern ieşi din întuneric şi se strecură printr-o uşă laterală din colţul îndepărtat al camerei.

Când rămaseră singuri, Reverendul veni încet în jurul biroului, mişcându-se de parcă ar fi avut petrol în vene, numai putere sinuoasă. În timp ce se învârtea, se apropie suficient de mult pentru ca Phury să-şi strecoare mâna în haină şi să găsească unul dintre pistoale.

— Eşti sigur că nu te putem tenta cu ceva mai tare? întrebă Reverendul. Fumul ăla roşu este pentru cei cu doze mici.

— Dacă aş fi vrut altceva, aş fi cerut.

Vampirul se opri lângă el. Atât de aproape! Phury se încruntă.

— E vreo problemă?

— Ai un păr frumos, ştii asta? E ca al unei femei. Toate acele culori diferite. Vocea Reverendului era ciudat de hipnotică, iar ochii lui purpurii pur şi simplu vicleni. Apropo de femei, am auzit că nu profiţi de ceea ce îţi oferă doamnele mele de aici. E adevărat?

— De ce îţi pasă?

— Vreau doar să mă asigur că nevoile tale sunt satisfăcute. Satisfacţia clienţilor este afurisit de importantă. Bărbatul se apropie şi mai mult şi făcu semn din cap spre braţul lui Phury, cel care dispăruse în haină. Mâna ta e pe un pat de armă acum, nu-i aşa? Ţi-e frică de mine?

— Vreau doar să mă asigur că pot avea grijă de tine.

— Oh, serios?

— Da. În caz că ai nevoie de puţină resuscitare cu un Glock la gură.

Reverendul rânji, cu colţii strălucind.

— Ştii, am auzit un zvon... despre un membru al Frăţiei care este celibatar. Da, ca să vezi, un războinic care se abţine. Şi am mai auzit câteva lucruri despre acest bărbat. Are doar un picior. Are un geamăn sociopat cu cicatrice. Nu cumva ştii cumva de un astfel de frate?

Phury clătină din cap.

— Nu.

— Pfui! Ciudat, te-am văzut umblând cu un tip care arată ca şi cum ar purta o mască de Halloween. De fapt, te-am văzut cu câţiva bărbaţi solizi care se cam potrivesc unor descrieri pe care le-am auzit. Nu crezi că…

— Fă-mi o favoare şi adu-mi frunzele! Te aştept afară.

Phury se întoarse. Era într-o dispoziţie proastă – frustrat că nu găsise o luptă, sângerând pe dinăuntru pentru că fusese respins de Bella. Acum nu era momentul pentru conflicte. Era la capătul răbdării.

— Eşti celibatar pentru că îţi plac bărbaţii?

Phury se uită peste umăr.

— Ce-i cu tine în seara asta? Eşti mereu şiret, dar acum eşti şi un adevărat nemernic.

— Ştii, poate că ai nevoie să ţi-o tragi. Nu fac trafic cu masculi, dar sunt sigur că ţi-am putea găsi unul care să te mulţumească.

Pentru a doua oară în 24 de ore, Phury răbufni. Năvăli prin birou, îl luă pe Reverend de reverele lui Gucci şi îl ţintui la perete.

Phury se sprijini de pieptul tipului.

— De ce cauţi ceartă?

— Ai de gând să mă săruţi înainte de sex? murmură Reverendul, încă jucându-se. Adică măcar atât poţi face, având în vedere că ne cunoaştem doar profesional. Sau nu-ţi plac preludiile?

— Du-te dracului!

— Asta da replică originală. M-aş fi aşteptat la ceva

mai interesant din partea ta.

— Bine. Ce zici de asta?

Phury lovi gura bărbatului, sărutul fiind un pumn în faţă, ceva departe de a fi sexual. Şi o făcu doar pentru a şterge expresia de pe faţa ticălosului. Şi funcţionă. Reverendul încremeni şi mârâi, iar Phury ştiu că tipul blufase. Dar, ca să se asigure că lecţia fusese învăţată, îi tăie buza inferioară cu un colţ.

În clipa în care sângele îi atinse limba, Phury se trase înapoi, cu gura deschisă. Prin şocul său, răsuflă:

— Ei bine, ce să vezi, mâncător de păcate.

La auzul cuvântului, Reverendul renunţă la prosteli şi deveni al dracului de serios. În tăcerea care se aşternuse, părea că se gândea la negaţii plauzibile.

Phury clătină din cap.

— Nici măcar să nu încerci. Pot să simt gustul.

Ochii de ametist se făcură mici.

— Termenul corect este *symphath.*

Mâinile lui Phury se strânseră pe bărbat din reflex. Sfinte Sisoe, un *symphath!* Aici, în Caldwell şi trăind printre ei. Încercând să treacă drept un simplu civil.

La naiba, asta era o informaţie crucială! Ultimul lucru de care avea nevoie Wrath era alt război civil în rasă.

— Ar trebui să subliniez ceva, spuse Reverendul cu blândeţe. Dacă mă predai, îţi vei pierde furnizorul. Gândeşte-te la asta! De unde vei face rost de ceea ce ai nevoie dacă eu nu mai sunt în peisaj?

Phury se uită fix în acei ochi purpurii, încă analizând implicaţiile. Avea de gând să le spună fraţilor imediat ce ajungea acasă şi avea de gând să-l urmărească îndeaproape pe Reverend. Cât despre a-l denunţa pe tip… Discriminarea cu care se confruntaseră de-a lungul istoriei i se păruse întotdeauna nedreaptă – cu condiţia să nu înceapă să facă probleme, iar Reverendul conducea clubul de cel puţin cinci ani fără probleme legate de comportamentul *symphathilor.*

— O să facem o mică înţelegere, spuse Phury, privindu-l adânc în ochii aceia violeţi. Eu păstrez tăcerea,

iar tu rămâi în umbră. De asemenea, nu mai încerci să te pui cu mine. Nu am de gând să mă dau pe spate pentru ca tu să-mi sugi emoţiile, ceea ce făceai chiar acum, nu-i aşa? Voiai să mă enervezi pentru că erai înfometat de acest sentiment.

Gura Reverendului se deschise exact în momentul în care uşa biroului se deschise larg. O femeie vampir dădu buzna înăuntru, doar ca să se oprească încremenită când văzu ceea ce era fără îndoială o privelişte pe cinste: două trupuri masculine apropiate, buza Reverendului sângerând şi sânge pe gura lui Phury.

— Pleacă dracului de aici! răbufni Reverendul.

Femeia se dădu înapoi atât de repede, încât se împiedică şi îşi lovi cotul în tocul uşii.

— Deci avem o înţelegere? spuse Phury după ce ea plecă.

— Dacă recunoşti că eşti unul dintre fraţi.

— Nu sunt.

Ochii Reverendului scânteiară.

— Doar ca să ştii, nu te cred.

Phury avu brusc impresia că nu era întâmplător că treaba cu Frăţia apăruse în seara aceea. Se aplecă spre bărbat. Cu asprime.

— Mă întreb cum te-ai descurca dacă identitatea ta ar ieşi la iveală?

— Noi – Reverendul trase aer în piept – avem o înţelegere.

*

Butch îşi ridică privirea când femeia pe care o trimisese să-l verifice pe Phury se întoarse. De obicei, cumpărăturile se terminau repede, dar trecuseră 20 de minute bune.

— Băiatul meu e încă acolo? întrebă Butch, observând absent că ea îşi freca cotul ca şi cum ar fi durut-o.

— Oh, e acolo, da.

În timp ce ea îi aruncă un zâmbet apăsat, el îşi dădu

seama brusc că era vampir. Acel mic rânjet era o mişcare pe care o făceau cu toţii când se aflau printre oameni.

Şi era destul de atrăgătoare, presupuse el, cu părul lung şi blond şi îmbrăcată în piele neagră de la sâni la şolduri. În timp ce ea se strecura în separeul de lângă el, Butch îi simţi mirosul şi se gândi cu nesaţ la sex pentru prima dată în… ei bine, de când o cunoscuse pe Marissa în vară.

Sorbi lung, terminând scotch-ul din pahar. Apoi aruncă o privire la sânii femeii. Da, se gândea la sex, dar mai mult ca un reflex fizic decât orice altceva. Interesul nu era deloc ca în cazul Marissei. Atunci nevoia fusese. Mistuitoare. Reverenţioasă. Importantă.

Femeia de lângă el îi aruncă o privire de parcă ar fi ştiut direcţia gândurilor lui.

— Prietenul tău s-ar putea să rămână acolo o vreme.

— Da?

— Tocmai începeau să se apuce de treabă.

— Livrarea?

— Sexul.

Capul lui Butch se ridică şi se uită în ochii ei.

— Poftim?

— Oh, hopa. Ea se încruntă. Voi doi sunteţi împreună sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu suntem împreună, răbufni el. Despre ce naiba vorbeşti?

— Da, nu prea credeam că eşti aşa. Te îmbraci bine, dar nu emani genul ăsta de vibraţii.

— Şi nici prietenului meu nu-i plac bărbaţii.

— Eşti sigur de asta?

Se gândi la celibat şi începu să se întrebe.

În fine. Avea nevoie de încă o băutură; nu avea nevoie să se bage în treburile lui Phury. Ridicându-şi braţul, făcu semn unei chelneriţe, care se grăbi să vină.

— Încă un scotch dublu, spuse el. Ca să fie politicos, se întoarse către femeia de lângă el. Vrei ceva?

Mâna ei ateriză pe coapsa lui.

— De fapt, da. Dar ea nu poate să mi-l dea.

Când chelneriţa plecă, Butch se lăsă pe spate, întinzându-şi ambele braţe, deschizându-se. Femeia acceptă invitaţia, aplecându-se spre el, mutând acea mână spre sud. Corpul lui se agită, primul semn de viaţă după luni întregi, şi avu un gând trecător că şi-ar fi putut-o scoate pe Marissa din cap dacă ar fi făcut sex.

În timp ce femeia îl mângâia prin pantaloni, el o privea cu un interes clinic. Ştia încotro se îndrepta asta. Avea să sfârşească prin a i-o face într-una din băile private de acolo. Ar fi durat poate zece minute, dacă nu chiar mai puţin. I-ar fi tras-o, şi-ar fi făcut treaba, apoi ar fi bătut din picioare ca să se îndepărteze de ea.

Dumnezeule, făcuse asta de sute de ori de-a lungul vieţii sale! Şi era doar o masturbare deghizată în sex. Nu era mare lucru.

Se gândi la Marissa… şi simţi cum îl usturau canalele lacrimale.

Femeia de lângă el se mişcă astfel încât sânii ei să se afle pe braţul lui.

— Hai să mergem în spate, tati!

El îşi puse mâna peste mâna ei, între picioare, iar ea făcu un fel de zgomot de toarcere în urechea lui. Cel puţin până când el îi îndepărtă palma.

— Îmi pare rău. Nu pot.

Femeia se îndepărtă şi se uită la el ca şi cum probabil se juca cu ea. Butch se holba la ea.

Nu era pregătit să spună că nu avea de gând să mai facă sex niciodată. Şi cu siguranţă nu înţelegea de ce Marissa îi intrase atât de mult pe sub piele. Tot ce ştia era că vechiul lui tipar de a se culca cu femei la întâmplare nu-i mai plăcea. În seara asta.

Brusc, vocea lui Phury se auzi prin zgomotul ambiental al clubului.

— Hei, poliţistule, vrei să rămâi sau să pleci?

Butch ridică privirea. Făcu o uşoară pauză în timp ce specula în legătură cu prietenul său.

Ochii galbeni ai fratelui se mijiră.

— Ce faci, poliţistule?

— Sunt gata de plecare, spuse Butch, aplanând momentul stânjenitor.

În timp ce se ridica, Phury îi aruncă blondei o privire dură. Un fel de „ţine-ţi gura”!

„Uau!”, se gândi Butch în timp ce se îndreptau spre uşă.

Deci Phury chiar era homosexual.

Capitolul 20

Pe Bella o trezi câteva ore mai târziu un zgomot delicat, ca de zgârietură. Aruncă o privire spre o fereastră şi văzu cum oblonul de oţel al acesteia era tras. Zorii trebuiau să fie aproape.

Neliniştea o furnică în piept şi se uită la uşă. Îşi dorea ca Zsadist să intre pe ea, voia să îl pipăie şi să se asigure că era întreg. Chiar dacă părea să fi revenit la normal când plecase, ea îl supusese la multe.

Se rostogoli pe spate şi se gândi la apariţia lui Mary. De unde ştia Zsadist că avea nevoie de o prietenă? Şi, Dumnezeule, faptul că se dusese la Mary şi…

Uşa dormitorului se deschise larg fără niciun avertisment.

Bella se aşeză în grabă, trăgând pătura la gât. Dar apoi umbra lui Zsadist fu o uşurare uluitoare.

— Sunt doar eu, spuse el aspru. Când intră, căra o tavă şi avea ceva pe umăr. O geantă de voiaj. Te deranjează dacă aprind lumina?

— Bună... Mă bucur că eşti acasă în siguranţă. Nu, deloc.

El aprinse mai multe lumânări, iar ea clipi în strălucirea bruscă.

— Ţi-am adus câteva lucruri de la tine de acasă. Puse tava cu mâncare pe noptieră şi deschise geanta. Ţi-am luat haine şi o geacă. Sticla de şampon care era la duşul tău. O perie. Pantofi. Şosete pentru a-ţi ţine picioarele calde. Şi

jurnalul, de asemenea – nu-ţi face griji, nu l-am citit.

— Aş fi surprinsă dacă l-ai fi citit. Eşti de încredere.

— Nu, sunt analfabet.

Ochii ei se aprinseră.

— Oricum – vocea îi era dură ca maxilarul –, m-am gândit că ai vrea câteva dintre lucrurile tale.

În timp ce aşeză geanta lângă ea pe pat, ea doar se uită fix la el până când, copleşită, întinse mâna pentru a i-o atinge pe a lui. Când el se dădu înapoi, ea se înroşi şi se uită la ce îi adusese.

Dumnezeule, era emoţionată că îşi vedea lucrurile! Mai ales jurnalul.

Doar că se dovedi a fi reconfortant să scoată puloverul ei roşu preferat, să îl ducă la nas şi să simtă mirosul parfumului pe care îl purta mereu. Şi, da, peria, peria ei, cea care îi plăcea, cu capătul lat, pătrat şi cu peri de metal. Îşi luă şamponul, desfăcu capacul şi inhală. Ah, Biolage! Nici nu se compara cu mirosul a ceea ce o pusese să folosească *lesserul.*

— Mulţumesc. Vocea îi tremura în timp ce-şi scotea jurnalul. Mulţumesc foarte mult! Mângâie coperta de piele a jurnalului ei. Nu voia să-l deschidă. Nu acum. Dar în curând… Se uită în sus la Zsadist. Vrei… vrei să mă duci înapoi la casa mea?

— Da. Pot să fac asta.

— Mi-e frică să mă duc acolo, dar probabil ar trebui.

— Spune-mi doar când.

Făcându-şi curaj, brusc interesată să bifeze una dintre marile premiere, spuse:

— La lăsarea serii. Vreau să merg atunci.

— Bine, o vom face. El arătă spre tavă. Acum mănâncă!

Ignorând mâncarea, ea îl privi intrând în garderobă şi dezarmându-se. Era atent cu armele lui, le verifica temeinic, iar ea se întreba unde fusese, ce făcuse. Deşi mâinile îi erau curate, avea sânge negru pe antebraţe.

Ucisese în seara asta.

Presupunea că trebuia să simtă un fel de triumf

pentru că un *lesser* fusese doborât. Dar în timp ce Zsadist se îndrepta spre baie cu un trening pe braţ, ea era mai interesată de bunăstarea lui.

De asemenea, de corpul lui. Se mişca precum un animal în cel mai bun sens al cuvântului, numai putere latentă şi paşi alunecoşi. Sexul pe care îl stârnise în ea chiar prima dată când îl văzuse o zgudui din nou. Îl dorea.

Când uşa de la baie se închise şi duşul începu să curgă, ea îşi frecă ochii şi decise că îşi pierduse minţile. Bărbatul se îndepărtase la ameninţarea mâinii ei pe braţul lui. Chiar credea că el ar fi vrut să se culce cu ea?

Dezgustată de ea însăşi, se uită la mâncare. Era un fel de pui cu ierburi, cu cartofi prăjiţi şi dovleac. Erau un pahar de apă şi un pahar de vin alb, precum şi două mere Granny Smith de un verde strălucitor şi o bucată de tort de morcovi. Luă o furculiţă şi o înfipse în pui. Voia să mănânce ce era în farfurie doar pentru că el fusese suficient de grijuliu să îi aducă.

Când Zsadist ieşi din baie doar cu pantalonii de trening din nailon pe el, încremeni şi nu se putu opri din privit. Inelele sfârcurilor lui surprinseră lumina lumânărilor, la fel muşchii tari ai abdomenului şi ai braţelor. Pe lângă semnul în formă de stea al Frăţiei, pieptul lui gol avea o zgârietură proaspătă şi lividă şi o vânătaie.

— Eşti rănit?

Se apropie şi măsură farfuria.

— Nu ai mâncat prea mult.

Nu răspunse, căci ochii îi fură captivaţi de oasele curbate ale şoldurilor care se ridicau deasupra taliei joase a treningului. Dumnezeule, doar un pic mai jos şi ar fi putut vedea totul!

Brusc, îşi aminti că el se frecase cu asprime pentru că se credea murdar. Înghiţi în sec, întrebându-se ce i se făcuse lui, sexului său. Să-l dorească aşa cum îl dorea ea părea… nepotrivit. Invaziv. Nu însemna că asta ar fi schimbat modul în care se simţea.

— Nu mi-e teribil de foame, murmură ea.

El împinse tava mai aproape.

— Mănâncă oricum!

Când ea luă din nou din pui, el luă cele două mere şi traversă camera. Muşcă dintr-unul şi se aşeză pe podea, stând cu picioarele încrucişate şi cu ochii coborâţi. Un braţ i se aşeză peste abdomen în timp ce mesteca.

— Ai luat cina jos? îl întrebă ea.

El dădu din cap dezaprobator şi mai muşcă o bucată din măr, pocnetul ricoşând prin cameră.

— Asta e tot ce vei mânca? Când el ridică din umeri, ea murmură: Şi tu îmi spui să mănânc?

— Da, aşa fac. Deci ce-ar fi să îţi vezi acolo de treabă, femeie?

— Nu-ţi place puiul?

— Nu-mi place mâncarea. Ochii lui nu se abătură de la podea, dar vocea îi deveni mai apăsătoare. Acum mănâncă!

— De ce nu-ţi place mâncarea?

— Nu pot avea încredere în ea, spuse el cu tărie. Dacă nu o faci tu însuţi sau dacă nu o vezi întreagă, nu ştii ce conţine.

— De ce crezi că cineva ar contamina…

— Ţi-am spus cât de mult nu-mi place să vorbesc?

— Vrei să dormi lângă mine în noaptea asta?

Rosti cererea, gândindu-se că ar fi fost bine să primească răspunsul înainte ca el să nu mai spună nimic.

Sprâncenele lui tremurară.

— Chiar vrei asta?

— Da, vreau.

— Atunci, da. O voi face.

În timp ce el termină cele două mere, iar ea curăţă farfuria, tăcerea nu fu tocmai uşoară, dar nici nu deranja. După ce termină prăjitura de morcovi, se duse în baie şi se spălă pe dinţi. Până când se întoarse, el muşca cu colţii ultimul miez de măr, culegând bucăţelele care rămăseseră.

Nu-şi putea imagina cum se lupta cu o asemenea dietă. Cu siguranţă trebuia să mănânce mai mult.

Şi simţi că trebuia să spună ceva, dar în schimb se strecură în pat şi se ghemui, aşteptându-l. Pe măsură ce minutele treceau, iar el nu făcea decât să taie chirurgical

acel măr, ea nu mai putea suporta tensiunea.

„Destul”, se gândi ea. Chiar trebuia să se ducă în altă parte în casă. Se folosea de el ca de o cârjă şi nu era corect.

Întinse mâna pentru a arunca pătura la loc exact când el se dezmorţea de pe podea. În timp ce el se îndrepta spre pat, ea încremeni. El lăsă cotoarele lângă farfuria ei, apoi luă şerveţelul pe care ea îl folosise pentru a-şi şterge propria gură.

După ce îşi şterse mâinile, luă tava şi o duse afară din cameră, aşezând-o chiar în faţa uşii.

Când se întoarse, se puse pe cealaltă parte a patului, iar salteaua se scufundă când se întinse deasupra cuverturii. Punându-şi braţele peste piept şi picioarele încrucişate la glezne, închise ochii.

Una câte una, lumânările se stinseră în jurul camerei. Când mai rămase doar un singur fitil care ardea, rosti:

— O las aprinsă ca să poţi vedea.

Ea se uită la el.

— Zsadist?

— Da?

— Când am fost… Îşi drese vocea. Când eram în gaura aia în pământ, m-am gândit la tine. Am vrut ca tu să vii după mine. Ştiam că mă poţi scoate de acolo.

Sprâncenele îi coborâră, chiar dacă avea pleoapele coborâte.

— Şi eu m-am gândit la tine.

— Te-ai gândit? Bărbia lui se mişcă în sus şi în jos, dar totuşi ea spuse: Serios?

— Da. În unele zile… nu mă puteam gândi decât la tine.

Bella simţi cum ochii i se deschiseră larg. Se rostogoli spre el şi îşi sprijini capul pe un braţ.

— Serios? Când el nu îi răspunse, ea trebui să insiste. De ce?

Pieptul lui mare se lărgi, iar el îşi dădu drumul la respiraţie.

— Am vrut să te aduc înapoi. Asta-i tot.

Oh, deci el doar îşi făcuse treaba.

Bella îşi coborî braţul şi se întoarse.

— Ei bine, îţi mulţumesc că ai venit după mine.

În liniştea aceea, ea privea lumânarea ce ardea pe noptieră. Flacăra în formă de lacrimă se unduia, atât de frumoasă, atât de graţioasă…

Vocea lui Zsadist era şoptită.

— Am urât ideea că erai speriată şi singură. Că cineva îţi făcuse rău. Nu puteam să las lucrurile aşa.

Bella se opri din respirat şi se uită peste umăr.

— Nu am dormit în acele şase săptămâni, murmură el. Tot ce puteam vedea când închideam ochii erai tu strigând după ajutor.

Dumnezeule, chiar dacă faţa lui era aspră, vocea lui era atât de blândă şi frumoasă, ca flacăra unei lumânări!

Capul lui se întoarse spre ea şi ochii i se deschiseră. Privirea lui neagră era plină de emoţie.

— Nu ştiam cum ai fi putut supravieţui atât de mult timp. Eram atât de sigur că ai murit. Dar apoi am găsit locul şi te-am scos din gaura aceea. Când am văzut ce ţi-a făcut.

Bella se întoarse încet, fără să vrea să-l sperie şi să-l facă să se retragă.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— Bine, asta e bine.

— Într-o zi… voi avea nevoie să ştiu. Vrei să-mi spui?

El închise ochii.

— Dacă într-adevăr trebuie să ştii detalii.

Tăcură o vreme, apoi el se mişcă spre ea, rostogolindu-se pe o parte.

— Nu-mi place să te întreb asta, dar cum arăta? Îţi poţi aminti ceva anume despre el?

„Multe, prea multe”, se gândi ea.

— El, ah, şi-a vopsit părul castaniu.

— Ce?

— Adică sunt destul de sigură că a făcut-o. La fiecare săptămână sau cam aşa ceva se ducea în baie şi puteam să simt mirosul chimicalelor. Îşi vopsea rădăcinile. O mică linie albă chiar la nivelul scalpului.

— Dar eu credeam că a albi e un lucru bun, pentru că înseamnă că petrecuse mai mult timp în Societate.

— Nu ştiu. Cred că a avut… sau are o poziţie de putere. Din câte am putut auzi din gaură, ceilalţi *lesseri* erau atenţi în preajma lui. Şi îi spuneau O.

— Altceva?

Ea tremură, intrând din nou în coşmar.

— Mă iubea.

Un mârâit vibră din Zsadist, jos şi urât. Îi plăcea cum suna. O făcea să se simtă protejată. Îi dădea puterea să continue să vorbească.

— *Lesserul* a spus că… mă iubea. Şi o făcea. Era obsedat de mine. Ea expiră încet, încercând să-şi liniştească inima care zvâcnea. La început am fost îngrozită de el, dar după un timp i-am folosit sentimentele împotriva lui. Am vrut să-l rănesc.

— Ai vrut?

— Câteodată, da. Îl făceam să… plângă.

Expresia lui Zsadist căpătă o turnură foarte ciudată. Ca şi cum ar fi fost… invidios.

— Cum te-ai simţit?

— Nu vreau să spun.

— Pentru că a fost bine?

— Nu vreau să crezi că sunt crudă.

— Cruzimea este diferită de răzbunare.

În lumea războinicilor, ea îşi imagina că asta era adevărat.

— Nu sunt sigură că sunt de acord.

Ochii lui negri se micşorară.

— Sunt unii care ar vrea să te răzbune. Sper că ştii asta, nu-i aşa?

Ea se gândea la el plecând în noapte să-i vâneze pe *lesseri* şi nu putea suporta ideea că putea fi rănit. Apoi şi-l imagină pe fratele ei furios şi mândru, gata să îl sfâşie şi el pe vânător.

— Nu… nu vreau să faci asta. Nici tu, nici Rehvenge, nici altcineva.

Un curent de aer străbătu camera, ca şi cum o

fereastră ar fi fost deschisă. Se uită în jur şi îşi dădu seama că valul friguros ieşise din corpul lui Zsadist.

— Ai un partener? întrebă el brusc.

— De ce... Oh, nu, Rehvenge este fratele meu. Nu perechea mea.

Acei umeri mari se relaxară. Dar apoi el se încruntă.

— Ai avut vreodată?

— Dacă am avut un partener? Pentru o vreme, am avut. Dar lucrurile nu au funcţionat.

— De ce?

— Din cauza fratelui meu. Făcu o pauză. De fapt, nu este adevărat. Dar când bărbatul nu a putut să-i ţină piept lui Rehv, mi-am pierdut mult respectul pentru el. Şi apoi... apoi tipul a lăsat să se afle detaliile relaţiei noastre în *glymera,* iar lucrurile s-au... complicat.

De fapt, deveniseră îngrozitoare. Reputaţia bărbatului rămăsese intactă, bineînţeles, în timp ce a ei fusese făcută franjuri. Poate că de aceea era atât de atrasă de Zsadist. Lui nu-i păsa ce credea cineva despre el. Nu existau subterfugii, nu existau maniere curtenitoare care să-i ascundă gândurile şi instinctele. Era sincer, iar această francheţe, chiar dacă servea doar la dezvăluirea furiei sale, făcea ca încrederea în el să fie sigură.

— Voi doi aţi fost...

Vocea lui se pierdu.

— Ce să fim?

— Iubiţi? Într-o grabă aspră, Zsadist înjură. Nu contează, asta nu e treaba mea...

— Ah, da, am fost. Rehv a aflat şi atunci au început problemele. Ştii cum este aristocraţia. O femeie care se culcă cu cineva cu care nu este împerecheată? Ai jura că e pătată pe viaţă. Adică întotdeauna mi-am dorit să mă fi născut civil. Dar nu poţi renunţa la linia ta de sânge, nu-i aşa?

— L-ai iubit pe acel bărbat?

— Am crezut că da. Dar... nu. Se gândi la craniul de lângă patul lui Zsadist. Ai fost vreodată îndrăgostit?

Colţul gurii lui se ridică într-un rânjet.

— Tu ce naiba crezi? În timp ce ea se retrăgea, el închise ochii. Îmi pare rău. Adică nu. Asta înseamnă că nu.

Atunci de ce păstra craniul ăla? Al cui era? Era pe cale să întrebe, când el îi întrerupse întrebarea.

— Fratele tău se gândeşte să se ducă după acel *lesser?*

— Fără îndoială. Rehvenge este... ei bine, el a fost şeful gospodăriei de când tatăl meu a murit când eram eu foarte mică. Rehv este foarte agresiv. Extrem de agresiv.

— Ei bine, spune-i să stea liniştit. Te voi răzbuna eu. Ochii ei se îndreptară spre cei ai lui Zsadist.

— Nu.

— Ba da.

— Dar nu vreau să o faci.

Nu putea trăi cu ea însăşi dacă el ar fi fost ucis în acest proces.

— Şi nu mă pot opri. Închise ochii. Dumnezeule, nu pot să respir ştiind că nenorocitul ăla e acolo! Trebuie să moară.

Frica, recunoştinţa şi ceva cu totul cald îi strângeau pieptul.

Din impuls, se aplecă şi îl sărută pe buze.

El se dădu înapoi cu un şuierat, cu ochii mai mari decât dacă l-ar fi pălmuit.

Oh, la naiba! De ce făcuse ea asta?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, eu…

— Nu, e în regulă. Suntem în regulă. Se rostogoli pe spate şi îşi ridică mâna la gură. Degetele lui frecau buzele, ca şi cum ar fi şters-o de pe el.

Când ea suspină zgomotos, el rosti:

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt atât de dezgustătoare?

El îşi coborî braţul.

— Nu.

„Ce minciună!”

— Poate să-ţi aduc o mănuşă de spălat, ce zici de asta?

Când era gata să sară din pat, mâna lui îi prinse

braţul.

— Ăsta a fost primul meu sărut, bine? Doar că nu mă aşteptam la asta.

Bella se opri din respirat. Cum era posibil aşa ceva?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita aşa la mine! Îi dădu drumul şi apoi se întoarse să se holbeze la tavan. Primul lui sărut...

— Zsadist?

— Ce?

— Mă laşi să mai fac asta?

Urmă o pauză lungă, foarte lungă. Ea se apropie de el, împingându-şi corpul printre cearşafuri şi pături.

— Nu te voi atinge altundeva. Doar buzele mele. Pe ale tale. Întoarce-ţi capul, îi ceru ea. Întoarce-ţi capul şi priveşte-mă!

Şi apoi el o făcu.

Ea nu aşteptă o invitaţie sau ca el să se răzgândească. Îşi apăsă uşor buzele pe ale lui, apoi pluti deasupra gurii lui. Când el rămase acolo unde era, ea coborî din nou şi de data aceasta îl mângâie. El rămase fără aer.

— Zsadist?

— Da, şopti el.

— Relaxează-ţi gura pentru mine.

Atentă să nu-l înghesuie, ea se sprijini pe antebraţe şi se apropie din nou. Buzele lui erau şocant de moi, cu excepţia locului din partea superioară unde avea o cicatrice. Pentru a se asigura că el ştia că imperfecţiunea nu conta pentru ea, se ocupă în mod deliberat de acel loc, revenind acolo din nou şi din nou.

Şi apoi se întâmplă: el îi răspunse la sărut. Fu doar cea mai mică mişcare a gurii lui, dar ea o simţi până în adâncul ei.

Când el o făcu din nou, ea îl încurajă gemând puţin şi lăsându-l să preia controlul.

Dumnezeule, era atât de timid, simţindu-şi drumul pe gura ei cu cea mai blândă dintre atingeri! O sărută dulce şi cu grijă, cu gust de mere şi condimente masculine. Iar

contactul dintre ei, deşi uşor şi lent, era suficient pentru a devenit dureros.

Când ea îşi strecură limba afară şi îl linse, el se îndepărtă brusc.

— Nu ştiu ce caut aici.

— Ba da, ştii. Ea se aplecă pentru a menţine legătura. Chiar ştii.

— Dar…

Ea îl linişti cu gura ei şi nu dură mult până când el reveni în joc. De data aceasta, când limba ei îl mângâie, el îşi deschise buzele, iar acestea se întâlniră cu ale ei, alunecoase şi calde. Începu o răsucire lentă. Şi apoi el era în gura ei, împingându-se în ea, căutând.

Ea simţi cum sexul se agita în el, cum căldura şi urgenţa din corpul lui mare creşteau. Îşi dorea cu poftă ca el să se întindă şi să o tragă spre el. Când nu o făcu, ea se lăsă pe spate şi îl privi. Obrajii lui erau înflăcăraţi, ochii îi străluceau. Era flămând după ea, dar nu făcu nicio mişcare să se apropie. Şi nici nu voia să o facă.

— Vreau să te ating, spuse ea.

Dar când îşi apropie mâna, el înţepeni şi o apucă tare de încheietură. Frica plutea chiar sub el; ea o putea simţi cum se insinua prin corpul lui, făcându-l să se încordeze. Aşteptă ca el să se hotărască, neavând de gând să-l forţeze.

Strânsoarea lui slăbi încet.

— Doar… fă-o încet!

— Îţi promit!

Ea începu cu braţul lui, trecându-şi vârfurile degetelor în sus şi în jos pe pielea netedă, fără păr. Ochii lui urmăriră mişcarea cu o suspiciune pe care ea nu o luă ca pe o ofensă, iar muşchii lui tresăriră în timp ce ea îl atingea. Îl mângâie încet, lăsându-l să se obişnuiască cu atingerea ei, iar când fu sigură că se simţea confortabil, se aplecă şi îşi puse buzele pe bicepsul lui. Pe umărul lui. Pe clavicula lui. Pe pectoralul lui.

Se îndrepta spre sfârcul lui găurit.

Când fu aproape de inelul argintiu cu bila mică, ridică

privirea spre el. Ochii lui erau mari, atât de mari încât albul i se vedea în jurul irisului negru.

— Vreau să te sărut aici, spuse ea. E în regulă?

El încuviinţă din cap şi îşi linse buzele.

În momentul în care gura ei intră în contact cu el, corpul lui tresări ca şi cum cineva i-ar fi smuls braţele şi picioarele deodată. Ea nu se opri. Cuprinse piercingul şi îşi învârti limba în jurul lui.

Zsadist gemu, sunetul grav fiind un vuiet în pieptul lui; apoi inspiră cu un şuierat. Capul i se dădu pe spate în pernă, dar îl ţinu înclinat pentru a putea continua să o privească.

Când ea îşi trecu mâna pe cercul argintiu, apoi trase puţin de el, Zsadist se arcui pe pat, un picior îndoindu-se în sus, cu călcâiul înfipt în saltea. Ea îi gâdilă sfârcul din nou şi din nou până când el strânse cuvertura în pumni.

— Oh… la dracu', Bella. Respira într-un ritm greu, crud, căldura radiind din el. Ce-mi faci?

— Vrei să mă opresc?

— Ori asta, ori fă-o mai tare!

— Ce zici de un pic mai mult?

— Da… un pic mai mult.

Ea îl atingea cu gura, jucându-se cu inelul, împingându-l până când şoldurile lui începură să se rotească.

Când se uită în josul corpului lui, îşi pierdu ritmul. Erecţia lui era masivă în timp ce se împingea în nailonul subţire al pantalonilor, iar ea văzu totul: capul contondent cu creasta lui graţioasă, tija groasă, cele două greutăţi gemene de dedesubt.

Dumnezeule! Era… uriaş.

Se udă complet între coapse şi îşi mută privirea pentru a o întâlni pe a lui. Pleoapele îi erau încă întredeschise şi gura deschisă, în timp ce uimirea, şocul şi foamea se războiau pe chipul lui.

Ea se întinse şi îşi împinse degetul mare între buzele lui.

— Suge-mă!

El îl asaltă cu poftă, privind-o în timp ce ea continua. O frenezie pusese stăpânire pe el; ea o putea simţi. Pofta creştea în el, transformându-l într-un butoi cu pulbere – la dracu', ea îl dorea! Voia ca el să explodeze peste ea. În interiorul ei.

Îi eliberă sfârcul, îşi scoase degetul mare din gura lui şi se ridică pentru a-şi împinge limba între buzele lui. La invazie, el gemu sălbatic, trupul său mare zbătându-se şi strângând cuvertura.

Îşi dorea ca el să-i dea drumul şi să o atingă, dar nu putea aştepta. De data aceasta, pentru prima dată, ea trebuia să preia controlul. Dădu la o parte cuvertura, îşi lăsă partea superioară a corpului să alunece pe pieptul lui şi îşi aruncă piciorul peste şoldurile lui.

În clipa în care greutatea ei se aşeză deasupra lui, el încremeni şi încetă să o mai sărute pe spate.

— Zsadist?

El o aruncă de pe el cu atâta forţă, încât ea sări pe saltea.

*

Zsadist sări în grabă din pat, gâfâind şi ameţit, cu trupul prins între trecut şi prezent, prins la graniţa subţire dintre cele două.

O parte din el îşi dorea mai mult din ceea ce Bella îi făcea. La dracu', murea de nerăbdare să continue a explora primul său gust de excitare. Senzaţiile erau incredibile. O revelaţie. Singurul lucru bun pe care îl simţise… dintotdeauna.

Sfântă Fecioară din Exitus, nu era de mirare că masculii uciseseră pentru a-şi proteja partenerele! Doar că nu putea suporta să aibă o femeie deasupra lui, chiar dacă era Bella, iar panica sălbatică ce îl străbătea acum era periculoasă. Ce se întâmpla dacă se răzbuna pe ea? Pentru numele lui Dumnezeu, deja o aruncase în patul ăla nenorocit!

Se uită la ea. Arăta dureros de frumoasă în

aşternuturile încurcate şi pernele împrăştiate. Dar era îngrozit de ea şi, din această cauză, era îngrozit *pentru* ea. Atingerile şi sărutările, oricât de mult îi plăcuseră la început, erau prea incitante pentru el. Şi nu putea să se pună în situaţia de a fi supărat când era în preajma ei.

— Nu mai facem asta, spuse el. Nu vom mai repeta rahatul ăsta.

— Ţi-a plăcut. Vocea ei era moale, dar puternică. Ţi-am simţit sângele alergând sub mâinile mele.

— Fără discuţii.

— Corpul tău este excitat din cauza mea.

— Vrei să te răneşti? În timp ce ea se strângea pe o pernă, el apăsa mai tare. Pentru că eu şi sexul nu mergem decât într-un singur sens, şi nu e nimic din care tu să vrei să faci parte.

— Mi-a plăcut felul în care m-ai sărutat. Vreau să mă întind alături de tine. Să fac dragoste cu tine.

— Să faci dragoste? *Să faci dragoste?* Îşi întinse braţele. Bella, tot ce am să-ţi ofer este să ţi-o trag. N-o să-ţi placă şi, sincer, nici mie nu-mi va plăcea să ţi-o fac. Eşti mult mai bună de atât.

— Ţi-am simţit buzele pe ale mele. Erau blânde…

— Oh, te rog.

— Taci din gură şi lasă-mă să termin!

Gura lui Z rămase deschisă, ca şi cum ea l-ar fi lovit cu piciorul în fund. Nimeni nu îi vorbise pe acel ton. Gestul i-ar fi atras atenţia, dar faptul că o făcea ea îl uimi de-a dreptul.

Bella îşi dădu părul peste umăr.

— Dacă nu vrei să fii cu mine, bine. Doar spune-mi! Dar nu te ascunde în spatele dorinţei de a mă proteja. Crezi că nu ştiu că sexul ar fi dur cu tine?

— De asta vrei? întrebă el cu o voce moartă. Crezi că acum, după *lesser,* meriţi doar să fii rănită?

Ea se încruntă.

— Nici vorbă de aşa ceva. Dar dacă doar aşa te pot avea, atunci aşa te voi avea.

El îşi trecu mâna peste cap, sperând că, frecându-se,

avea să îşi determine creierul să funcţioneze.

— Cred că eşti confuză. Se uită în jos, la podea. Habar nu ai ce spui acum.

— Ticălos arogant! răbufni ea.

Capul lui Z se ridică. Ei bine, ăsta fusese şutul în fund numărul doi…

— Poftim?

— Fă-ne o favoare amândurora şi nu încerca să gândeşti în locul meu, bine? Pentru că o să greşeşti de fiecare dată.

Cu asta, intră în baie şi trânti uşa.

Zsadist clipi de câteva ori. Ce *naiba se întâmplase?*

Se uită prin cameră ca şi cum mobila sau poate draperiile l-ar fi putut ajuta. Apoi auzul său ascuţit se acordă la un sunet liniştit. Ea… plângea.

Înjurând, se duse la baie. Nu bătu la uşă, doar apăsă clanţa şi intră. Ea stătea în picioare lângă duş, cu braţele încrucişate, cu lacrimile adunate în ochii ei de safir.

Oh, Dumnezeule! Ce ar fi trebuit să facă un bărbat în această situaţie?

— Îmi pare rău, mormăi el. Dacă… ţi-am rănit sentimentele sau ceva de genul ăsta.

Ea îl privi fix.

— Nu sunt rănită. Sunt supărată şi frustrată sexual.

El îşi lăsă capul pe spate. „În regulă atunci. Biiine”.

Frate, avea să aibă nevoie de un guler cervical după această conversaţie!

— O voi spune din nou, Zsadist. Dacă nu vrei să te culci cu mine, e în regulă, dar nu încerca să-mi spui că nu ştiu ce vreau.

Z îşi aşeză palmele pe oasele şoldurilor şi privi în jos, spre ţigla de marmură. „Să nu spui nimic, dobitocule! Doar ţine-ţi gura…”

— Nu e vorba de asta, răbufni el.

În timp ce cuvintele pluteau în aer, se blestemă. Nu era bine să vorbească. A vorbi era o idee foarte proastă.

— Nu este vorba de asta? Vrei să spui că mă vrei?

Se gândi la chestia care încă încerca să îşi facă loc

afară din pantalonii lui. Ea avea ochi. Putea să vadă chestia aia nenorocită.

— Ştii că da.

— Deci, dacă sunt dispusă să o facem dur... Ea făcu o pauză, iar el avu sentimentul că ea se înroşise. Atunci de ce nu putem fi împreună?

Respiraţia i se scurtă până când plămânii îi arseră, iar inima îi bătu cu putere. Se simţea ca şi cum ar fi privit peste marginea unei râpe. Dumnezeule, nu avea de gând să-i spună, nu-i aşa?

Simţi un gol în stomac atunci când rosti:

— Ea era mereu deasupra. Stăpâna. Când... venea la mine, ea era mereu deasupra. Tu... te-ai rostogolit pe pieptul meu şi... da, asta nu merge pentru mine.

Îşi frecă faţa, atât pentru a încerca să se ascundă de ea, cât şi pentru a-şi alina durerea de cap pe care o simţea brusc.

Auzi aerul expirat. Îşi dădu seama că era al ei.

— Zsadist, îmi pare atât de rău! Nu am ştiut...

— Mda, la dracu', poţi uita că am spus asta. Dumnezeule, trebuia să se îndepărteze de ea înainte ca gura aia a lui să se deschidă din nou. Uite, mă duc să...

— Ce ţi-a făcut?

Vocea Bellei era subţire ca un fir de păr.

El îi aruncă o privire dură. „Oh, puţin probabil", se gândi el.

Ea făcu un pas spre el.

— Zsadist, te-a... avut împotriva voinţei tale?

El se întoarse.

— Mă duc la sală. Ne vedem mai târziu.

— Aşteaptă!

— Mai târziu, Bella. Nu pot... să fac asta.

În drum spre ieşire, îşi luă pantofii Nike şi MP3 playerul.

O alergare bună şi lungă era exact ce avea nevoie acum. O alergare... lungă. Şi ce dacă nu-l ducea nicăieri? Cel puţin putea să aibă iluzia asudată că scăpa de el însuşi.

Capitolul 21

Phury privi cu dezgust peste masa de biliard a conacului, în timp ce Butch îşi măsura lovitura. Ceva nu era în regulă cu omul, dar cum poliţistul înfunda trei bile dintr-o lovitură de tac, cu siguranţă nu era vorba de jocul lui.

— Dumnezeule, Butch! Patru victorii la rând. Aminteşte-mi de ce mă deranjez să joc cu tine!

— Pentru că speranţa nu moare niciodată. Butch dădu pe gât o gură de scotch. Mai vrei un joc?

— De ce nu? Şansele mele nu se pot înrăutăţi.

— Tu aranjează-le până ce îmi mai pun o băutură.

În timp ce Phury strângea bilele din buzunare, îşi dădu seama care era problema. De fiecare dată când se întorcea, Butch ajungea să se holbeze la el.

— Ai ceva în minte, poliţistule?

Bărbatul îşi turnă câteva degete de Lagavulin, apoi bău lung din pahar.

— Nu în mod special.

— Mincinosule! Mi-ai făcut ochi dulci de când ne-am întors de la ZeroSum. De ce nu dai cărţile pe faţă?

Ochii albaştri ai lui Butch îi întâlniră frontal privirea.

— Eşti homosexual, omule?

Phury scăpă bila opt şi o auzi slab cum ţopăia pe podeaua de marmură.

— Ce? De ce ai crede că…

— Am auzit că te-ai apropiat de Reverend. În timp ce Phury înjura, Butch luă bila neagră şi o trimise să se rostogolească înapoi pe pâsla verde. Uite, eu sunt de acord dacă şi tu eşti. Sincer, nu dau doi bani pe cine îţi place. Dar aş vrea să ştiu.

„Oh, asta e grozav”, se gândi Phury. Nu numai că tânjea după femeia care îl dorea pe geamănul lui, dar acum se presupunea că se întâlnea cu un *symphath* nenorocit.

Femeia care intrase peste el şi Reverend avea clar o gură mare şi... Dumnezeule! Butch trebuia să-i fi spus deja lui Vishous. Cei doi erau ca un vechi cuplu, fără secrete între ei. Şi V probabil îi turnase lui Rhage. Şi odată ce

Rhage ştia, puteai la fel de bine să dai ştirea pe Reuters.

— Phury?

— Nu, nu sunt homosexual.

— Nu simţi că trebuie să te ascunzi sau ceva de genul ăsta?

— N-aş face-o. Pur şi simplu, nu sunt.

— Eşti bine atunci?

— Butch, las-o baltă! Dacă vreunul dintre fraţi e înnebunit după chestii perverse, acela e colegul tău de cameră. La privirea de bursuc a poliţistului, el mormăi: Haide, trebuie să ştii asta despre V până acum! Locuieşti cu el.

— Evident că nu… Oh, bună, Bella!

Phury se întoarse cu spatele. Bella stătea în pragul camerei, îmbrăcată în halatul acela de satin negru. El nu-şi putea întoarce privirea de la ea. Strălucirea sănătăţii revenise pe chipul ei minunat, vânătăile dispăruseră, frumuseţea ei era dezvăluită. Era... uimitoare.

— Bună ziua, spuse ea. Phury, crezi că aş putea vorbi cu tine un moment? După ce termini?

— Butch, te superi dacă luăm o pauză?

— E în regulă. Ne vedem mai târziu, Bella.

Când poliţistul plecă, Phury puse tacul de biliard deoparte cu o meticulozitate inutilă, glisând lemnul deschis la culoare şi alunecos în suportul de perete.

— Arăţi bine. Cum te simţi?

— Mai bine. Mult mai bine.

Pentru că se hrănise de la Zsadist.

— Deci ce se întâmplă? o întrebă el, încercând să nu şi-o imagineze la vena geamănului său.

Fără să răspundă, ea se îndreptă spre uşile franţuzeşti, halatul târându-se pe podeaua de marmură în urma ei ca o umbră. În timp ce mergea, vârfurile părului ei îi atingeau mijlocul şi se mişcau odată cu legănarea şoldurilor. Foamea îl lovi puternic şi se rugă ca ea să nu-i simtă mirosul.

— Oh, Phury, uită-te la lună, e aproape plină! Mâna ei se duse la geam şi zăbovi pe el. Aş vrea să pot…

— Vrei să ieşi afară acum? Aş putea să-ţi aduc o haină.

Ea îi zâmbi peste umăr.

— Nu am încălţăminte.

— Îţi aduc eu. Rămâi aici!

În scurt timp, se întoarse cu o pereche de cizme căptuşite cu blană şi o pelerină victoriană pe care Fritz, porumbel călător cum era, o scosese din vreun dulap.

— Lucrezi repede, spuse Bella în timp ce el îi înfăşura catifeaua roşie ca sângele în jurul umerilor.

Îngenunche în faţa ei.

— Lasă-mă să pun astea pe tine!

Ea ridică un genunchi şi, în timp ce el îi aluneca cizma pe picior, încercă să nu observe cât de moale era pielea gleznei ei. Sau cât de mult îl ispitea parfumul ei. Sau cum putea să despartă halatul din calea lui şi...

— Acum cealaltă, spuse el răguşit.

După ce o încălţă, deschise uşa şi ieşiră împreună, scârţâind prin zăpada care acoperea terasa. La marginea peluzei, ea îşi strânse pelerina în jurul ei şi privi în sus. Respiraţia îi ieşea din gură în aburi albi, iar vântul tachina catifeaua roşie din jurul corpului ei, ca şi cum ar fi mângâiat ţesătura.

— Zorii nu sunt departe, spuse ea. Vin în curând.

El se întrebă despre ce voia să vorbească, dar apoi faţa ei deveni serioasă şi ştiu de ce venise. Zsadist. Bineînţeles.

— Vreau să te întreb despre el, murmură ea. Despre geamănul tău.

— Ce vrei să ştii?

— Cum a devenit sclav?

Oh, Dumnezeule... Nu voia să vorbească despre trecut.

— Phury? Vrei să-mi spui? L-aş întreba pe el, dar...

Ah, la dracu'! Nu exista niciun motiv întemeiat să nu-i răspundă.

— L-a luat o doică. L-a scos pe furiş din gospodărie când avea şapte luni. Nu l-am putut găsi nicăieri şi, din câte

am reuşit să aflu, ea a murit doi ani mai târziu. A fost vândut ca sclav în acel moment de către cel care l-a găsit.

— Cred că a fost foarte greu pentru întreaga familie.

— Cel mai rău. O moarte fără un cadavru de îngropat.

— Şi când... când era un sclav de sânge. Ea trase aer în piept. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

Phury îşi frecă ceafa. Cum el ezită, ea spuse:

— Nu mă refer la cicatrici sau la hrănirea forţată. Vreau să ştiu despre... ce altceva i s-ar fi putut face.

— Uite, Bella...

— Trebuie să ştiu.

— De ce? întrebă el, chiar dacă ştia răspunsul.

Ea voia să se culce cu Z, probabil deja încercase să o facă. Ăsta era motivul.

— Trebuie doar să ştiu.

— Ar trebui să-l întrebi.

— N-o să-mi spună, ştii că n-o va face. Ea îşi puse mâna pe antebraţul lui. Te rog! Ajută-mă să-l înţeleg!

Phury rămase tăcut, spunându-şi că o făcea pentru a respecta intimitatea lui Z, iar asta era în mare parte adevărat. Doar cea mai mică parte din el nu voia să-l ajute pe Z să aterizeze în patul ei.

Bella îl strânse de braţ.

— A spus că a fost legat. Şi că nu suportă să aibă o femeie deasupra când... Se opri. Ce i s-a făcut?

Sfinte Sisoe! Zsadist vorbise cu ea despre captivitatea lui?

Phury înjură încet.

— A fost folosit pentru mai mult decât pentru vena lui. Dar asta e tot ce am de spus.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Corpul ei se lăsă în jos. Aveam nevoie să aud asta de la cineva. Trebuia să ştiu cu siguranţă.

În timp ce o rafală de vânt rece se ridica, el inspiră adânc, dar încă se simţea sufocat.

— Ar trebui să intri înainte să ţi se facă frig.

Ea încuviinţă şi porni spre casă.

— Tu nu vii?

— Mă duc să fumez o ţigară mai întâi. Acum du-te!

El nu o văzu intrând în casă, dar auzi uşa închizându-se cu un clic.

Punându-şi mâinile în buzunare, se uită la peluza albă şi ondulată. Apoi închise ochii şi văzu trecutul.

De îndată ce Phury trecuse prin tranziţie, voise să-şi găsească geamănul cutreierând Ţara Veche, căutând gospodării care erau suficient de bogate pentru a avea servitori. În timp, auzise un zvon repetat că exista un bărbat de talia unui războinic care era ţinut de o femeie de rang înalt în glymera. Dar nu reuşise să afle cine era.

Ceea ce avea sens. Pe atunci, la începutul secolului al XIX-lea, specia era încă relativ legată, iar vechile reguli şi obiceiuri sociale rămăseseră puternice. Dacă cineva ar fi fost descoperit că adăpostea un războinic ca sclav de sânge, ar fi fost condamnat la moarte conform legii. De aceea trebuia să fie discret în căutarea sa. Dacă ar fi cerut o adunare a aristocraţiei şi ar fi lansat un apel pentru întoarcerea geamănului său sau dacă era prins încercând să-l găsească pe Zsadist, putea la fel de bine să-i înfigă un pumnal în piept bărbatului: uciderea lui Zsadist şi aruncarea cadavrului ar fi fost necesare, fiind cea mai bună şi singura apărare a răpitorului.

La sfârşitul anilor 1800, aproape că îşi pierduse speranţa. Părinţii lui muriseră amândoi din cauze naturale deja. Societatea vampirilor se fragmentase în Vechea Ţară şi începuse prima migraţie spre America. Era dezrădăcinat, cutreierând Europa, urmărind şoapte şi aluzii... Când, deodată, găsise ceea ce căuta.

Se afla pe pământ englezesc în noaptea în care se întâmplă. Se dusese la o adunare a celor de teapa lui la un castel de pe ţărmul din Dover. Stând într-un colţ întunecat al sălii de bal, auzise doi bărbaţi vorbind despre gazdă. Spuneau că aceasta avea un sclav de sânge incredibil de dotat şi că îi plăcea să fie privită şi uneori chiar îl împărţea.

Phury curtase femeia chiar din acea noapte.

Nu era îngrijorat că faţa lui îl putea da de gol, chiar

dacă el şi Zsadist erau gemeni identici. În primul rând, hainele lui erau cele ale unui bărbat bogat şi nimeni nu ar fi bănuit că o persoană de rangul lui ar fi venit după un sclav care fusese cumpărat pe drept din piaţă când era copil mic. Şi, în al doilea rând, avea întotdeauna grijă să fie deghizat. Îşi lăsase o barbă scurtă pentru a-şi estompa trăsăturile şi îşi ascundea ochii în spatele unor ochelari întunecaţi, pe care îi explica susţinând că avea o vedere slabă.

Numele ei era Catronia. O aristocrată bogată, care fusese împerecheată cu un negustor hibrid care făcea afaceri în lumea oamenilor. Evident că era foarte singură, deoarece hellrenul ei călătorea mult, dar se zvonea că ar fi avut sclavul de sânge înainte de împerechere.

Phury ceruse să fie primit în gospodăria ei şi, cum era citit şi atent, îi permisese să aibă o cameră, în ciuda faptului că era vag în privinţa neamului său. Curţile erau pline de impostori, iar ea era atrasă de el, aşa că era dispusă să treacă cu vederea anumite formalităţi. Dar era şi ea precaută. Săptămânile treceau şi, deşi petrecea mult timp cu el, nu îl dusese niciodată la sclavul pe care se spunea că îl poseda.

De fiecare dată când avea ocazia, cerceta terenul şi clădirile, sperând să-şi găsească geamănul într-o celulă ascunsă. Problema era că se aflau ochi peste tot, iar Catronia îl ţinea ocupat. Ori de câte ori hellrenul ei pleca, ceea ce se întâmpla des, ea venea în camera lui Phury şi, cu cât el se sustrăgea mai mult din mâinile ei, cu atât îl dorea mai mult.

Timp... Timpul era tot ce-i trebuia. Timp şi incapacitatea ei de a rezista să nu-şi arate premiul, jucăria, sclavul. Într-o seară, chiar înainte de răsărit, îl invitase pentru prima dată în dormitorul ei. Intrarea secretă pe care el o căutase se afla în anticameră, în spatele dulapului ei. Coborâră împreună pe o scară lungă şi abruptă.

Phury încă îşi amintea uşa groasă de stejar din partea de jos deschizându-se şi imaginea cu bărbatul înlănţuit gol, cu picioarele desfăcute, pe o platformă acoperită cu tapiserie.

Zsadist se holba la tavan, cu părul atât de lung, încât îi cădea pe podeaua de piatră. Era bărbierit şi uns cu ulei, ca şi cum ar fi fost pregătit pentru jocul ei, şi mirosea a mirodenii scumpe. Femeia se dusese direct la el şi îl mângâiase cu dragoste, acei ochi căprui răpitori ştampilând proprietatea pe tot corpul lui.

Mâna lui Phury se dusese la pumnalul de lângă el înainte de aşi da seama ce făcea. Ca şi cum ar fi simţit mişcarea, capul lui Zsadist se întorsese încet, iar ochii lui negri şi morţi străbătuseră distanţa dintre ei. Nu existase nicio străfulgerare de recunoaştere. Doar ură clocotitoare.

Şocul şi tristeţea se rostogoliseră prin Phury, dar el rămăsese concentrat, căutând o cale de ieşire. Mai era o uşă în cealaltă parte a celulei, dar aceea nu avea niciun mâner sau clanţă, doar o mică fantă la aproximativ un metru şi jumătate de podea. Se gândise că putea s-o spargă...

Catronia începuse să-l atingă intim pe fratele său. Avea un fel de unguent pe mâini şi, în timp ce mângâia bărbăţia geamănului său, spunea lucruri odioase despre mărimea lui. Phury îşi arătase colţii şi ridicase pumnalul.

Uşa de vizavi se deschisese brusc. De partea cealaltă se afla un bărbat efeminat de la curte, purtând o robă tivită cu hermină. Era frenetic când anunţă că hellrenul Catroniei se întorsese pe neaşteptate şi o căuta. Zvonurile despre ea şi Phury ajunseseră, evident, la urechile bărbatului.

Phury se ghemuise, pregătit să-i ucidă pe femeie şi pe omul ei de la curte. Dar sunetul unor paşi grei răsunaseră în cameră.

Hellrenul coborâse în forţă pe scările secrete, el şi garda sa privată dând buzna în cameră. Bărbatul părea uimit, era clar că nu ştia că avea un sclav de sânge. Catronia începuse să vorbească, dar el o pălmuise atât de tare, încât ricoşase în pereţii de piatră.

Haosul se declanşase. Paznicul se dusese după Phury. Hellrenul se îndreptase spre Zsadist cu un cuţit.

Uciderea soldaţilor curţii fusese un proces lung şi sângeros, iar până când Phury reuşise să se elibereze din

lupta corp la corp, nu mai era nici urmă de Zsadist, doar o pată însângerată în afara celulei.

Phury o luase la fugă pe coridor, alergând prin subteranele castelului, urmărind dârele roşii. Când ieşise din turn era aproape de zori, aşa că ştia că trebuia să-l găsească pe Zsadist cât mai repede. În timp ce făcea o pauză pentru a se orienta, auzise un zgomot ritmic pocnind în aer.

O biciuire.

În dreapta, Zsadist fusese atârnat de un copac de pe stâncă şi, pe fundalul vast al mării, era biciuit crunt.

Phury îi atacase pe cei trei gardieni care îl biciuiau pe geamănul său. Deşi bărbaţii se luptau din greu, el era cuprins de o furie sălbatică. Îi măcelărise şi apoi îl eliberase pe Zsadist, doar ca să vadă mai multe gărzi ieşind din peretele de compartimentare în grupuri de câte cinci.

Cu soarele pe cale să răsară şi strălucirea care îi ardea pielea, Phury ştia că nu mai avea timp. Îl aruncase pe Zsadist pe umeri, luase unul dintre pistoalele cu care erau înarmaţi gardienii şi îşi băgase arma la centură. Apoi privise stânca şi oceanul de dedesubt. Nu era cea mai bună cale spre libertate, dar era mult mai bună decât să încerce a se lupta pentru a ajunge la castel. Începuse să alerge, sperând să se lanseze suficient de departe, astfel încât să cadă în ocean.

Un pumnal aruncat i se înfipse în coapsă şi se împiedică.

Nu mai avusese cum să-şi recapete echilibrul sau să-şi oprească elanul. El şi Zsadist se prăbuşiseră peste buza stâncii şi alunecaseră pe peretele de stâncă până când cizma lui Phury se prinsese într-o crăpătură. În timp ce trupul său fusese smucit, se zbătuse să se agaţe de Zsadist, ştiind foarte bine că bărbatul era inconştient şi că urma să se înece dacă avea să cadă singur în apă.

Pielea lui Zsadist, plină de sânge, alunecase din strânsoarea lui Phury, liber…

Prinsese încheietura geamănului său în ultima secundă şi strânsese tare. Fusese o smucitură dură când

trupul greu al bărbatului se oprise, iar durerea ricoşase în piciorul lui Phury.

Vederea îi dispăruse. Îşi revenise. Se estompase din nou. Putea simţi corpul lui Zsadist atârnând în aer, o balansare periculoasă care îi sfida nemilos strânsoarea.

Gărzile se uitaseră peste margine şi apoi măsuraseră lumina care se aduna, protejându-şi ochii. Râseseră, îşi puseseră armele în teacă şi îi lăsaseră pe el şi pe Zsadist pradă morţii.

Pe măsură ce soarele se ridicase la orizont, forţele lui Phury se epuizaseră rapid. Ştia că nu-l putea ţine pe Zsadist prea mult timp. Lumina era îngrozitoare, arzând, adăugându-se la agonia pe care o simţea deja. Şi oricât de tare ar fi tras de picior, glezna îi rămânea prinsă.

Bâjbâise după pistol, trăgându-l de la brâu. Cu o respiraţie adâncă, îndreptase pistolul spre picior.

Se împuşcase sub genunchi. De două ori. Durerea fusese uluitoare, o minge de foc în corpul său, şi scăpase pistolul. Strângând din dinţi, îşi înfipsese piciorul liber în stâncă şi împinsese cu toată forţa. Ţipase în timp ce piciorul i se sfărâmase şi i se dezmembrase.

Şi apoi urmase golul de aer.

Oceanul fusese rece, dar impactul îl ţinuse conştient şi totodată îi închisese rana, împiedicându-l să sângereze. Ameţit, venindu-i să vomite, disperat, îşi forţase capul să iasă deasupra valurilor agitate, singura constantă fiind strângerea continuă a lui Zsadist. Ţinându-şi geamănul în braţe, menţinându-i capul deasupra apei, Phury înotase spre ţărm.

Din fericire, existase o intrare în peşteră nu departe de locul în care se aruncaseră, iar el îşi folosise ultima rezervă de putere pentru a ajunge la gura întunecată. După ce se târâse cu Zsadist din apă, fusese aproape orb când intrase cât de adânc putuse în peşteră. O cotitură fusese cea care îi salvase, oferindu-le întunericul de care aveau nevoie.

În spate, departe de soare, se adăpostiseră după nişte stânci mari. Strângându-l pe Zsadist în braţe pentru a-i

conserva căldura corpului, privise înainte în întuneric, complet pierdut.

Phury îşi freca ochii. Dumnezeule, imaginea lui Zsadist înlănţuit pe platforma aceea…

Încă de când îl salvase, avea un coşmar care se repeta, unul care reuşea să fie o nouă oroare de fiecare dată când subconştientul lui îl readucea. Visul era mereu acelaşi: el coborând în fugă pe acele scări ascunse şi deschizând uşa. Zsadist legat. Catronia în colţ, râzând. De îndată ce Phury intra în celulă, Z îşi întorcea capul şi ochii lui negri, fără viaţă, se uitau la el cu faţa nevătămată. Cu o voce dură spunea: „Lasă-mă aici! Vreau să rămân... aici”.

Aşa se trezi Phury cu transpiraţii reci.

— Ce se întâmplă, omule?

Vocea lui Butch era stridentă, dar binevenită. Phury se frecă pe faţă, apoi aruncă o privire peste umăr.

— Mă bucuram de privelişte.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat! Asta se face pe o plajă tropicală, nu stând afară pe frigul ăsta. Uite, vino să mănânci cu noi, bine? Rhage vrea clătite, aşa că Mary a adus o camionetă plină de Bisquick în bucătărie. Fritz e pe cale să leviteze, e îngrijorat că nu ne poate ajuta.

— Da, bună treabă! În timp ce se îndreptau spre interior, Phury zise: Pot să te întreb ceva?

— Sigur. De ce ai nevoie?

Phury se opri lângă masa de biliard şi luă bila opt.

— Când ai lucrat la Omucideri, ai văzut o mulţime de oameni distruşi, nu-i aşa? Oameni care îşi pierduseră soţi sau soţii, fii sau fiice. Când Butch încuviinţă, adăugă: Ai aflat vreodată ce s-a întâmplat cu ei? Mă refer la cei care au rămas în urmă. Ştii dacă au trecut vreodată peste rahatul ăla?

Butch îşi frecă sprânceana cu degetul mare.

— Nu ştiu.

— Da, cred că nu prea urmăreşti…

— Dar pot să-ţi spun că eu nu am făcut-o niciodată.

— Vrei să spui că imaginea acelor cadavre la care ai

lucrat ţi-a rămas în minte?

Omul dădu din cap dezaprobator.

— Ai uitat de surori. Fraţi şi surori.

— Ce?

— Oamenii îşi pierd soţi, soţii, fii, fiice. Şi surori, şi fraţi. Eu am pierdut o soră când aveam 12 ani. Doi băieţi au luat-o în spatele terenului de baseball de la şcoală, s-au folosit de ea şi au bătut-o până ce au ucis-o. Nu am trecut niciodată peste asta.

— Dumnezeule.

Phury se opri, dându-şi seama că nu erau singuri.

Zsadist stătea cu pieptul gol în uşa camerei. Era înroşit de sudoare din cap până la pantofii Nike, de parcă ar fi alergat kilometri întregi în sala de sport.

În timp ce Phury îşi privea geamănul, simţi o senzaţie familiară de scufundare. Întotdeauna era aşa, ca şi cum Z ar fi fost un fel de zonă de presiune scăzută.

Vocea lui Zsadist era dură.

— Vreau ca amândoi să veniţi cu mine la căderea nopţii.

— Încotro? îl întrebă Butch.

— Bella vrea să meargă la ea acasă, iar eu nu o duc acolo fără întăriri. Am nevoie de o maşină în caz că vrea să ia ceva din lucrurile ei când pleacă şi vreau să cerceteze cineva locul înainte de a ajunge acolo. Partea bună e că există un tunel de ieşire prin subsol dacă lucrurile se complică. Am verificat aseară când m-am dus să iau câteva lucruri pentru ea.

— Sunt gata de plecare, spuse Butch.

Ochii lui Zsadist priviră prin cameră.

— Şi tu, Phury?

După o clipă, Phury încuviinţă.

— Da. Şi eu.

Capitolul 22

În acea noapte, când luna se ridică mai sus pe cer, O se ridică de la pământ cu un geamăt. Aşteptase la marginea pajiştii de când apusese soarele, cu patru ore în urmă, sperând că avea să apară cineva la fermă. Dar nimic. Şi nu mai fusese în ultimele două zile. Ei bine, crezuse că văzuse ceva înainte de răsărit dimineaţa trecută, un fel de umbră ce se mişca în interior, dar orice ar fi fost, apăruse doar o singură dată şi apoi dispăruse.

Îşi dorea cu ardoare să poată folosi toate resursele Societăţii pentru a se duce după soţia lui. Dacă ar fi trimis toţi *lesserii* pe care îi avea... Doar că ar fi putut la fel de bine să-şi pună un pistol la tâmplă. Cineva l-ar fi pârât la Omega că atenţia îi fusese deturnată spre o femeie fără importanţă. Şi atunci ar fi avut mari probleme.

Îşi verifică ceasul şi înjură. Apropo de Omega.

Domnul O avea o reprezentaţie de comandă cu maestrul în seara aceea şi nu avea de ales decât să respecte blestemata de întâlnire. Să rămână viabil ca vânător era singura cale de a-şi recupera femeia şi nu avea de gând să rişte să fie eliminat pentru că lipsise de la o întâlnire.

Îşi scoase telefonul şi chemă trei Beta să supravegheze ferma. Cum locul era cunoscut drept zonă de întâlnire pentru vampiri, măcar avea o scuză pentru a desemna detaşamentul.

20 de minute mai târziu, vânătorii intraseră prin pădure, sunetul cizmelor lor fiind înăbuşit de zăpadă. Trioul de bărbaţi cu oase mari abia ieşise de la iniţiere, aşa că părul le era încă închis la culoare şi pielea le era roşie din cauza frigului. Erau în mod clar încântaţi să fie folosiţi şi gata de luptă, dar O le spusese că trebuiau doar să supravegheze şi să monitorizeze. Dacă apărea cineva, nu trebuiau să atace până când oricine ar fi fost încerca să plece, iar apoi orice vampir trebuia să fie luat viu, bărbat sau femeie. Fără excepţii. După O, dacă ar fi fost în locul familiei femeii sale, ar fi trimis mai întâi cercetaşi înainte de a o lăsa să se dematerializeze undeva în apropierea casei. Iar dacă era moartă şi rudele ei îi mutau lucrurile, atunci

voia ca rudele ei să fie capturate în stare bună pentru a-i putea găsi mormântul.

După ce lăsă să se înţeleagă că erau în joc capetele celor din Beta, O traversă pădurea până la camioneta sa, care era ascunsă într-un pâlc de pini. Când ieşi pe Route 22, văzu că *lesserii* îşi parcaseră Explorerul cu care veniseră chiar pe drum, la mai puţin de 800 de metri de ieşirea spre aleea fermei.

Îi sună pe idioţi şi le spuse să îşi folosească naibii capul şi să ascundă maşina aia. Apoi conduse până la cabană. În timp ce mergea, imagini cu femeia lui îi treceau prin minte, întunecându-i ochii pe drumul din faţa lui. O văzuse în cea mai frumoasă formă, la duş, cu părul şi pielea udă. Era deosebit de pură, ca acea…

Dar apoi viziunile se schimbară. O văzu goală, pe spate, sub vampirul ăla urât care o luase. Bărbatul o atingea. O săruta. Pompa înăuntrul ei. Iar ei îi plăcea. Căţelei îi plăcea. Capul ei era pe spate, gemea, avea orgasm ca o târfă şi voia mai mult.

Mâinile lui O se încolăciră în jurul volanului până când articulaţiile aproape că îi ieşiră din piele. Încercă să se calmeze, dar furia lui era ca un pitbull cu un lanţ de hârtie.

Ştiu atunci cu o claritate absolută că, dacă nu era deja moartă, avea de gând să o omoare când urma să o găsească. Tot ce trebuia să facă era să şi-o imagineze cu fratele care o furase, iar raţionamentul său superior se dezactiva complet.

Şi asta nu îl puse pe O în încurcătură. Să trăiască fără ea ar fi fost oribil şi, deşi să fugă într-o grabă sinucigaşă după ce ea ar fi murit avea mult farmec, a face o asemenea cascadorie l-ar fi adus doar alături de Omega pentru eternitate. La urma urmei, lesserii se întorceau la stăpân dacă se stingeau.

Dar apoi îi veni un gând. Şi-o imagină pe femeia lui peste mulţi ani, cu pielea albă, cu părul blond, cu ochii de culoarea norilor. Un lesser la fel ca el. Soluţia era aşa de potrivită, încât piciorul îi alunecă de pe acceleraţie, iar camioneta se opri în plin pe Route 22.

Aşa avea să fie a lui pentru totdeauna.

*

La căderea serii, Bella îşi puse o pereche de blugi vechi şi puloverul roşu gros care îi plăcea atât de mult. Apoi se duse în baie, trase cele două prosoape de pe oglindă şi se uită la ea. Reflexia ei era a femeii pe care o văzuse întotdeauna privind-o: aceea cu ochi albaştri. Pometţi înalţi. Buze mari. O claie de păr castaniu-închis.

Ridică marginea puloverului şi aruncă o privire la abdomen. Pielea de acolo era fără cusur, nu mai purta numele *lesserului.* Dădu cu mâna peste locul unde fuseseră literele.

— Eşti gata? o întrebă Zsadist.

Ea se uită în oglindă. El se zărea în spatele ei, îmbrăcat în negru, cu armele atârnându-i pe corp. Ochii lui de cărbune erau înfipţi în pielea pe care ea o expunea.

— Cicatricile s-au vindecat, spuse ea. În doar 48 de ore.

— Da. Şi mă bucur.

— Mi-e frică să mă duc la mine acasă.

— Phury şi Butch vin cu noi. Ai destulă protecţie.

— Ştiu… Ea coborî puloverul. Doar că… dacă nu mai suport să intru în casă?

— Atunci încercăm din nou în altă noapte. Oricât de mult ar dura. El îi întinse jacheta.

Ea spuse:

— Ai lucruri mult mai bune de făcut decât să mă supraveghezi.

— Nu acum, nu am. Dă-mi mâna!

Degetele îi tremurau când întinse mâna. Avea un gând vag că era prima dată când el îi cerea să-l atingă şi spera ca acest contact să ducă la o îmbrăţişare.

Dar el nu era interesat de o îmbrăţişare. Îi puse o armă mică în mână fără să-i atingă măcar pielea.

Ea se dădu înapoi cu dezgust.

— Nu, eu…

— Ţine-o aşa!

— Stai puţin, eu nu.

— … aşa. El poziţionă micul pat al armei în palma ei. Aici este siguranţa. Pornită. Oprită. Ai înţeles? Pornit… oprit. Trebuie să fii în apropiere pentru a ucide cu asta, dar este încărcată cu două gloanţe care vor încetini un *lesser* probabil suficient de mult timp ca să poţi scăpa. Trebuie doar să îndrepţi arma spre el şi să apeşi pe trăgaci de două ori. Nu trebuie să o armezi sau altceva. Şi ţinteşte spre trunchi, va fi o ţintă mai mare.

— Nu vreau asta.

— Şi nici eu nu vreau ca tu să o ai. Dar e mai bine decât să te trimit în lumină.

Ea clătină din cap şi închise ochii. Atât de urâtă era uneori această afacere a vieţii.

— Bella? Bella, uită-te la mine! Când ea o făcu, el spuse: Ţine ăsta în buzunarul exterior al hainei tale, în partea dreaptă. Îl vrei în mâna pe care o foloseşti cel mai des dacă va trebui să-l foloseşti. Ea deschise gura, dar el vorbi peste ea: O să stai cu Butch şi Phury. Şi atât timp cât eşti cu ei, este puţin probabil să fie nevoie să o foloseşti.

— Unde vei fi?

— Pe aici. În timp ce el se întorcea, ea observă că avea un cuţit la talie – pe lângă cele două pumnale de pe piept şi perechea de pistoale de la şolduri. Se întrebă câte alte arme mai avea la el pe care nu le putea vedea.

Se opri în pragul uşii, cu capul plecat.

— O să mă asigur că nu va trebui să scoţi arma aia, Bella. Îţi promit! Dar nu te pot lăsa neînarmată.

Ea respiră adânc. Şi strecură mica bucată de metal în buzunarul hainei.

Afară, în hol, Phury aştepta, sprijinit de balcon. Era şi el îmbrăcat pentru luptă, cu pistoale şi cu acele pumnale peste tot, calmul mortal radiind din corpul lui. Când ea îi zâmbi, el încuviinţă din cap şi îşi trase pe el haina de piele neagră.

Telefonul mobil al lui Zsadist sună, iar el răspunse.

— Eşti acolo, poliţistule? Ce se întâmplă? Când

închise, încuviinţă din cap. Sunt gata să plec.

Cei trei coborâră în hol şi apoi ieşiră în curte. În aerul rece, ambii bărbaţi îşi luară armele în palme, apoi se dematerializară cu toţii.

Bella prinse formă pe veranda din faţa casei, cu faţa la uşa roşie lucioasă cu ciocănel de alamă. Îi simţea pe Zsadist şi pe Phury în spatele ei, două trupuri masculine uriaşe şi pline de tensiune. Se auziră paşi, iar ea se uită peste umăr. Butch urca pe verandă. Arma lui era şi ea scoasă.

Ideea de a nu se grăbi şi de a intra uşor în casa ei i se părea periculoasă şi egoistă. Descuie uşa cu mintea, apoi intră.

Locul încă mirosea la fel – o combinaţie între ceara de podea cu lămâie pe care o folosea pe scândurile late de pin şi lumânările cu rozmarin pe care îi plăcea să le ardă.

Când auzi uşa închizându-se cu alarma de securitate oprită, se uită înapoi. Butch şi Phury o urmăreau îndeaproape, dar Zsadist nu era nicăieri.

Ea ştia că nu-i părăsise. Dar şi-ar fi dorit să fie înăuntru cu ea.

Trase aer în piept şi se uită prin living. Fără nicio lumină aprinsă, nu vedea decât umbre şi forme familiare, mai mult modelul mobilierului şi al pereţilor decât orice altceva.

— Totul pare… Dumnezeule, exact la fel!

Cu toate că deasupra biroului ei era o pată albă. O oglindă dispăruse, o oglindă pe care ea şi mama ei o aleseseră împreună în Manhattan, în urmă cu aproximativ un deceniu. Lui Rehvenge îi plăcuse întotdeauna. Oare o luase el? Nu ştia dacă să se simtă înduioşată sau ofensată.

Când întinse mâna pentru a aprinde o lampă, Butch o opri.

— Fără lumini! Îmi pare rău.

Ea încuviinţă. Înaintând în casă, văzând mai multe lucruri, se simţi ca şi cum se afla printre prieteni de mult cunoscuţi pe care nu-i mai văzuse de ani întregi. Era încântător şi trist. O uşurare mai presus de toate. Fusese

atât de sigură că avea să se întristeze.

Se opri când ajunse în living. Dincolo de arcada largă din capătul celălalt era bucătăria. Groaza i se încolăci în stomac.

Îmbărbătându-se, intră în celălalt spaţiu şi se opri. Când văzu totul atât de îngrijit şi nederanjat, îşi aminti de violenţele care avuseseră loc.

— Cineva a făcut curăţenie, şopti ea.

— Zsadist.

Butch trecu pe lângă ea, cu arma ridicată la nivelul pieptului, cu ochii scanând în jur.

— El... a făcut toate astea? gesticulă ea, arătând în jur.

— În prima noapte după ce ai fost luată. A petrecut ore întregi aici. Şi la parter e curat ca lacrima.

Încerca să şi-l imagineze pe Zsadist cu un mop şi o găleată, scăpând de petele de sânge şi de cioburile de sticlă.

„De ce?”, se întrebă ea.

Butch ridică din umeri.

— A spus că e ceva personal.

Oare vorbise cu voce tare?

— Ţi-a explicat... de ce?

În timp ce omul nega din cap, ea era conştientă că Phury se interesa în mod punctual de exterior.

— Vrei să mergi în dormitorul tău? o întrebă Butch.

Când ea încuviinţă, Phury spuse:

— Eu rămân aici sus.

Jos, în subsol, ea găsi totul în ordine, aranjat... curat. Îşi deschise dulapul, umblă prin sertarele comodei, se plimbă prin baie. Lucrurile mărunte o captivau. O sticlă de parfum. O revistă datată de dinainte de răpire. O lumânare pe care îşi amintea că o aprindea lângă cada cu picioare în formă de gheară.

Zăbovind, atingând, alunecând înapoi la locul lor într-un mod profund, vru să petreacă ore... zile. Dar simţea că Butch era din ce în ce mai încordat.

— Cred că am văzut destul pentru seara asta, spuse

ea, dorindu-şi să poată sta mai mult.

Butch se duse primul, în timp ce se îndreptau înapoi spre primul etaj. Când intră în bucătărie, se uită la Phury.

— Este gata să plece.

Phury îşi deschise telefonul. Urmă o pauză.

— Z, e timpul să plecăm. Porneşte maşina pentru poliţist.

În timp ce Butch închidea uşa pivniţei, Bella se duse la acvariul ei cu peşti şi trase cu ochiul înăuntru. Se întreba dacă avea să mai locuiască vreodată la fermă. Şi avea o presimţire că nu avea să o mai facă.

— Vrei să iei ceva cu tine? o întrebă Butch.

— Nu, cred că…

O împuşcătură răsună afară, zgomotul fiind înfundat.

Butch o apucă şi o trase înapoi, lipind-o de trupul său.

— Stai liniştită, îi spuse el în ureche.

— În faţă, şuieră Phury în timp ce se ghemuia, apoi îşi îndreptă arma în josul holului, spre uşa pe care intraseră.

O altă împuşcătură. Şi încă una. Tot mai aproape. Venind din jurul casei.

— Am ieşit din tunel, şopti Butch în timp ce o întorcea cu forţă şi o împingea spre uşa de la subsol.

Phury urmări sunetele cu pistolul.

— Te acopăr eu.

În momentul în care mâna lui Butch căzu pe clanţa uşii pivniţei, timpul se comprimă în fracţiuni de secundă, apoi se prăbuşi în nonsens.

Uşa franţuzească din spatele lor se deschise, cadrul de lemn spărgându-se, la fel, sticla.

Zsadist fu lovit în spate, în timp ce era împins de o forţă imensă. Când ateriză pe podeaua bucătăriei, se lovi cu capul atât de tare de gresie, încât sună ca şi cum s-ar fi descărcat altă armă. Apoi, cu un ţipăt oribil, *lesserul* care îl aruncase prin uşă sări pe pieptul lui, iar amândoi alunecară prin cameră, îndreptându-se direct spre scările pivniţei.

Zsadist stătea nemişcat sub ucigaş. Ameţit? Mort?

Bella ţipa în timp ce Butch o smulgea din drum. Singurul loc în care putea să se ducă era lângă sobă, iar el

o împinse în acea direcţie, protejând-o cu trupul lui. Numai că acum erau prinşi în bucătărie.

Phury şi Butch îndreptară amândoi armele spre încâlceala de braţe şi picioare de pe podea, dar vânătorului nu îi păsa. Strigoiul îşi ridică pumnul şi îl lovi pe Zsadist în cap.

— Nu! răcni ea.

Doar că, în mod ciudat, lovitura părea să-l trezească pe Zsadist. Sau poate că vocea ei avusese acest efect. Ochii lui negri se deschiseră, şi o expresie malefică îi apăru pe faţă. Cu o împingere rapidă, îşi prinse mâinile sub subsuorile *lesserului* şi se răsuci atât de repede, încât trunchiul vânătorului se contorsionă într-un arc vicios.

Într-o clipă, Zsadist era deasupra, călare pe *lesser.* Apucă braţul drept al vânătorului şi îl întinse într-un unghi de rupt oasele. Apoi îşi înfipse degetul mare sub bărbia strigoiului atât de adânc, încât nu i se vedea nici jumătate de deget şi scoase la iveală nişte colţi lungi care străluceau albi şi mortali. Îl muşcă pe *lesser* de gât, chiar prin coloana esofagiană.

Ucigaşul ţipă de durere, zbătându-se sălbatic între picioarele lui. Şi ăsta era doar începutul. Zsadist îşi sfâşie prada. Când chestia nu se mai mişcă, se opri gâfâind şi îşi înfipse degetele în părul negru al *lesserului,* despicând o secţiune în lărgime, căutând în mod clar rădăcini albe.

Dar ea ar fi putut să-i spună că nu era David. Presupunând că-şi putea găsi vocea.

Zsadist blestemă şi îşi trase răsuflarea, dar rămase ghemuit deasupra prăzii sale, căutând semne de viaţă. De parcă ar fi vrut să continue.

Apoi se încruntă şi privi în sus, dându-şi seama clar că bătălia se terminase şi că fuseseră martori.

Oh, Dumnezeule! Faţa îi era pătată de sângele negru al *lesserului,* iar pieptul şi mâinile îi erau şi mai pătate.

Ochii lui negri se îndreptară spre ai ei. Erau strălucitori. La fel ca sângele pe care îl vărsase pentru a o apăra. Şi îşi întoarse repede privirea, ca şi cum ar fi vrut să ascundă satisfacţia pe care o avusese în urma uciderii.

— Ceilalţi doi sunt terminaţi, spuse el, respirând încă cu greu.

Îşi trase partea de jos a cămăşii şi se şterse pe faţă.

Phury se îndreptă spre hol.

— Unde sunt? Pe peluza din faţă?

— Încearcă la uşa din faţă. I-am înjunghiat pe amândoi. Zsadist se uită la Butch. Du-o acasă! Acum. E prea şocată ca să se dematerializeze. Phury, tu du-te cu ei! Vreau să mă suni în momentul în care pune un picior în hol, ne-am înţeles?

— Dar tu? spuse Butch, chiar în timp ce îl înconjurau pe *lesserul* mort.

Zsadist se ridică în picioare şi dezveli un pumnal.

— Îl voi pocni pe acesta şi voi aştepta să vină alţii. Când nenorociţii ăştia nu se vor prezenta, vor veni mai mulţi.

— Ne vom întoarce.

— Nu-mi pasă ce faceţi atât timp cât o duceţi acasă. Aşa că nu mai vorbiţi şi începeţi să conduceţi!

Bella întinse mâna spre el, deşi nu era sigură de ce. Era îngrozită de ceea ce făcuse şi de felul în care arăta acum, plin de vânătăi şi bătut, propriul sânge curgându-i pe haine împreună cu cel al vânătorilor.

Zsadist gesticulă enervat.

— Luaţi-o dracului de aici!

*

John sări din autobuz, atât de al naibii de uşurat că era acasă, încât aproape căzu. Dumnezeule, dacă primele două zile de antrenament erau ceva de luat în seamă, următorii doi ani aveau să fie un iad!

Când intră pe uşa din faţă, fluieră.

Vocea lui Wellsie se auzi din biroul ei.

— Bună! Cum a mers azi?

În timp ce-şi dădea jos haina, fluieră de două ori rapid, ceea ce era un fel de „OK, bine, în regulă”.

— Bine. Hei, Havers vine peste o oră.

John se îndreptă spre birou şi se opri în pragul uşii. Aşezată la biroul ei, Wellsie era înconjurată de o colecţie de cărţi vechi, dintre care majoritatea erau deschise. Vederea tuturor acelor pagini întinse şi legate îi amintea de câinii nerăbdători, întinşi pe spate, aşteptând să fie mângâiaţi pe burtă.

Ea zâmbi.

— Arăţi obosit.

— Mă duc să mă odihnesc o vreme până vine Havers, gesticulă el.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Absolut.

Zâmbi pentru a fi mai credibil. Nu-i plăcea s-o mintă, dar nu voia să vorbească despre eşecurile lui. Peste alte 16 ore avea să le scoată din nou la vedere. Avea nevoie de o pauză, iar ei, fără îndoială, erau la fel de epuizaţi.

— O să te trezesc când ajunge doctorul.

— Mulţumesc.

În timp ce el se întorcea, ea spuse:

— Sper că ştii că, indiferent ce spune testul, ne vom ocupa de asta.

El se uită la ea. Deci şi ea era îngrijorată din cauza rezultatelor.

Se duse în grabă la ea şi o îmbrăţişă, apoi se îndreptă spre camera lui. Nici măcar nu îşi puse rufele în coş, ci doar îşi lăsă geanta şi se întinse pe pat. Omule, efectele cumulate a opt ore de batjocură erau suficiente pentru a-l face să doarmă o săptămână!

Însă nu se putea gândi decât la vizita lui Havers. Dumnezeule, dacă totul era o greşeală? Dacă nu avea să se transforme în ceva fantastic şi puternic? Dacă viziunile lui din timpul nopţii nu erau decât o fixaţie hiperactivă pentru Dracula?

Dacă era în mare parte om?

Ar fi avut sens. Chiar dacă antrenamentul era abia la început, era clar că nu era precum ceilalţi din clasă aflaţi în pretranziţie. Nu se pricepea la nimic fizic şi era mai slab decât ceilalţi băieţi. Poate că antrenamentul l-ar fi ajutat,

deşi se îndoia de asta.

John închise ochii şi speră să aibă un vis frumos. Un vis care să-l plaseze într-un corp mare, un vis care să-l facă puternic şi…

Vocea lui Tohr îl trezi.

— Havers este aici.

John căscă, se întinse şi încercă să se ascundă de compătimirea de pe faţa lui Tohr. Ăsta fusese celălalt coşmar legat de antrenament: trebuia să o dea în bară tot timpul în faţa lui Tohr.

— Ce mai faci, fiule... adică John?

John clătină din cap şi gesticulă:

— *Sunt bine, dar aş prefera să fiu fiul tău.*

Tohr zâmbi.

— Bine. Aşa vreau şi eu. Acum, hai să scăpăm de problema cu testele, bine?

John îl urmă pe Tohr în living. Havers stătea pe canapea, arătând ca un profesor cu ochelarii, sacoul şi papionul lui roşu.

— Bună, John, spuse el.

John ridică o mână şi se aşeză în fotoliul cel mai apropiat de Wellsie.

— Deci am rezultatele analizei tale de sânge. Havers scoase o bucată de hârtie din interiorul hainei sale sport. Mi-a luat ceva mai mult timp, pentru că a existat o anomalie la care nu mă aşteptam.

John se uită la Tohr. Apoi la Wellsie. Dumnezeule! Dacă era în întregime uman? Ce i-ar fi făcut? Ar fi trebuit să plece...

— John, eşti un războinic de rasă. Nu există decât cea mai mică urmă de sânge din alte specii în tine.

Tohr râse în hohote şi bătu din palme.

— La dracu’! Asta-i grozav!

John începu să rânjească şi continuă până când buzele îi dispărură complet într-un zâmbet.

— Dar mai e ceva. Havers îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Tu eşti din neamul lui Darius de Marklon. Atât de aproape, încât ai putea fi fiul lui. Atât de aproape…

Trebuie să fii fiul lui.

O tăcere mormântală cuprinse încăperea.

John se uită când la Tohr, când la Wellsie. Cei doi erau încremeniţi. Era o veste bună? O veste proastă? Cine era Darius? După expresiile lor, poate că tipul era un criminal sau ceva de genul ăsta.

Tohr sări de pe canapea şi îl luă pe John în braţe, strângându-l atât de tare, încât cei doi deveniră unul singur. Gâfâind, fără aer, cu picioarele atârnând, John se uită la Wellsie. Avea ambele mâini la gură, iar lacrimile i se rostogoleau pe faţă.

Brusc, Tohr îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Tuşi puţin, cu ochii strălucindu-i.

— Ei bine, ce să vezi!

Bărbatul îşi drese vocea de mai multe ori. Îşi frecă faţa. Părea un pic ameţit.

— Cine este *Darius?* gesticulă John în timp ce se aşeza din nou.

Tohr zâmbi încet.

— A fost cel mai bun prieten al meu, fratele meu în lupte… Abia aştept să îţi povestesc totul despre el. Şi asta înseamnă că ai o soră.

— Cine?

— Beth, regina noastră. *Shellanul* lui Wrath.

— Da, apropo de ea, spuse Havers, uitându-se la John. Nu înţeleg reacţia pe care ai avut-o faţă de ea. Toate tomografiile tale sunt în regulă, la fel EKG-ul tău, şi hemograma. Vă cred când spuneţi că ea a fost cea care a provocat crizele, deşi nu am nicio idee de ce ar fi aşa. Aş vrea să stai departe de ea o vreme, ca să vedem dacă se întâmplă în alt mediu, bine?

John încuviinţă, deşi dorea să o vadă din nou pe femeie, mai ales dacă era rudă cu ea. O soră. Ce tare!

— Acum, în legătură cu cealaltă problemă, spuse Havers cu subiect şi predicat.

Wellsie se aplecă în faţă şi îşi puse mâna pe genunchiul lui John.

— Havers are ceva despre care vrea să vorbească cu

tine.

John se încruntă.

— *Ce?* gesticulă el încet.

Doctorul zâmbi, încercând să fie cât se putea de liniştitor.

— Aş vrea să-l vezi pe terapeutul acela.

John îngheţă. Panicat, cercetă faţa lui Wellsie, apoi pe cea a lui Tohr, întrebându-se cât de multe le-ar fi putut spune doctorul despre ceea ce i se întâmplase cu un an în urmă.

— De ce m-aş duce? gesticulă el. *Sunt bine.*

Răspunsul lui Wellsie fu calm.

— Doar pentru a te ajuta să faci tranziţia către noua ta lume.

— Şi prima ta programare este mâine-seară, spuse Havers, lăsând capul în jos. Se uită fix la faţa lui John peste ramele ochelarilor şi citi mesajul din ochii lui: „Ori te duci, ori le voi spune adevăratul motiv pentru care trebuie să o faci”.

John fu depăşit, iar asta îl enerva. Dar se gândi că era mai bine să se supună unui şantaj din compasiune decât ca Tohr şi Wellsie să afle ceva despre ce i se făcuse.

— Bine. O voi face.

— Te duc eu, spuse repede Tohr. Apoi se încruntă. Adică putem găsi pe cineva care să te ducă. Butch te va duce.

Faţa lui John ardea. Da, nu voia ca Tohr să se apropie de terapeut. Nici vorbă de aşa ceva.

Se auzi soneria de la uşa din faţă.

Wellsie zâmbi.

— Oh, ce bine! E Sarelle. A venit să lucreze pentru festivalul solstiţiului. John, ai vrea să ne ajuţi?

Sarelle era din nou acolo? Nu menţionase asta când vorbiseră cu o seară în urmă.

— John? Vrei să lucrezi cu Sarelle?

El încuviinţă şi încercă să-şi păstreze calmul, deşi corpul i se aprinsese ca un neon. Avea furnicături.

— Da, pot să fac asta.

Îşi puse mâinile în poală şi se uită în jos la ele, încercând să-şi păstreze zâmbetul pentru sine.

Capitolul 23

Bella avea să se întoarcă acasă. În seara aceea.

Rehvenge nu era genul de bărbat care să gestioneze bine frustrarea în cele mai bune circumstanţe. Aşa că nu mai suporta să aştepte ca sora lui să se întoarcă acolo unde trebuia să fie. La dracu', nu era doar fratele ei, ci şi *ghardianul* ei, iar asta însemna că avea drepturi.

În timp ce-şi trăgea pe el haina de zibelină, blana se învârti în jurul corpului său mare, apoi căzu şi se opri la glezne. Costumul pe care îl purta era negru, semnat Ermenegildo Zegna. Cele două pistoale gemene de 9 milimetri de sub braţele sale erau Heckler & Koch.

— Rehvenge, te rog, nu face asta!

Se uită la mama sa. Madalina stătea sub candelabrul din hol, imaginea aristocraţiei cu ţinuta ei regală, cu diamantele şi rochia ei de satin. Singurul lucru care nu era la locul lui era îngrijorarea de pe faţa ei, şi asta nu pentru că tensiunea intra în conflict cu Harry Winstonul ei şi cu haute couture-ul. Ea nu se supăra niciodată. Niciodată.

Inspiră adânc. Avea mai multe şanse să o calmeze dacă nu-şi arăta infamul temperament, dar, mai mult decât atât, în starea lui de spirit actuală risca să o facă bucăţi acolo unde se afla, iar asta nu era corect.

— Ea va veni acasă astfel, spuse el.

Mâna graţioasă a mamei sale se ridică la gât, semn sigur că era prinsă între ceea ce voia şi ceea ce credea că era corect.

— Dar este atât de extrem!

— Vrei ca ea să doarmă în propriul pat? Vrei ca ea să fie acolo unde ar trebui să fie? Vocea lui începu să lovească în aer. Sau vrei ca ea să rămână cu Frăţia? Ăia sunt războinici, *Mahmen!* Războinici însetaţi de sânge, flămânzi

de sânge. Crezi că ar ezita să ia o femeie? Şi tu ştii foarte bine că, prin lege, Regele Orb poate să se culce cu orice femeie doreşte. Vrei ca ea să fie într-un astfel de mediu? Eu nu vreau.

În timp ce Mahmen se dădea înapoi, îşi dădu seama că ţipa la ea. Mai trase o dată aer în piept.

— Dar, Rehvenge, am vorbit cu ea. Încă nu vrea să vină acasă. Şi sunt bărbaţi de onoare. În Ţara Veche…

— Nici măcar nu mai ştim cine face parte din Frăţie.

— Ei au salvat-o.

— Atunci o pot da înapoi familiei ei. Pentru numele lui Dumnezeu, e o femeie din aristocraţie! Crezi că *glymera o* va accepta după asta? A avut deja o aventură.

Şi ce situaţie fusese aceea! Bărbatul fusese total nedemn de ea, un biet idiot, şi totuşi ticălosul reuşise să scape de despărţire fără să se vorbească despre el. Despre Bella, pe de altă parte, se şoptea de luni întregi şi, deşi încercase să pretindă că nu o deranja, Rehv ştia că o deranja.

Ura aristocraţia în care erau blocaţi, chiar o ura.

Clătină din cap, supărat pe el însuşi.

— N-ar fi trebuit să se mute niciodată din casa asta. N-ar fi trebuit să permit asta.

Şi, de îndată ce avea să o primească înapoi, nu urma să-i mai permită să iasă niciodată fără aprobarea lui. Urma să o ungă pentru *sehclusion.* Sângele ei era suficient de pur pentru a justifica acest lucru şi, sincer, ar fi trebuit să fie aşa de la început. Odată ce se făcea asta, Frăţia avea obligaţia legală de a o da înapoi în grija lui Rehvenge, iar după aceea nu mai putea părăsi casa fără permisiunea lui. Şi mai era ceva. Fiecare bărbat care dorea să o vadă trebuia să treacă de el, ca şef al casei, iar el avea de gând să-i refuze pe fiecare dintre acei nenorociţi. Nu reuşise să-şi protejeze sora o dată. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta din nou.

Rehv îşi verifică ceasul, chiar dacă ştia că întârzia la treabă. Avea să facă cererea de *sehclusion* către rege din biroul său. Era ciudat să faci ceva atât de vechi şi

tradiţional prin email, dar aşa stăteau lucrurile acum.

— Rehvenge…

— Ce?

— O vei îndepărta.

— Nu este posibil. Odată ce mă voi ocupa de asta, nu va avea unde să se ducă decât aici.

Întinse mâna după baston şi se opri. Mama lui părea atât de nefericită, încât se aplecă şi îi sărută obrazul.

— Să nu-ţi faci griji pentru nimic, *Mahmen! O* să repar totul, ca să nu mai fie rănită niciodată. De ce nu pregăteşti casa pentru ea? Ai putea să-i dai jos pânza de doliu.

Madalina clătină din cap. Cu o voce reverenţioasă, spuse:

— Nu până ce nu-i trece pragul. Ar ofensa-o pe Fecioara Scrib să presupunem că se va întoarce în siguranţă.

Îşi reţinu un blestem. Devotamentul mamei sale faţă de Mama Rasei era legendar. La dracu', ar fi trebuit să fie membră a Aleselor cu toate rugăciunile ei, cu toate regulile ei şi cu teama nezdruncinată că un singur cuvânt neclar ar fi adus osânda sigură.

Dar nu conta. Era cuşca ei spirituală, nu a lui.

— Cum doreşti, spuse el, sprijinindu-se pe baston şi întorcându-se.

Se deplasă încet prin casă, bazându-se pe diferitele tipuri de pardoseli pentru a-şi da seama în ce cameră se afla. Era marmură pe hol, un covor persan în living, lemn de esenţă tare cu scândură lată în bucătărie. Se folosea de vedere pentru a-i spune că picioarele îi aterizau drept şi că era sigur pentru el să îşi lase greutatea pe ele. Purta bastonul cu el în cazul în care greşea şi îşi pierdea echilibrul.

Când ieşi în garaj, se ţinu de cadrul uşii înainte de a pune un picior şi apoi celălalt pe cele patru trepte. După ce alunecă în Bentley-ul său antiglonţ, apăsă pe butonul de deschidere a uşii de garaj şi aşteptă să iasă în siguranţă.

La dracu'! Îşi dorea nespus să ştie cine erau acei fraţi şi unde locuiau. S-ar fi dus acolo, ar fi spart uşa şi ar fi

târât-o pe Bella departe de ei.

Când putu vedea aleea din spatele lui, băgă sedanul în marşarier şi apăsă acceleraţia atât de tare, încât cauciucurile scârţâiră. Acum, când era la volan, putea să se mişte cu viteza pe care o dorea. Rapid. Agil. Liber.

Peluza lungă era în ceaţă în timp ce el conducea în grabă pe aleea şerpuită până la porţile care se aflau departe de stradă. Făcu o pauză scurtă când acestea se deschiseră; apoi demară pe Thorne Avenue şi înaintă pe una dintre cele mai bogate străzi din Caldwell.

Pentru a-şi ţine familia în siguranţă şi pentru a nu duce niciodată lipsă de nimic, făcea lucruri josnice. Dar era bun în ceea ce făcea, iar mama şi sora lui meritau genul de viaţă pe care îl aveau. Le-ar fi dat tot ce-şi doreau, le-ar fi îndeplinit orice capriciu. Lucrurile fuseseră prea grele pentru ei prea mult timp…

Da, moartea tatălui său fusese primul cadou pe care li-l făcuse, primul din multele moduri în care le îmbunătăţise viaţa şi le ţinuse departe de pericol. Şi nu avea de gând să oprească asta acum.

Rehv mergea cu viteză şi se îndrepta spre centrul oraşului când ceafa începu să îl furnice. Încercă să ignore senzaţia, dar în câteva clipe aceasta se condensă într-o strânsoare, ca şi cum o menghină ar fi fost strânsă în jurul coloanei vertebrale. Ridică piciorul de pe acceleraţie şi aşteptă să treacă senzaţia.

Apoi se întâmplă.

Cu o înjunghiere de durere, vederea i se transformă în nuanţe de roşu, ca şi cum şi-ar fi tras un văl transparent peste faţă: farurile maşinilor care veneau din sens opus erau roz neon, şoseaua ruginie, iar cerul de un roşu ca vinul de Burgundia. Verifică ceasul de pe tabloul de bord, ale cărui cifre erau acum de o strălucire rubinie.

La dracu’! Totul era greşit. Nu trebuia să se întâmple asta…

Clipi şi îşi frecă ochii. Când îi deschise din nou, acea senzaţie profundă dispăruse.

Da, la dracu’, nu avea să se întâmple asta! Şi nu avea

de gând să ajungă în centru.

Răsuci volanul spre dreapta şi opri în parcarea unui mall, cel în care fusese Academia de Arte Marţiale Caldwell înainte de a arde. Stinse farurile Bentley-ului şi trecu prin spatele clădirilor lungi şi înguste, parcând la nivel cu cărămizile, astfel încât, dacă ar fi trebuit să plece repede, tot ce trebuia să facă era să apese pe acceleraţie.

Lăsând motorul pornit, îşi dădu jos haina de zibelină, îşi dezbrăcă sacoul costumului, apoi îşi suflecă mâneca stângă. Prin ceaţa roşie, băgă mâna în torpedou şi scoase o seringă hipodermică şi o bucată de garou de cauciuc. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât scăpă acul şi trebui să se întindă şi să-l ridice de pe podea.

Căută prin buzunarele jachetei până când găsi flaconul de sticlă cu dopamină, un neuromodulator. Îl puse pe bord.

Avu nevoie de două încercări ca să deschidă pliculeţul steril al seringii, apoi aproape că rupse acul reuşind să-l treacă prin cauciucul capacului de dopamină. Când seringa fu încărcată, îşi înfăşură garoul de cauciuc în jurul bicepsului cu o mână şi cu dinţii; apoi încercă să găsească o venă. Într-un câmp vizual plat, totul era complicat.

Pur şi simplu, nu putea vedea suficient de bine. Tot ce vedea în faţa lui era... roşu.

Roşu... roşu... roşu. Cuvântul îi ţâşnea prin minte, rezonând în interiorul craniului. Roşu era culoarea panicii. Roşu era culoarea disperării. Roşu era culoarea urii de sine. Roşu nu era culoarea sângelui său. Nu acum, în orice caz. Revenindu-şi, îşi pipăi antebraţul şi căută o rampă de lansare internă pentru drog, o autostradă care să ducă rahatul până la receptorii din creierul său. Numai că venele lui se prăbuşeau.

Nu simţea nimic în timp ce împingea acul înăuntru, ceea ce era liniştitor. Dar apoi apăru. O mică înţepătură la locul injecţiei. Amorţeala în care se conservase era pe cale să se termine.

În timp ce căuta sub piele o venă utilizabilă, începu să simtă lucruri în corpul său: senzaţia greutăţii sale pe

scaunul de piele al maşinii. Căldura care-i sufla pe glezne. Aerul rapid care intra şi ieşea din gura lui, uscându-i limba.

Teroarea îl făcu să împingă pistonul în jos şi să elibereze garoul de cauciuc. Numai Dumnezeu ştia dacă găsise locul potrivit.

Cu inima bătând cu putere, se holbă la ceas.

— Haide, murmură el, începând să se legene pe scaunul şoferului. Haide… dă-i drumul!

Roşu era culoarea minciunilor lui. Era prins într-o lume de roşu. Şi într-una din zilele astea, dopamina avea să nu mai funcţioneze. Avea să fie pierdut în roşu pentru totdeauna.

Ceasul schimbă cifrele. Trecu un minut.

— Oh, rahat. Îşi frecă ochii ca şi cum asta putea să-i readucă profunzimea vederii şi spectrul normal de culori. Îi sună telefonul mobil şi îl ignoră.

— Te rog. Ura implorarea din vocea lui, dar nu se putea preface că era puternic. Nu vreau să mă pierd.

Dintr-odată, vederea îi reveni, roşul scurgându-se din câmpul său vizual, perspectiva tridimensională revenind. Era ca şi cum răul fusese aspirat din el şi corpul său amorţise, senzaţiile evaporându-se până când tot ce ştia erau gândurile din capul său. Cu ajutorul drogului, devenise un sac care se mişca, respira şi vorbea, care, din fericire, avea doar patru simţuri pentru care să îşi facă griji acum, când atingerea fusese trecută pe plan secundar.

Se prăbuşi pe scaun. Stresul legat de răpirea şi salvarea Bellei îl afectase. De aceea atacul îl lovise atât de tare şi de repede. Şi poate că trebuia să ajusteze din nou doza. Avea să se ducă la Havers şi să verifice asta.

Trecu ceva timp până când reuşi să pună maşina în mişcare. În timp ce ieşea uşor din spatele mallului şi se strecura în trafic, îşi spuse că era doar încă un sedan într-un şir lung de maşini. Anonim. La fel ca toţi ceilalţi.

Minciuna îl linişti oarecum… şi îi spori singurătatea. La un semafor, verifică mesajul care îi fusese lăsat.

Alarma de securitate de la Bella fusese oprită timp de o oră sau cam aşa ceva şi abia acum se reactivase. Cineva

fusese din nou în casa ei.

*

Zsadist găsi Ford Explorerul negru parcat în pădure, la aproximativ 300 de metri de intrarea pe aleea lungă de un kilometru a Bellei. Singurul motiv pentru care dăduse peste chestia aia fusese pentru că răscolise zona, prea agitat ca să se ducă acasă, prea periculos ca să fie în compania altcuiva.

Urme de paşi în zăpadă se îndreptau în direcţia fermei.

Îşi puse mănuşile şi se uită pe geamurile maşinii. Alarma de securitate era activată.

Trebuia să fie maşina *lesserilor.* Putea să simtă mirosul dulce al acestora peste tot. Dar un singur rând de urme. Poate că şoferul îşi lăsase amicii, apoi o ascunsese? Sau poate că SUV-ul trebuise mutat din altă parte?

Nu conta. Lessening Society avea să se întoarcă pentru proprietatea sa. Şi n-ar fi fost frumos să ştie unde naiba ajunsese? Dar cum putea să dea de urma acelei nemernicii?

Îşi puse mâinile în şolduri şi se întâmplă să se uite la centura armei.

În timp ce-şi desfăcea telefonul mobil, se gândi cu plăcere la Vishous, ticălosul ăla priceput la tehnologie.

„Nevoia îl învaţă pe om”.

El se dematerializă sub SUV, astfel încât lăsă foarte puţine urme în zăpadă. În timp ce greutatea lui era absorbită, tresări.

La naiba, avea să plătească pentru acea mică excursie prin uşa franţuzească! Şi pentru lovitura în cap. Dar supravieţuise şi în situaţii mai rele.

Scoase o lanternă şi se uită în jurul trenului de rulare, încercând să aleagă locul potrivit. Avea nevoie de un loc destul de mare şi nu putea fi în apropierea sistemului de evacuare, deoarece, chiar şi în frigul ăsta, genul ăla de căldură putea fi o problemă. Desigur, ar fi preferat să se

urce în Explorer şi să ascundă telefonul sub un scaun, dar sistemul de alarmă al SUV-ului era o complicaţie. Dacă se declanşa, era posibil să nu-l mai poată reactiva, astfel că *lesserii* ar fi ştiut că fusese cineva în maşină.

De parcă geamul perforat nu ar fi fost un indiciu.

La dracu'! Ar fi trebuit să le scotocească prin buzunare *lesserilor* ăstora înainte de a-i înjunghia până la uitare. Unul dintre ticăloşii ăia avea cheile. Doar că fusese atât de supărat, încât se mişcase prea repede.

Z blestemă, gândindu-se la felul în care Bella se uitase la el după ce îl înfulecase pe acel vânător în faţa ei. Avea ochii mari pe faţa ei palidă, cu gura căscată din cauza şocului provocat de ceea ce făcuse.

Problema era că afacerea Frăţiei de a proteja rasa era una urâtă. Era haotică, urâtă şi uneori deranjantă. Întotdeauna sângeroasă. Şi, pe lângă toate astea, ea văzuse în el dorinţa de a ucide. Cumva, el era dispus să parieze că asta era ceea ce o deranjase cel mai mult.

„Concentrează-te, tâmpitule! Haide, ieşi din capul tău!" Z mai scormoni puţin, foindu-se sub Explorer. În cele din urmă, găsi ce căuta: o mică gaură în partea inferioară a trenului de rulare. Îşi scoase pelerina, înfăşură telefonul în ea şi băgă pachetul în gaură. Testă dispozitivul pentru a se asigura că era bine înfipt acolo, apoi se dematerializă de sub SUV.

Ştia că instalaţia nu avea să reziste mult timp acolo, dar era mai bine decât nimic. Iar acum Vishous ar fi putut să urmărească Explorerul de acasă, pentru că acel mic Nokia avea un cip GPS în el.

Z goni până la marginea pajiştii, astfel încât să poată vedea spatele fermei. Făcuse o treabă bună reparând uşa spartă a bucătăriei. Din fericire, rama încă era intactă, aşa că reuşise să o închidă şi să reactiveze senzorii de alarmă. Apoi găsi o prelată de plastic în garaj şi acoperi gaura monstruoasă.

Aproape reparată.

Ciudat, nu credea că ar fi avut mai mult succes dacă ar fi încercat să schimbe părerea pe care Bella o avea

despre el. Dar, la dracu', nu voia să fie un sălbatic pentru ea!

În depărtare, două faruri ieşiră de pe Route 22 şi străluciră pe lunga alee privată. Maşina încetini când se apropie de casa Bellei, apoi intră pe aleea ei.

Era un Bentley? Cu siguranţă că aşa părea.

„Frate, o maşină scumpă ca aceea?" Trebuia să fie un membru al familiei Bellei. Fără îndoială, fuseseră anunţaţi că alarma de securitate fusese oprită o vreme şi apoi fusese repornită cu zece minute în urmă.

La dracu'! Acum nu era un moment bun pentru cineva care făcea o vizită de recunoaştere. Având în vedere norocul lui Z, *lesserii* aveau să aleagă exact acest moment ca să se întoarcă după SUV-ul lor – şi să decidă să facă un tur al fermei pentru a se distra şi a chicoti.

Înjurând în sinea lui, aşteptă ca una dintre uşile Bentley-ului să se deschidă, numai că nimeni nu coborî din maşină, iar motorul rămase la ralanti. Asta era bine. Atât timp cât alarma era activată, poate că nu avea să se gândească să intre. Pentru că bucătăria era un dezastru.

Z adulmecă aerul rece, dar nu reuşi să prindă niciun miros. Instinctul îi spunea totuşi că era un bărbat în interiorul sedanului. Fratele ei? Cel mai probabil. El ar fi fost cel care ar fi verificat locul faptei.

„Aşa e, amice. Uită-te la geamurile din faţă. Vezi? Nu e nimic în neregulă. Nu e nimeni în casă. Acum fă-ne o favoare amândurora şi pleacă dracului de aici!"

Sedanul rămase pe loc pentru ceea ce păreau a fi cinci ore. Apoi dădu cu spatele, făcu o întoarcere pe stradă şi plecă.

Z luă o gură mare de aer. Dumnezeule... Nervii lui erau prea tari în seara asta.

Timpul trecea. În timp ce stătea singur printre pini, se uită fix la casa Bellei. Şi se întrebă dacă nu cumva ea s-ar fi speriat de el acum.

Vântul se înteţi, frigul devenind aspru cu el şi sângerându-i în oase. Cu disperare, îmbrăţişă durerea care venea odată cu el.

Capitolul 24

John privea fix peste masa din birou. Sarelle avea capul plecat în timp ce răsfoia una dintre cărţile vechi, părul ei scurt şi blond căzându-i pe faţă, astfel încât bărbia era tot ce putea vedea. Cei doi petrecuseră ore întregi făcând o listă de incantaţii pentru festivalul solstiţiului. Între timp, Wellsie stătea în bucătărie, comandând provizii pentru ceremonie.

În timp ce Sarelle întorcea altă pagină, el se gândi că avea nişte mâini foarte frumoase.

— Bine, spuse ea. Cred că asta e ultima.

Ochii ei se îndreptară spre ochii lui şi fu ca şi cum ar fi fost lovită de un fulger: un şoc de căldură şi apoi dezorientare. În plus, acum ar fi crezut că şi el strălucea în întuneric.

Ea zâmbi şi închise cartea. Urmă o tăcere lungă.

— Deci… hm, cred că prietenul meu Lash este în clasa ta de antrenament.

Lash era prietenul ei? „Oh, grozav!”

— Da, şi mi-a spus că ai semnul Frăţiei pe piept. Când John nu răspunse, ea întrebă: Ai?

John ridică din umeri şi mâzgăli pe marginea listei pe care o făcuse.

— Pot să îl văd?

Strânse ochii. De parcă ar fi vrut ca ea să vadă pieptul lui sfrijit? Sau semnul acela din naştere care se dovedise a fi o pacoste?

— Nu cred că ţi l-ai făcut singur, aşa cum fac ei, spuse ea repede. Şi, vreau să spun, nu e ca şi cum aş vrea să îl inspectez sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu ştiu cum ar trebui să arate unul. Sunt doar curioasă.

Ea îşi apropie scaunul de al lui şi el simţi mirosul parfumului pe care îl purta – sau poate că nu era parfum. Poate că era doar... ea.

— Pe ce parte este?

Ca şi cum mâna lui îi aparţinea ei, el îşi mângâie pectoralul stâng.

— Descheie-ţi puţin cămaşa! Ea se aplecă într-o parte, cu capul înclinat, astfel încât să se poată uita la pieptul lui. John? Pot să îl văd, te rog?

El aruncă o privire spre uşă. Wellsie încă vorbea la telefon în bucătărie, aşa că probabil nu avea de gând să dea buzna sau ceva de genul ăsta. Dar biroul tot părea mult prea public.

Oh, Dumnezeule! Chiar avea de gând să facă asta?

— John? Vreau doar să… văd.

Bine, avea de gând să facă asta.

Se ridică în picioare şi dădu din cap spre uşă. Fără un cuvânt, Sarelle îl urmă, mergând până la capătul holului, până în dormitorul lui.

După ce păşiră înăuntru, închise uşa aproape complet şi ajunse la nasturele de sus al cămăşii. Îşi dorea ca mâinile lui să fie stabile, jurându-şi să le taie cu fierăstrăul dacă îl făceau de râs. Ameninţarea părea să funcţioneze, pentru că descheie cămaşa până la stomac fără prea multe probleme. Întinse partea stângă şi se uită în altă parte.

Când simţi o atingere uşoară pe piele, tresări.

— Îmi pare rău, am mâinile reci.

Sarelle suflă în vârful degetelor, apoi se întoarse la pieptul lui.

Dumnezeule mare! Ceva se întâmpla în corpul lui, un fel de schimbare sălbatică în interiorul pielii sale. Respiraţia îi devenea scurtă, sugrumată. Deschise gura ca să poată intra mai mult aer.

— Foarte tare!

Fu dezamăgit când ea îşi coborî mâna. Dar apoi ea îi zâmbi.

— Deci crezi că ai vrea să ieşim cândva? Ştii, am putea merge la locul de laser-tag. Ar putea fi cool. Sau poate la film.

John încuviinţă ca un prostănac ce era.

— Bine.

Ochii lor se întâlniră. Era atât de drăguţă, încât îl făcea să ameţească.

— Vrei să mă săruţi? şopti ea.

John făcu ochii mari. Ca şi cum un balon s-ar fi spart în spatele capului său.

— Pentru că mi-ar plăcea să o faci. Ea îşi linse puţin buzele. Chiar mi-ar plăcea.

Uau… Şansa vieţii, chiar acolo, chiar atunci, se gândi el.

„Să nu leşini. Să leşini ar fi o pierdere totală de energie”.

John apelă rapid la toate filmele pe care le văzuse vreodată – şi nu primi niciun ajutor. Fiind un fan al filmelor de groază, fu copleşit de viziuni cu Godzilla călcând în picioare oraşul Tokyo şi cu Jaws mestecând fundul unei orci. „Mare ajutor”.

Se gândi la mecanică. „Înclină capul! Apleacă-te înainte! Iniţiază contactul!”

Sarelle se uită în jur, înroşindu-se.

— Dacă nu vrei, e în regulă. Mă gândeam doar că…

— John? Vocea lui Wellsie veni din capătul holului. Şi se apropia pe măsură ce ea continua să vorbească. Sarelle? Unde sunteţi?

Tresări. Înainte să-şi piardă curajul, apucă mâna lui Sarelle, o trase în faţă şi îi lipi un sărut chiar pe gură, buzele lui strânse pe ale ei. Fără limbă, fiindcă nu era timp, şi oricum ar fi avut nevoie să sune la 911 după aşa ceva. Chiar şi aşa, practic era în hiperventilaţie.

Apoi o împinse înapoi. Şi se întrebă cum se descurcase. Riscă o privire. Zâmbetul ei era radios.

Crezu că avea să-i explodeze pieptul de fericire.

Tocmai îşi coborâse mâna când Wellsie îşi băgă capul pe uşă.

— Trebuie să mă duc la… ah… îmi pare rău. N-am ştiut că voi doi...

John încercă să mimeze un zâmbet care spunea că nimic special nu se întâmpla şi apoi observă că ochii lui Wellsie erau fixaţi pe pieptul lui. Se uită în jos. Cămaşa lui

era larg deschisă.

Faptul că se chinuia să o încheie la nasturi nu făcea decât să înrăutăţească situaţia, dar nu se putu abţine.

— Mai bine aş pleca, spuse Sarelle cu uşurinţă. *Mahmen* a vrut să mă duc acasă mai devreme. John, voi fi la calculator mai târziu, bine? O să ne gândim la ce film să mergem sau altceva. Noapte bună, Wellsie!

În timp ce Sarelle cobora spre living, nu se putu abţine să nu arunce o privire dincolo de Wellsie. Se uită cum Sarelle îşi luă haina din dulapul de pe hol, o puse pe ea şi îşi scoase cheile din buzunar. Câteva clipe mai târziu, sunetul surd al uşii de la intrare care se închidea se auzi pe hol.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Wellsie râse şi îşi dădu pe spate părul ei roşcat.

— Ah, habar n-am cum să mă descurc cu asta, spuse ea. În afară de a spune că îmi place mult de ea şi că are gusturi bune la bărbaţi.

John îşi frecă faţa, conştient că avea culoarea unei roşii.

— Mă duc să mă plimb, gesticulă el.

— Ei bine, tocmai a sunat Tohr. Voia să treacă pe acasă să te ia. Se gândea că ai vrea să stai cu el la centrul de antrenament, din moment ce are nişte treburi administrative. Oricum, e alegerea ta să rămâi sau nu. Iar eu mă duc la o şedinţă a Consiliului Princeps.

Încuviinţă în timp ce Wellsie începea să se îndepărteze.

— Ah, John? Se opri şi se uită peste umăr. Cămaşa ta e… încheiată cam strâmb.

El aruncă o privire în jos. Şi începu să râdă. Chiar dacă nu scotea niciun sunet, trebuia doar să-şi lase bucuria să iasă, iar Wellsie zâmbi, evident fericită pentru el. În timp ce încheia nasturii aşa cum trebuia, nu o iubise niciodată mai mult pe această femeie.

*

La întoarcere, Bella îşi petrecu orele la conac stând în patul lui Zsadist cu jurnalul în poală. La început nu făcu nimic cu el, prea prinsă de ceea ce se întâmplase la ea acasă.

Dumnezeule, nu putea să spună că era surprinsă că Zsadist era fiecare dintre ameninţările pe care le crezuse. Şi el o salvase, nu-i aşa? Dacă *lesserul* pe care îl omorâse ar fi pus mâna pe ea, ar fi ajuns din nou într-o gaură în pământ.

Problema era că nu se putea decide dacă ceea ce făcuse el era o dovadă a puterii sau a brutalităţii sale.

În timp ce se hotăra că probabil erau ambele, îşi făcea griji dacă el era bine. Fusese rănit şi totuşi era încă acolo, probabil încercând să găsească alţi vânători. Dumnezeule, dacă el...

Dacă. Dacă... Avea să înnebunească dacă urma să continue cu asta.

Disperată să găsească altceva la care să se concentreze, răsfoi ce scrisese în jurnalul ei în ultimul an. Numele lui Zsadist jucase un rol important în însemnările de dinainte de a fi răpită. Fusese atât de obsedată de el şi nu putea spune că asta se schimbase. De fapt, sentimentele ei pentru el erau atât de puternice acum, chiar şi după ceea ce făcuse în seara asta, încât se întreba dacă nu cumva…

Îl iubea. Oh, Dumnezeule!

Dintr-odată, nu putu să fie singură, nu cu această conştientizare care îi dădea târcoale. Se spălă pe dinţi şi pe păr şi o luă spre primul etaj, sperând că avea să dea peste cineva. Numai că la jumătatea scărilor auzi voci din living şi se opri.

Ultima masă a serii era în desfăşurare, dar ideea de a se alătura tuturor fraţilor, lui Mary şi lui Beth părea copleşitoare. În plus, nu cumva Zsadist avea să fie acolo? Şi cum putea să-l înfrunte fără să se dea de gol? În niciun caz bărbatul acela nu avea de gând să se acomodeze cu faptul că ea îl iubea. Nici vorbă!

Ah, la dracu'! Trebuia să-l vadă mai devreme sau mai

târziu. Şi să se ascundă nu îi stătea în caracter.

Dar când ajunse la capătul scării şi coborî pe podeaua de mozaic a holului, îşi dădu seama că uitase să se încalţe. Cum putea să intre în livingul regelui şi al reginei cu picioarele goale?

Se uită înapoi la etajul al doilea şi se simţi complet epuizată. Prea obosită să urce şi să coboare din nou, prea jenată să meargă mai departe, ascultă doar sunetele de la masă: voci masculine şi feminine discutau şi râdeau. O sticlă de vin fu destupată cu un pocnet. Cineva îi mulţumea lui Fritz că adusese mai mult miel.

Ea se uită în jos la picioarele ei goale, gândindu-se că era o proastă. O proastă distrusă. Era pierdută din cauza a ceea ce îi făcuse *lesserul.* Şi zdruncinată din cauza a ceea ce făcuse Zsadist în seara aceea. Şi atât de singură după ce îşi dăduse seama ce simţea pentru acel bărbat.

Era pe punctul de a renunţa şi de a se întoarce la etaj când ceva îi atinse piciorul. Tresări şi se uită în jos, întâlnind ochii verzi ca jadul ai unei pisici negre. Felina clipi, toarse la ea şi îşi frecă uşor capul de glezna ei.

Aplecându-se, îi mângâie blana cu mâini nesigure. Animalul era de o eleganţă incomparabilă, numai linii zvelte şi mişcări graţioase şi alunecoase. Şi, fără niciun motiv întemeiat, ochii i se înceţoşară. Cu cât se emoţiona mai mult, cu atât ea şi pisica deveneau mai apropiate, până când ajunse să stea pe ultima treaptă a scării şi animalul se târî în poala ei.

— Numele lui este Boo.

Bella oftă şi îşi ridică privirea. Phury stătea în faţa ei – un bărbat impunător care nu mai era îmbrăcat în haine de război, ci în caşmir şi lână. Avea un şerveţel în mână, de parcă abia se ridicase de la masă, şi mirosea foarte bine, de parcă ar fi făcut recent duş şi se bărbierise. Privindu-l, deveni conştientă că toate discuţiile şi sunetele de la masă se scurseseră din aer, lăsând o tăcere care îi spunea că toată lumea ştia că ea coborâse scările şi se blocase.

Phury îngenunche şi îi puse şerveţelul de in în mână. Aşa îşi dădu seama că îi curgeau lacrimi pe obraji.

— Nu vrei să ni te alături? spuse el cu blândeţe.

Ea îşi şterse faţa în timp ce ţinea pisica.

— Există vreo şansă să o iau cu mine?

— Absolut. Boo este întotdeauna binevenit la masa noastră. La fel şi tu.

— Nu am pantofi în picioare.

— Nu ne pasă. Întinse mâna. Haide, Bella! Vino alături de noi!

*

Zsadist intră în foaier, atât de rece şi de ţeapăn încât practic se târa. Ar fi vrut să rămână până în zori la fermă, dar corpul lui nu se descurcase prea bine în aerul friguros.

Chiar dacă nu avea de gând să mănânce, se îndreptă spre living, doar pentru a se opri în umbră. Bella era la masă, aşezată lângă Phury. Avea o farfurie cu mâncare în faţă, dar era mai atentă la pisica din poala ei. Îl mângâia pe Boo şi nu rata nicio mângâiere în timp ce îşi ridica privirea când spunea Phury ceva. Zâmbea, iar când îşi lăsa din nou capul în jos, ochii lui Phury rămâneau pe profilul ei, de parcă ar fi băut din ea.

Z se îndreptă repede spre scări, neavând de gând să ia parte la acea scenă. Aproape ajunsese când Tohr ieşi pe uşa ascunsă de sub primul palier. Fratele părea posomorât, dar oricum nu fusese niciodată vreun petrecăreţ.

— Hei, Z, stai aşa!

Zsadist înjură, şi nu printre dinţi. Nu avea niciun interes să-şi bată capul cu discuţii despre politică şi proceduri, iar Tohr nu vorbea decât despre asta în ultima vreme. Tipul lua măsuri drastice în cadrul Frăţiei, organiza ture, încerca să transforme patru tâlhari liberi precum V, Phury, Rhage şi Z în soldaţi. Nu era de mirare că întotdeauna părea că îl durea capul.

— Zsadist, am spus *să aştepţi!*

— Nu acum…

— Ba da, acum. Fratele Bellei a trimis o cerere către Wrath. Cerându-i să i se atribuie statutul de *sehclusion,* iar

lui statutul de *ghardian.*

La dracu'! Dacă se întâmpla asta, Bella era ca pierdută. Era ca şi cum ar fi fost un bagaj. Nici măcar Frăţia n-ar fi putut s-o ţină departe de *ghardianul* ei.

— Z? Ai auzit ce am spus?

„Dă din cap, dobitocule!”, îşi spuse el.

Abia dacă reuşi să îşi mişte bărbia.

— Dar de ce îmi spui asta?

Gura lui Tohr se strânse.

— Vrei să te comporţi ca şi cum ea nu ar însemna nimic pentru tine? Bine. M-am gândit că vrei să ştii.

Tohr se îndreptă spre salon.

Z se prinse de balustradă şi îşi frecă pieptul, simţind că îi înlocuise cineva oxigenul din plămâni cu smoală. Se uită în sus pe scări şi se întrebă dacă Bella avea să se întoarcă în camera lui înainte de a pleca. Ar fi trebuit să o facă, pentru că jurnalul ei era acolo. Putea să-şi lase hainele în urmă, dar nu şi jurnalul acela. Doar dacă nu cumva, desigur, se mutase deja.

Dumnezeule, cum avea să-i spună la revedere?

Frate, era o conversaţie pe care trebuia să o abandoneze! Nu-şi putea imagina ce i-ar fi spus, mai ales după ce îl văzuse cum se manifestase asupra vânătorului.

Z intră în bibliotecă, luă unul dintre telefoanele de acolo şi formă numărul de mobil al lui Vishous. Auzi sunetul prin receptor, precum şi dinspre hol. Când V răspunse, îi povesti fratelui despre Explorer şi telefonul mobil şi despre isprăvile de sub trenul de rulare.

— Mă ocup de asta, spuse V. Dar tu unde eşti? E un ecou ciudat la telefon.

— Sună-mă dacă maşina aia se mişcă. Voi fi în sala de sport. Închise şi se îndreptă spre tunelul subteran.

Se gândi că putea să ia nişte haine jos în vestiar şi să alerge până la o stare de epuizare totală. Când coapsele aveau să îi ţipe, gambele să i se transforme în piatră şi gâtul să fie obturat din cauza gâfâielii, durerea avea să-i limpezească mintea, să-l cureţe… Tânjea după durere mai mult decât după mâncare.

Când ajunse la vestiar, se duse la cabina care îi fusese repartizată şi îşi scoase Air Shox-urile şi o pereche de pantaloni scurţi de alergare. Oricum, prefera să meargă fără tricou, mai ales dacă era singur.

Se dezarmase şi era pe cale să se dezbrace când auzi ceva mişcându-se în jurul dulapurilor. Urmărind sunetul în tăcere, ieşi în calea unui străin scund.

Se auzi bubuitura metalică în momentul în care acel corp micuţ se izbi de unul dintre dulapuri.

La dracu'! Era puştiul. Cum îl chema? John cumva. Şi John, băiatul, arăta de parcă urma să leşine, în timp ce se uita în sus cu ochii sticloşi şi stingheriţi.

Z privi în jos, de la înălţimea lui maximă. Starea lui de spirit era absolut vicioasă în acel moment, neagră şi rece ca spaţiul, şi totuşi cumva să-l facă praf pe puşti pentru că, dacă nu făcuse nimic rău, nu îl atrăgea.

— Pleacă de aici, puştiule!

John bâjbâi după ceva. Un carneţel şi un pix. În timp ce le punea laolaltă, Z clătină din cap.

— Da, nu ştiu să citesc, îţi aminteşti? Uite, du-te şi gata! Tohr e sus, acasă.

Z se întoarse şi îşi smulse cămaşa. Când auzi un oftat, se uită peste umăr. Ochii lui John erau pe spatele lui.

— Dumnezeule! Puştiule, pleacă dracului de aici!

Când Z auzi zgomotul paşilor plecând, renunţă la pantaloni, îşi puse pantalonii scurţi negri de fotbal şi se aşeză pe bancă. Îşi apucă Nike-urile de şireturi şi le lăsă să atârne între genunchi. În timp ce se uita fix la pantofii de alergare, avu un gând stupid – de câte ori îşi îndesase picioarele în ei şi îşi pedepsise corpul chiar pe banda de alergare spre care se îndrepta. Apoi se gândi de câte ori se rănise în mod deliberat în luptele cu *lesserii.* Şi de câte ori îi ceruse lui Phury să îl bată.

Nu, nu îi ceruse. Îi ordonase. Existaseră momente în care îi ceruse geamănului său să îl lovească iar şi iar până când faţa lui cicatrizată se umflase şi durerea zdrobitoare din oase fusese tot ce ştia. De fapt, nu-i plăcea ca Phury să fie implicat. Ar fi preferat ca durerea să fie privată şi ar fi

făcut el însuşi răul dacă ar fi putut. Dar era greu să te baţi măr singur.

Z coborî încet pantofii de alergare pe podea şi se sprijini de dulap, gândindu-se unde era geamănul său. Sus, în salonul de luat masa. Alături de Bella.

Ochii lui se duseră spre telefonul care era montat pe peretele vestiarului. Poate că trebuia să sune acasă.

Un fluierat scăzut răsună chiar lângă el. Îşi întoarse privirea spre stânga şi se încruntă.

Puştiul era acolo, cu o sticlă de apă în mână, şi se apropia timid, cu braţul întins mult în faţa lui, cu capul înclinat într-o parte. Ca şi cum se înfrunta cu o panteră şi spera să iasă din experienţă cu membrele încă ataşate.

John aşeză sticla de apă Poland Spring la aproximativ un metru şi jumătate de Z pe bancă. Apoi se întoarse şi fugi.

Z se holba la uşa pe care puştiul o zbughise. În timp ce aceasta se închidea uşor, se gândi la alte uşi din complex. La cele din faţa conacului, mai exact.

Dumnezeule! Bella urma să plece în curând. Se putea să plece chiar atunci. Chiar în acel moment.

Capitolul 25

— Mere? Ce dracu' îmi pasă mie de mere? ţipă O în telefonul mobil. Era gata să spargă capete, era atât de supărat, iar U trăncănea despre nişte fructe nenorocite? Tocmai ţi-am spus că avem trei Beta morţi. Trei dintre ei.

— Dar în seara asta au fost cincizeci de baniţe de mere cumpărate de la patru persoane diferite…

O trebui să înceapă să se plimbe prin cabană. Ori făcea asta, ori avea de gând să îl vâneze pe U doar ca să se descarce.

De îndată ce O se întorsese de la Omega, se dusese la fermă, doar pentru a găsi două urme de arsură pe gazon, precum şi uşa din spate spartă. Uitându-se pe fereastră în

bucătărie, văzuse sânge negru peste tot şi încă o urmă de arsură pe faianţă.

La dracu', se gândise el, imaginându-şi din nou scena. Ştia că un frate făcuse asta, pentru că, având în vedere mizeria din bucătărie, *lesserul* care fusese terminat pe acel etaj fusese sfâşiat înainte de a fi înjunghiat.

Să fi fost soţia lui cu războinicul în acel moment? Sau vizita fusese pentru că familia ei încerca să-i mute lucrurile, iar un frate doar îi păzea?

„Să-i ia dracu' pe Beta!" Acei trei nenorociţi slabi de înger şi inutili fuseseră ucişi, aşa că nu avea niciodată răspunsuri. Şi dacă soţia lui nu fusese acolo, cu siguranţă, dacă era în viaţă, nu avea să se întoarcă acolo prea curând din cauza luptelor care avuseseră loc.

Flecăreala lui U îi atrase din nou atenţia.

— ... cea mai scurtă zi din an, 21 decembrie, se apropie săptămâna viitoare. Solstiţiul de iarnă este...

— Am o idee, răbufni O. De ce nu încetezi cu prostiile despre calendar? Vreau să te duci la acea fermă şi să iei Explorerul pe care l-au lăsat acei Beta în pădure. Apoi...

— Ascultă ce-ţi spun! Merele sunt folosite în ceremonia solstiţiului pentru a o onora pe Fecioara Scrib.

Acele două cuvinte, Scrib *şi Fecioară,* îi atraseră atenţia lui O.

— De unde ştii asta?

— Sunt prin preajmă de 200 de ani, spuse U sec. Festivalul nu a mai avut loc de... Dumnezeule, nu ştiu, poate de un secol. Merele ar trebui să reprezinte anticiparea primăverii. Seminţe, creştere, genul ăsta de rahaturi de reînnoire.

— Despre ce fel de festival vorbim?

— În trecut, se adunau sute de oameni şi cred că făceau nişte incantaţii, nişte chestii ritualice. Nu prea ştiu. Oricum, de ani întregi monitorizăm anumite tipare de cumpărare pe piaţa locală în anumite perioade ale anului. Merele în decembrie. Trestie de zahăr brut în aprilie. A fost mai mult din obişnuinţă decât din orice altceva, pentru că vampirii ăia au fost al dracului de tăcuţi.

O se sprijini de uşa cabanei.

— Dar acum regele lor s-a ridicat. Aşa că au reînviat vechile obiceiuri.

— Şi trebuie să-ţi placă sistemul. Mult mai eficient decât să întrebăm în jur, ceea ce trebuia să facem noi. Aşa cum am mai spus, o încărcătură uriaşă de mere Granny Smith a fost cumpărată din diverse localuri. Ca şi cum ar fi împărţit comenzile.

— Deci vrei să spui că peste o săptămână o grămadă de vampiri se vor aduna într-un singur loc. Să facă un mic cântec şi un dans. Să se roage la Fecioara Scrib.

— Da.

— Ei mănâncă merele?

— Eu aşa am înţeles.

O îşi frecă ceafa. Fusese reticent în a aduce în discuţie toată treaba cu transformarea soţiei sale într-un *lesser* în timpul şedinţei cu Omega. Trebuia să afle mai întâi dacă ea era în viaţă, apoi trebuia să găsească o soluţie pentru această idee. Evident, problema potenţial insurmontabilă era că ea era vampir, iar singurul argument pe care putea să-l invoce era că ar fi fost arma secretă supremă. O femeie din propria specie? Frăţia nu ar fi prevăzut niciodată asta…

Deşi, desigur, aceasta era doar o justificare pentru Omega. Soţia lui nu s-ar fi luptat niciodată cu altcineva în afară de el.

Da, propunerea urma să fie greu de vândut, dar un lucru pe care îl avea în favoarea lui era că Omega era deschis la linguşeli. Deci un sacrificiu mare şi răsunător în onoarea lui nu ar fi făcut minuni pentru a-l înmuia?

U încă vorbea.

— … mă gândeam că aş putea verifica pieţele…

În timp ce U continua să trăncănească, O începu să se gândească la otravă. La o grămadă de otravă. O cisternă.

Mere otrăvite. Cât de bine semăna cu povestea Albă ca Zăpada?

— O? Eşti acolo?

— Da.

— Aşa că mă duc în pieţe să aflu când...

— Nu te duci chiar acum. Lasă-mă să-ţi spun ce vei face.

*

Când Bella părăsi biroul lui Wrath, tremura de furie şi nici regele, nici Tohr nu încercară să o oprească sau să o facă să intre în panică. Ceea ce dovedea că erau nişte bărbaţi foarte inteligenţi.

Străbătu holul în picioarele goale până în camera lui Zsadist şi, după ce trânti uşa, se îndreptă spre telefon ca şi cum acesta ar fi fost o armă. Formă numărul de mobil al fratelui ei.

Rehvenge răspunse şi răbufni:

— Cine eşti şi cum ai făcut rost de acest număr?

— Să nu îndrăzneşti să-mi faci asta!

Urmă o tăcere lungă. Apoi:

— Bella, aşteaptă o secundă! Se auzi un târşâit. Apoi el spuse cu o voce tăioasă: Ar fi bine să vină aici imediat. Ne-am înţeles? Dacă va trebui să mă duc după el, n-o să-i placă. Rehvenge îşi drese vocea când reveni la telefon. Bella, unde eşti? Lasă-mă să vin să te iau. Sau cere-i unuia dintre războinici să te ducă acasă la noi şi ne întâlnim acolo.

— Crezi că mă apropii de tine acum?

— E mai bine decât alternativa, spuse el cu mâhnire.

— Şi care ar fi aceea?

— Fraţii să te înapoieze cu forţa.

— De ce faci…

— *De ce fac asta?* Vocea lui se scufundă în basul adânc şi exigent cu care ea era atât de obişnuită. Ai idee cum au fost ultimele şase săptămâni pentru mine? Ştiind că ai fost în mâinile acelor blestemaţi? Ştiind că mi-am lăsat sora, pe fiica mamei mele, în acel loc?

— Nu a fost vina ta.

— Trebuia să fii acasă!

Ca întotdeauna, furtuna de nisip creată de furia lui Rehv o zgudui şi îi aminti că, la un nivel elementar, fratele

ei întotdeauna o speriase puţin. Dar apoi îl auzi respirând adânc. Încă o dată. Apoi o disperare curioasă se strecură în cuvintele lui.

— Dumnezeule, Bella. Vino acasă! Eu şi *Mahmen* avem nevoie de tine aici. Ne e dor de tine. Noi... Trebuie să te văd ca să te cred că eşti cu adevărat bine.

Ah, da. Acum, cealaltă parte a lui, cea pe care o iubea cu adevărat. Protectorul. Furnizorul. Bărbatul tandru şi aspru care îi oferise întotdeauna tot ce avea nevoie.

Tentaţia de a i se supune era puternică. Dar apoi îşi imagină că nu mai avea voie să iasă niciodată din casă. Lucru de care el era al dracului de capabil.

— Vrei să anulezi cererea de *sehclusion?*

— Vom vorbi despre asta când vei dormi din nou în patul tău.

Bella apucă telefonul.

— Asta înseamnă că nu vrei, nu-i aşa? Urmă o pauză. Alo? Rehvenge?

— Vreau doar să vii acasă.

— Da sau nu, Rehv? Spune-mi acum!

— Mama noastră nu poate trece din nou prin aşa ceva.

— Şi tu crezi că eu pot? ripostă ea. Scuză-mă, dar nu a fost *Mahmen* cea care a sfârşit cu numele unui *lesser* sculptat pe abdomen!

În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, înjură. Da, genul ăsta de amănunt vesel avea să îl facă să se răzgândească. Ce mod de a negocia!

— Rehvenge…

Vocea lui deveni complet rece.

— Te vreau acasă!

— Tocmai am fost în captivitate, nu mă ofer voluntar pentru închisoare.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Continuă să mă forţezi şi vei afla!

Încheie apelul şi trânti aparatul fără fir pe noptieră. La dracu' cu el!

Dintr-un impuls nebunesc, apucă receptorul şi se

întoarse, gata să îl arunce prin cameră.

— Zsadist!

Bâjbâi cu telefonul şi îl prinse, ţinându-l la piept.

Stând în tăcere lângă uşă, Zsadist era îmbrăcat în pantaloni scurţi sport şi fără cămaşă. Şi, dintr-un motiv absurd, observă că nu avea nici pantofi.

— Aruncă-l dacă vrei, zise el.

— Nu. Eu… Ah, nu. Se întoarse şi îl puse la loc pe suportul lui mic, având nevoie de două încercări pentru a-l băga cum trebuia.

Înainte de a-l înfrunta din nou pe Zsadist, se gândi la el ghemuit deasupra *lesserului* mic, bătându-l până la moarte. Dar apoi îşi aminti că el îi adusese lucrurile din casa ei, că o dusese acolo şi că o lăsase să aibă vena lui, deşi invazia îl distrusese. În timp ce se învârtea spre el, se încurcă în plasa lui, prinsă între bunătate şi cruzime.

El rupse tăcerea.

— Nu vreau să fugi nepregătită în noapte din cauza a ceea ce pune la cale fratele tău. Şi să nu-mi spui că nu te gândeşti la asta.

La dracu', era deştept!

— Dar tu ştii ce vrea să-mi facă.

— Da.

— Şi, prin lege, Frăţia va trebui să mă predea, aşa că nu pot rămâne aici. Crezi că îmi place singura opţiune pe care o am?

Dar unde se putea duce?

— Ce e aşa de rău în a merge acasă?

Ea îi aruncă o privire.

— Da, chiar vreau să fiu tratată ca o incompetentă, ca un copil, ca un obiect pe care fratele meu îl deţine. Asta funcţionează pentru mine. Întru totul.

Zsadist îşi trecu o mână peste cap. Mişcarea îi flexă bicepşii, astfel încât aceştia se încordară.

— Are sens să aduni familiile sub acelaşi acoperiş. Este o perioadă periculoasă pentru civili.

Oh, la naiba… Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca el să fie de acord cu fratele ei.

— O perioadă periculoasă şi pentru *lesseri,* mormăi ea. După ce i-ai făcut aceluia în seara aia.

Ochii lui Zsadist se îngustară.

— Dacă vrei să-mi cer scuze pentru asta, nu o voi face.

— Bineînţeles că nu ai face-o, răbufni ea. Tu nu-ţi ceri scuze pentru nimic.

El clătină încet din cap.

— Dacă vrei să te cerţi cu cineva, vorbeşti cu bărbatul nepotrivit, Bella. Nu voi merge acolo cu tine.

— De ce nu? Tu excelezi în a fi furios!

Tăcerea care urmă o îndemna să ţipe la el. Ea se lăsa copleşită de furia lui, ceva ce el le făcea tuturor, dar ea nu-şi putea da seama de ce naiba dădea dovadă de autocontrol când era vorba de ea.

El se încruntă, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea ea.

— Ah, la dracu', spuse ea. Doar ne înţepăm, nu-i aşa? Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

— Este înnebunitor să te simţi între ciocan şi nicovală. Nu-ţi face griji!

Se aşeză pe pat. Ideea de a fugi singură era ridicolă, dar refuza să trăiască sub controlul lui Rehvenge.

— Ai vreo sugestie? întrebă ea încet.

Când îşi ridică privirea, Zsadist se uita la podea.

Era atât de stăpân pe sine, sprijinit de perete în felul acela. Cu trupul său lung şi slab, părea o crăpătură de culoarea cărnii în tencuială, o fisură care se deschisese în însăşi structura camerei.

— Dă-mi cinci minute, spuse el.

El ieşi, încă fără cămaşă.

Bella se lăsă să cadă înapoi pe saltea, gândindu-se că cinci minute nu aveau să ajute situaţia. Ceea ce avea nevoie era alt frate care să o aştepte acasă.

Scumpă Fecioară Scrib… Faptul că se îndepărtase de *lesseri* ar fi trebuit să amelioreze situaţia. În schimb, viaţa ei părea în continuare să-i scape total de sub control.

E drept că acum putea să-şi aleagă singură calea.

Îşi ridică privirea. Prin uşa de la baie văzu duşul şi se imagină stând sub un jet de apă fierbinte. Asta ar fi fost bine. Relaxant. Revigorant. În plus, acolo putea să-şi strige frustrarea fără să se simtă jenată.

Se ridică, se duse în baie şi dădu drumul la apă. Sunetul jetului care lovea marmura era liniştitor, la fel jetul cald când se băgă sub el. Nu sfârşi prin a plânge. Doar îşi dădu capul pe spate şi lăsă apa să curgă pe corpul ei.

Când în sfârşit ieşi, observă că uşa dormitorului fusese închisă.

Probabil Zsadist se întorsese.

Înfăşurându-şi un prosop în jurul ei, nu avea nici cea mai mică speranţă că el găsise o soluţie.

Capitolul 26

Când se deschise uşa de la baie, Z se uită şi se abţinu să înjure. Bella era roz din cap până în picioare, cu părul înnodat sus pe cap. Mirosea ca acel săpun franţuzesc de lux pe care Fritz insista să-l cumpere. Iar prosopul acela înfăşurat în jurul corpului ei îl făcea să se gândească cât de uşor ar fi fost să o dezbrace complet.

O singură tragere. Doar de asta era nevoie.

— Wrath e de acord să fie temporar de negăsit, spuse el. Ceea ce înseamnă doar o întârziere de vreo 48 de ore. Vorbeşte cu fratele tău! Vezi dacă poţi să-l faci să se răzgândească. Altfel, Wrath trebuie să răspundă, iar el nu prea poate spune nu, având în vedere linia ta de sânge.

Bella ridică prosopul un pic mai sus.

— Bine… mulţumesc. Mulţumesc pentru că ai făcut efortul.

El încuviinţă şi privi uşa, gândindu-se că se întorcea la planul A: să se epuizeze ori să-l facă pe Phury să îl rănească.

Doar că, în loc să plece, îşi puse mâinile în şolduri.

— Îmi pare rău pentru ceva.

— Ce? Oh... De ce?

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi ce i-am făcut acelui vânător. Ridică mâna, apoi o lăsă în jos, rezistând impulsului de a-şi masa capul de durere. Când am spus că nu-mi voi cere scuze pentru asta, am vrut să spun că nu regret niciodată că i-am ucis pe ticăloşii ăia. Dar nu am. Nu-mi place să ai acele imagini în cap. Ţi le-aş lua dacă aş putea. Aş lua toate astea de la tine... aş suporta totul pentru tine. Îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat asta, Bella! Da, îmi pare rău pentru tot, inclusiv pentru... mine. Îşi dădu seama că aceasta era despărţirea lui de ea. Şi nu mai avea răbdare, aşa că îşi grăbi ultimele cuvinte. Eşti o femeie de valoare. Îşi coborî capul. Şi ştiu că vei găsi...

„Un partener”, termină pentru el însuşi. Da, o femeie ca ea cu siguranţă avea să îşi găsească un partener. De fapt, era unul chiar în acea casă care nu numai că o dorea, dar era potrivit pentru ea. De fapt, Phury era chiar după colţ.

Z îşi ridică privirea, cu intenţia de a ieşi din cameră, şi se smuci, lovindu-se de uşă.

Bella era chiar în faţa lui. Când îi simţi parfumul de aproape, inima i-o luă razna, provocându-i un fel de fluturat care îl ameţi.

— E adevărat că mi-ai făcut curăţenie în casă? spuse ea.

Oh, frate… Singurul răspuns pe care îl avea era prea revelator.

— Chiar aşa?

— Da, eu am făcut asta.

— O să te îmbrăţişez acum.

Z încremeni, dar înainte ca el să se poată da la o parte, braţele ei se înfăşurată în jurul taliei lui şi capul ei veni pe pieptul lui gol.

Rămas în îmbrăţişarea ei fără să se mişte, fără să respire, fără să o întoarcă... Tot ce putea face era să-i simtă trupul. Era o femeie înaltă, dar el avea 15 centimetri buni în plus. Şi, chiar dacă era slab pentru un războinic, avea pe oase cu cel puţin 30 de kilograme mai mult decât ea. Şi

totuşi ea îl copleşea.

Dumnezeule, ce bine mirosea!

Ea scoase un zgomot discret, ca un suspin, şi se înfipse şi mai mult în trupul lui. Sânii ei se presau pe trunchiul lui, iar când se uită în jos, curbura cefei ei era teribil de tentantă. Apoi mai era problema *aceea.* Acel lucru uitat de Dumnezeu se întărea, se umfla, se prelungea. Rapid.

Îşi puse mâinile pe umerii ei, plutind chiar deasupra pielii.

— Da, ah, Bella, trebuie să plec.

— De ce?

Mai aproape. Ea se apropie mai mult. Şoldurile ei se mişcau lipite de ale lui, iar el strânse din dinţi când partea inferioară a corpurile lor intră în contact deplin.

La dracu', ea trebuia să simtă chestia aia dintre picioarele lui! Cum putea să o ignore? Partea excitată se împingea în burta ei, şi nu era ca şi cum pantalonii scurţi zburătăciţi ar fi putut-o ascunde.

— De ce trebuie să pleci? şopti ea, cu respiraţia trecându-i peste pectorali.

— Pentru că…

Când el lăsă cuvântul să alunece, ea murmură:

— Ştii, îmi plac astea.

— Adică?

Ea îi atinse unul dintre inelele de la sfârcuri.

— Acestea.

El tuşi scurt.

— Eu, ah. Mi le-am făcut singur.

— Îţi stă bine.

Ea făcu un pas înapoi şi scăpă prosopul.

Z se clătină. Era afurisit de frumoasă cu sânii aceia, abdomenul plat şi şoldurile acelea. Şi acea fantă mică şi graţioasă dintre picioarele ei pe care o vedea cu o claritate cutremurătoare. Cei câţiva oameni cu care fusese cu el aveau păr acolo, dar ea era din neamul lui, aşa că era complet goală, dureros de netedă.

— Chiar trebuie să plec, spuse el răguşit.

— Nu fugi!

— Trebuie să plec. Dacă rămân…

— Întinde-te lângă mine, spuse ea, sprijinindu-se de el încă o dată.

Îşi trase elasticul din păr, iar valurile întunecate se revărsară peste amândoi.

El închise ochii şi îşi înclină capul pe spate, încercând să nu se lase îngropat de parfumul ei. Cu o voce zglobie, spuse:

— Vrei doar să ţi-o tragi, Bella? Pentru că asta e tot ce am în mine.

— Ai mult mai mult.

— Nu-i adevărat.

— Ai fost bun cu mine. Ai avut grijă de mine. M-ai spălat şi m-ai ţinut în braţe.

— Nu mă vrei înăuntrul tău.

— Eşti deja, Zsadist. Sângele tău este în mine.

Urmă o tăcere lungă.

— Îmi cunoşti reputaţia?

Ea se încruntă.

— Asta nu e relevant.

— Ce spun oamenii despre mine, Bella? Haide, vreau să aud de la tine! Ca să ştiu că înţelegi. Disperarea ei era palpabilă în timp ce el insista, dar trebuia să o scoată din orice ameţeală în care se afla. Ştiu că trebuie să fi auzit despre mine. Bârfele ajung chiar şi la nivelul tău social. Ce se spune?

— Unii... unii cred că ucizi femeile pentru distracţie. Dar eu nu cred.

— Ştii cum am ajuns să am această reputaţie?

Bella îşi acoperi sânii şi făcu un pas înapoi, clătinând din cap. El se aplecă şi îi întinse prosopul, apoi arătă spre craniul din colţ.

— Am ucis-o pe acea femeie. Acum spune-mi, vrei să fii luată de un bărbat care ar putea face aşa ceva? Care ar putea răni o femeie în felul acesta? Vrei ca un astfel de ticălos să fie deasupra ta, să pompeze în corpul tău?

— Ea a fost, şopti Bella. Te-ai întors şi ţi-ai ucis

stăpâna, nu-i aşa?

Z tresări.

— Pentru o vreme, am crezut că asta mă poate vindeca.

— Nu a fost aşa.

— Nu mai spune! Trecu pe lângă ea şi merse în jurul ei, presiunea crescând în el până când deschise gura şi cuvintele ieşiră pur şi simplu. La câţiva ani după ce am ieşit, am auzit că ea… Rahat, am auzit că mai avea un bărbat în celula aia. Eu am călătorit două zile la rând şi m-am strecurat aproape de zori. Z clătină din cap. Nu voia să vorbească, chiar nu voia, dar gura lui continua să se mişte. Dumnezeule, era atât de tânăr, exact cum eram eu când m-a prins. Şi nu aveam nicio intenţie să o omor, dar a coborât chiar când plecam cu sclavul. Când m-am uitat la ea, am ştiut că, dacă nu o lovesc, o să-şi cheme gărzile. Ştiam, de asemenea, că în cele din urmă va lua alt bărbat, îl va lega acolo jos şi-l va face. Ah, la dracu'! De ce naiba îţi spun asta?

— Te iubesc!

Z îşi strânse ochii.

— Nu fi tragică, Bella!

Ieşi din cameră în grabă, dar nu putu merge mai mult de cinci metri pe hol.

Ea îl iubea. *Ea îl iubea?*

Prostii. Ea *credea* că îl iubea. Şi de îndată ce avea să se întoarcă în lumea reală, urma să-şi dea seama de asta. Dumnezeule, ieşise dintr-o situaţie oribilă şi trăia într-o bulă aici, la complex! Nimic din toate astea nu era viaţa ei, iar ea petrecea prea mult timp cu el.

Şi totuşi… Dumnezeule, el voia să fie cu ea! Voia să stea unul lângă altul şi să o sărute. Voia să facă mai mult decât atât. Voia. Să-i facă totul: să o sărute, să o atingă, să o sugă şi să o lingă. Dar unde anume credea el că aveau să ducă toate astea? Chiar dacă ar fi putut trece peste ideea de a o penetra pentru sex, nu voia să rişte să intre în ea.

Nu că ar fi făcut asta vreodată cu vreo femeie. La dracu', nu ejaculase niciodată în nicio împrejurare. Când

fusese un sclav de sânge, nu era ca şi cum ar fi fost vreodată excitat sexual. Iar după aceea, când fusese cu acele câteva târfe pe care le cumpărase şi le regulase, nu căutase orgasmul. Acele interludii anonime fuseseră doar experimente pentru a vedea dacă sexul era la fel de rău pentru el cum fusese întotdeauna.

Cât despre masturbare, nu suporta să atingă nenorocirea aia nici ca să urineze, cu atât mai puţin când se ridica pentru a atrage atenţia. Şi nu-şi dorise niciodată să ejaculeze, nu fusese niciodată atât de excitat, nici măcar când i se întărea.

Era atât de ameţit de rahatul ăsta de sex. Ca şi cum ar fi avut un scurtcircuit în creier.

De fapt, avea multe, nu-i aşa?

Se gândea la toate găurile din el, la locurile goale, la golurile în care alţii simţeau lucruri. La urma urmei, el era de fapt doar un ecran, mai mult gol decât plin, emoţiile sale suflând prin el, doar furia prinzându-l şi susţinându-l.

Doar că asta nu era în întregime adevărat, nu-i aşa? Bella îl făcea să simtă lucruri. Când îl sărutase pe pat înainte, îl făcuse să se simtă… fierbinte şi înfometat. Foarte masculin. Sexual pentru prima dată în viaţa lui.

Dintr-o disperare ascuţită, un ecou a ceea ce fusese înainte ca Stăpâna să îl aibă începuse să iasă la suprafaţă. Se trezi dorindu-şi din nou acea senzaţie pe care o avusese când o sărutase pe Bella. Şi voia să o aibă şi pe ea astfel. Voia să o vadă gâfâind, fără suflare şi flămândă.

Nu era corect faţă de ea, dar el era un ticălos şi îşi dorea lacom ceea ce ea îi dăduse înainte. Iar ea urma să plece în curând. Avea o singură zi la dispoziţie.

Zsadist deschise uşa şi se întoarse înăuntru.

Bella era întinsă în pat şi era evident surprinsă că se întorsese. Când se aşeză, vederea ei îi readuse un strop de decenţă. Cum naiba putea să fie cu ea? Dumnezeule, era atât de… frumoasă, iar el era urât, un nenorocit urât.

Cu elanul pierdut, se opri în mijlocul camerei. „Dovedeşte-i că nu eşti un ticălos plecând. Dar mai întâi explică-i!”, se gândi el.

— Vreau să fiu cu tine, Bella, fără să ţi-o trag. Când ea începu să spună ceva, el o reduse la tăcere ridicând mâna. Te rog, ascultă-mă! Vreau să fiu cu tine, dar nu cred că sunt în stare să-ţi ofer ceea ce ai nevoie. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, iar acesta este cu siguranţă momentul nepotrivit.

Îşi dădu drumul la respiraţie, gândindu-se că era un nemernic. Îi spunea nu, făcând pe gentlemanul, în timp ce în mintea lui trăgea acele cearşafuri şi le înlocuia cu o pătură din propria piele.

Chestia care îi atârna din faţa şoldurilor bătea ca un ciocan pneumatic.

Ce gust ar fi avut ea, se întrebă el, în acel loc moale şi dulce dintre picioarele ei?

— Vino aici, Zsadist! Ea trase pătura, dezgolindu-se în faţa lui. Nu te mai gândi. Vino în pat!

— Eu... Cuvintele pe care nu le spusese niciodată nimănui îi pluteau pe buze, un fel de mărturisire, o dezvăluire perfidă. Îşi întoarse privirea şi le lăsă să iasă fără niciun motiv bun la care se putea gândi. Bella, când am fost sclav, mi s-au făcut... ah, mi s-au făcut lucruri. Rahaturi sexuale. Trebuia să se oprească. Chiar în clipa aceea. Erau bărbaţi, Bella. Împotriva voinţei mele, au fost bărbaţi.

Auzi un mic suspin.

Era bine, se gândi el, chiar dacă se simţea prost. Putea să o facă să se salveze revoltând-o. Pentru că ce femeie putea suporta să fie cu un bărbat căruia i se făcuse aşa ceva? Nu era un ideal eroic. Nici pe departe.

Îşi drese vocea şi făcu o gaură în podea cu privirea.

— Uite, eu nu... nu vreau mila ta. Motivul pentru care îţi spun asta nu este ca să te îndepărtez. Doar că... sunt zăpăcit. E ca şi cum toate firele mele sunt încrucişate când vine vorba de toată... ştii tu, chestia asta nenorocită. Te vreau, dar nu e bine. Nu ar trebui să fii cu mine. Eşti mai curată de atât.

Urmă o tăcere lungă. Ah, rahat... Trebuia să se uite la ea. În momentul în care o făcu, ea se ridică de pe pat ca şi cum ar fi aşteptat ca el să ridice ochii. Merse spre el goală,

fără nimic pe piele, cu excepţia luminii lumânării de la singurul fitil care ardea.

— Sărută-mă! şopti ea în penumbră. Sărută-mă numai!

— Dumnezeule, ce e în neregulă cu tine? Când ea tresări, el spuse: Adică de ce? Dintre toţi bărbaţii pe care i-ai putea avea, de ce eu?

— Te doresc. Ea îşi puse mâna pe pieptul lui. Este un răspuns natural, normal în faţa sexului opus, nu-i aşa?

— Eu nu sunt normal.

— Ştiu. Dar nu eşti murdar, contaminat sau nedemn.

Ea îi cuprinse mâinile tremurânde şi le aşeză pe umerii ei.

Pielea ei era atât de fină, încât ideea de a o strica în vreun fel îl îngheţă. La fel imaginea lui împingându-se în ea. Doar că nu trebuia să implice jumătatea inferioară a corpului său, nu-i aşa? Putea fi vorba numai despre ea.

„Oh, da!”, se gândi el. Asta ar putea fi pentru ea.

O întoarse şi o trase înapoi, lângă corpul său. Cu mişcări lente, îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe curbele taliei şi şoldurilor ei. Când ea îşi arcui coloana vertebrală şi suspină, el putu să-i vadă vârful sânilor peste umăr. Vru să o atingă acolo… şi îşi dădu seama că putea. Îşi mută mâinile pe cutia toracică, pipăind modelul oaselor delicate până când palmele îi cuprinseră sânii. Capul ei se dădu mai mult pe spate şi gura i se deschise.

Când ea se deschise pentru el în felul acesta, el avu un instinct ţipător de a o pătrunde în orice fel ar fi putut. Din reflex, îşi linse buza de sus în timp ce îi freca unul dintre sfârcuri între degetul mare şi arătător. Se imagină înfigându-şi limba în gura ei, intrând între dinţii şi colţii ei, luând-o în acel mod.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea el, încercă să se întoarcă şi să se uite la el, dar i se părea cumva prea aproape… prea real faptul că i se dădea lui, că avea de gând să lase pe cineva ca el să facă lucruri intime şi erotice cu trupul ei. El o opri apucând-o de şolduri şi trăgând-o cu putere spre coapsele lui. Scrâşni din dinţi la senzaţia

fundului ei lipit de acel lucru ţeapăn care i se încordase în pantalonii scurţi.

— Zsadist… lasă-mă să te sărut!

Ea încercă să se întoarcă din nou, dar el o opri.

În timp ce ea se zbătea în strânsoarea lui, el o ţinu pe loc cu uşurinţă.

— Va fi mai bine pentru tine în felul ăsta. Dacă nu mă poţi vedea, va fi mai bine.

— Nu, nu va fi aşa.

El îşi lăsă capul pe umărul ei.

— Dacă aş putea să ţi-l aduc pe Phury… Cândva semănam cu el. Ai putea să te prefaci că sunt eu.

Ea îşi smulse trupul din mâinile lui.

— Dar nu ar fi. *Tu* eşti cel pe care îl vreau.

În timp ce ea îl privea cu o aşteptare feminină, el înţelese că se îndreptau spre patul din spatele ei. Şi aveau de gând să se apuce de treabă. Dar, Dumnezeule, el nu avea nicio idee cum să o facă să se simtă bine! Ar fi putut la fel de bine să fie virgin, având în vedere câte ştia despre a satisface o femeie.

Cu această mică revelaţie fericită, se gândi la celălalt bărbat pe care îl avusese, acel aristocrat care, fără îndoială, ştia mult mai multe despre sex decât el. De nicăieri, fu lovit de un impuls total iraţional de a-l vâna pe fostul ei amant şi de a-l face să sângereze.

Oh, la dracu'! Îşi închise ochii. Oh, rahat!

— Ce? întrebă ea.

Acest tip de impuls violent şi teritorial era caracteristic unui bărbat legat. Semnul distinctiv al unuia, de fapt.

Z îşi ridică braţul, îşi puse nasul pe biceps şi inspiră adânc… Mirosul de împerechere îi ieşea din piele. Era slab, probabil recognoscibil doar pentru el, dar era acolo.

La dracu'! Acum ce avea de gând să facă?

Din păcate, instinctele îi răspunseră. În timp ce trupul lui răcnea, o luă în braţe şi se îndreptă spre pat.

Capitolul 27

Bella se holba la faţa lui Zsadist în timp ce el o purta prin cameră. Ochii lui negri erau mici, o lăcomie întunecată, erotică sclipind în ei. În timp ce o aşeza pe pat şi se uita în jos la trupul ei, se gândea clar că avea să o mănânce de vie.

Însă el doar se uita la ea.

— Îndoaie-ţi spatele, îi ceru el.

Bine, nu se aştepta la asta.

— Îndoaie-ţi spatele, Bella!

Simţindu-se ciudat de expusă, ea făcu aşa cum îi ceru, ridicându-şi corpul de pe saltea. În timp ce se mişca pe pat, se uita în faţa pantalonilor lui scurţi. Erecţia se smuci puternic, iar ideea că urma să fie în curând în interiorul ei o ajută să se relaxeze.

El se întinse şi îi atinse unul dintre sfârcuri cu degetul mare.

— Vreau asta în gura mea.

O lăcomie delicioasă prinse rădăcini în ea.

— Atunci sărută...

— Şşşt! Degetul lui călători între sânii ei şi în jos pe abdomen. Se opri când ajunse la buricul ei. Făcu cu arătătorul un mic cerc în jurul buricului ei. Apoi făcu o pauză.

— Nu te opri, gemu ea.

El nu se opri. Coborî mai jos, până când trecu peste vârful despicăturii ei. Ea îşi muşcă buza şi îi privi trupul, acel cadru uriaş, de războinic, cu toţi acei muşchi duri şi aspri. Dumnezeule, chiar se pregătea pentru el!

— Zsadist...

— O să vreau să te am acolo, jos. Şi nu mă voi putea opri. Cu mâna liberă îşi frecă buzele, ca şi cum şi-ar fi imaginat actul. Eşti pregătită să mă laşi să fac asta?

— Da.

Îşi pipăi cu degetul partea deformată a gurii în timp ce îi mângâia fanta.

— Mi-aş dori să am ceva mai arătos să-ţi ofer. Pentru că vei fi perfectă acolo jos. Ştiu asta.

Ea urî ruşinea care se simţea prin mândria lui.

— Cred că tu...

— Ai o ultimă şansă să-mi spui nu, Bella. Dacă nu o faci chiar acum, voi fi peste tine. Fără oprire, şi nu cred că pot fi blând în privinţa asta.

Îşi întinse braţele spre el. El încuviinţă din cap o dată, ca şi cum ar fi făcut un fel de pact, şi apoi se duse la capătul patului.

— Desfă-ţi picioarele! Vreau să te văd.

O roşeaţă nervoasă o cuprinse.

El clătină din cap.

— Prea târziu, Bella. Acum... e prea târziu. Arată-mi!

Încet, ea îşi îndoi unul din genunchi şi se arătă treptat.

Faţa lui se topi, tensiunea şi asprimea sângerând din el.

— Oh, Dumnezeule… şopti el. Eşti… frumoasă.

Sprijinindu-se pe braţe, el se urcă în pat până la trupul ei, cu ochii fixaţi pe pielea ei secretă de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Când ajunse în raza lui, mâinile largi îşi neteziră drumul pe interiorul coapselor ei, deschizându-le şi mai mult.

Dar apoi se încruntă şi se uită la ea.

— Stai, ar trebui să te sărut mai întâi pe gură, nu-i aşa? Adică masculii încep de sus şi coboară, nu-i aşa?

Ce întrebare ciudată. De parcă el nu făcuse asta niciodată?

Înainte ca ea să poată răspunde, el începu să se dea înapoi, aşa că ea se aşeză şi îi prinse faţa în mâini.

— Poţi să-mi faci ce vrei.

Ochii lui sclipiră şi îşi menţinură poziţia o fracţiune de secundă.

Apoi se năpusti asupra ei, doborând-o pe pat. Limba lui sări în gura ei şi mâinile lui se încurcară în părul ei, trăgând-o, arcuind-o, prinzându-i capul. Foamea din el era

feroce, nevoia de sex a unui războinic cu sânge aprig. Avea de gând să o ia cu toată puterea pe care o avea, iar ea urma să fie îndurerată când avea să termine. Dureroasă şi complet fericită. Abia aştepta.

Dintr-odată, el se opri şi se retrase din gura ei. Respira adânc şi avea o roşeaţă în obraji în timp ce o privea în ochi.

Şi apoi îi zâmbi.

Fu atât de surprinsă încât nu ştia ce să facă. Nu-i mai văzuse niciodată acea expresie, iar ridicarea gurii lui alunga deformarea buzei superioare, arătându-i dinţii şi colţii strălucitori.

— Îmi place, spuse el. Tu dedesubt… Te simţi bine. Eşti moale şi caldă. Oare cântăresc prea mult? Lasă-mă să…

În timp ce se sprijinea pe braţe, excitarea lui se apăsă în miezul ei, iar zâmbetul lui dispăru rapid ca un oftat. Era ca şi cum nu-i plăcea senzaţia, dar cum putea fi? Era excitat. Îi putea simţi erecţia.

Cu o mişcare lejeră, se repoziţionă astfel încât picioarele ei să fie strânse şi genunchii lui să fie de o parte şi de alta a lor. Ea nu putea ghici ce se întâmplase, dar orice era în mintea lui nu era bine.

— Eşti perfect deasupra mea, spuse ea pentru a-i distrage atenţia. Cu excepţia unui singur lucru.

— Ce anume?

— Te-ai oprit. Şi dă-ţi jos pantalonii!

Greutatea lui coborî imediat pe ea, iar gura lui se duse pe partea laterală a gâtului ei. În timp ce el îi ciupea pielea, ea îşi împinse capul înapoi în pernă şi îşi dezgoli coloana gâtului. Apucându-l de ceafă, îl îndemnă spre vena ei.

— Oh, da… gemu ea, dorind ca el să se hrănească.

El scoase un sunet care însemna nu, dar înainte ca respingerea să se răsfrângă asupra ei, el îşi săruta drumul până la clavicula ei.

— Vreau să-ţi cuprind sânul, spuse el pe pielea ei.

— Fă-o!

— Trebuie să ştii ceva mai întâi.

— Ce?

El îşi ridică capul.

— În noaptea în care ai venit aici, când te-am îmbăiat, am făcut tot posibilul să nu mă uit la tine. Chiar m-am străduit. Te-am acoperit cu un prosop chiar dacă erai în apă.

— A fost drăguţ…

— Dar când te-am scos afară, am văzut astea. Mâna lui îi prinse unul dintre sâni. Nu m-am putut abţine. Jur! Am încercat să-ţi permit să ai intimitate, dar erai… Nu mi-am putut opri privirea. Sfârcurile tale erau strânse de la răcoarea aerului. Atât de mici şi de roz. Minunat!

Îşi mişcă degetul mare înainte şi înapoi pe vârful ei tare, zăpăcindu-i mintea.

— E în regulă, mormăi ea.

— Nu a fost aşa. Erai lipsită de apărare şi am greşit că m-am uitat la tine.

— Nu, tu…

El se deplasă, iar erecţia lui se apăsă pe coapsele ei.

— Asta s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat… Te-ai excitat?

Gura lui se strânse.

— Da. Nu m-am putut opri.

Ea zâmbi vag.

— Dar nu ai făcut nimic, nu-i aşa?

— Nu.

— Deci e în regulă. Ea îşi arcui spatele şi privi cum ochii lui se agăţau de sânii ei. Sărută-mă, Zsadist! Chiar acolo unde te uiţi. Chiar acum.

Buzele lui se despărţiră, iar limba îi deschise calea în timp ce se scufunda în jos. Gura lui era caldă pe carnea ei şi atât de nesigură, sărutând, apoi sugându-i sfârcul. Trase de el, apoi parcurse un cerc languros în jurul ei, o atrase din nou înăuntru… Şi în tot acest timp mâinile lui îi mângâiau talia, şoldurile şi picioarele.

Cât de ironic era că se temea că nu avea să fie blând! Departe de a fi brutal, era de-a dreptul reverenţios în timp

ce sugea, cu genele coborâte pe obraz în timp ce o savura, cu chipul lui adorator şi răpitor.

— Dumnezeule! murmură el, trecând la celălalt sân. Nu ştiam că va fi aşa.

— Cum aşa?

Oh, Dumnezeule, gura lui...

— Aş putea să te ling la nesfârşit.

Ea îi prinse capul cu mâinile, trăgându-l mai aproape. Şi fu nevoie de ceva zvâcniri, dar reuşi să-şi despartă picioarele şi să scoată unul de sub el, astfel încât el fu aproape întins în leagănul corpului ei. Murea de nerăbdare să-i simtă excitarea, numai că el doar plutea deasupra ei.

Când se trase înapoi, ea protestă, dar atunci mâinile lui se duseră în interiorul coapselor ei şi coborâră pe corp. Când îi desfăcu picioarele, salteaua începu să tremure sub ea.

Întregul lui corp se cutremură în timp ce o privea.

— Eşti atât de delicată... şi străluceşti.

Prima călătorie a degetului lui în josul miezului ei aproape că o făcu să-şi piardă capul. În timp ce ea scotea un sunet răguşit, ochii lui se îndreptară spre ai ei şi apoi blestemă.

— La dracu', nu ştiu ce fac. Încerc să fiu atent...

Ea îi apucă mâna înainte ca el să i-o poată lua.

— Mai mult...

El păru ezitant o clipă. Apoi o atinse din nou.

— Eşti perfectă. Şi, Dumnezeule, eşti moale! Trebuie să ştiu...

El se aplecă în jos, cu umerii încordaţi. Ea simţi un pămătuf de catifea.

Buzele lui.

De data aceasta, când ea se ridică din pat şi îi spuse numele, el doar apăsă din nou alt sărut pe ea, apoi urmă dezmierdarea umedă a limbii lui. Când îşi înălţă capul şi înghiţi, mârâitul de extaz pe care îl scoase îi opri inima în piept. Ochii lor se întâlniră.

— Oh, Dumnezeule, eşti delicioasă! spuse el, coborând din nou cu gura.

Se întinse pe pat, înfăşurându-şi braţele pe sub genunchii ei şi revărsând spaţiul dintre coapsele ei – era un mascul care nu mai pleca nicăieri pentru multă vreme. Respiraţia lui era fierbinte şi plină de nevoi, gura lui era flămândă şi disperată. O explora cu o constrângere erotică, lingând şi sondând cu limba, sugând cu buzele.

Când şoldurile ei se clătinară, unul dintre braţele lui se mută peste stomacul ei, ţinând-o pe loc. Ea tresări din nou, iar el se opri fără să ridice capul.

— Eşti bine? o întrebă el cu vocea răguşită şi înăbuşită, cuvintele vibrând în miezul ei.

— Te rog…

Fu singurul lucru care îi veni în minte.

El se trase puţin înapoi, iar ea doar putu să se uite la buzele lui lucioase şi să se gândească unde fuseseră.

— Bella, nu cred că mă pot opri. Există acest… vuiet în capul meu care îmi spune să nu mă desprind de tine. Cum pot să fac asta… să fie bine pentru tine?

— Fă-mi-o… termină-mă! spuse ea răguşit.

El clipi ca şi cum ea l-ar fi surprins.

— Cum să te fac să termini?

— Continuă să faci ceea ce faci. Doar că mai repede.

El învăţă repede când îşi dădu seama ce o făcea să se dezlănţuie şi fu nemilos odată ce descoperi cum să-i ofere un orgasm. Împinse din greu, privind-o cum se spulberă o dată, de două ori. De multe ori. Era ca şi cum se hrănea din plăcerea ei şi era insaţiabil.

Când în cele din urmă îşi ridică iar capul, ea era flască. El o privi cu seriozitate.

— Mulţumesc!

— Dumnezeule, eu sunt cel care ar trebui să spună asta! El clătină din cap. Ai lăsat un animal să intre în cea mai frumoasă parte a ta. Eu sunt cel care trebuie să fie recunoscător.

Se îndepărtă de corpul ei cu acea roşeaţă de excitare încă în obraji.

Acea erecţie încă se încordase.

Ea îşi întinse braţele spre el.

— Unde te duci? Nu am terminat.

Când el ezită, ea îşi aminti. Se rostogoli pe burtă şi se sprijini în patru labe – o ofertă neruşinată. Când el nu se mişcă, ea se uită înapoi la el. Închise ochii ca şi cum ar fi avut dureri, iar asta o deruta.

— Ştiu că o faci doar aşa, spuse ea încet. Asta mi-ai spus. Este în regulă pentru mine. Serios. Urmă o tăcere lungă. Zsadist, vreau să fie asta între noi. Vreau să te cunosc... aşa.

El îşi frecă faţa. Ea crezu că avea să plece, dar apoi el se mişcă astfel încât să fie în spatele ei. Mâinile lui căzură uşor pe şoldurile ei şi o îndemnă într-o parte, pe spate.

— Dar tu doar...

— Nu cu tine. Vocea lui era aspră. Nu aşa cu tine.

Ea îşi deschise picioarele, pregătită pentru el, dar el doar îngenunche.

Respiraţia îi tremura.

— Lasă-mă să aduc un prezervativ.

— De ce? Nu sunt fertilă acum, aşa că nu ai nevoie de unul. Şi vreau ca tu să... termini.

Sprâncenele lui căzură peste ochii lui negri.

— Zsadist, nu e de ajuns pentru mine. Vreau să fiu cu tine.

Ea era pe punctul de a se întinde spre el când el se ridică în genunchi şi îşi duse mâinile în faţa pantalonilor scurţi. Bâjbâi după betelie şi apoi trase talia elastică în jos, dezvăluindu-se.

Bella înghiţi în sec.

Excitaţia lui era enormă. O aberaţie a naturii, perfect frumoasă şi solidă ca piatra.

Sfinte Sisoe! Oare măcar avea să se potrivească?

Mâinile îi tremurau în timp ce trăgea pantalonii scurţi sub cele două greutăţi gemene de sub erecţia lui. Apoi se aplecă peste trupul ei, poziţionându-se pe miezul ei.

Când ea întinse mâna pentru a-l mângâia, el se îndepărtă brusc.

— Nu! În timp ce ea se retrăgea, el blestemă. Îmi pare rău. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

El îşi mişcă şoldurile înainte, iar ea îi simţi capul tare şi fierbinte lipit de ea. Mâna lui veni în spatele unuia dintre genunchii ei şi îi întinse piciorul în sus; apoi împinse înăuntru un pic, după care puţin mai departe. În timp ce transpiraţia înflorea peste tot corpul lui, un miros întunecat îi ajunse la nas. Pentru o clipă, se întrebă dacă…

Nu, nu putea să se lege de ea. Nu era în natura lui.

— Dumnezeule, eşti strâmtă! răcni el. Oh... Bella, nu vreau să te sfâşii!

— Continuă! Doar ia-o uşor!

Corpul ei tresări sub presiune şi întindere. Chiar şi aşa pregătită cum era ea, el era o invazie, dar îi plăcea, mai ales când respiraţia îi exploda din piept şi el tresărea.

Când intră până la capăt, gura lui se deschise, colţii lui alungindu-se de plăcerea pe care o simţea.

Îşi plimbă mâinile pe umerii lui, simţindu-i muşchii şi căldura.

— E în regulă? întrebă printre dinţii strânşi.

Bella apăsă un sărut pe partea laterală a gâtului lui şi îşi roti şoldurile. El şuieră.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea.

El gemu şi începu să se mişte ca un val mare deasupra ei, acea parte groasă şi tare a lui mângâindu-i interiorul.

— Oh, rahat... Îşi lăsă capul în gâtul ei. Ritmul lui se intensifică, respiraţia ieşind din el, năvălind în urechea ei. Bella... Rahat, mi-e frică, dar nu mă pot... opri.

Cu un geamăt, el se sprijini pe braţe şi îşi lăsă şoldurile să se balanseze liber, fixând-o cu fiecare mişcare şi împingând-o mai sus pe pat. Ea se agăţă de încheieturile lui pentru a-şi ţine corpul pe loc sub asalt. În timp ce el împingea, ea simţea că se apropia din nou de extaz şi, cu cât el o făcea mai repede, cu atât era mai aproape.

Orgasmul se izbi în miezul ei, apoi îi alergă prin tot corpul, forţa lui întinzându-se, astfel încât să fie infinit de lungă şi infinit de largă. Senzaţiile durară o veşnicie, contracţiile muşchilor ei interiori agăţându-se de partea din el care o pătrundea.

Când se întoarse din nou în propria piele, îşi dădu seama că el era nemişcat, complet îngheţat deasupra ei. Clipind pentru a-şi alunga lacrimile, se uită la faţa lui. Unghiurile dure ale acesteia erau încordate, la fel restul corpului lui.

— Te-am rănit? întrebă el apăsat. Ai strigat. Tare.

Ea îi atinse faţa.

— Nu de durere.

— Slavă Domnului! Umerii lui se relaxară în timp ce expira. N-aş fi putut suporta să te rănesc aşa.

El o sărută uşor. Apoi se retrase şi se dădu jos din pat, trăgând de pantalonii scurţi în timp ce intra în baie şi închidea uşa.

Bella se încruntă. Oare terminase? Părea complet în erecţie în timp ce se retrăsese.

Alunecă din pat şi se uită în jos. Când nu văzu nimic în interiorul coapselor, îşi trase halatul şi se duse după el, fără să se obosească să bată la uşă.

Braţele lui Zsadist erau sprijinite pe chiuvetă, cu capul atârnând jos. Respira neliniştit şi părea febril, pielea îi era alunecoasă, iar poziţia îi era nefiresc de rigidă.

— Ce e, *nalla?* spuse într-o şoaptă răguşită.

Ea se opri, nesigură că îl auzise bine. Dar o făcuse… *Iubito.*

El o numise *iubită.*

— De ce nu ai... Se pare că nu reuşea să scoată restul cuvintelor. De ce te-ai oprit înainte de a…

Când el doar clătină din cap, ea se duse la el şi îl întoarse. Prin pantalonii scurţi, ea putu vedea că excitaţia lui era palpitantă, dureros de rigidă. De fapt, părea că îl durea tot corpul.

— Lasă-mă să te relaxez, spuse ea, întinzându-se spre el.

El se dădu cu spatele la peretele de marmură dintre duş şi chiuvetă.

— Nu, nu… Bella…

Ea strânse halatul în mâini şi începu să îngenuncheze la picioarele lui.

— Nu!

El o trase spre trupul lui.

Ea îi întâlni privirea şi se îndreptă spre talia lui.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine.

El o apucă de mâini şi îi strânse încheieturile până când o durură.

— Vreau să fac asta, Zsadist, spuse ea cu putere. Lasă-mă să am grijă de tine!

Urmă o tăcere lungă, iar ea îşi petrecu timpul măsurând durerea, dorinţa şi frica din ochii lui. O străbătu un fior. Nu-i venea să creadă saltul de logică pe care îl făcea mintea ei, dar avea o impresie foarte vie că el nu-şi mai permisese niciodată să aibă orgasm. Sau oare se grăbea să tragă concluzii pripite?

În fine, nu era ca şi cum avea de gând să-l întrebe. El se clătina, pe punctul de a o lua razna, iar dacă ea spunea sau făcea ceva greşit, el avea să o şteargă din cameră.

— Zsadist, nu-ţi voi face rău. Şi tu poţi deţine controlul. Ne vom opri dacă nu te simţi bine. Poţi avea încredere în mine.

Trecu mult timp până când strânsoarea lui se slăbi pe încheieturile ei. Apoi, în cele din urmă, îi dădu drumul. Cu ezitare, îşi dădu jos pantalonii scurţi.

Excitarea aceea ieşi în spaţiul dintre ei.

— Ţine-te bine, spuse el cu o voce răguşită.

— De tine. O să mă ţin de tine.

Când ea îşi înfăşură palmele în jurul lui, el scoase un geamăt, iar capul îi căzu pe spate. Dumnezeule, era tare! Tare ca fierul, dar înconjurat de o piele moale ca buzele lui.

— Eşti…

— Şşşt! o întrerupse el. Nu vorbi. Nu pot să… nu vorbi.

El începu să se mişte în strânsoarea ei. Încet la început, apoi cu o urgenţă crescândă. Îi luă faţa în mâini şi o sărută, apoi corpul lui preluă complet controlul cu o pompare sălbatică. O luase razna, trăgând din ce în ce mai sus, cu pieptul şi şoldurile atât de frumoase în timp ce se unduia în acea mişcare masculină străveche de surpare. Mai repede, mai repede, se mişca înainte şi înapoi.

Doar că apoi ajunse la un fel de platou. Era încordat, venele gâtului aproape că i se rupeau prin piele, corpul îi era acoperit de sudoare. Dar se părea că nu reuşea să-şi dea drumul.

Se opri, gâfâind.

— Nu va merge.

— Relaxează-te! Relaxează-te şi lasă să se întâmple...

— Nu. Am nevoie... Îi luă una din mâini şi o puse pe sacul de sub excitaţia lui. Strânge. Strânge tare.

Ochii Bellei se îndreptară spre faţa lui.

— Ce? Nu vreau să te rănesc.

El îşi înfăşură mâna în jurul mâinii ei ca într-o menghina şi le răsuci în strânsoare până când strigă. Apoi o ţinu de cealaltă încheietură, menţinându-i palma pe bărbăţia lui.

Ea se zbătu împotriva lui, luptând să oprească durerea pe care şi-o provoca singur, dar el pompa din nou. Şi cu cât ea încerca mai tare să se îndepărteze, cu atât mai mult îi strivea mâna în acel loc atât de delicat al bărbatului. Ochii ei se făcură mari şi nu mai clipeau din cauza durerii actului, a agoniei lui.

Zsadist striga, strigătul lui puternic ricoşând în marmură până când ea fu sigură că toată lumea din conac trebuia să-l fi auzit. Apoi ea simţi tresăririle puternice ale eliberării lui, pulsaţii fierbinţi care îi umezeau mâinile şi partea din faţă a halatului.

El se prăbuşi pe umerii ei, corpul lui masiv căzând peste ea. Respira ca un tren de marfă, muşchii îi tremurau, trupul lui uriaş avea spasme. Când îşi eliberă mâna de pe a ei, ea trebui să-şi desprindă palma de pe testiculele lui.

Bella era rece până la os în timp ce suporta greutatea lui. Ceva urât răsărise între ei chiar atunci, un fel de rău sexual care estompa distincţia dintre plăcere şi durere. Şi, deşi o făcea crudă, voia să se îndepărteze de el. Voia să fugă de conştientizarea cruntă că îl rănise, pentru că el îl obligase şi pentru că el avusese orgasm din acest motiv.

Numai că respiraţia îi fu întreruptă de un plânset. Sau cel puţin părea aşa.

Ea îşi ţinu respiraţia, ascultând. Sunetul moale se auzi din nou, iar ea simţi cum umerii lui tremurau.

Oh, Dumnezeule! Plângea.

Îşi înfăşură braţele în jurul lui, amintindu-şi că el nu ceruse să fie torturat aşa cum fusese. Şi nici nu se oferise voluntar pentru efectele ulterioare.

Încercă să-i ridice capul pentru a-l săruta, dar el se împotrivi, trăgând-o aproape, ascunzându-se în părul ei. Ea îl legănă, ţinându-l în braţe şi liniştindu-l în timp ce el se străduia să mascheze faptul că plângea. În cele din urmă, se retrase şi îşi frecă faţa cu palmele. Refuză să-i întâlnească ochii în timp ce se întindea şi dădea drumul la duş.

Cu o smucitură rapidă, îi dezbrăcă halatul, apoi îl mototoli şi îl aruncă la gunoi.

— Stai, îmi place halatul ăla…

— O să-ţi cumpăr unul nou.

O îndemnă să intre sub apă. Când ea se împotrivi, el o ridică lejer, o puse sub jet şi începu să-i săpunească mâinile cu o panică nedisimulată.

— Zsadist, opreşte-te! Ea se trase deoparte, dar el o prinse. Nu sunt murdară... Zsadist, opreşte-te! Nu am nevoie să fiu curăţată pentru că tu…

El închise ochii.

— Te rog... trebuie să fac asta. Nu pot să te las toată. Acoperită cu chestia aia.

— Zsadist, izbucni ea. Uită-te la mine! Când el o făcu, ea spuse: Nu este nevoie.

— Nu ştiu ce altceva să fac.

— Vino înapoi în pat cu mine! Închide apa! Ţine-mă în braţe! Lasă-mă să te ţin în braţe! Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să-l faci.

Şi ea avea nevoie de asta. Era zdruncinată până în măduva oaselor.

Îşi puse un prosop în jurul ei şi îl trase în dormitor. Când fură împreună sub pătură, ea se încolăci în jurul lui, dar era la fel de ţeapănă ca el. Crezuse că apropierea avea să o ajute. Dar nu fu aşa.

După o vreme îndelungată, vocea lui se auzi prin întuneric.

— Dacă aş fi ştiut cum trebuia să fie, nu aş fi permis niciodată să se întâmple asta.

Ea îşi întoarse faţa spre a lui.

— A fost prima dată când ai avut orgasm?

Tăcerea nu fu o surpriză. Faptul că el îi răspunse în cele din urmă fu.

— Da.

— Nu ţi-a făcut niciodată… plăcere? şopti ea, chiar dacă ştia răspunsul.

Dumnezeule. Cum trebuie să fi fost acei ani ca sclav de sânge! Atâtea abuzuri. Vru să plângă pentru el, dar ştia că el s-ar fi simţit stânjenit de asta.

El expiră.

— Nu-mi place deloc să o ating. Sincer, urăsc faptul că a fost în tine. Vreau să fii într-o cadă chiar acum, înconjurată de înălbitor.

— Mi-a plăcut să fiu cu tine. Mă bucur că ne-am culcat împreună. Doar ceea ce venise mai târziu îi fusese greu să accepte. Dar în legătură cu ce s-a întâmplat în baie...

— Nu vreau să faci parte din asta. Nu vreau să-mi faci asta pentru ca eu... să îţi fac ţie asta peste tot.

— Mi-a plăcut să-ţi ofer un orgasm. Doar că...ţin prea mult la tine ca să te rănesc. Am putea încerca…

El se îndepărtă.

— Îmi pare rău, trebuie să… mă duc la V. Am ceva de lucru.

Ea îl apucă de braţ.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că te consider frumos?

— Ţi-aş spune că îţi este milă de mine şi m-ar enerva.

— Nu-mi pare rău pentru tine. Îmi doresc să termini în mine şi cred că eşti superb când eşti excitat. Eşti gros şi lung, iar eu abia aşteptam să te ating. Şi încă sunt. Şi vreau să te iau în gura mea. Ce zici de asta?

El scăpă din strânsoarea ei şi se ridică în picioare. Cu mişcări rapide, înţepenite, se îmbrăcă.

— Dacă ai nevoie să arăţi acel sex într-o altă lumină

ca să poţi face faţă, e în regulă. Dar acum te minţi singură. În scurt timp te vei trezi la realitatea că încă eşti o femeie de valoare. Şi atunci vei regreta că te-ai culcat cu mine.

— Nu voi regreta.

— Aşteaptă şi o să vezi!

El ieşi pe uşă înainte ca ea să găsească cuvintele potrivite pe care să i le arunce înapoi.

Bella îşi încrucişă braţele la piept şi răbufni de frustrare. Apoi înlătură aşternuturile. La dracu', era cald în camera aia! Sau poate că era atât de agitată, încât îşi dăduse peste cap chimia internă.

Neputând să rămână în pat, se îmbrăcă şi coborî pe holul cu statui. Nu-i păsa unde ajungea; trebuia doar să iasă şi să se elibereze de căldura aia.

Capitolul 28

Zsadist se opri în tunelul subteran, la jumătatea distanţei dintre casa principală şi locuinţa lui Vishous şi a lui Butch.

Când se uită în spatele lui, nu mai era nimic altceva decât un rând de lămpi în plafon. În faţa lui se aflau mai multe la fel, o bandă de pete luminoase care se întindea la nesfârşit. Uşa pe care intrase şi uşa pe care urma să iasă erau ambele invizibile pentru el.

Ei bine, nu era aceasta o metaforă perfectă pentru viaţă?

Se sprijini de peretele de oţel al tunelului, simţindu-se prins în capcană în ciuda faptului că nu era ţinut de nimic şi de nimeni.

Oh, dar asta era o prostie! Bella îl prindea în capcană. Îl înlănţuia. Îl lega cu trupul ei frumos, cu inima ei bună şi cu acea himeră de dragoste deplasată care strălucea în ochii ei de safir. Era prins în capcană… Era atât de prins în capcană.

Cu o schimbare bruscă, mintea lui se fixă pe noaptea

în care Phury îl scosese în sfârşit din sclavie.

*

Când Stăpâna apăruse cu încă un bărbat, sclavul fusese dezinteresat. După zece decenii, ochii altor masculi nu-l mai deranjau, iar violurile şi invaziile nu mai aveau nicio oroare nouă din care să înveţe. Existenţa lui era o întindere de iad uniformă, singura tortură reală rezidând în natura infinită a captivităţii sale.

Dar apoi simţi ceva ciudat. Ceva... diferit. Întoarse capul şi îl privi pe străin. Primul său gând fusese că bărbatul era uriaş şi îmbrăcat scump, deci trebuia să fie un războinic. Următorul fusese că ochii galbeni care îl priveau fixau o mizerie şocantă. Într-adevăr, străinul care stătea în uşă pălise până când pielea îi deveni ca de ceară.

Când mirosul balsamului asaltă nasul sclavului, acesta se întoarse să privească tavanul, neinteresat de ceea ce avea să se întâmple în continuare. Cu toate acestea, în timp ce bărbăţia lui era manipulată, un val de emoţie năvăli în cameră. Se uită înapoi la bărbatul care stătea chiar în interiorul celulei. Sclavul se încruntă. Războinicul întindea mâna după un pumnal şi se uita la Stăpână ca şi cum ar fi vrut să ucidă...

Cealaltă uşă se deschise în forţă, iar unul dintre curteni vorbi panicat. Dintr-odată, celula se umplu de gărzi, de arme şi de furie. Stăpâna fu apucată cu brutalitate de bărbatul din fruntea grupului şi fu pălmuită atât de tare, încât se lovi de peretele de piatră. Apoi bărbatul se îndreptă spre sclav, scoţând un cuţit. Sclavul ţipă când văzu lama apropiindu-se de faţa lui. O durere usturătoare îi tăie fruntea, nasul şi obrazul; apoi îl cuprinse negura.

Când sclavul îşi reveni, era atârnat de gât, greutatea braţelor, picioarelor şi a trunchiului sufocându-i viaţa din el. Reapariţia sa mentală fu ca şi cum corpul său ar fi ştiut că i se apropia ultima suflare şi l-ar fi trezit, pentru ca astfel creierul său să îl ajute. O încercare jalnică de salvare, se gândi el.

Sfântă Fecioară, n-ar fi trebuit să simtă durere? Şi se întrebă dacă nu cumva fusese stropit cu apă, căci pielea îi era udă. Apoi îşi dădu seama că i se scurgea în ochi ceva gros. Sângele lui. Era acoperit de propriul sânge.

Şi ce era tot zgomotul acela în jurul lui? Săbii? Lupte?

În timp ce se sufoca, ridică ochii şi, pentru o fracţiune de secundă, sufocarea îl părăsi. Marea. Privea marea imensă. Bucuria se înălţă pentru o clipă şi apoi vederea i se învolbură din lipsă de aer. Pleoapele îi pâlpâiră şi se prăbuşi, deşi era recunoscător că mai văzuse o dată oceanul înainte de a muri. Se gândi vag dacă Exitusul avea să semene cu acel orizont vast, o întindere infinită care era în acelaşi timp necunoscută şi un cămin.

În momentul în care văzu o lumină albă strălucitoare în faţa lui, presiunea de la gât încetă, iar corpul îi fu manevrat cu asprime. Urmară strigăte şi mişcări sacadate, apoi o călătorie zguduitoare şi săltăreaţă care se încheie brusc. De-a lungul drumului, agonia înflori peste tot în el, intrându-i în oase, lovindu-l cu pumni surzi şi bătători.

Două focuri de armă. Mormăieli de durere care nu erau ale lui. Apoi un ţipăt şi o rafală de vânt în spatele lui. Cădea… era în aer, cădea…

Oh, Dumnezeule, oceanul! Panica îl învălui. Sarea…

Simţi perna dură a apei doar pentru o clipă, înainte ca senzaţia mării lovindu-i pielea dureroasă să-i copleşească mintea. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni din nou, trupul său nu mai era decât un sac dezlănţuit care ţinea în el durerile. Îşi dădu seama vag că era îngheţat de frig pe o parte, moderat de cald pe cealaltă şi se mişcă să vadă dacă putea. De îndată ce o făcu, simţi căldura de lângă el schimbându-se în răspuns… Se afla într-o îmbrăţişare. Un bărbat se sprijinea de spatele lui.

Sclavul împinse trupul dur de lângă al său şi se târî prin noroi. Vederea lui înceţoşată îi arătă drumul, scoţând un bolovan din negură, oferindu-i ceva în spatele căruia să se ascundă. Când fu la adăpost, respiră prin disconfortul din trupul său, mirosind sărătura mării şi putreziciunea

mizerabilă a peştilor morţi.

Şi de asemenea un miros de tinichea. Un miros ascuţit, de tinichea...

Aruncă o privire pe marginea stâncii. Deşi ochii îi erau slabi, reuşi să distingă forma bărbatului care intrase în celulă cu Stăpâna. Războinicul stătea acum rezemat de perete, cu părul lung atârnându-i în valuri pe umerii săi groşi. Hainele lui elegante erau rupte, iar privirea galbenă îi strălucea de tristeţe.

Ăsta era celălalt miros, se gândi sclavul. Acea emoţie tristă pe care o simţea bărbatul avea un miros.

Când sclavul mirosi din nou, simţi o strânsoare ciudată pe faţă şi îşi ridică vârfurile degetelor spre obraz. Era o canelură, o linie rigidă în pielea lui... O urmări până la frunte. Apoi coborî până la buză. Şi îşi aminti de lama cuţitului care venise spre el. Îşi aminti că ţipase când fusese tăiat.

Sclavul începu să tremure şi îşi înfăşură braţele în jurul lui.

— Ar trebui să ne încălzim unul pe celălalt, spuse războinicul. Asta e tot ce făceam. Nu am nicio... intenţie în ce te priveşte. Aş vrea doar să te reconfortez dacă aş putea.

Doar că toţi masculii Stăpânei îşi doreau să fie cu sclavul. De aceea îi adusese. Şi ei îi plăcea să privească.

Totuşi, sclavul îşi aminti de războinicul care ridicase pumnalul, arătând de parcă ar fi vrut să o eviscereze pe Stăpână ca pe un porc.

Sclavul deschise gura şi întrebă răguşit:

— Cine sunteţi, sire?

Gura nu-i mai funcţiona ca înainte, iar cuvintele îi erau confuze. Încercă din nou, dar războinicul îl întrerupse:

— Ţi-am auzit întrebarea. Mirosul stins de tristeţe deveni mai puternic, până când acoperi chiar şi mirosul de peşte. Eu sunt Phury. Eu sunt... fratele tău.

— Nu. Sclavul dădu din cap dezaprobator. Nu am familie, sire.

— Nu, eu nu sunt... Bărbatul îşi drese vocea. Eu nu

sunt sire pentru tine. Şi tu ai avut întotdeauna o familie. Ai fost luat de lângă noi. Te-am căutat timp de un secol.

— Mă tem că vă înşelaţi.

Războinicul se mişcă de parcă ar fi vrut să se ridice, iar sclavul sări înapoi, lăsându-şi ochii în jos şi acoperindu-şi capul cu braţele. Nu putea suporta să fie bătut din nou, chiar dacă o merita pentru insubordonarea sa.

Repede, spuse în felul său acum dezordonat:

— Nu vreau să vă jignesc, sire. Vă ofer doar respectul meu faţă de poziţia dumneavoastră superioară.

— Sfântă Fecioară! Un zgomot sugrumat veni din cealaltă parte a peşterii. Nu te voi lovi. Eşti în siguranţă… Cu mine, eşti în siguranţă. Eşti găsit, fratele meu!

Sclavul clătină din nou din cap, incapabil să audă ceva, pentru că înţelese brusc ce urma să se întâmple la căderea nopţii, ce trebuia să se întâmple. El era proprietatea Stăpânei, ceea ce însemna că trebuia să fie dat înapoi.

— Vă implor, gemu el, nu mă duceţi la ea! Omorâţi-mă acum… Nu mă faceţi să mă întorc la ea.

— Vom muri amândoi înainte de a-ţi permite să te întorci acolo.

Sclavul îşi ridică privirea. Ochii galbeni ai războinicului ardeau prin întuneric.

Sclavul privi strălucirea pentru un timp trecător. Şi apoi îşi aminti. Cu mult-mult timp în urmă, se trezise pentru prima dată din tranziţie în captivitate. Stăpâna îi spusese că îi iubea ochii… ochii lui galbeni ca de canar.

Din specia lui, erau foarte puţini cei cu irisul auriu strălucitor.

Cuvintele şi acţiunile războinicului începură să aibă sens. De ce s-ar fi luptat un străin pentru a-l elibera?

Războinicul se mişcă, tresări şi îşi ridică una din coapse. Unul din picioarele bărbatului dispăruse.

Ochii sclavului deveniră mari privind spre membrul pierdut. Cum reuşise războinicul să-i salveze pe amândoi în apă cu acea rană? Trebuie să se fi zbătut pur şi simplu ca să se menţină la suprafaţă. De ce nu dăduse drumul

sclavului?

Numai o legătură de sânge putea genera un asemenea altruism.

— Eşti fratele meu? mormăi sclavul printre buzele distruse. Cu adevărat avem acelaşi sânge?

— Da. Eu sunt geamănul tău.

Sclavul începu să tremure.

— Neadevărat.

— Adevărat.

O teamă ciudată se aşeză asupra sclavului, înfiorându-l. Se ghemui în el însuşi, în ciuda cărnii crude care îl acoperea din cap până în picioare. Nu-i trecuse niciodată prin cap că era altceva decât un sclav, că ar fi putut avea o şansă să trăiască altfel... să trăiască precum un bărbat, nu ca o proprietate.

Sclavul se legăna înainte şi înapoi în noroi. Când se opri, se uită din nou la războinic. Ce se întâmplase cu familia lui? De ce se întâmplase asta?

Cine era el? Şi...

— Ştii dacă am avut un nume? şopti sclavul. Mi s-a dat vreodată un nume?

Războinicul respira sacadat, de parcă fiecare coastă i-ar fi fost ruptă.

— Numele tău este Zsadist. Respiraţia războinicului se tot întrerupea până când îşi înecă vorbele. Eşti fiul... lui Ahgony, un mare războinic. Eşti iubitul... mamei noastre, Naseen.

Războinicul plânse nefericit şi îşi lăsă capul în mâini.

În timp ce plângea, sclavul îl privea.

Zsadist clătină din cap, amintindu-şi acele ore tăcute care urmaseră. Phury şi el îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului doar privindu-se unul pe celălalt. Amândoi fuseseră în stare proastă, dar Phury era cel mai puternic dintre ei, chiar şi cu membrul lipsă. Adunase lemne şi fire de alge marine şi le asamblase într-o plută şubredă şi nesigură. Când soarele apusese, se târâseră în ocean şi plutiseră de-a lungul coastei spre libertate.

Libertate.

Mda. El nu era liber; nu fusese niciodată. Anii aceia pierduţi rămăseseră cu el, furia din cauza acelei înşelăciuni şi a ceea ce i se făcuse fiind mai vie decât el.

O auzise pe Bella spunând că îl iubea. Şi vru să ţipe.

În schimb, porni spre Groapă. Nu avea nimic demn de ea în afară de răzbunarea lui, aşa că avea de gând să se întoarcă la treabă. Avea să îi vadă pe toţi *lesserii* zdrobiţi în faţa lui, stivuiţi în zăpadă ca nişte buşteni, ca o mărturie a singurului lucru pe care i-l putea oferi.

Iar pe cel care o luase, pe cel care o rănise îl aştepta o moarte specială. Z nu mai avea dragoste de oferit nimănui. Dar ura pe care o simţea avea s-o canalizeze în beneficiul Bellei până când ultima suflare avea să-i părăsească plămânii.

Capitolul 29

Phury îşi aprinse o ţigară şi se uită la cele 16 tuburi de Aqua Net aliniate pe măsuţa de cafea a lui Butch şi V.

— Ce faceţi cu fixativul de păr? Vreţi să vă deghizaţi?
Butch ridică ţeava din PVC în care făcea o gaură.

— Lansator de cartofi, omule. Mare distracţie!

— Poftim?

— Nu ai fost niciodată în tabăra de vară?

— Ţesutul coşurilor şi sculptura în lemn sunt pentru oameni. Fără supărare, dar noi îi învăţăm lucruri mai bune pe tinerii noştri.

— Ha! Nu ai trăit până când nu ai făcut un raid la miezul nopţii în chiloţi. Oricum, pui cartoful în acest capăt, umpli partea de jos cu spray…

— Şi apoi îl aprinzi, interveni V din dormitorul său. Ieşi în halat, frecându-şi părul ud cu un prosop. Face un zgomot grozav.

— Un zgomot grozav, repetă Butch.

Phury se uită la fratele său.

— V, ai mai făcut asta înainte?
— Da, noaptea trecută. Dar lansatorul s-a blocat.
Butch înjură.
— Cartoful era prea mare. Afurisiţii de brutari din Idaho. În seara asta o să fie grozav. Bineînţeles, traiectoria poate fi o nenorocire...
— Dar e chiar ca la golf, spuse V, lăsând prosopul peste un scaun. Îşi trase o mănuşă peste mâna dreaptă, acoperind tatuajele sacre care marcau palma până la vârful degetelor şi pe tot dosul palmei. Adică trebuie să te gândeşti la arcul tău în aer…
Butch încuviinţă cu năduf.
— Da, e exact ca la golf. Vântul joacă un rol important.
— Imens.
Phury fuma alături în timp ce îşi terminau unul altuia propoziţiile încă două minute. După un timp, se simţi obligat să menţioneze:
— Voi doi petreceţi prea mult timp împreună, mă înţelegeţi?
V clătină din cap în faţa poliţistului.
— Fratele nu apreciază deloc genul ăsta de lucruri. Niciodată nu a făcut-o.
— Atunci ţintim spre camera lui.
— Adevărat. Şi dă spre grădină...
— Aşa că nu trebuie să lucrăm în jurul maşinilor din curte. Excelent.
Uşa tunelului se deschise şi toţi trei se întoarseră.
Zsadist era în uşă, iar mirosul Bellei era peste tot pe el. Împreună cu miresmele înăbuşitoare ale sexului. Precum şi cea mai slabă urmă a semnului de legătură.
Phury încremeni şi trase un fum adânc. Oh, Dumnezeule, fuseseră împreună!
La naiba, nevoia de a alerga până acasă şi de a verifica dacă ea încă respira era aproape irezistibilă. La fel era dorinţa de a-şi freca pieptul până când gaura dureroasă din el dispărea.
Geamănul lui avusese parte de ceea ce tânjea Phury

să aibă.

— S-a mişcat SUV-ul ăla? îi spuse Z lui Vishous.

V se duse spre calculatoare şi apăsă câteva taste.

— Nu.

— Arată-mi!

În timp ce Zsadist se apropie şi se apleca, V arătă spre un ecran.

— Iată-l! Dacă ajunge pe drum, pot urmări calea.

— Ştii cum să pătrunzi într-unul din aceste Exploreruri fără să declanşezi alarma?

— Te rog, este doar o maşină. Dacă mai e acolo la căderea nopţii, te voi băga cât ai clipi.

Z se îndreptă.

— Am nevoie de un telefon nou.

Vishous deschise un sertar al biroului, scoase unul şi şi-l verifică de două ori.

— Acum poţi să pleci. O să trimit un SMS tuturor cu noul tău număr.

— Sună-mă dacă se mişcă treaba aia.

În timp ce Zsadist se întorcea cu spatele la ei, Phury mai trase un fum şi îşi ţinu respiraţia. Uşa spre tunel se închise cu putere.

Fără să-şi dea seama ce făcea, Phury stinse ţigara şi se duse după geamănul său.

În tunel, Z se opri când auzi alţi paşi. Când bărbatul se întoarse, lumina de deasupra capului îi scoase în evidenţă adânciturile de sub pometi, tăietura contondentă a maxilarului şi linia cicatricei.

— Ce? întrebă el, cu vocea lui profundă răsunând. Apoi se încruntă. Lasă-mă să ghicesc! Este vorba despre Bella.

Phury se opri.

— Poate.

— Cu siguranţă. Ochii lui Z alunecară în jos şi rămaseră pe podeaua tunelului. O poţi mirosi pe mine, nu-i aşa?

În tăcerea lungă dintre ei, Phury îşi dori cu disperare să aibă o ţigară între buze.

— Vreau doar să ştiu… este bine după ce te-ai culcat cu ea?

Z îşi puse mâinile în sân.

— Da. Şi nu-ţi face griji, nu va mai dori să facă asta din nou.

„Oh, Dumnezeule!”

— De ce?

— Am făcut-o să... Buza distorsionată a lui Z se subţie. Mă rog.

— Ce? Ce ai făcut?

— Am făcut-o să mă rănească. În timp ce Phury se retrăgea, Z râse aspru, trist. Da, nu trebuie să devii atât de protector. Nu se va mai apropia de mine.

— Cum... Ce s-a întâmplat?

— Îhî, cum să nu. Lasă-mă să număr toate modurile în care tu şi eu nu vom face asta.

Dintr-odată, fără niciun avertisment, Z se concentră la faţa lui Phury. Forţa privirii fu o surpriză, pentru că bărbatul rareori privea pe cineva în ochi.

— Sincer, fratele meu, ştiu ce simţi pentru ea, iar eu... Ah, sper că, atunci când lucrurile se vor linişti puţin, poate vei putea... să fii cu ea sau ceva de genul ăsta.

Oare era nebun? se gândea Phury. Era oare nebun de legat?

— Cum naiba ar putea funcţiona asta, Z? Te-ai legat de ea.

Zsadist îşi trecu mâna prin păr.

— Nu prea.

— Pe naiba!

— Nu contează, ce zici de asta? Foarte curând o să-şi revină din această stare posttraumatică pe care o are şi o să vrea pe cineva adevărat.

Phury clătină din cap, ştiind al naibii de bine că un bărbat legat nu renunţa la sentimentele pentru femeia sa. Doar dacă nu murea.

— Z, eşti nebun. Cum poţi să spui că vrei să fiu cu ea? O să te omoare.

Faţa lui Zsadist se schimbă şi expresia lui fu şocantă.

„Atâta tristeţe”, se gândi Phury. De o profunzime care părea imposibilă.

Şi apoi bărbatul se apropie. Phury se pregăti pentru… Dumnezeule, habar n-avea ce venea spre el!

Când mâna lui Z se ridică, nu fu cu furie sau cu violenţă. Şi când Phury simţi palma geamănului său aterizându-i uşor pe faţă, nu-şi putu aminti când îl atinsese Z ultima dată cu blândeţe. Sau când îl atinsese vreodată.

Vocea lui Zsadist era joasă şi liniştită, în timp ce degetul său mare se plimba pe un obraz neîntinat.

— Tu eşti bărbatul care aş fi putut fi. Tu eşti potenţialul pe care l-am avut şi l-am pierdut. Tu eşti onoarea, puterea şi bunătatea de care are nevoie. Tu vei avea grijă de ea. Vreau să ai grijă de ea. Zsadist îşi coborî mâna. Va fi o împerechere bună pentru ea. Cu tine ca *hellren* al ei, ea poate să ţină capul sus. Poate fi mândră să fie văzută cu tine alături de ea. Ea va fi invincibilă din punct de vedere social. *Glymera* nu va putea să o atingă.

Tentaţia se încolăci, se condensă şi deveni instinct în Phury. Dar cum rămânea cu geamănul lui?

— Oh, Dumnezeule, Z! Cum ai putut tolera ideea că voi fi cu ea?

Instantaneu, toată blândeţea dispăru.

— Fie că e vorba de tine sau de altcineva, durerea este aceeaşi. În plus, crezi că nu sunt obişnuit să rănesc? Buzele lui Z se curbară într-un zâmbet urât. Pentru mine, e o obişnuinţă, fratele meu.

Phury se gândi la Bella şi la faptul că îi refuzase vena.

— Dar nu crezi că ea are dreptul să decidă în toate astea?

— Ea va vedea lumina. Nu e proastă. Nici pe departe. Z se întoarse şi începu să meargă. Apoi se opri. Fără să se uite înapoi, spuse: Mai este un motiv pentru care vreau să o ai.

— Asta o să aibă sens?

— Ar trebui să fii fericit. Phury încetă să mai respire în timp ce Zsadist murmura: Trăieşti mai puţin de jumătate din viaţă. Întotdeauna ai făcut-o. Ea ar avea grijă de tine,

iar asta… ar fi bine. Mi-ar plăcea asta pentru tine. Înainte ca Phury să poată spune ceva, Z îl întrerupse. Îţi aminteşti peştera aia, după ce m-ai scos de acolo? Ştii, în ziua în care am stat împreună aşteptând să apună soarele?

— Da, şopti el, măsurându-i spatele geamănului său.

— Locul ăla mirosea ca naiba, nu-i aşa? Îţi aminteşti asta? Peştele?

— Îmi amintesc totul.

— Ştii, încă mi te imaginez lipit de peretele peşterii, cu părul vâlvoi, cu hainele ude şi pătate de sânge. Arătai ca naiba. Z izbucni în râs. Eu arătam mai rău, sunt sigur. Oricum… ai spus că mi-ai uşura durerea, dacă ai putea.

— Am spus.

Urmă o tăcere lungă. Apoi o explozie de frig ieşi din corpul lui Z, iar el se uită peste umăr. Ochii lui negri erau glaciali, faţa lui era întunecată ca umbrele fără temei ale iadului.

— Am trecut de perioada în care să fiu consolat. Pentru totdeauna. Dar cu siguranţă există speranţă pentru tine. Aşa că ia-ţi femeia pe care ţi-o doreşti atât de mult. Ia-o şi bagă-i minţile în cap! Aş arunca-o afară din camera mea dacă aş putea, dar nu vrea să plece.

Z se îndepărtă, bocancii lovind în podea.

*

Câteva ore mai târziu, Bella se plimba prin conac. Îşi petrecuse o parte din noapte cu Beth şi Mary, iar prietenia lor fusese apreciată. Dar acum totul era liniştit, pentru că fraţii şi toţi ceilalţi se duseseră la culcare. Erau doar ea şi Boo, care cutreierau holurile în timp ce ziua trecea, cu pisica lângă ea, de parcă ar fi ştiut că avea nevoie de companie.

Dumnezeule, era epuizată, atât de obosită încât abia se putea ţine pe picioare; şi o durea. Problema era că o nelinişte îi anima trupul; motorul ei intern refuza să intre în ralanti.

În timp ce o străbătea o buimăceală, ca şi cum cineva

i-ar fi pus un uscător de păr pe fiecare centimetru de piele, îşi dădu seama că probabil se îmbolnăvise, deşi nu ştia cum. Stătuse şase săptămâni cu *lesserii* şi nu era ca şi cum ar fi putut lua un virus de la ei. Şi niciunul dintre fraţi sau dintre *shellanii* lor nu era bolnav. Poate că era doar o problemă emoţională.

„Mda, aşa zici?”

Coti şi se opri, realizând că găsise drumul înapoi spre coridorul cu statui. Se întrebă dacă Zsadist era în cameră acum.

Şi fu dezamăgită când deschise uşa, iar el nu era.

Bărbatul acela era ca o dependenţă, îşi dădu ea seama. Nu-i făcea bine, dar nici nu era ceva la care să renunţe.

— E timpul să te culci, Boo.

Pisica mieună, ca şi cum ar fi renunţat la îndatoririle de escortă, apoi tropăi pe hol, tăcută ca zăpada care cădea şi la fel de graţioasă.

Bella închise uşa chiar în momentul în care o cuprinse altă fierbinţeală. Îndepărtându-şi haina, se duse să deschidă o fereastră, dar bineînţeles că obloanele erau coborâte: era ora 14.00. Disperată să se răcorească, se îndreptă spre duş şi stătu sub apa rece Dumnezeu ştia cât timp. Se simţi şi mai rău când ieşi, cu pielea înţepenită, cu capul greu.

Înfăşurându-şi un prosop în jurul ei, se duse în pat şi rearanjă păturile dezordonate. Înainte de a se băga în pat, se uită la telefon şi se gândi că trebuia să-şi sune fratele. Trebuiau să se întâlnească faţă în faţă şi să o facă repede, pentru că perioada de graţie a lui Wrath nu avea să dureze prea mult. Şi cum Rehv nu dormea niciodată, avea să fie treaz.

Numai că, în timp ce alt val de căldură o străbătea, ştia că nu putea să se ocupe de fratele ei acum. Avea să aştepte până la căderea nopţii, după ce urma să se odihnească puţin. Când avea să apună soarele, intenţiona să îl sune pe Rehvenge şi să se întâlnească cu el într-un loc neutru şi public. Şi să-l convingă să înceteze cu prostiile.

Se aşeză pe marginea saltelei şi simţi o presiune ciudată între picioare.

Sexul cu Zsadist, se gândi ea. Trecuse atât de mult timp de când nu mai lăsase un bărbat înăuntru. Şi singurul ei amant nu fusese construit aşa. Nu se mişcase aşa.

Imaginile cu Zsadist stând deasupra ei, cu faţa lui crispată şi întunecată, cu trupul lui încordat şi tare, trimiseră o reverberaţie prin ea care o lăsă tremurând. Brusc, o senzaţie ascuţită îi străpunse miezul exact ca şi cum el ar fi pătruns-o din nou, o combinaţie de miere şi acid inundându-i venele.

Se încruntă, scăpă prosopul şi se uită în jos la corpul ei. Sânii ei păreau mult mai mari decât în mod normal, iar vârfurile erau de un roz mai intens. Urmările gurii lui Zsadist? *Absolut.*

Înjurând, se întinse şi trase un cearşaf peste ea. Mai multă căldură clocotea în corpul ei, iar ea se rostogoli pe burtă. Îşi desfăcu picioarele. Încercă să se răcorească. Însă durerea părea să se acutizeze.

*

Când zăpada începu să cadă cu adevărat şi lumina după-amiezii începu să se stingă, O conduse camioneta spre sud pe Route 22. Când ajunse la locul potrivit, trase pe dreapta şi se uită la U.

— Explorerul este la 90 de metri drept în spate de aici. Scoate-l naibii din pădurea aia! Apoi începe să cumperi proviziile de care avem nevoie şi fixează datele de livrare. Vreau ca merele alea să fie urmărite şi vreau ca arsenicul ăla să fie gata.

— Bine. U îşi desfăcu centura de siguranţă. Dar, ascultă, trebuie să te adresezi Societăţii. Este un obicei ca *lesserul* suprem…

— Cum zici tu.

O se uită pe parbriz, urmărind cum ştergătoarele răsucesc fulgii de zăpadă. Acum, după ce U trecuse cu totul peste rahatul ăsta de festival al solstiţiului, se întorsese să-

şi stoarcă din nou creierii pentru a găsi răspunsuri la principala lui problemă: cum naiba avea de gând să-şi găsească soţia?

— Dar *lesserul* suprem se adresează întotdeauna membrilor când preia conducerea.

Dumnezeule, vocea lui U începea să-l enerveze rău de tot! La fel mentalitatea de manual a tipului.

— O, trebuie să...

— Taci dracului din gură, omule! Nu mă interesează întâlnirile!

— Bine, rosti U, dezaprobarea lui fiind evidentă. Deci unde vrei să fie escadrilele?

— Unde crezi? În centru.

— Dacă vor găsi civili între luptele cu fraţii, vrei ca echipele să ia prizonieri sau doar să ucidă? Şi vom construi un alt centru de persuasiune?

— Nu-mi pasă.

— Dar avem nevoie...

Vocea lui U continuă să bâzâie.

Cum avea de gând să o găsească? Unde avea să...

— O!

Domnul O privi fix în interiorul camionetei, gata să explodeze.

— Ce?

Gura lui U făcu precum a unui peşte. Se deschise. Se închise.

— Nimic.

— Aşa este. Nu vreau să mai aud nimic de la tine. Acum ieşi dracului din camioneta mea şi du-te să faci altceva decât să ţipi la mine!

Apăsă acceleraţia în secunda în care cizmele lui U atinseră pietrişul. Dar nu merse prea departe. Viră pe aleea fermei pentru o recunoaştere la locuinţa soţiei sale.

Nicio urmă în zăpada proaspătă. Nicio lumină aprinsă. Era pustiu.

„Ai dracului Beta!”

El se întoarse şi se îndreptă spre centru. Ochii îi erau uscaţi din cauza lipsei de somn, dar nu avea de gând să

irosească orele nopţii pentru a se reîncărca. La dracu’ cu asta!

La naiba, dacă nu reuşea să ucidă ceva în seara asta, avea să înnebunească!

Capitolul 30

Zsadist îşi petrecu ziua în sala de antrenament. Lovi sacul de box cu pumnii goi. Ridica. Alerga. Mai ridica iarăşi ceva. Exersa cu pumnalele. Când se întoarse la casa principală, era aproape ora 16.00 şi era gata să iasă la vânătoare.

În momentul în care puse piciorul în hol, se opri. Ceva nu era în regulă.

Se uită prin hol. Aruncă o privire la etajul doi. Ascultă sunete ciudate. Când adulmecă aerul, tot ce simţi fu mirosul micului-dejun care se servea în salon şi se duse acolo, convins că era ceva în neregulă, dar incapabil să stabilească ce anume.

Îi găsi pe fraţi aşezaţi şi ciudat de liniştiţi, deşi Mary şi Beth mâncau şi vorbeau cu uşurinţă. Pe Bella nu o văzu nicăieri.

Nu-l interesa prea mult mâncarea, dar se îndreptă oricum spre locul gol de lângă Vishous. Când se aşeză, îşi simţea corpul încordat şi ştia că era de la exerciţiile grele pe care le făcuse în timpul zilei.

— S-a mişcat Explorerul ăla? îl întrebă pe fratele său.

— Nu până când am venit aici să mănânc. O să-l verific imediat ce mă întorc, dar nu-ţi face griji. Computerul va urmări orice traseu pe care îl va urma, chiar dacă eu nu sunt acolo. Vom putea să vedem calea.

— Eşti sigur?

Vishous îi aruncă o privire secătuită.

— Da, sunt sigur. Am conceput eu însumi programul.

Z încuviinţă, apoi îşi puse o mână sub bărbie şi îşi trosni gâtul. La naiba, era ţeapăn!

O secundă mai târziu, Fritz veni cu două mere lucioase şi un cuţit. După ce îi mulţumi majordomului, Z se apucă să roadă unul dintre merele Granny Smith. În timp ce-l descojea, se foi în scaun. La dracu’, picioarele i se simţeau ciudat, la fel partea inferioară a spatelui. Poate că se forţase prea mult? El se mişcă iar pe scaun, apoi se concentră din nou asupra mărului, tot întorcându-l în mână, păstrând lama lipită de pulpa albă. Aproape că terminase când îşi dădu seama că îşi încrucişa şi îşi desfăcea picioarele sub masă, ca un nenorocit.

Se uită la ceilalţi masculi. V îşi tot desfăcea bricheta şi bătea din picior. Rhage îşi masa umărul. Acum şi braţul superior. Apoi pectoralul drept. Phury îşi împingea ceaşca de cafea în cercuri, îşi rodea buza de jos şi lovea cu degetele în masă. Wrath îşi rotea capul în stânga, dreapta, înainte, înapoi, încordat ca o linie de înaltă tensiune. Butch părea şi el crispat.

Niciunul dintre ei, nici măcar Rhage, nu mâncase nimic.

Dar Mary şi Beth erau destul de normale în timp ce se ridicară să îşi strângă farfuriile. Începură să râdă şi să se certe cu Fritz că ar fi trebuit să-l ajute să aducă mai multă cafea şi fructe.

Femeile tocmai ieşiseră din cameră când primul val de energie intră în casă. Valul invizibil se îndreptă direct spre chestia dintre picioarele lui Zsadist, întărindu-l instantaneu. El înţepeni şi văzu că fraţii şi Butch îngheţaseră cu toţii, ca şi cum fiecare se întreba dacă ceea ce simţise era corect.

O clipă mai târziu, al doilea val lovi. Chestia din pantalonii lui Z se îngroşă şi mai tare, la fel de repede ca înjurătura care îi ieşi pe gură.

— Sfinte Sisoe! spuse cineva cu un geamăt. Nu se poate să se întâmple asta, mârâi altul.

Uşa majordomului se deschise, iar Beth intră cu o tavă de fructe tăiate în mâini.

— Mary aduce mai multă cafea…

Wrath se ridică în picioare atât de repede, încât

scaunul lui căzu pe spate şi ateriză pe podea. Se îndreptă spre Beth, îi smulse tava din mâini şi o aruncă neglijent pe masă. În timp ce căpşunele tăiate şi bucăţile de pepene galben ricoşau de pe argintărie şi aterizau pe mahon, Beth îi aruncă o privire.

— Wrath, ce naiba...

El o trase spre trupul său, sărutând-o adânc şi puternic, aplecându-i spatele ca şi cum ar fi vrut să se târască în interiorul ei chiar în faţa Frăţiei. Fără să îşi despartă gurile, o luă de talie şi o ridică de fund. Beth râse încet şi îşi încleştă picioarele în jurul şoldurilor lui. Faţa regelui era îngropată în gâtul *leelanului* său în timp ce ieşea din cameră.

Un alt val reverberă prin casă, zguduind trupurile masculine din cameră. Zsadist se agăţă de marginea mesei, şi nu era singurul. Încheieturile lui Vishous erau albe de cât de tare se ţinea de ea.

Bella… trebuia să fie Bella. Trebuia să fie. Bella intrase în perioada de împerechere.

Havers îl avertizase, se gândi Z. Când doctorul îi făcuse examenul intern, spusese că părea aproape de perioada fertilă.

Sfinte Sisoe! O femeie în nevoie. Într-o casă cu şase bărbaţi.

Era doar o chestiune de timp până când fraţii aveau să se lase învineţiţi de instinctele sexuale. Şi pericolul pentru toată lumea deveni foarte real.

Când Mary intră pe uşa majordomului, Rhage se luă după ea ca un tanc, smulgându-i cafetiera din mână şi aruncând-o pe măsuţă, astfel încât alunecă şi se împrăştie. O împinse de perete şi o acoperi cu trupul lui, cu capul lăsat în jos, toarcerea lui erotică făcând să ticăie cristalul de pe candelabru. Gâfâitul şocat al lui Mary fu urmat de un suspin foarte feminin.

Rhage o ridică în braţe şi ieşi din cameră într-o clipă. Butch se uită în jos la poala lui şi apoi în sus la ceilalţi.

— Ascultaţi, nu vreau să fiu răutăcios, dar toată lumea este... Ah...

— Da, spuse V cu buzele strânse.

— Vreţi să-mi spuneţi ce naiba se întâmplă aici?

— Bella a intrat în perioada de împerechere, spuse V, aruncând şerveţelul. Dumnezeule! Cât mai e până la căderea nopţii?

Phury îşi verifică ceasul.

— Aproape două ore.

— Vom fi un dezastru până atunci. Spune-mi că ai nişte fum roşu!

— Da, destul.

— Butch, fă-ţi o favoare şi pleacă repede de pe proprietate. Groapa nu va fi suficient de departe de ea. Nu credeam că oamenii vor reacţiona, dar din moment ce şi tu eşti, mai bine pleci înainte de a fi aspirat.

Un alt asalt îi lovi, iar Z se prăbuşi pe spate în scaun, cu şoldurile mişcându-i-se involuntar. Auzi gemetele celorlalţi şi îşi dădu seama că erau în rahat până-n gât. Indiferent cât de civilizaţi pretindeau a fi, masculii nu se puteau abţine să nu reacţioneze la o femelă în perioada ei fertilă, iar impulsurile lor sexuale creşteau pe măsură ce nevoia progresa şi se întărea.

Dacă nu ar fi fost ziuă, s-ar fi putut salva dacă ar fi fugit. Dar erau blocaţi în incintă şi, până când se întuneca suficient pentru a ieşi, era prea târziu. După o expunere prelungită, masculii se împotriveau instinctiv să părăsească vecinătatea femelei. Indiferent ce le spunea creierul lor, corpul lor se opunea chemării de a pleca, iar dacă se îndepărtau de ea, sufereau de dureri care erau mai rele decât poftele lor. Wrath şi Rhage aveau o soluţie pentru răspunsul lor, dar restul fraţilor aveau probleme. Singura lor speranţă era să amorţească.

Iar Bella… Oh, Dumnezeule! Avea să sufere mai mult decât toţi la un loc.

V se ridică de la masă, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Haide, Phury! Trebuie să începem să fumăm. Z, acum te duci la ea, nu-i aşa?

Zsadist închise ochii.

— Z? Z, te duci să o slujeşti, *nu-i aşa?*

*

John îşi ridică privirea de la masa din bucătărie când sună telefonul. Sal şi Regin, *doggenii* familiei, erau plecaţi să facă cumpărături. Răspunse la apel.

— John, tu eşti?

Era Tohr pe linia de la parter.

John fluieră şi mai luă o înghiţitură din orezul alb cu sos de ghimbir.

— Ascultă, şcoala s-a anulat pentru astăzi. Sun acum toate familiile.

John îşi coborî furculiţa şi fluieră o notă ascendentă.

— Există o... complicaţie la complex. Dar ar trebui să ne întoarcem mâine sau poimâine seară. Vom vedea cum merg lucrurile. Având în vedere acest lucru, am devansat întâlnirea ta cu Havers. Butch va veni să te ia chiar acum, bine?

John fluieră de două ori, în pufăituri mici şi scurte.

— Bine, e om, dar e de treabă. Am încredere în el. Soneria sună. Probabil că e el – da, e Butch. Îl văd pe monitorul video. Ascultă, John. În legătură cu treaba asta cu terapeutul. Dacă te sperie, nu trebuie să te întorci, bine? Nu voi lăsa pe nimeni să te oblige.

John oftă în telefon şi se gândi: „Mulţumesc!” Tohr râse încet.

— Da, nici mie nu prea îmi plac prostiile emoţionale… Au! Wellsie, ce naiba?

Avu loc o conversaţie rapidă în limba veche.

— Oricum, spuse Tohr în telefon, să-mi trimiţi un mesaj când e gata, da?

John fluieră de două ori, închise şi îşi puse farfuria şi furculiţa în maşina de spălat vase.

Terapeut. Pregătire. Niciuna nu era ceva de care să se bucure cu nerăbdare, dar nu îi păsa pentru că ar fi preferat oricând psihiatrul pe care urma să-l vadă în locul lui Lash. La dracu’, cel puţin întâlnirea cu doctorul nu avea să dureze

mai mult de 60 de minute. Cu Lash trebuia să aibă de-a face cu ore întregi.

La ieşire, îşi luă geaca şi caietul. Când deschise uşa, omul mare de pe scara din faţă îi zâmbi.

— Hei, J, omule! Eu sunt Butch. Butch O'Neal. Taximetristul tău.

Uau! Acest Butch O'Neal era... Ei bine, mai întâi omul era îmbrăcat ca un model din reviste. Sub o haină neagră de caşmir purta un costum elegant cu dungi, o cravată roşie grozavă şi o cămaşă albă strălucitoare. Părul său negru era dat de pe frunte într-un mod casual, periat cu degetele, ceea ce era de-a dreptul cool. Iar pantofii lui... Uau! Gucci, cu adevărat Gucci – piele neagră, bandă roşie şi verde, chestii aurii strălucitoare.

Ciudat, nu era chipeş, cel puţin nu era Domnul Perfect.

Individul avea un nas care, în mod clar, fusese spart o dată sau de două ori, iar ochii lui de culoarea alunei erau prea ageri şi prea obosiţi pentru a fi consideraţi drept atractivi. Dar era ca un pistol armat: avea o inteligenţă de oţel şi o putere periculoasă pe care o respectai. Combinaţia era criminală la propriu.

— John? Suntem în regulă aici?

John fluieră şi întinse mâna. Dădură mâna, iar Butch zâmbi din nou.

— Deci eşti gata de plecare? întrebă bărbatul ceva mai blând, de parcă i se spusese că John trebuia să se întoarcă la Havers pentru „a vorbi cu cineva”.

Dumnezeule, oare toată lumea avea să afle?

În timp ce John închidea uşa, îşi imagină că băieţii din clasa lui de pregătire aflau şi îi venea să vomite.

El şi Butch se îndreptară spre un Escalade negru, cu geamurile întunecate şi cu nişte crom serios pe roţi. Înăuntru, maşina era caldă şi mirosea a piele şi a aftershave-ul grozav pe care Butch îl purta.

O luară din loc, iar Butch porni casetofonul, la care cânta Mystikal. În timp ce John se uita pe geam la rafalele de vânt şi la lumina de culoarea piersicii care sângera din

cer, chiar îşi dorea să meargă în altă parte. Ei bine, în afară de a merge la cursuri.

— Deci, John, spuse Butch, nu vreau să fiu nesimţit. Ştiu de ce te îndrepţi spre clinică şi vreau să-ţi spun că şi eu am fost nevoit să merg la psihiatru.

Când John se uită surprins la el, bărbatul încuviinţă din cap. Da, când eram în poliţie. Am fost detectiv la Omucideri timp de zece ani, iar la Omucideri vezi lucruri destul de încurcate. Întotdeauna era un tip profund sincer, cu ochelari de bunică şi un carneţel, care mă sâcâia să vorbesc. Am urât asta.

John trase aer în piept adânc, ciudat de liniştit că tipului nu-i plăcuse experienţa mai mult decât avea să o facă el.

Butch ajunse la un semn de oprire şi semnaliză. O secundă mai târziu, ieşi în trafic.

— Dar lucrul amuzant a fost că a ajutat. Nu când stăteam vizavi de dr. Earnest, supereroul care-ţi împărtăşeşte sentimentele. Sincer, am vrut să o iau la fugă tot timpul, atât de tare mi se făcea pielea de găină. Doar că după aceea mă gândeam la ce am vorbit. Şi, ştii, a avut nişte puncte de vedere valabile. M-a răcorit, chiar dacă credeam că sunt bine. Aşa că totul a fost bine.

John îşi înclină capul într-o parte.

— Dar ce văd? murmură Butch. Bărbatul rămase tăcut mult timp. Abia după ce opriră într-un alt cartier foarte cochet, adăugă: Nimic special, fiule. Nimic special.

Butch viră pe o alee, se opri la o pereche de porţi şi coborî geamul. După ce apăsă un buton de interfon şi îşi spuse numele, li se permise să treacă.

Când Escalade-ul fu parcat în spatele unui conac stucat de mărimea unui liceu, John deschise portiera. Când îl întâlni pe Butch de cealaltă parte a SUV-ului, văzu că tipul scosese un pistol – obiectul ăla era în tocul lui, atârna de coapsă şi abia dacă se observa.

John mai văzuse acest truc înainte. Phury se înarmase într-un mod asemănător când cei doi merseseră la clinică cu câteva nopţi în urmă. Nu erau fraţii în siguranţă aici?

John se uită în jur. Totul părea foarte normal pentru o proprietate cu bani mulţi.

Poate că fraţii nu erau în siguranţă nicăieri.

Butch îl luă de braţ pe John şi merseră repede spre o uşă din oţel masiv, scrutând în tot acest timp garajul cu zece maşini din spatele casei, stejarii de la periferie, celelalte două maşini parcate lângă ceea ce părea a fi o intrare în bucătărie. John alerga pentru a ţine pasul.

Când ajunseră la uşa din spate, Butch îşi arătă faţa unei camere de luat vederi, iar panourile de oţel din faţa lor făcură un declic, apoi alunecară înapoi.

Intrară într-un vestibul, uşile se închiseră în urma lor, apoi se deschise un lift de marfă. Coborâră şi ieşiră.

În faţa lor se afla o asistentă pe care John o recunoscu de mai înainte. În timp ce ea le zâmbea şi le ura bun venit, Butch puse pistolul într-un toc sub braţul stâng.

Asistenta îşi întinse mâna spre un hol.

— Petrilla aşteaptă.

Strângându-şi caietul, John trase aer în piept şi o urmă pe femeie, simţindu-se ca şi cum ar fi mers la spânzurătoare.

*

Z se opri în faţa uşii dormitorului său. Avea de gând să verifice ce făcea Bella şi apoi intenţiona să se îndrepte spre camera lui Phury şi să se drogheze bine. Ura orice fel de senzaţie de drog, dar orice era mai bun decât această dorinţă furibundă de a face sex.

Crăpă uşa şi se sprijini de toc. Parfumul din cameră era ca o grădină în plină floare, cel mai frumos lucru care îi urcase vreodată pe nări.

Partea din faţă a pantalonilor i se zbătea, ceva urlând să iasă afară.

— Bella? spuse el în întuneric.

Când auzi un geamăt, intră înăuntru, închizând uşa în urma lui.

„Oh, Dumnezeule, parfumul ei...” Începu să mârâie

adânc, iar degetele i se transformară în gheare. Picioarele lui preluară controlul, mărşăluind spre pat, instinctele lăsându-i mintea în urmă.

Bella se zvârcolea deasupra saltelei, încurcată în cearşafuri. Când îl văzu, ţipă, dar apoi se linişti, ca şi cum şi-ar fi dorit să se calmeze.

— Sunt bine. Se rostogoli pe burtă, coapsele ei frecându-se una de alta în timp ce îşi trăgea pătura peste corp. Chiar sunt... O să fie...

O altă undă de şoc ieşi din ea, atât de puternică încât îl împinse înapoi în timp ce ea se ghemuia într-o minge.

— Pleacă, gemu ea. E mai rău... când eşti aici. Oh, Dumnezeule.

În timp ce ea înjură zdravăn, Z se împiedică înapoi spre uşă, deşi corpul lui urla să rămână.

Să iasă pe coridor fu ca şi cum ar fi tras un mastodont de pe o ţintă şi, odată ce închise uşa, se repezi la Phury.

De la capătul holului de statui putea să simtă mirosul ţigărilor aprinse de geamănul său şi de V. Iar când dădu buzna în dormitor, pătura de fum era deja groasă precum ceaţa.

Vishous şi Phury erau pe pat, cu jointuri groase între degete, cu gurile strânse, cu trupurile încordate.

— Ce naiba faceţi aici? îi întrebă V.

— Dă-mi şi mie, spuse el, dând din cap spre cutia de mahon dintre ei.

— De ce ai părăsit-o? V trase cu putere, vârful portocaliu al ţigării rulate de mână strălucind puternic. Nevoia nu a trecut.

— A spus că era mai rău când eram acolo.

Z se aplecă peste geamănul său şi luă o ţigară. Avu probleme în a o aprinde pentru că mâinile îi tremurau foarte tare.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Arăt eu ca şi cum aş avea experienţă cu rahatul ăsta?

— Dar ar trebui să fie mai bine dacă un bărbat este cu ea. V îşi frecă faţa, apoi se uită neîncrezător. Stai puţin, nu

te-ai culcat cu ea, nu-i aşa? Z…? Z, răspunde naibii la întrebare!

— Nu, n-am făcut-o, răbufni el, conştient că Phury era foarte-foarte tăcut.

— Cum ai putut s-o laşi pe biata femelă neservită în starea ei?

— A spus că e bine.

— Da, ei bine, abia acum începe. Ea nu va fi bine. Singura modalitate de a uşura durerea este ca un mascul să termine în ea, mă înţelegi? Nu poţi să o laşi aşa. E o cruzime.

Z se îndreptă spre una dintre ferestre. Obloanele încă erau coborâte în timpul zilei şi se gândi la soare, acel mare şi luminos temnicer. Dumnezeule, îşi dorea să poată ieşi din casă! Se simţea ca şi cum o capcană se închidea în jurul lui, iar nevoia de a fugi era aproape la fel de rea ca pofta în care era paralizat.

Se gândi la Phury, care îşi ţinea ochii în jos şi nu scotea niciun cuvânt.

„Acum e şansa ta”, se gândi Z. „Trimite-ţi geamănul pe hol la ea. Trimite-l să îi servească nevoia. Haide!

Spune-i să părăsească această cameră şi să se ducă în camera ta, să-şi dea jos hainele şi să o acopere cu trupul lui. Oh, Dumnezeule!"

Vocea lui Vishous îi penetră autoflagelarea, tonul fiind grăitor de rezonabil.

— Zsadist, este greşit şi ştii asta, nu-i aşa? Nu-i poţi face asta, ea este…

— Ce-ar fi să o laşi baltă, fratele meu?

Urmă o tăcere scurtă.

— Bine, mă ocup eu de ea.

Capul lui Z se întoarse exact în momentul în care Vishous îşi stingea jointul şi se ridica în picioare. În timp ce-şi trăgea pantalonii, excitarea lui era evidentă.

Zsadist se aruncă prin cameră atât de repede, încât nici măcar nu îşi simţi picioarele. Îl puse pe Vishous la podea şi îşi prinse mâinile în jurul gâtului gros al fratelui său. În timp ce din maxilarul superior îi ieşeau colţii ca nişte

cuţite, şi le arătă cu un şuierat.

— Dacă te apropii de ea, te voi ucide!

În spatele lui era o învălmăşeală nebună, fără îndoială Phury grăbindu-se să-i despartă, dar V puse capăt oricărei încercări de salvare.

— Phury! Nu! V trase aer în piept. Între mine... şi el.

Ochii de diamant ai lui Vishous erau tăioşi în timp ce privea în sus şi, deşi se chinuia să respire, vocea lui era puternică, aşa cum era întotdeauna.

— Calmează-te, Zsadist, tâmpitule... Trase aer adânc. Nu mă duc nicăieri. Trebuia doar să-ţi atrag atenţia. Acum slăbeşte-ţi... strânsoarea!

Z îşi slăbi strânsoarea, dar nu se dădu jos de pe frate.

Vishous trase o gură sănătoasă de aer. De câteva ori.

— Îţi simţi fluxul chiar acum, Z? Simţi acel impuls teritorial? Te-ai legat de ea.

Z vru să nege, dar era greu având în vedere defensiva de care dăduse dovadă. Şi faptul că încă avea mâinile în jurul gâtului masculului.

Vocea lui V scăzu până la o şoaptă.

— Calea de ieşire din iad te aşteaptă. E în capătul acelui hol, omule. Nu fi prost! Du-te la ea! Va avea grijă de amândoi.

Z îşi îndepărtă piciorul şi descălecă, lăsându-se să se rostogolească pe podea. Ca să evite să se gândească la ieşiri, la femei şi la sex, se întrebă cu nesaţ ce se întâmplase cu ţigara pe care o fumase. Aruncând o privire spre fereastră, constată că avusese decenţa de a o pune pe pervaz înainte de a se lansa spre Vishous ca o rachetă.

Ei bine, nu era un gentleman.

— Ea te poate vindeca, rosti *V.*

— Nu caut să fiu vindecat. În plus, nu vreau să o las însărcinată, mă înţelegi? Ce mizerie nenorocită ar fi asta!

— E prima dată pentru ea?

— Nu ştiu.

— Dacă este, şansele sunt practic zero.

— Practic nu e suficient de bun. Ce altceva o poate uşura?

Phury vorbi de pe pat.

— Încă ai morfină, nu? Ştii, seringa pe care am pregătit-o din ce a lăsat Havers? Atunci foloseşte-o! Am auzit că asta fac femelele neîmperecheate.

V se ridică în picioare, echilibrându-şi braţele groase pe genunchi. În timp ce-şi dădea părul pe spate, tatuajul tentacular de la tâmpla dreaptă îi sclipi.

— Nu va rezolva complet problema, dar cu siguranţă e mai bine decât nimic.

Un alt val de căldură se răspândi în aer. Cei trei gemură şi fură momentan incapacitaţi, corpurile lor zvâcnind, încordându-se, dorind să meargă acolo unde era nevoie de ele, unde puteau fi folosite pentru a uşura durerea unei femei.

De îndată ce Z fu în stare, se ridică în picioare. În timp ce pleca, Vishous se căţără din nou pe patul lui Phury şi îşi aprinse altă ţigară.

Când Z se întoarse la celălalt capăt al casei, se excită înainte de a intra în camera lui. Deschizând uşa, nu îndrăzni să se uite în direcţia ei, în timp ce-şi forţa trupul să ajungă până la birou.

Găsi seringile şi o luă pe cea pe care o umpluse Phury. Respirând adânc, se întoarse, doar pentru a descoperi că patul era gol.

— Bella? Se îndreptă spre ea. Bella, unde…

O găsi prăbuşită pe podea, cu o pernă între picioare şi cu trupul tremurând.

Începu să plângă în timp ce el îngenunche lângă ea.

— Mă doare.

— Oh, Dumnezeule… ştiu, *nalla.* El îi dădu părul la o parte din ochi. Voi avea grijă de tine.

— Te rog... mă doare atât de tare! Se rostogoli, cu sânii strânşi şi roşii la vârfuri... Frumoasă. Irezistibilă. Mă doare. Doare atât de tare. Zsadist, nu se opreşte! E din ce în ce mai rău. E...

Într-un val masiv, ea se ondulă sălbatic, o explozie de energie ieşind din corpul ei. Puterea hormonilor pe care îi emană îl orbi, iar el fu atât de prins de răspunsul corpului

său încât nu simţi nimic, nici măcar când ea îl apucă de antebraţ cu suficientă forţă încât să-i îndoaie oasele.

Când punctul culminant se estompă, se întrebă dacă nu cumva ea îi rupsese încheietura. Nu îi păsa de durere; ar fi acceptat orice durere pe care ea ar fi avut nevoie să i-o dea. Dar dacă ea se agăţa de el atât de disperată, îşi putea imagina prin ce trecea în interiorul ei.

Cu o tresărire, îşi dădu seama că îşi muşcase buza inferioară suficient de tare încât să o facă să sângereze. Îi şterse sângele de pe gură cu degetul mare. Apoi trebui să se frece pe piciorul pantalonului ca să nu-l lingă şi să nu vrea mai mult.

— *Nalla...*

Se uită la seringa din mâna lui. „Fă-o! Drogheaz-o! Ia-i durerea!”

— Bella, trebuie să ştiu ceva.

— Ce? gemu ea.

— E prima dată pentru tine?

Ea încuviinţă.

— Nu ştiam că va fi atât de rău. Oh, Dumnezeule.

Corpul ei avu din nou spasme, picioarele ei strivind perna.

El se uită înapoi la seringă. Mai bine decât nimic nu era destul de bun pentru ea, dar eliberarea lui în ea părea un sacrilegiu. La dracu’, ejacularea lui era cea mai proastă dintre cele două opţiuni de rahat pe care le avea, dar biologic vorbind, el putea face mai mult pentru ea decât morfina.

Z se întinse şi puse acul pe noptieră. Apoi se ridică în picioare şi îşi dădu jos cizmele în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap. Îşi desfăcu fermoarul, lăsând să iasă la iveală acea lungime hidoasă şi dureroasă, şi ieşi din pantalonii din piele.

Avea nevoie de durere pentru a avea orgasm, dar nu-şi făcea griji pentru asta. La dracu’, putea să se rănească suficient de tare ca să declanşeze o eliberare. De aceea avea colţi, nu?

Bella se zvârcolea de suferinţă când el o luă în braţe

şi o întinse pe pat. Era atât de magnifică lipită de perne, cu obrajii înroşiţi, buzele întredeschise, cu pielea strălucind de nevoie. Dar suferea atât de tare.

— Şşşt, şopti el în timp ce se urca în pat, deasupra ei.

Când pielea lor goală se atinse, ea gemu şi îşi muşcă din nou buza. De data aceasta, el se aplecă şi îi linse sângele proaspăt de pe gură. Gustul lui, furnicăturile electrice de pe limba lui îl încântau. Îl speriau. Îi amintiră că trăia din hrană slabă de peste un secol.

Înjurând, îşi dădu la o parte toate hainele stupide şi se concentră asupra Bellei. Picioarele ei se zvârcoleau sub el, iar el trebui să le forţeze cu mâinile, apoi să le prindă cu coapsele. Când îi atinse miezul cu mâna, fu şocat. Era în flăcări, îmbibată, umflată. Strigă, iar orgasmul care urmă îi uşură puţin zbaterea, braţele şi picioarele nemişcându-se, respiraţia devenind mai puţin aspră.

Poate că avea să fie mai uşor decât credea el. Poate că Vishous se înşelase în privinţa faptului că avea nevoie de un bărbat înăuntru. În acest caz, putea să îi facă un oral din nou şi din nou. La naiba, i-ar plăcea să facă asta o zi! Prima dată când îşi pusese gura pe ea nu durase nici pe departe suficient de mult.

Îşi privi cu atenţie hainele. Probabil ar fi trebuit să le păstreze pe…

Forţa de energie care ieşi atunci din ea fu atât de mare, încât fu împins în sus de corpul ei, ca şi cum mâini invizibile iar fi lovit trunchiul cu pumnul. Ţipă de suferinţă în timp ce el plutea în aer deasupra ei. Când valul trecu, el căzu înapoi peste ea. Orgasmul înrăutăţise evident situaţia, iar acum plângea atât de tare, încât lacrimile nu-i mai cădeau din ochi. Tot ce avea era un fel de tuse uscată în timp ce se răsucea şi se contorsiona sub el.

— Stai nemişcată, *nalla!* spuse el frenetic. Lasă-mă să te pătrund!

Dar ea era prea departe pentru a-l auzi. Trebui să o forţeze pentru a o ţine pe loc, împingând-o în jos pe claviculă cu un antebraţ în timp ce îi forţa unul din picioare în sus şi în lateral.

Încercă să o poziţioneze pentru penetrare mişcându-şi şoldurile, dar nu reuşi să obţină unghiul potrivit. Chiar şi prinsă sub forţa şi greutatea lui superioară, ea tot reuşea să se agite.

Înjurând urât, Z se întinse între picioarele lui şi apucă obiectul pe care trebuia să-l folosească în ea. Îl ghidă pe ticălos până la pragul ei şi apoi împinse cu putere, unindu-i adânc.

Amândoi ţipară.

Apoi îşi lăsă capul şi se prinse de el, pierzându-se în senzaţia sexului ei strâns şi alunecos. Corpul lui preluă controlul, şoldurile mişcându-i-se ca nişte pistoane, ritmul pedepsitor, măcinat creând o presiune puternică în testicule şi o arsură în partea de jos a pântecului.

„Oh, Dumnezeule!” O eliberare se apropia pentru el. La fel cum se întâmplase în baie, când ea se ţinuse de el în timp ce el pompa. Doar că mai fierbinte. Mai sălbatic. Fără control.

— Oh, Dumnezeule! strigă el.

Trupurile lor se loveau unul de altul, el era aproape orb şi transpira peste tot pe ea, iar mirosul de legătură era un răcnet la nasul lui... Apoi ea îl strigă pe nume şi încremeni sub el. Miezul ei se agăţa de el în spasme care îl mulse până când... „Oh, rahat, Dumnezeule, nu...”

Din reflex, încercă să se retragă, dar orgasmul îl atacă din spate, urcându-i pe şira spinării şi lovindu-l în ceafă exact în momentul în care simţea cum eliberarea se proiecta din corpul lui în al ei. Şi chestia aia blestemată nu se opri. Ejaculă în valuri mari, revărsându-se în ea, umplând-o. Nu putea face nimic pentru a opri erupţiile, chiar dacă ştia ce revărsa în ea.

Când ultimul fior îl părăsi, îşi înălţă capul. Ochii Bellei erau închişi, respiraţia îi era egală, iar şanţurile adânci de pe faţa ei dispăruseră.

Mâinile ei urcau pe coastele şi pe umerii lui, iar ea îşi întoarse faţa în bicepsul lui cu un oftat. Liniştea din încăpere, din corpul ei fu zguduitoare. La fel faptul că el ejaculase doar pentru că ea îl făcuse să se simtă. Bine.

Bine? Nu, era puţin spus. Ea îl făcuse să se simtă... viu.

Trezit.

Z îi atinse părul, împrăştiind valurile întunecate pe perna crem.

Nu fusese nicio durere pentru el, pentru corpul lui. Doar plăcere. Un miracol… Doar că apoi deveni conştient de umezeala din locul unde erau uniţi.

Implicaţiile a ceea ce revărsase în ea îl făcură să se agite şi nu se putu împotrivi impulsului de a o curăţa. Se retrase şi se îndreptă rapid spre baie, de unde luă un prosop. Însă când se întoarse în pat, ea începuse să se unduiască din nou, nevoia din ea crescând. El se uită în jos la el însuşi şi văzu cum chestia care îi atârna în zona inghinală devenea tare şi lungă ca răspuns.

— Zsadist… gemu ea. S-a... întors.

Dădu la o parte prosopul şi o încălecă din nou, dar înainte de a se împinge în ea, se uită la ochii ei sticloşi şi avu un atac de conştiinţă. Cât de rău era pentru că voia mai mult când consecinţele erau atât de urâte pentru ea? Dumnezeule, ejaculase în ea, iar rahatul era peste tot pe părţile ei frumoase, pe pielea netedă a coapselor şi...

— Pot să te droghez, spuse el. Pot să te fac să nu simţi nicio durere şi nu mă vei avea în tine. Pot să te ajut fără să te rănesc.

Se holba la ea, aşteptând răspunsul ei, prins între biologia ei şi realitatea lui.

Capitolul 31

Butch era foarte agitat când îşi dădu jos haina şi luă loc în sala de aşteptare a doctorului.

Noroc că abia se lăsase noaptea şi că nu apăruse încă nicio clientelă de vampiri. Avea nevoie de puţin timp singur. Cel puţin până când urma să îşi revină.

Problema era că această clinică mică şi fericită se afla

în subsolul conacului lui Havers. Ceea ce însemna că Butch se afla acum, chiar în acel moment, în aceeaşi casă cu sora tipului. Da, Marissa, femeia vampir pe care o dorea ca pe nimeni altcineva de pe planetă, se afla sub acelaşi acoperiş cu el.

La naiba, această obsesie pentru ea era un coşmar nou şi diferit! Nu mai transpirase niciodată aşa pentru o femeie şi nu putea spune că era plăcut. Nimic altceva decât o pacoste. Şi o durere de inimă.

În septembrie, când venise să o vadă, iar ea îi închisese gura fără să o facă măcar faţă în faţă, îşi jurase că nu avea să o mai deranjeze niciodată. Şi nu o mai făcuse.

Teoretic vorbind. Acele vizite pe care le făcuse de atunci, acele vizite patetice şi jalnice în care Escalade-ul se trezea cumva trecând chiar pe lângă casa asta, nu o deranjau cu adevărat. Pentru că ea nu ştia despre ele.

El era atât de patetic. Dar atât timp cât ea nu ştia cât de terminat era el, aproape că se putea descurca. Tocmai de aceea era la limită în seara asta. Nu voia să fie prins în clinică în caz că ea ar fi crezut că o urmărea. La urma urmei, un bărbat trebuia să aibă mândria lui. Cel puţin, în ceea ce privea lumea exterioară.

Îşi verifică ceasul. Trecuseră 13 minute. Se gândi că şedinţa cu psihiatrul dura o oră, aşa că limba lungă a ceasului său Patek Philippe trebuia să mai facă 47 de ture înainte de a putea să bage copilul înapoi în maşină şi să plece de acolo.

— Doreşti o cafea? spuse o voce feminină.

Îşi ridică privirea. O asistentă îmbrăcată într-o uniformă albă stătea în faţa lui. Părea tânără, mai ales că se juca cu una din mâneci. Părea, de asemenea, disperată a face ceva.

— Da, sigur. O cafea ar fi bună.

Zâmbi larg, arătându-şi colţii.

— Cum îţi place?

— Neagră. Neagră e bine. Mulţumesc!

Şoapta pantofilor ei cu talpă moale se estompă în

timp ce ea pleca pe coridor.

Butch îşi descheie jacheta cu două rânduri de nasturi şi se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi. Costumul Valentino pe care şi-l pusese înainte de a veni era unul dintre preferatele lui. La fel cravata Hermes din jurul gâtului său. Şi mocasinii Gucci din picioarele lui.

Dacă avea să fie prins de Marissa, se gândea că putea să arate la fel de bine ca întotdeauna.

*

— Vrei să te droghez?

Bella se concentră asupra feţei lui Zsadist în timp ce se înălţa deasupra ei. Ochii lui negri erau doar nişte fante, iar pe pometţii aspri avea acea roşeaţă frumoasă de excitare. Era greu deasupra ei şi, în timp ce nevoia se ridica din nou, ea se gândea la el eliberându-se în interiorul ei. Simţise o uşurare minunată şi răcoroasă imediat ce el începuse să ejaculeze, primul confort pe care îl avusese de când simptomele nevoii începuseră cu câteva ore în urmă.

Dar impulsul revenise.

— Vrei să te sting, Bella?

Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi drogat-o. Avea să fie o noapte lungă şi, din câte înţelegea, urma să devină din ce în ce mai grea şi mai intensă pe măsură ce orele se scurgeau. Era oare corect din partea ei să îi ceară să rămână?

Ceva moale îi mângâie obrazul. Degetul lui mare trecând peste pielea ei.

— Nu te voi părăsi, spuse el. Nu contează cât timp, nu contează de câte ori. Te voi servi şi te voi lăsa să-mi iei vena până când se va termina. Nu te voi abandona.

Privindu-l în faţă, ea ştia, fără să întrebe, că avea să fie singura dată când puteau fi împreună. Hotărârea se citea în ochii lui. Ea o putea vedea clar.

O singură noapte şi nu alta.

Brusc, el îşi ridică trupul de pe al ei şi se întinse spre noptieră. Erecţia lui enormă ieşea în evidenţă direct din

şolduri şi, în momentul în care el se întoarse cu o seringă, ea îi cuprinse carnea tare.

El şuieră şi se clătină înainte de a se surprinde aruncând o mână pe saltea.

— Tu, şopti ea. Nu drogul. Te vreau pe tine.

El aruncă acul pe podea şi o sărută, despărţindu-i coapsele cu genunchii. Ea îl ghidă în corpul ei şi simţi o adrenalină glorioasă când el o umplu. Cu o umflătură puternică, plăcerea ei crescu şi apoi se rupse în două nevoi separate, una pentru sexul lui, alta pentru sângele lui. Colţii ei se alungiră în timp ce privea vena groasă de pe partea laterală a gâtului lui.

Ca şi cum ar fi simţit ce avea ea nevoie, el îşi răsuci corpul pentru a putea rămâne în interiorul ei, oferindu-i în acelaşi timp acces la gâtul lui.

— Hrăneşte-te, spuse el răguşit, corpul lui mişcându-se în ea şi retrăgându-se. Ia ceea ce ai nevoie!

Ea îl muşcă fără ezitare, străpungând chiar prin banda de sclav, intrând adânc în pielea lui. Când gustul lui îi atinse limba, ea auzi un răget care îl părăsi. Şi apoi puterea şi tăria lui o cuprinseră, trecând prin ea.

*

Domnul O căzu nemişcat peste prizonierul lui, nesigur că auzise bine.

Vampirul pe care îl prinsese în centru şi îl adusese în şopronul din spatele cabanei era legat de masă. Capturase masculul doar cu gândul de a-şi rezolva frustrarea. Nu-şi imaginase niciodată că avea să înveţe ceva util.

— Ce a fost asta?

Domnul O îşi coborî urechea mai aproape de gura civilului.

— Se numeşte… Bella. Cea… femela care a fost luată… numele ei... e Bella.

Domnul O se îndreptă, o floare ameţitoare şi balsamică curgându-i pe piele.

— Ştii dacă este în viaţă?

— Credeam că e moartă. Civilul tuşi slab. A fost plecată atât de mult timp.

— Unde locuieşte familia ei? Când nu primi un răspuns imediat, O făcu ceva garantat pentru a deschide gura bărbatului. După ce ţipătul se stinse, O spuse: Unde este familia ei?

— Nu ştiu. Eu... sincer nu ştiu. Familia ei... nu ştiu... nu ştiu…

Bâlbâială, bâlbâială, bâlbâială. Civilul alunecă în stadiul de diaree verbală al interogatoriului, devenind aproape inutil.

Domnul O îl plesni şi îl făcu să tacă.

— Adresa. Vreau o adresă.

Când nu primi niciun răspuns, oferi altă sursă de încurajare. Bărbatul gâfâi sub noul atac, apoi scăpă:

— Formann Lane 27.

Inima lui O începu să bată cu putere, dar se aplecă cu dezinvoltură asupra vampirului.

— O să mă duc acolo chiar acum. Dacă ai spus adevărul, te voi elibera. Dacă nu ai spus adevărul, o să te omor încet, imediat ce mă întorc. Acum vrei să schimbi ceva?

Ochii civilului fugiră în altă parte. Se întoarse.

— Alo? spuse O. Mă auzi?

Pentru a-l grăbi pe civil, aplică o presiune pe o zonă sensibilă. Individul ţipă ca un câine.

— Spune-mi, zise O încet. Şi îţi voi da drumul. Totul se va opri.

Faţa bărbatului se încordă, gura i se deschise şi dezvălui dinţii încleştaţi. O lacrimă îi şerpui pe obrazul vânăt. Deşi exista tentaţia de a adăuga o doză de agonie ca stimulent, O decise să nu tulbure lupta dintre conştiinţă şi autoconservare.

— Thorne 27.

— Avenue, nu-i aşa?

— Da.

Domnul O îi şterse lacrima. Apoi îi tăie gâtul civilului.

— Eşti un mincinos, spuse el în timp ce vampirul

sângera. O nu mai rămase prin preajmă, doar îşi luă geaca plină de arme şi plecă. Era al naibii de sigur că adresele nu reprezentau nimic. Asta era problema cu persuasiunea. Chiar nu puteai să ai încredere în informaţiile pe care le primeai.

Ar fi verificat tot ce era acolo pe ambele străzi, dar era clar că fusese tras pe sfoară.

O pierdere de timp.

Capitolul 32

Butch învârti ultimul centimetru de cafea pe fundul cănii, gândindu-se că avea culoarea whisky-ului. În timp ce dădea pe gât băutura rece, îşi dorea să fie un Lagavulin de înaltă calitate.

Îşi verifică ceasul. Şase minute până la 19.00. Dumnezeule, spera ca şedinţa să dureze doar o oră! Dacă totul decurgea fără probleme, putea să-l lase pe John la Tohr şi Wellsie şi să stea pe canapea cu un pahar de shot înainte să înceapă CSI.

Tresări. Nu era de mirare că Marissa nu voia să-l vadă. Ce partidă nenorocită! Un alcoolic cu funcţii înalte care trăia într-o lume care nu era a lui.

„Ura! Hai să batem pasul spre altar!”

În timp ce se imagina acasă, avu un gând trecător despre avertismentul lui V de a se îndepărta de complex. Problema era că a ieşi singur la un bar sau pe străzi nu era un plan bun, nu cu starea de spirit în care se afla. Era la fel de crud ca vremea.

Câteva minute mai târziu, nişte voci se auziră pe coridor, iar John apăru de după colţ cu o femeie mai în vârstă. Bietul copil arăta de parcă ar fi fost trecut prin chinuri. Avea părul ridicat ca buruienile, de parcă şi-ar fi băgat mâinile în el, iar ochii îi erau lipiţi de podea. Caietul era strâns la piept ca şi cum ar fi fost o vestă antiglonţ.

— Deci vom vedea ce facem cu următoarea întâlnire,

John, spuse femeia cu blândeţe. După ce te vei gândi la asta.

John nu răspunse, iar Butch uită de toate prostiile lui plângăcioase. Orice se dezvăluise în acel birou era încă afară, iar băiatul avea nevoie de un amic. Îşi puse braţul în jurul puştiului timid, iar când John se aplecă spre el, toate instinctele de protecţie ale lui Butch se ridicară şi răcniră. Nu îi păsă că terapeutul semăna cu Mary Poppins; voia să ţipe la ea pentru că îl supărase pe micuţ.

— John? spuse ea. Mă vei contacta din nou în legătură cu următoarea…

— Da, te vom suna, bombăni Butch.

„Aha, cum să nu”.

— I-am spus că nu e nicio grabă. Dar cred că ar trebui să vină din nou.

Butch aruncă o privire spre femeie, complet enervat, doar pentru ca ochii ei să-l sperie de moarte. Erau al naibii de serioşi, atât de serioşi, atât de gravi. Ce naiba se întâmplase în şedinţa aceea?

Butch se uită în creştetul lui John.

— Să mergem, J, omule!

John nu se mişcă, aşa că Butch îl împinse puţin şi conduse către ieşirea din clinică, cu braţul încă pe umerii subţiri ai puştiului. Când ajunseră la maşină, John se urcă, dar nu îşi puse centura. Se uita drept în faţă.

Butch închise portiera şi încuie SUV-ul. Apoi se întoarse şi se uită fix la John.

— Nici măcar nu am de gând să întreb ce se întâmplă. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştiu este unde vrei să mergi. Dacă simţi că vrei să te îndrepţi spre casă, te voi duce la Tohr şi Wellsie. Dacă vrei să stai cu mine la Groapă, mergem la complex. Dacă vrei doar să conduc, te duc până în Canada şi înapoi. Sunt dispus la orice, aşa că trebuie doar să spui un cuvânt. Şi dacă nu vrei să te hotărăşti acum, mă voi plimba prin oraş până când te vei hotărî.

Pieptul micuţului John se ridică şi coborî. Deschise carnetul şi scoase stiloul. Urmă o pauză, apoi scrise ceva şi întoarse hârtia către Butch.

— Seventh Street.

Butch se încruntă. Era o parte foarte mizerabilă a oraşului.

Deschise gura să întrebe de ce tocmai acolo, dar apoi o închise. Puştiului i se puseseră în mod clar destule întrebări în seara aceea. În plus, Butch era înarmat şi acolo voia să meargă John. O promisiune era o promisiune.

— Bine, amice. Seventh Street e în sus.

— Dar mai întâi condu un pic pe aici, scrise puştiul.

— Nicio problemă. Ne vom relaxa.

Butch porni motorul. În momentul în care puse Escalade-ul în marşarier, văzu o străfulgerare în spatele lor. O maşină se oprea în spatele conacului, un Bentley foarte mare şi foarte scump. Frână ca să poată trece şi…

Uită cum să respire.

Marissa ieşi din casă pe o uşă laterală. Părul ei blond, lung până la şolduri flutura în vânt, iar ea se acoperi mai bine cu pelerina neagră pe care o purta. Mişcându-se rapid prin parcarea din spate, se feri de zonele cu zăpadă, sărind dintr-un loc cu asfalt la altul.

Luminile de securitate îi surprinseră liniile rafinate ale feţei, părul ei superb blond şi pielea perfect albă. Îşi aminti cum se simţise să o sărute, acea singură dată când o făcuse, iar pieptul îl ustura de parcă plămânii îi erau striviţi. Copleşit, vru să se grăbească să iasă din maşină, să se arunce în noroi şi să se roage ca un câine ce era.

Numai că ea se îndrepta spre Bentley. Privi cum uşa se deschidea pentru ea, ca şi cum şoferul s-ar fi aplecat şi ar fi tras de mâner. Când luminile se aprinseră în interior, Butch nu putu vedea mare lucru, doar atât cât să-i spună că la volan se afla un bărbat sau un mascul. Umeri atât de mari nu se găseau pe trupuri feminine.

Marissa îşi strânse pelerina cu mâinile şi se strecură înăuntru, închizând uşa.

Lumina se stinse.

Butch auzi vag un fel de zbenguială lângă el şi se uită la John. Puştiul se retrăsese la geam şi se uita peste scaune cu teamă în ochi. Atunci Butch îşi dădu seama că îşi pusese

arma în palmă şi mârâia.

Complet înfiorat de reacţia nebună, îşi luă piciorul de pe frâna Escalade-ului şi călcă pe pedala de acceleraţie.

— Nu-ţi face griji, fiule. Nu se întâmplă nimic.

În timp ce întorcea, se uită în oglinda retrovizoare la Bentley. Se mişca acum, făcând propriul viraj în parcare. Cu o înjurătură sumbră, Butch porni în jos pe alee, cu mâinile apucând volanul atât de tare, încât îl usturau încheieturile degetelor.

*

Rehvenge se încruntă când Marissa se urcă în Bentley-ul lui. Dumnezeule, uitase cât de frumoasă era! Şi mirosea la fel de bine – mirosul curat al oceanului îi umplea nasul.

— De ce nu mă laşi să vin la uşa din faţă? spuse el, privindu-i părul blond şi pielea fără cusur. Ar fi trebuit să mă laşi să te iau cum trebuie.

— Ştii cum este Havers. Uşa se închise cu un sunet puternic. O să vrea să ne împerecheze.

— Asta e ridicol.

— Şi tu nu faci la fel cu sora ta?

— Fără comentarii.

În timp ce aştepta ca un Escalade să plece din parcare, Marissa îşi puse o mână pe mâneca lui de zibelină.

— Ştiu că am mai spus asta, dar îmi pare foarte rău pentru tot ce i se întâmplă Bellei. Ce mai face?

De unde naiba să ştie el?

— Aş prefera să nu vorbesc despre ea. Fără supărare, dar eu doar… Da, nu vreau să ajung acolo.

— Rehv, seara asta nu trebuie să se întâmple. Ştiu că ai trecut prin multe şi, sincer, am fost surprinsă că m-ai primit.

— Nu fi ridicolă! Mă bucur că m-ai chemat.

El întinse mâna şi i-o strânse. Oasele de sub pielea ei erau atât de delicate, încât îşi aminti că trebuia să fie foarte blând cu ea. Ea nu era de tipul celor cu care era el obişnuit.

În timp ce conducea spre centru, îi simţea nervii încordaţi.

— O să fie bine. Chiar mă simt bine că ai sunat.

— Sunt mai degrabă jenată, de fapt. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

— O vom lua încet.

— Am fost doar cu Wrath.

— Ştiu. De aceea am vrut să te iau cu maşina. Am crezut că vei fi prea nervoasă ca să te dematerializezi.

— Sunt.

Când ajunseră la un semafor, el îi zâmbi.

— O să am grijă de tine.

Ochii ei de un albastru pal îl priviră.

— Eşti un bărbat bun, Rehvenge.

El ignoră această eroare de calcul şi se concentră asupra traficului.

Douăzeci de minute mai târziu ieşeau dintr-un lift de înaltă tehnologie şi intrau în vestibulul apartamentului său de lux. Locuinţa lui ocupa jumătate din ultimul etaj al clădirii de treizeci de etaje, cu vedere la râul Hudson şi la tot oraşul Caldwell. Din cauza ferestrelor imense, nu folosea niciodată apartamentul în timpul zilei. Dar era perfect pe timp de noapte.

Ţinea luminile scăzute şi aştepta ca Marissa să se plimbe şi să se uite la lucrurile pe care un decorator le cumpărase pentru bârlogul lui. Nu-i păsa de lucruri, de privelişte sau de gadgeturi sofisticate. Îi păsa de intimitatea faţă de familia sa.

Bella nu fusese niciodată acolo şi nici mama lor nu fusese. De fapt, niciuna din ele nu ştia că el avea apartamentul.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că pierdea timpul, Marissa se întoarse şi îl privi în faţă. În lumină, frumuseţea ei era absolut uluitoare, iar el era recunoscător pentru doza suplimentară de dopamină pe care şi-o pompase în organism cu o oră în urmă. La *symphathi,* drogul avea un efect opus celui al oamenilor sau al vampirilor. Substanţa chimică creştea activitatea anumitor neurotransmiţători şi

recepţia, asigurându-se că pacientul *symphath* nu putea simţi nicio plăcere, niciun… nimic. Odată dispărut simţul tactil al lui Rehv, creierul său putea controla mai bine restul impulsurilor.

Acesta era singurul motiv pentru care Marissa era în siguranţă să stea singură cu el, având în vedere ce aveau de gând să facă.

Rehv îşi dădu jos haina, apoi se îndreptă spre ea, bazându-se pe baston mai mult decât de obicei, pentru că nu-şi putea lua ochii de la ea. Echilibrându-şi bastonul pe coapse, desfăcu încet funda care îi ţinea pelerina strâns. Ea îi privea fix mâinile, tremurând în timp ce el îşi lăsa faldurile de lână neagră de pe umeri. Zâmbi în timp ce aruncă greutatea pe un scaun. Rochia ei era genul de lucru pe care l-ar fi purtat mama lui şi exact ceea ce şi-ar fi dorit ca sora lui să îmbrace mai des: o rochie din satin de un albastru pal care se potrivea perfect. Era Dior. Trebuia să fie.

— Vino aici, Marissa!

O trase spre o canapea din piele lângă el. În strălucirea de la ferestre, părul ei blond era ca un şal de mătase, iar el luă o parte între degete. Foamea ei era atât de puternică, încât el o simţea clar.

— Aştepţi de mult timp, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi-şi privi mâinile. Erau împreunate în poala ei, de culoarea fildeşului pe satinul albastru-deschis.

— De cât timp?

— Luni întregi, şopti ea.

— Atunci vei avea nevoie de mult, nu-i aşa? În timp ce ea se înroşea, el insistă. Nu-i aşa, Marissa?

— Da, respiră ea, evident incomodată de foamea ei.

Rehv zâmbi cu ferocitate. Era bine să fie în preajma unei femei de valoare. Modestia şi blândeţea ei erau teribil de atrăgătoare.

Îşi dădu jos jacheta şi îşi desfăcu cravata. Se pregătise să-i ofere încheietura mâinii, dar acum, când era în faţa lui, o voia la gâtul său. Trecuse o veşnicie de când nu mai permisese unei femele să se hrănească de la el şi era surprins de cât de încântat era de această perspectivă.

Îşi desfăcu nasturii de la guler şi îi descheie şi pe ceilalţi, până jos pe piept. Cu un val de anticipare, smulse cămaşa şi o deschise larg.

Ea făcu ochii mari când îi privi pieptul gol şi tatuajele.

— Nu ştiam că eşti însemnat, murmură ea cu vocea tremurând odată cu trupul ei.

Se lăsă pe spate pe canapea, întinzându-şi braţele, aducându-şi unul dintre picioare în sus.

— Vino aici, Marissa! Ia ceea ce ai nevoie!

Ea se uită la încheietura lui, care era acoperită de o manşetă franţuzească.

— Nu, spuse el. Aşa vreau să o faci. La gâtul meu. Este singurul lucru pe care ţi-l cer.

Cum ea ezită, el ştiu că zvonurile despre ea erau adevărate. Ea era într-adevăr neatinsă de vreun bărbat. Iar puritatea ei era… ceva de luat cu asalt.

Îşi strânse ochii în timp ce întunericul din el se mişca şi respira, o fiară închisă într-o cuşcă de medicamente. Dumnezeule, poate că nu era o idee bună! Dar apoi ea se mişcă pe el încet, târându-se pe corpul lui, mirosul ei fiind atât de asemănător cu cel al oceanului. Îşi deschise pleoapele ca să-i vadă faţa şi ştiu că era neputincios în a opri hrănirea. Şi nu avea de gând să rateze asta; trebuia să lase câteva senzaţii să vină la el. Slăbindu-şi disciplina, deschise canalul către simţul tactil, iar acesta primi cu lăcomie, chiar şi cu drogul, tot felul de informaţii ameţitoare care se revărsau prin ceaţa de dopamină.

Satinul rochiei ei era moale pe pielea lui, iar el îi simţi căldura trupului amestecându-se cu propria căldură.

Greutatea ei uşoară era sprijinită pe umărul lui şi… da, genunchiul ei era între coapsele lui.

Gura i se deschise şi colţii ei apărură.

Pentru o fracţiune de secundă, răul din el urlă, iar el îşi invocă mintea panicată. Mulţumită Fecioarei, blestemăţia veni în ajutor, partea raţională din el grăbindu-se, înlănţuindu-i instinctele, potolindu-i nevoia sexuală de a o domina.

Se clătină în timp ce se apleca spre gâtul lui, nesigură

în timp ce se ţinea deasupra lui.

— Întinde-te pe mine, spuse el cu o voce guturală. Întinde-te. Pe mine!

Cu o tresărire, îşi lăsă jumătatea inferioară a corpului să se scufunde în leagănul şoldurilor lui. În mod evident, era îngrijorată că avea să se lovească de o erecţie, iar când nu întâlni nimic de acest fel, aruncă o privire între corpurile lor, ca şi cum s-ar fi gândit că nimerise unde nu trebuia.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, murmură el, trecându-şi mâinile peste braţele ei subţiri. Nu de la mine. Uşurarea ei era atât de palpabilă, încât el se simţi jignit. Să te culci cu mine ar fi o corvoadă?

— Oh, nu, Rehvenge! Nu. Ea se uită în jos la muşchii groşi ai pieptului lui. Eşti destul de drăguţ. Doar că... există altcineva. Pentru mine, există altul.

— Încă îl iubeşti pe Wrath.

Ea negă din cap.

— Nu, dar nu mă pot gândi la cel pe care îl vreau. Nu... acum.

Rehv îşi înclină bărbia în sus.

— Ce fel de idiot nu te-ar hrăni când ai nevoie?

— Te rog, nu mai vorbi aşa! Brusc, ochii ei se fixară pe gâtul lui şi se dilatară.

— Câtă foame, mârâi el, încântat să fie folosit. Dă-i drumul! Şi nu-ţi face griji că trebuie să fii blândă. Ia-mă! Cu cât mai tare, cu atât mai bine.

Marissa îşi arătă colţii şi îl muşcă. Cele două pătrunderi ascuţite trecură prin ceaţa de droguri, iar durerea dulce îi pătrunse ca suliţa în corp. În timp ce gemea, se gândi că nu fusese niciodată recunoscător pentru impotenţa lui înainte, dar acum era. Dacă penisul lui ar fi funcţionat cât de cât, cu siguranţă ar fi dat rochia aia la o parte, i-ar fi despărţit picioarele şi ar fi avut-o frumos şi adânc în timp ce se hrănea.

Aproape imediat se trase înapoi şi îşi linse buzele.

— O să am un gust diferit de cel al lui Wrath, spuse el, mizând pe faptul că, deoarece ea se hrănise de la un singur mascul, nu ar fi ştiut exact de ce sângele lui îi lovea limba

într-un mod ciudat. De fapt, lipsa ei de experienţă fusese singurul motiv pentru care reuşise să o ajute. Oricare altă femeie care fusese puţin prin preajmă ar fi ştiut prea multe. Haide, mai ia puţin! O să te obişnuieşti.

Capul ei căzu din nou, şi el simţi înţepătura furnicătoare a altei muşcături.

Îşi înfăşură braţele grele în jurul spatelui ei fragil şi o îmbrăţişă strâns, în timp ce închidea ochii. Trecuse atât de mult de când nu mai ţinuse pe nimeni în braţe şi, deşi nu-şi putea permite să lase să pătrundă prea mult din experienţa asta, o găsea sublimă.

În timp ce ea îi sugea vena, el avu impulsul absurd de a plânge.

*

Domnul O apăsă mai uşor pe acceleraţia camionetei şi alunecă pe lângă un alt zid înalt de piatră.

La dracu’, casele erau imense pe Thorne Avenue! Ei bine, asta nu însemna că puteai vedea vilele de pe stradă. Doar presupunea că, cu garduri vii şi ziduri înalte ca acestea, nu erau prea multe case simple şi căsuţe de vacanţă.

Când baricada respectivă se despică pentru a dezvălui o alee, frână. În stânga se afla o mică placă de alamă pe care scria Thorne Avenue 27. Se aplecă în faţă, întinzându-se să vadă dincolo, dar cum aleea şi zidul dispăreau în întuneric, nu putea să spună ce se afla de cealaltă parte.

Dintr-un capriciu, întoarse şi înaintă pe alee. La vreo 90 de metri de stradă se afla un set impunător de porţi negre, iar el se opri, observând camerele de luat vederi montate în vârful lor, sistemul de interfon şi aerul de pază.

Ei bine, asta era interesant. Cealaltă adresă fusese un rahat, doar o casă obişnuită într-un cartier obişnuit, cu oameni în living care se uitau la televizor. Dar orice se afla în spatele unei astfel de instalaţii era o afacere mare.

Acum era curios.

Însă infiltrarea acestor bariere ar fi necesitat o strategie coordonată şi o execuţie atentă. Şi ultimul lucru de care avea nevoie era inconvenientul de a se încurca cu poliţia doar pentru că intrase în vila unui bogătaş.

Dar de ce şi-ar fi scos vampirul ăla adresa asta din fund ca să se salveze?

Apoi văzu ceva ciudat: o panglică neagră legată de poartă. Nu, două, câte una pe fiecare parte, fluturând în vânt.

De parcă ar fi fost pentru doliu?

Condus de propria spaimă, coborî din camionetă şi gheaţa trosni sub picioarele lui când se îndreptă spre panglica din dreapta. Era montată la doi metri şi jumătate de la sol, aşa că trebui să îşi întindă braţul pentru a o atinge cu degetul.

— Eşti moartă, soţie? şopti el.

Coborî mâna şi privi prin porţi în noaptea neagră de dincolo.

Se întoarse la camionetă şi dădu cu spatele pe alee. Trebuia să treacă de zidul acela. Trebuia să găsească un loc unde să arunce F-150.

Cinci minute mai târziu, înjura. La dracu'! Nu era niciun loc de parcare pe Thorne care să nu fie vizibil.

Strada era doar din ziduri, şi abia dacă avea vreo banchetă. „Bogaţi nenorociţi!"

Domnul O apăsă acceleraţia şi se uită în stânga. La dreapta. Putea lăsa camioneta jos, la poalele dealului, şi să alerge de pe strada principală. Era un kilometru în pantă, dar putea să parcurgă distanţa destul de repede. Luminile de pe stradă, pe sub care ar fi trebuit să treacă, erau o pacoste, desigur, dar nu era ca şi cum cineva care locuia pe drumul ăsta ar fi putut vedea din turnurile lor de fildeş.

Telefonul lui mobil sună şi răspunse cu un „Ce?" urât.

Vocea lui U, pe care începuse să o urască, era încordată.

— Avem o problemă. Doi *lesseri* au fost arestaţi de poliţie.

Domnul O strânse ochii.

— Ce dracu’ au făcut?

— Se ocupau de un vampir civil şi a trecut o maşină de patrulă nemarcată. Doi poliţişti s-au luptat cu vânătorii şi au apărut mai mulţi poliţişti. Vânătorii au fost luaţi în custodie, iar eu am fost sunat chiar acum de unul dintre ei.

— Atunci scoate-i pe cauţiune, răbufni O. De ce mă suni pe mine?

Urmă o pauză. Apoi tonul lui U avu impregnat un aer încurcat.

— Pentru că trebuie să ştii asta. Ascultă, aveau o mulţime de arme ascunse, pentru niciuna dintre ele nu aveau permis, toate veniseră de pe piaţa neagră, fără numere de serie pe ţevi. Nu au cum să iasă pe cauţiune mâine-dimineaţă. Niciun avocat din oficiu nu e atât de bun. Trebuie să-i scoatem de acolo.

Domnul O scană în stânga şi în dreapta şi apoi se întoarse pe o alee de mărimea unui teren de fotbal. Da, cu siguranţă nu era niciun loc de parcare pe acolo. Trebuia să coboare până la locul unde Thorne Avenue se intersecta cu Bellman Road şi să lase camioneta în acel orăşel.

— O?

— Am nişte lucruri de făcut.

U tuşi de parcă ar fi înăbuşit un exces de nervi.

— Fără supărare, dar nu-mi imaginez că e ceva atât de important ca asta. Ce se întâmplă dacă vânătorii ăia se iau la bătaie în holul general? Vrei să curgă sânge negru şi vreun tip de paramedic să-şi dea seama că nu sunt oameni? Trebuie să-l contactezi pe Omega şi să-l faci să-i cheme pe cei doi acasă.

— Fă-o tu!

Domnul O acceleră chiar dacă acum se îndrepta în josul dealului.

— Ce?

— Întinde mâna şi atinge-l pe Omega!

Ajunse la un stop la capătul Thorne Avenue şi făcu stânga. Pe stradă erau tot felul de magazine drăguţe de cartier, iar el parcă în faţa unuia numit Kitty’s Attic.

— O… Genul ăsta de cerere trebuie să vină de la

lesserul suprem. Ştii asta.

Domnul O făcu o pauză înainte de a opri contactul.

Grozav. Exact ce-şi dorea. Mai mult timp de calitate cu stăpânul lui nenorocit. La dracu'! Nu mai putea trăi fără să ştie soarta femeii sale. Nu mai era timp pentru Societatea asta de rahat.

— O?

Îşi lăsă capul pe volan. Îl lovi de câteva ori.

Pe de altă parte, dacă acel contact cu oamenii de la secţia de poliţie îi făcea probleme, Omega avea să vină să-l caute. Şi atunci ce s-ar fi ales de el?

— Bine. Mă duc să-l văd acum.

Înjură în timp ce băgă camioneta în viteză. Înainte de a ieşi din maşină, se uită din nou pe Thorne Avenue.

— Şi, O, am o îngrijorare în legătură cu membrii. Trebuie să te întâlneşti cu vânătorii. Lucrurile se clatină.

— Tu te ocupi de verificări.

— Vor să te vadă. Îţi pun la îndoială conducerea.

— U, ştii ce se spune despre mesageri, nu?

— Poftim?

— Dacă dai prea multe veşti proaste, vei fi împuşcat, închise telefonul. Apoi apăsă acceleraţia.

Capitolul 33

În timp ce Phury stătea pe patul lui, era atât de încordat de nevoia de a face sex, încât abia îşi mai putea turna un pahar de vodcă. Sticla tremura, paharul tremura. La dracu', toată salteaua tremura!

Se uită la Vishous, care se sprijinea de tăblia de lângă el. Fratele era la fel de crispat şi de nefericit în timp ce dădea din cap pe *The Massacre* a lui 50 Cent.

Cinci ore în perioada fertilă a Bellei şi amândoi erau un dezastru, cu trupurile lor în mare parte instinct, iar minţile lor în mare parte ceaţă. Constrângerea de a rămâne la conac nu putea fi înfrântă, nevoia care îi trăgea înăuntru

paralizându-i. Slavă Domnului pentru fumul roşu şi vodca Grey Goose! Amorţeala îi ajută mult.

Deşi nu întru totul. Phury încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmpla în camera lui Z. Pentru că, atunci când fratele nu se mai întorsese, era evident că trupul lui era folosit, nu morfina.

Dumnezeule! Ei doi. Împreună. Iar şi iar…

— Ce mai faci? întrebă V.

— Cam la fel ca tine, omule.

Bău lung din pahar, corpul lui înotând, pierdut, înecându-se în senzaţiile erotice prinse sub pielea lui. Privi cu atenţie baia.

Era pe cale să se ridice şi să se îndrepte din nou spre puţină intimitate, când Vishous spuse:

— Cred că am probleme.

Phury râse.

— Asta nu va dura la nesfârşit.

— Nu, vreau să spun… cred că este ceva în neregulă. Cu mine.

Phury miji ochii. Faţa fratelui său părea încordată, dar în rest era la fel ca întotdeauna. Linii arătoase, barbişon în jurul gurii, tatuaje vârtoase la tâmpla dreaptă. Ochii aceia de diamant erau ascuţiţi, neştirbiţi nici măcar de Grey Goose, de ţigări, de nevoi. Centrii lor foarte negri străluceau de o inteligenţă vastă, de neînţeles, un geniu atât de puternic, încât era enervant.

— Cam ce fel de probleme, V?

— Eu, ah... Vishous îşi drese vocea. Numai Butch ştie asta. Nu spui nimănui altcuiva, bine?

— Da. Nicio problemă.

V îşi mângâie ciocul.

— Viziunile mele au dispărut.

— Vrei să spui că nu mai poţi vedea.

— Ceea ce urmează. Da, nu mai văd nimic. Ultimul lucru pe care l-am primit a fost acum vreo trei zile, chiar înainte ca Z să se ducă după Bella. I-am văzut împreună. În acel Ford Taurus. Venind aici. După asta, nu a mai fost... nimic.

— Ţi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva?

— Nu, şi nici nu mai primesc gânduri de la nimeni. E ca şi cum totul s-a uscat în faţa mea.

Brusc, tensiunea fratelui părea să nu mai aibă nicio legătură cu nevoia. Părea rigid din cauza… fricii. Sfinte Sisoe! Vishous era speriat. Iar anomalia era de-a dreptul zguduitoare. Dintre toţi fraţii, V era cel care nu se temea niciodată. Era ca şi cum s-ar fi născut fără receptori de frică în creier.

— Poate că e doar ceva temporar, spuse Phury. Sau crezi că Havers te-ar putea ajuta?

— Nu este vorba de fiziologie. V termină vodca din pahar şi îi întinse mâna. Nu pune stăpânire pe Goose, fratele meu!

Phury îi dădu sticla.

— Ai putea vorbi cu…

Dar cu cine? Unde putea V, care ştia totul, să caute răspunsuri? Vishous clătină din cap.

— Nu vreau. Nu vreau să vorbesc despre asta, de fapt. Uită că am spus ceva. În timp ce turna, faţa i se încordă, ca o casă împrejmuită. Sunt sigur că se va întoarce. Adică da, se va întoarce. Puse sticla pe masa de lângă el şi ridică mâna înmănuşată. La urma urmei, chestia asta uitată de Dumnezeu încă străluceşte ca o lampă. Şi până când nu pierd această lampă de veghe nebună, mă gândesc că încă sunt normal. Ei bine, normal pentru mine.

Tăcură o vreme, Phury uitându-se în paharul lui, V uitându-se în al lui, rapul din fundal bătând, trecând la G-Unit.

Phury îşi drese vocea.

— Pot să te întreb despre ei?

— Despre cine?

— Bella. Bella şi Zsadist.

V înjură.

— Nu sunt un glob de cristal, să ştii. Şi urăsc să ghicesc viitorul.

— Da, îmi pare rău. Las-o baltă!

Urmă o pauză lungă. Apoi Vishous murmură:

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu ei. Nu ştiu pentru că nu mai pot… vedea.

*

În timp ce Butch cobora din Escalade, se uita la clădirea de apartamente murdară şi se întreba din nou de ce naiba voise John să vină acolo. Seventh Street era urâtă şi periculoasă.

— Asta e?

Când băiatul încuviinţă, Butch activă alarma de securitate a SUV-ului. Nu era prea îngrijorat de faptul că ar fi fost jefuit în timp ce ei erau plecaţi. Oamenii de pe aici ar fi fost convinşi că unul dintre traficanţii lor se afla înăuntru. Sau cineva şi mai pretenţios că rahatul lor ar fi fost prădat.

John se apropie de uşa blocului şi o împinse. Se deschise cu un scâncet. Nu avea încuietori. Mare surpriză! În timp ce Butch îl urmărea, băgă mâna în haina costumului ca să poată ajunge la pistol dacă avea nevoie.

John o luă la stânga pe un coridor lung. Locul mirosea a fum de ţigară vechi şi a mucegai putred şi era aproape la fel de rece ca afară. Rezidenţii din interior erau ca nişte şobolani: nevăzuţi, doar auziţi, de cealaltă parte a pereţilor subţiri.

Jos, la capăt, băiatul împinse o uşă de incendiu.

O scară ducea în sus, în dreapta. Treptele fuseseră uzate până la plăci aglomerate şi se auzea un zgomot de apă care picura de undeva de la câteva etaje mai sus.

John puse mâna pe o balustradă care era înşurubată lejer în perete şi urcă încet până când ajunse la palierul dintre etajele doi şi trei. Sus, lumina fluorescentă care era înfiptă în tavan se afla pe moarte, tuburile pâlpâind ca şi cum ar fi încercat cu disperare să îşi menţină o viaţă utilă.

John se uită la linoleumul crăpat de pe podea, apoi se uită în sus, la fereastră. Modele de steluţe o acopereau de parcă ar fi fost lovită cu sticle. Singurul motiv pentru care geamul murdar nu se spărsese era faptul că fusese încastrat cu plasă de sârmă.

De la etajul de deasupra se auzea o ploaie de înjurături, un fel de puşcă verbală care era fără îndoială începutul unei bătăi. Butch era pe punctul de a sugera să plece când John se întoarse din proprie iniţiativă şi începu să alerge pe scări.

Mai puţin de un minut şi jumătate mai târziu, erau din nou în Escalade şi se îndreptau spre ieşirea din partea rău famată a oraşului.

Butch se opri la un semafor.

Încotro? scrise John şi apoi flutură carneţelul.

— Acasă, bolborosi Butch, neavând încă nicio idee despre motivul pentru care puştiul voise să viziteze acea scară.

*

John o salută în treacăt pe Wellsie când intră în casă şi apoi se duse spre camera lui. Era recunoscător că ea părea să înţeleagă că avea nevoie de puţin spaţiu. După ce închise uşa, îşi lăsă caietul pe pat, îşi dădu jos haina şi se îndreptă imediat spre duş. În timp ce apa se încălzea, se dezbrăcă. Odată ce fu sub jetul de apă, se opri din tremurat.

Când ieşi, îşi puse un tricou şi o pereche de pantaloni de trening, apoi îşi privi laptopul de pe birou. Se aşeză în faţa lui, gândindu-se că ar fi trebuit să scrie ceva. Terapeutul îi sugerase acest lucru.

Dumnezeule… Să vorbească cu ea despre ce i se întâmplase fusese aproape la fel de rău, ca şi cum ar fi trăit experienţa prima dată. Şi nu intenţionase să fie atât de sincer cum fusese. Doar că, după vreo 20 de minute de şedinţă, cedase, iar mâna lui începuse să mâzgălească şi nu se mai putuse opri odată ce povestea începuse.

Închise ochii şi încercă să-şi amintească cum arăta bărbatul care îl încolţise. Îi venea în minte doar o imagine vagă, dar îşi amintea clar cuţitul. Fusese un briceag cu două feţe, de cinci centimetri, cu vârful extrem de ascuţit.

Îşi trecu degetul arătător peste touchpadul de pe

laptop, iar screensaverul Windows XP se aprinse. Contul său de e-mail avea un mesaj nou. De la Sarelle. Îl citi de trei ori înainte de a încerca să răspundă.

În cele din urmă, îi trimise răspuns: „Hei, Sarelle, mâine-seară nu e bine pentru mine. Îmi pare foarte rău. O să revin cândva. Vb. John".

El chiar nu voia să o mai vadă. Nu pentru o vreme, în orice caz. Nu voia să mai vadă nicio femeie în afară de Wellsie, Mary, Beth şi Bella. Nu mai voia să existe nimic nici măcar aproape sexual în viaţa lui până când nu avea să se împace cu ceea ce i se făcuse cu aproape un an în urmă.

Ieşi din Hotmail şi deschise un document nou în Microsoft Word.

Îşi odihni degetele pe tastatură doar o clipă. Apoi începură să zboare.

Capitolul 34

Zsadist întoarse capul într-o parte şi se uită la ceas. 10.00 dimineaţa. 10.00… ora 10.00. Câte ore? 16.00…

Închise ochii, atât de epuizat, încât abia mai putea respira. Era întins pe spate, cu picioarele desfăcute, cu braţele întinse oriunde. Stătuse în poziţia asta de când se rostogolise de pe Bella, poate cu o oră în urmă.

I se părea că trecuse un an de când se întorsese în cameră cu o seară înainte. Gâtul şi încheieturile îi ardeau după ce se hrănise de la el de atâtea ori, iar chestia dintre picioare îl durea. Aerul din jurul lor era saturat de mirosul legăturii, iar aşternuturile erau ude de o combinaţie dintre sângele lui şi de celălalt lucru de care ea avusese nevoie de la el.

Nu ar fi renunţat la nicio clipă.

În timp ce închidea ochii, se întreba dacă putea dormi acum. Era înfometat de mâncare şi de sânge, atât de înfometat încât nici măcar înclinaţia lui de a se menţine la limită nu putea să anuleze nevoile. Dar nu se putea mişca.

Când simţi o mână trecându-i peste abdomen, îşi desprinse pleoapele pentru a se uita la Bella. Hormonii se ridicau din nou în ea, iar răspunsul pe care îl aştepta de la el îi răspundea, acesta devenind din nou tare.

Zsadist se străduia să se rostogolească pentru a se putea duce acolo unde trebuia să ajungă, dar era prea slab. Bella se apropie de el, iar el încercă să se ridice din nou, dar capul îi cântărea 1000 de kilograme.

Întinzând mâna, o apucă de braţ şi o trase deasupra lui. Când coapsele ei se despărţiră peste şoldurile lui, ea îl privi şocată şi începu să se dezmorţească.

— E în regulă, spuse el. Îşi drese vocea, dar nu-i alungă răguşeala. Ştiu că eşti tu.

Buzele ei coborâră pe ale lui, iar el îi răspunse la sărut, chiar dacă nu-şi putea ridica braţele pentru a o ţine lângă el. Dumnezeule, cât de mult îi plăcea să o sărute! El iubea să-i simtă gura pe a lui, iubea să o aibă aproape de faţă, iubea respiraţia ei în plămânii lui, o iubea... pe ea? Oare asta se întâmplase în timpul nopţii? Căzuse?

Mirosul de legătură care îi acoperea pe amândoi îi dădu răspunsul. Iar constatarea ar fi trebuit să-l şocheze, dar era prea obosit ca să se mai obosească să se lupte cu ea.

Bella se relaxă şi lăsă chestia să alunece în interiorul ei. Oricât de obosit era, gemu de extaz. Senzaţia era ceva de care nu se mai sătura, şi ştia că nu era pentru că avea nevoie de ea.

Ea îl călărea, plantându-şi mâinile pe pectoralii lui şi găsind un ritm cu şoldurile ei, pentru că el nu mai putea să se împingă cu ale lui. Simţea că se pregătea pentru o nouă explozie, mai ales când îi privea sânii legănându-se odată cu mişcările ei.

— Eşti atât de frumoasă! spuse el cu vocea răguşită.

Ea se opri pentru a se apleca şi îl sărută din nou, părul ei negru căzând în jurul lui, ca un adăpost blând. Când ea se îndreptă, el se minună la vederea ei. Strălucea de sănătate şi vitalitate din tot ceea ce îi dăduse el, o femelă strălucitoare pe care el...

O iubea. Da, o iubea.

Ăsta fu gândul care îi trecu prin minte când intră din nou în ea.

Bella se prăbuşi peste el, expiră tremurând şi, dintr-odată, nevoia se termină. Energia feminină răguşită ieşi din încăpere, ca o furtună care trecuse. Suspinând uşurată, ea se dădu jos de pe el, separându-şi sexul ei superb de chestia lui. În timp ce acesta se lăsase fără viaţă pe burtă, simţi frigul camerei pe acea carne, atât de neatrăgătoare în comparaţie cu căldura ei.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da... şopti ea, aşezându-se pe o parte, lăsându-se deja uşor cuprinsă de somn. Da, Zsadist... da.

„O să aibă nevoie de mâncare”, se gândi el. Trebuia să se ducă să-i aducă mâncare.

Adunându-şi voinţa, trase adânc aer în piept şi încă o dată, şi încă o dată, iar în cele din urmă îşi forţă partea superioară a corpului să se ridice de pe pat. Capul i se învârtea sălbatic, mobila, podeaua şi pereţii se învârteau, schimbând locurile, până când nu mai fu sigur dacă era sau nu pe tavan.

Vertijul se înrăutăţea pe măsură ce-şi muta picioarele de pe saltea, iar când se ridică în picioare, echilibrul îl părăsi complet. Căzu pe perete, se izbi la chestia aia şi trebui să se ţină pe picioare agăţându-se de nişte draperii.

Când fu gata, se eliberă şi se aplecă spre ea. Ridicarea ei în braţe fu o luptă, dar nevoia lui de a avea grijă de ea era mai puternică decât epuizarea. O duse pe salteaua lui şi o întinse, apoi o acoperi cu plapuma pe care o împinseseră demult pe podea. Tocmai se întorcea când ea îl luă de braţ.

— Trebuie să te hrăneşti, spuse ea, încercând să-l tragă aproape. Vino la gâtul meu!

Dumnezeule, era tentat!

— Mă voi întoarce, spuse el, împiedicându-se în timp ce se ridica în picioare.

Se repezi spre dulap şi îşi trase o pereche de boxeri. Apoi trase cearşafurile şi salteaua de pe pat şi plecă.

*

Phury deschise ochii şi îşi dădu seama că nu mai putea respira.

Ceea ce avea sens, presupunea el. Faţa îi era strivită într-un mănunchi de pături. Îşi mişcă gura şi nasul pentru a se elibera de blocaj şi încercă să focalizeze. Primul lucru pe care îl văzu, la aproximativ 15 centimetri de capul lui, fu o scrumieră plină de mucuri de ţigară. Pe podea.

Ce naiba? Oh... Un picior îi atârna de pe saltea.

Când auzi un geamăt, se împinse în sus, întoarse capul şi se trezi faţă în faţă cu unul dintre picioarele lui Vishous. Dincolo de talpă se afla coapsa lui Butch.

Phury nu se putu abţine să nu râdă, iar asta scoase privirea înceţoşată a poliţistului din pernă. Omul se uită la el însuşi şi apoi la Phury. Clipi de câteva ori, de parcă ar fi sperat să se trezească cu adevărat.

— Oh, omule, spuse el cu o voce guturală. Apoi aruncă o privire spre Vishous, care era leşinat lângă el. Oh, omule, asta e prea ciudat.

— Revino-ţi, poliţistule! Nu eşti atât de atrăgător.

— Corect. Îşi frecă faţa. Dar asta nu înseamnă că îmi place să mă trezesc cu doi bărbaţi.

— V ţi-a spus să nu te întorci.

— Adevărat. Asta a fost decizia mea greşită.

Că tot venise vorba despre o noapte lungă... În cele din urmă, când chiar şi senzaţia hainelor pe pielea lor ajunsese să fie prea mult, îşi pierduseră orice pretenţie de decenţă. Fusese doar vorba de a îndura nevoia: aprinzând fum roşu unul după altul, bând whisky sau vodcă, strecurându-se singuri în baie pentru a se uşura în intimitate.

— Deci s-a terminat? întrebă Butch. Spune-mi că s-a terminat!

Phury se dădu jos din pat.

— Da, aşa cred.

Luă un cearşaf şi îl aruncă spre Butch, care se acoperi

pe el şi pe Vishous. V nici măcar nu tresări. Dormea ca un mort pe burtă, cu ochii strânşi, un sforăit moale ieşindu-i din gură.

Poliţistul înjură şi se aşeză mai bine, sprijinind o pernă de tăblia patului şi lăsându-se pe spate. Îşi frecă părul până când i se ridică drept de pe cap şi căscă atât de larg, încât Phury auzi maxilarul tipului pocnind.

— La dracu', vampirule, nu credeam că o să spun asta vreodată, dar nu mă interesează absolut deloc sexul. Slavă Domnului!

Phury îşi trase pe el o pereche de pantaloni de nailon de sport.

— Vrei să mănânci? Merg la bucătărie.

Ochii lui Butch scânteiară de fericire.

— Chiar ai de gând să o aduci aici sus? Adică nu trebuie să mă mişc?

— O să-mi rămâi dator, dar da, sunt dispus să livrez.

— Eşti un zeu.

Phury îşi puse un tricou.

— Ce vrei?

— Orice e în bucătărie. La dracu', fă-te cu adevărat util şi trage frigiderul ăla până aici! Mi-e foame.

Phury coborî în bucătărie şi era pe cale să înceapă să caute ceva, când auzi sunete venind dinspre spălătorie. Se duse acolo şi împinse uşa.

Zsadist înghesuia cearşafuri în maşina de spălat.

Şi, Sfântă Fecioară din Exitus, arăta ca dracu'! Stomacul lui avea un gol; şoldurile îi ieşeau din piele ca nişte stâlpi de cort; cutia toracică arăta ca un câmp de arat. Trebuie să fi slăbit vreo patru sau şase kilograme peste noapte. Şi, Sfinte Sisoe, gâtul şi încheieturile mâinilor îi erau supte! Dar mirosea a mirodenii frumoase şi întunecate şi era o pace în jurul lui atât de profundă şi puţin credibilă încât Phury se întrebă dacă nu cumva simţurile îi jucau feste.

— Frate? spuse el.

Z nu îşi ridică privirea.

— Ştii cum funcţionează asta?

— Ah, da. Pui ceva din chestiile din cutie şi mişti cadranul ăla de colo-colo… Aici, lasă-mă să te ajut!

Z termină de umplut cuva maşinii de spălat şi apoi făcu un pas înapoi, cu ochii încă fixaţi pe podea. Când maşina se umplu de apă, Z mormăi un mulţumesc şi se îndreptă spre bucătărie.

Phury îl urmă, cu inima în gât. Voia să întrebe dacă totul era în regulă, şi nu doar cu Bella.

Încerca să îşi aleagă cu grijă cuvintele când Z scoase un curcan prăjit din frigider, rupse piciorul şi muşcă din el. Mestecă cu disperare, curăţând carnea de pe os cât de repede putu, iar în momentul în care termină, smulse şi celălalt picior de curcan şi făcu acelaşi lucru.

Dumnezeule! Fratele său nu mânca niciodată carne. Pe de altă parte, nu mai trecuse niciodată printr-o noapte ca aceea. Niciunul dintre ei nu trecuse.

*

Z putea simţi ochii lui Phury aţintiţi asupra lui şi s-ar fi oprit din mâncat dacă ar fi putut. Nu-i plăcea ca oamenii să se uite la el, mai ales când mesteca ceva, dar pur şi simplu nu reuşea să înghită mâncarea destul de repede.

Continua să îngrămădească diverse lucruri, scoase un cuţit şi o farfurie şi începu să taie bucăţi subţiri de piept de curcan. Avu grijă să ia doar cele mai bune părţi de carne pentru Bella. Bucăţile ciudate, colţurile, pe acelea le mânca el însuşi, căci nu erau la fel de bune.

Ce i-ar mai fi trebuit? Voia ca ea să mănânce ceva bogat în calorii. Şi să bea – trebuia să-i aducă ceva de băut. Se întoarse la frigider şi începu să adune o grămadă de mâncare pentru a o trece în revistă. Avea să aleagă cu grijă, ducându-i doar ceea ce era mai bun pentru ea.

— Zsadist?

Dumnezeule, uitase că Phury încă dădea din picioare!

— Da, spuse el în timp ce spărgea un bol Tupperware. Piureul de cartofi dinăuntru arăta bine, deşi chiar ar fi preferat să-i aducă ceva făcut de el. Nu că ar fi ştiut cum să

facă asta. Dumnezeule, nu ştia să citească, nu ştia să utilizeze o afurisită de maşină de spălat, nu ştia să gătească!

Trebuia să o lase să plece ca să găsească un bărbat care să aibă măcar jumătate de creier.

— Nu vreau să fiu indiscret, spuse Phury.

— Ba da, vrei. Scoase din dulap o pâine de casă cu aluat acrişor făcută de Fritz şi o strânse. Era moale, dar o mirosi oricum. Bun, era destul de proaspătă pentru ea.

— Este bine? Tu… eşti?

— Noi suntem bine.

— Cum a fost? Phury tuşi scurt. Adică vreau să ştiu nu pentru că a fost Bella. Doar că... am auzit o mulţime de zvonuri şi nu ştiu ce să cred.

Z luă nişte piure de cartofi şi îl puse în farfurie împreună cu curcanul; apoi puse cu lingura orez sălbatic şi acoperi totul cu o cantitate bună de sos. Aruncă grămada în cuptorul cu microunde, bucuros că acesta era un aparat pe care ştia cum să îl folosească.

În timp ce privea mâncarea învârtindu-se, se gândi la întrebarea geamănului său şi îşi aminti de senzaţia pe care i-o dădea Bella ridicându-se pe şoldurile lui. Acea acuplare, dintre zecile pe care le avuseseră în timpul nopţii, era cea care ieşise cel mai mult în evidenţă. Fusese atât de încântătoare deasupra lui, mai ales când îl sărutase.

De-a lungul nevoii, dar mai ales în timpul acelei uniuni anume, ea alungase efectul avut de trecut asupra lui, marcându-l cu ceva bun. El avea să preţuiască căldura pe care ea i-o dăruise pentru tot restul zilelor sale.

Când cuptorul cu microunde sună, îşi dădu seama că Phury încă aştepta un răspuns.

Z puse mâncarea pe o tavă şi luă nişte tacâmuri de argint ca să o poată hrăni cum se cuvenea.

În timp ce se întorcea şi se îndrepta spre ieşirea din cameră, murmură:

— Este mai frumoasă decât pot să descriu în cuvinte. Îşi ridică ochii spre cei ai lui Phury. Şi aseară am fost binecuvântat peste măsură să o servesc.

Dintr-un motiv oarecare, fratele său se dădu înapoi şocat şi întinse mâna.

— Zsadist, tu...

— Trebuie să duc mâncarea asta pentru *nalla* mea. Ne vedem mai târziu.

— Aşteaptă! Zsadist! Tu...

Z doar clătină din cap şi îşi continuă drumul.

Capitolul 35

— De ce nu mi-ai arătat asta imediat ce am ajuns acasă? Îl întrebă Rehvenge pe *doggenul* său. În timp ce servitorul se înroşea de ruşine şi groază, el întinse mâna spre bietul mascul. Este în regulă. Nu contează.

— Stăpâne, am venit la tine când mi-am dat seama că te-ai întors acasă. Dar dormeai. Nu ştiam sigur ce era imaginea şi nu am vrut să te deranjez. Tu nu te odihneşti niciodată.

Da, hrănirea Marissei îl stinsese ca o lumină. Prima dată când închisese ochii şi îşi pierduse cunoştinţa în... Dumnezeule, dintotdeauna! Dar asta era o problemă.

Rehv se aşeză în faţa ecranului calculatorului şi reluă fişierul digital. Era la fel ca prima dată când îl văzuse: un bărbat cu părul negru şi haine negre care parca în faţa porţilor. Coborând dintr-o camionetă. Venind în faţă pentru a atinge panglicile de doliu care fuseseră legate pe barele de fier.

Rehv mări zoomul până când văzu clar faţa bărbatului. Neremarcabil, nici frumos, nici urât. Dar trupul său era mare. Iar jacheta aceea părea că era fie căptuşită, fie că ascundea nişte arme.

Rehv blocă imaginea şi făcu o copie pentru citirea datei şi a orei din colţul din dreapta jos. Schimbă ecranul, deschizând fişierele de pe cealaltă cameră care monitoriza poarta din faţă, cea cu senzor de căldură. Cu o acţiune rapidă, obţinu înregistrarea de la acel echipament exact în

acelaşi moment.

Şi ce să vezi! Temperatura corporală a acelui „om” era în jur de 10 grade. Un *lesser.*

Rehv schimbă din nou ecranele şi mări faţa vânătorului, în timp ce ucigaşul se uita la acele panglici. Tristeţe, teamă… furie. Niciuna nu era o emoţie anonimă. Toate erau legate de ceva personal. Ceva pierdut.

Deci el era ticălosul care o luase pe Bella. Şi se întorcea după ea.

Rehv nu fu surprins că *lesserul* găsise casa. Capturarea Bellei devenise o ştire în rândul speciei, iar adresa familiei nu fusese niciodată ascunsă de rasă. De fapt, datorită laturii spirituale a lui *mahmen,* conacul de pe Thorne Avenue era bine cunoscut. Ar fi fost nevoie doar de capturarea unui civil care să ştie unde locuiau.

Adevărata întrebare era: de ce nu intrase vânătorul pe porţi?

Dumnezeule, ce oră era? 16.00. Rahat!

— Ăsta e un *lesser*, spuse Rehv, lovindu-şi bastonul în podea şi ridicându-se repede. Aşa că evacuăm casa chiar acum. O vei găsi imediat pe Lahni şi îi vei spune că stăpâna trebuie să fie îmbrăcată. Apoi le vei lua pe amândouă prin tunel şi le vei duce cu duba la casa sigură.

Doggenul păli.

— Stăpâne, habar n-aveam că era un…

Rehv puse o mână pe umărul masculului pentru a-i potoli panica.

— Te-ai descurcat bine cu ceea ce ştiai. Dar mişcă-te repede acum! Du-te după Lahni!

Rehv merse cât de repede putu spre dormitorul mamei sale.

— Mahmen? spuse el când deschise uşa ei. Mahmen, trezeşte-te!

Mama lui se ridică în patul ei cu aşternuturi de mătase, cu părul alb încolăcit într-o bonetă.

— Dar e… e încă după-amiază. De ce…

— Lahni vine să te ajute să te îmbraci.

— Sfântă Fecioară, Rehvenge. De ce?

— Pleci din casa asta.

— Ce...

— Acum, *mahmen!* O să-ţi explic mai târziu. Îi sărută ambii obraji în timp ce servitoarea ei intră. Ah, bine. Lahni, o vei îmbrăca repede pe stăpâna ta.

— Da, stăpâne, spuse *doggenul* cu o plecăciune.

— Rehvenge! Ce este...

— Grăbeşte-te! Pleacă cu *doggenul!* O să te sun eu.

În timp ce mama lui îi striga numele, el coborî în camera lui privată şi închise uşile ca să nu o audă. Luă telefonul şi formă numărul Frăţiei, dispreţuind ceea ce avea de făcut. Dar siguranţa Bellei trebuia să fie pe primul loc. După ce lăsă un mesaj care îi înţepă gâtul, se duse în vestiar.

În momentul de faţă, conacul era sigilat ermetic pentru orele de zi, aşa că nu avea cum să pătrundă un necunoscut. Obloanele care acopereau ferestrele şi uşile erau antiglonţ şi antifoc, iar casa era făcută din ziduri de piatră groase de un metru şi jumătate. În plus, existau suficiente camere de luat vederi şi alarme de securitate pentru

ca el să ştie fie şi dacă măcar cineva strănuta pe proprietatea sa. Dar oricum voia ca *mahmen* să iasă de acolo.

În plus, de îndată ce se lăsa întunericul, avea de gând să deschidă porţile de fier şi să întindă covorul de bun venit. Îl voia pe lesser înăuntru.

Rehv se dezbrăcă de haina de nurcă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni negri şi un pulover gros cu guler înalt. Nu avea de gând să scoată armele până când nu pleca mama lui. Dacă nu era deja complet isterică, să-l vadă acoperit de metal avea să o arunce direct în prăpastie.

Înainte de a se întoarce să verifice etapa evacuării, se uită la dulapul încuiat din vestiarul său. Venise timpul pentru doza de dopamină de după-amiază. Perfect.

Zâmbind, ieşi din camera lui fără să se injecteze, gata să-şi pună toate simţurile la bătaie.

*

Când obloanele se ridicară pentru noapte, Zsadist se întinse pe o parte lângă Bella, privind-o cum dormea.

Ea era pe spate, cuprinsă în strâmtoarea braţului lui, cu capul la nivelul pieptului său. Niciun cearşaf şi nicio pătură nu-i acoperea trupul gol, pentru că încă radia după efectele căldurilor.

Când se întorsese după ce se dusese la bucătărie, ea mâncase din mâna lui şi apoi aţipise în timp ce el îi aranjase patul cu lenjerie curată. De atunci zăceau împreună în beznă.

El îşi mută mâna din partea superioară a coapsei ei spre partea inferioară a sânului şi îi atinse sfârcul cu degetul arătător. Stătuse aşa ore întregi, mângâind-o, fredonându-i. Deşi era atât de obosit încât pleoapele îi erau pe jumătate închise, calmul dintre ei era mai bun decât orice odihnă pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi închis ochii.

Când ea se foi lângă el, şoldul ei îl atinse pe al lui, iar el fu surprins când simţi că se înteţea nevoia de a o avea. Se gândise că nu mai avea nevoie de asta pentru o vreme.

Se aplecă pe spate şi îşi privi corpul. Prin crăpătura din partea din faţă a boxerilor lui, capul chestiei pe care o folosise pentru ea scăpase şi, pe măsură ce mădularul se lungea, vârful bont se împingea tot mai departe.

Simţind că încălca un fel de lege, luă degetul care se învârtea în cercuri în jurul sfârcului Bellei şi împunse bărbăţia. Era ţeapănă, aşa că se mişcă imediat la loc.

Închise ochii şi, cu o tresărire, o prinse în palmă. Când o mângâie, fu surprins de modul în care pielea moale aluneca peste miezul dur. Iar senzaţiile erau ciudate. Deloc neplăcute. De fapt, îi aminteau oarecum de faptul că se afla în interiorul Bellei, doar că nu atât de bine. Nici pe departe.

Dumnezeule, era un fătălău! Îi era frică de propria… sculă. Sulă? Penis? Cum naiba să-i spună? Cum îşi spuneau bărbaţii normali? Bine, George nu era o opţiune. Dar cumva să se refere la ea spunând *chestia* nu mai părea corect.

Acum, după ce îşi dăduseră mâna, ca să zică aşa.

Dădu drumul chestiei şi îşi strecură palma sub talia boxerilor. Era stingherit şi nervos, dar se gândi că trebuia să termine expediţia. Nu ştia când mai avea curaj să facă asta din nou.

Îşi mută *scula* – da, avea să-i spună doar *scula* –, astfel încât să fie înăuntru, dar într-o parte, şi apoi atinse bilele dedesubt. Simţi un şoc urcând pe axul ei, iar în vârf simţi furnicături.

Se simţea destul de bine.

Se încruntă în timp ce explora pentru prima dată ceea ce îi dăduse Fecioara cea bună. Ciudat că toate acestea fuseseră ataşate de el, atârnând de el atât de mult timp şi totuşi nu făcuse niciodată ceea ce, fără îndoială, făceau tinerii masculi zile întregi după tranziţie.

Când îi atinse din nou bilele, acestea se strânseră, iar scula deveni şi mai tare. Senzaţiile clocoteau în partea de jos a corpului său şi în minte îi apărură imagini cu Bella, imagini cu ei doi făcând sex, cu el întinzându-i picioarele în sus şi intrând adânc în ea. Îşi amintea cu o claritate dureroasă cum se simţea ea sub el, ce-i făcea canalul ei, cât de strâmtă era…

Totul începu să se transforme în bulgăre de zăpadă – imaginile din mintea lui, curenţii de energie care se răspândeau din locul unde se afla mâna lui. Respiraţia i se scurtă. Gura i se deschise. Corpul lui avu un fel de zvâcnire, şoldurile lui sărind în sus. Dintr-un impuls, se rostogoli pe spate şi îşi dădu boxerii jos. Şi apoi îşi dădu seama ce făcea. Se masturba? Lângă Bella? Dumnezeule, era un nenorocit urât!

Dezgustat de el însuşi, îşi eliberă mâna şi începu să tragă boxerii înapoi…

— Nu te opri, spuse Bella încet.

O rafală friguroasă coborî pe spinarea lui Z. Fusese prins.

Ochii lui se îndreptară spre ai ei în timp ce sângele îi înroşise faţa.

Dar ea doar îi zâmbi şi îl mângâie pe braţ.

— Eşti atât de frumos! Felul în care te-ai arcuit chiar acum. Termină, Zsadist! Ştiu că asta e ceea ce vrei să faci şi nu ai de ce să te simţi jenat. Eşti frumos când te atingi. Ea îi sărută bicepsul, ochii ei mergând spre cortul boxerilor lui. Termină, şopti ea. Lasă-mă să te văd cum termini!

Simţindu-se ca un prost anxios, dar surprins că nu se putea opri, se aşeză şi se dezbrăcă.

Bella scoase un mic sunet de aprobare când se întinse din nou. Luându-şi puterea de la ea, îşi lăsă mâna să alunece încet pe abdomen, simţind pătrăţelele muşchilor şi pielea netedă şi fără păr care îi acoperea. Nu se aştepta cu adevărat să poată continua.

Sfinte Sisoe! Chestia era atât de tare, încât îşi simţea bătăile inimii reverberând prin ea.

Se holba la ochii albaştri şi adânci ai Bellei în timp ce-şi mişca palma în sus şi în jos. Stele de plăcere începură să explodeze şi să curgă prin corpul lui. Dumnezeule, faptul că ea îl privea funcţiona pentru el, chiar dacă nu ar fi trebuit să o facă! Când fusese privit înainte.

Nu, trecutul nu era bine-venit aici. Dacă zăbovea asupra a ceea ce se întâmplase cu un secol în urmă, avea să piardă acest moment cu Bella.

Împingând şi trăgând, închise amintirile a ceea ce i se făcuse în faţa unui public. „Ochii Bellei… Priveşte-i! Îneacă-te în ei!”

Privirea ei era atât de încântătoare, strălucind spre el cu căldură, ţinându-l ca şi cum ar fi fost în braţele ei. Îi privi buzele. Sânii. Abdomenul. Nevoia care se aduna în sângele lui făcu un salt geometric, explodând, astfel încât fiecare centimetru din el simţi o tensiune erotică.

Ochii Bellei alunecară în jos. În timp ce-l privea cum se atingea, îşi muşcă buza de jos. Colţii ei erau două mici pumnale albe, iar el şi-i dorea din nou în pielea lui. Voia ca ea să-l sugă.

— Bella… gemu el.

La dracu’, chiar îi plăcea asta!

Îşi ridică un picior, gemând înăbuşit în timp ce-şi mişca mâna mai repede şi apoi îşi concentra mişcarea la

vârf. O secundă mai târziu, îşi pierdu cumpătul. Strigă în timp ce capul i se înfipse înapoi în pernă şi coloana vertebrală i se curba spre tavan. Jeturi calde îi loviră pieptul şi pântecul, iar eliberările ritmice continuară o vreme, în timp ce el termina singur. Se opri când capul era prea sensibil pentru a mai fi atins.

Respira greu şi era ameţit ca naiba în timp ce se aplecă într-o parte şi o sărută. Când se retrase, ochii ei arătară cât de clar îl citea. Ştia că ea îl ajutase să treacă peste această primă dată. Şi totuşi, cumva, nu se uita la el cu milă. Nu părea să-i pese că era un fraier care până acum nu suportase să se atingă.

Deschise gura.

— Eu…

O bătaie în uşă îi întrerupse declaraţia pe care nu avea de ce să o facă.

— Nu deschideţi uşa aia! strigă el, ştergându-se cu boxerii.

O sărută pe Bella şi trase un cearşaf peste ea înainte de a traversa camera.

Îşi sprijini umărul de uşă, ca şi cum oricine ar fi fost de cealaltă parte ar fi putut să se prăbuşească în cameră. Era un impuls prostesc, dar în niciun caz nu avea cum să o vadă cineva pe Bella în strălucirea ei de după perioada de împerechere. Asta era doar pentru el.

— Ce e? întrebă el.

Vocea lui Phury era înăbuşită.

— Explorerul în care ţi-ai băgat telefonul s-a mutat aseară. S-a dus la supermarketurile de unde Wellsie a cumpărat merele pentru festivalul solstiţiului. Am anulat comenzile, dar trebuie să facem o recunoaştere. Frăţia se întâlneşte în biroul lui Wrath în zece minute.

Z închise ochii şi îşi sprijini fruntea pe lemn. Viaţa reală se întorsese.

— Zsadist? M-ai auzit?

Se uită la Bella, crezând că timpul petrecut împreună se terminase. Şi, după felul în care îşi strânsese cearşafurile la bărbie, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi ea ştia asta.

„Dumnezeule, asta doare”, se gândi el. Chiar simţea că... durea.

— Vin imediat, spuse el.

Luându-şi ochii de la Bella, se întoarse şi se îndreptă spre duş.

Capitolul 36

Când se lăsă noaptea, O era furios în timp ce se plimba prin cabană şi aduna muniţia de care avea nevoie. Se întorsese cu doar o jumătate de oră în urmă, iar ultima zi fusese de rahat. Mai întâi se dusese la Omega şi primise o a dracului de muştruluială. La propriu. Stăpânul se înfuriase din cauza celor doi *lesseri* arestaţi, de parcă ar fi fost numai vina lui O că incompetenţii ăia fuseseră încătuşaţi şi băgaţi la zdup.

După ce Omega terminase cu primul său val de batjocură, nenorocitul de stăpân îi scosese pe vânători din lumea umană, retrăgându-şi stăpânirea asupra lor de parcă ar fi fost nişte câini în lesă. Interesant era că nu îi fusese atât de uşor. Chemarea acasă a membrilor Societăţii nu era un lucru care se făcea dintr-o mişcare de mână, iar slăbiciunea era ceva de ţinut minte.

Nu că fragilitatea ar fi durat. La naiba, O nu se îndoia că cei doi *lesseri* blestemau ziua în care îşi schimbaseră sufletele. Omega începuse imediat să se năpustească asupra lor, iar scena fusese desprinsă dintr-un film de Clive Barker. Iar problema era că vânătorii erau strigoi, aşa că pedeapsa putea continua la nesfârşit până când Omega se plictisea.

Arăta foarte concentrat în timp ce O pleca.

Întoarcerea în lumea temporală fusese o adevărată nebunie. În absenţa lui O, o insurgenţă Beta prinsese rădăcini.

O diviziune, din patru membri, se plictisise şi hotărâse să atace alţi *lesseri,* un fel de joc de vânătoare şi ucidere

care se soldase cu un număr de victime în rândul Societăţii. Mesajele vocale din ce în ce mai frenetice ale lui U, lăsate pe parcursul a şase ore, erau genul de actualizări care îl făceau să vrea să ţipe.

La dracu'! U fusese un eşec total ca secund de comandă. Nu reuşise să controleze bătăliile Beta, iar un om fusese măcelărit în timpul violenţelor. Lui O nu-i păsa deloc de mortul ăla, dar ceea ce îl îngrijora era cadavrul. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca poliţia să se implice. Din nou.

Aşa că O se dusese la locul faptei şi se murdărise pe mâini să scape de cadavrul ăla nenorocit; apoi îşi irosise câteva ore identificându-i pe Beta cei răufăcători şi făcându-le fiecăruia o vizită. Ar fi vrut să-i ucidă, dar dacă existau şi alte locuri libere în rândurile Societăţii, avea să aibă o altă problemă cu stăpânul.

Când terminase de bătut crunt acel cvartet de idioţi, ceea ce se întâmplase cu doar o jumătate de oră în urmă, era într-o furie totală. Şi atunci îl sunase U cu vestea fericită că toate comenzile de mere care fuseseră făcute pentru festivalul solstiţiului fuseseră anulate. Şi de ce fuseseră anulate toate acele cumpărături? Deoarece, cumva, vampirii îşi dăduseră seama că erau urmăriţi.

Da, U se descurcase bine cu furtişagul. Mda.

Aşa că omagiul de ucidere în masă adus lui Omega se dusese pe apa Sâmbetei. Deci O nu avea ce să îi ofere drept ofrandă stăpânului. Iar dacă soţia lui trăia, avea să fie mai greu să o facă *lesser.*

O îşi pierduse minţile în acel moment. Ţipase la U la telefon. Dăduse drumul la tot felul de obscenităţi. Iar U încasa bătaia în direct ca un fătălău, tăcând, ascunzându-se. Tăcerea îl înnebunise pe O, dar întotdeauna urâse când oamenii nu ripostau.

Dumnezeule, crezuse că U era stabil, dar în realitate nenorocitul era slab, iar O se săturase de asta. Ştia că trebuia să-i înfigă un cuţit în piept lui U şi avea de gând s-o facă, dar se săturase de distracţii.

La dracu' cu Lessening Society, şi cu U, şi cu Beta, şi

cu Omega! Avea o treabă de făcut care conta.

Domnul O luă cheile de la camionetă şi ieşi din cabană. Se îndrepta direct spre Thorne Avenue 27 şi urma să intre în interiorul conacului acela. Poate că vorbea disperarea, dar era sigur că răspunsul pe care îl căuta se afla în spatele acelor porţi de fier.

În sfârşit, avea să afle unde se afla soţia lui.

Tocmai era aproape de F-150 când gâtul începu să-i hârâie, fără îndoială de la atâtea ţipete către U. Ignoră senzaţia şi se urcă la volan. În timp ce se îndrepta spre ieşire, trase de gulerul cămăşii, apoi tuşi de câteva ori, încercând să îl slăbească. Rahat. Se simţea ciudat.

800 de metri mai târziu, se străduia să respire. Apucându-şi gâtul, înecându-se, smuci volanul spre dreapta şi călcă pe frâne. Deschise uşa cu pumnul şi ieşi. Aerul rece îi aduse o secundă sau două de uşurare, apoi se întoarse la sufocare.

El căzu în genunchi. În timp ce cădea cu faţa în zăpadă, vederea îi pâlpâia ca o lampă stricată. Şi apoi se stinse.

*

În timp ce Zsadist mergea pe hol spre biroul lui Wrath, mintea lui era ascuţită, deşi corpul îi era lent. Când intră în cameră, fraţii erau cu toţii acolo, iar grupul tăcu. Ignorându-i pe cei din jur, îşi ţinu privirea spre podea şi se îndreptă spre colţul în care se sprijinea de obicei. Auzi cum cineva îşi dregea gâtul pentru a porni discuţia. Probabil Wrath.

Tohrment vorbi:

— A sunat fratele Bellei. A amânat *sehclusion* şi a cerut ca ea să rămână aici câteva zile.

Z ridică în sus capul.

— De ce?

— Nu a dat un motiv... Thor îl privi pe Z cu ochii mijind. Oh, Dumnezeule!

Ceilalţi din cameră aruncară o privire şi se auziră câteva oftaturi joase. Apoi Frăţia şi Butch se holbară la el.

— La ce naiba vă uitaţi?

Phury arătă spre oglinda antică atârnată pe peretele de lângă uşile duble.

— Vezi cu ochii tăi.

Zsadist mărşălui prin încăpere, gata să le dea tuturor o mamă de bătaie. Bella era cea care conta.

Rămase cu gura căscată în faţa reflexiei sale. Cu o mână tremurândă, fixă ochii din sticla cu plumb de modă veche. Irisurile lui nu mai erau negre. Erau galbene. La fel ca ale geamănului său.

— Phury? spuse el încet. Phury, ce s-a întâmplat cu mine?

În timp ce masculul venea în spatele lui, faţa fratelui apăru chiar lângă cea a lui Z. Apoi reflexia întunecată a lui Wrath apăru în oglindă, cu părul lui lung şi ochelarii de soare.

Apoi frumuseţea cerească a lui Rhage. Şi şapca Sox a lui Vishous. Şi tunsoarea lui Tohrment. Şi nasul spart al lui Butch.

Unul câte unul întinseră mâna şi îl atinseră, mâinile lor mari aterizând uşor pe umerii lui.

— Bine ai revenit, fratele meu, şopti Phury.

Zsadist se uită fix la masculii care erau în spatele lui. Şi avu cel mai ciudat gând că, dacă s-ar fi lăsat moale şi ar fi căzut pe spate, ei l-ar fi prins.

*

La scurt timp după ce Zsadist plecă, Bella ieşi din dormitor şi plecă în căutarea lui. Era pe punctul de a-şi suna fratele şi de a aranja o întâlnire, când îşi dădu seama că trebuia să se ocupe de iubitul ei înainte de a fi din nou implicată în drama familiei sale.

În sfârşit, Zsadist avea nevoie de ceva de la ea. Şi chiar foarte mult. Fusese aproape secătuit după timpul petrecut cu ea, iar ea ştia exact cât de înfometat era, ştia cât de disperat era să se hrănească. Cu atât de mult sânge din sângele lui în venele ei, îi simţea foamea vie şi ştia, de

asemenea, cu exactitate unde se afla în casă. Tot ce trebuia să facă era să-şi întindă simţurile şi putea să-l simtă, să-l găsească.

Bella îi urmărea pulsul pe coridorul cu statui, după colţ, şi spre uşile duble deschise în capul scărilor. Voci masculine furioase clocoteau din birou, iar cea a lui Zsadist era una dintre ele.

— Ieşi pe dracu' în seara asta! striga cineva.

Tonul lui Zsadist era de-a dreptul malefic.

— Nu încerca să-mi dai ordine, Tohr. Nu faci decât să mă enervezi şi să-ţi pierzi timpul.

— Uită-te la tine, eşti un schelet nenorocit! Dacă nu te hrăneşti, rămâi înăuntru.

Bella intră în cameră chiar în momentul în care Zsadist spuse:

— Încearcă să mă ţii aici şi vei vedea unde ajungi, frate!

Cu toată Frăţia privindu-i, cei doi masculi erau nas în nas, cu ochii închişi, cu colţii dezveliţi.

„Dumnezeule, câtă agresivitate!”, se gândi ea.

Dar Tohrment avea dreptate. Nu reuşise să vadă în întunericul din dormitor, dar aici, la lumină, Zsadist părea pe jumătate mort. Oasele craniului împingeau prin piele; tricoul îi atârna de corp; pantalonii îi erau lăsaţi. Ochii lui negri erau intenşi ca întotdeauna, dar restul corpului era într-o stare proastă.

Tohrment clătină din cap.

— Fii rezonabil…

— Aş vrea s-o văd pe Bella răzbunată. Asta este total rezonabil.

— Nu, nu este, spuse ea.

Intervenţia ei aduse toate capetele în direcţia ei. În timp ce Zsadist se uita la ea, irisurile lui îşi schimbau culoarea, trecând de la negrul furios cu care era obişnuită la un galben incandescent, strălucitor.

— Ochii tăi, şopti ea. Ce s-a întâmplat cu tine.

Wrath interveni:

— Bella, fratele tău te-a rugat să mai rămâi aici puţin

timp. Surprinderea ei fu atât de mare, încât îşi întoarse privirea de la Zsadist.

— Poftim, milord?

— Nu vrea ca eu să mă pronunţ asupra izolării tale acum şi vrea să rămâi aici.

— De ce?

— Habar n-am. Ai putea să-l întrebi.

Dumnezeule, de parcă lucrurile nu erau destul de confuze! Ea se uită înapoi la Zsadist, dar el era concentrat la o fereastră din cealaltă parte a camerei.

— Eşti, desigur, bine-venită să rămâi, spuse Wrath.

În timp ce Zsadist înţepeni, ea se întrebă cât de adevărat era.

— Nu vreau să fiu răzbunată, spuse ea cu voce tare. Când capul lui Zsadist se întoarse, ea îi vorbi direct. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine. Dar nu vreau să fie rănit cineva încercând să ajungă la *lesserul* care m-a ţinut captivă. Mai ales tu.

Sprâncenele i se încruntară.

— Asta nu este decizia ta.

— Pe naiba nu este! În timp ce-şi închipuia că avea să se lupte, teroarea învinse totul. Doamne, Dumnezeule, Zsadist, nu vreau să fiu responsabilă pentru faptul că te duci şi te omori!

— Acel *lesser* va sfârşi într-un coşciug, nu eu.

— Nu poţi să vorbeşti serios! Sfântă Fecioară, uită-te la tine! Nu ai cum să lupţi. Eşti atât de slab!

Urmă un şuierat colectiv în cameră, iar ochii lui Zsadist se înnegriră.

„Oh, rahat!” Bella îşi puse mâna la gură. Slab. Ea îl numise slab. În faţa întregii Frăţii.

Nu exista o insultă mai mare. Să insinuezi pur şi simplu că un bărbat nu era puternic era de neiertat în clasa războinicilor, indiferent de motiv. Dar să vii direct şi să spui asta, în faţa unor martori, era o castrare socială completă, o condamnare irevocabilă a valorii sale ca mascul.

Bella se apropie în grabă.

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

Zsadist îşi îndepărtă braţele de ea.

— Pleacă de lângă mine!

Îşi duse din nou mâna la gură în timp ce el o ocolea ca şi cum ar fi fost o grenadă. Se îndreptă spre uşă, iar paşii lui se retraseră pe hol. Când fu în stare, întâlni ochii dezaprobatori ai fraţilor lui.

— Îi voi cere scuze imediat. Şi, ascultaţi-mă, nu mă îndoiesc de curajul sau de puterea lui. Îmi fac griji pentru el pentru că. „Spune-le, cu siguranţă vor înţelege”, se gândi ea. Îl iubesc.

Brusc, tensiunea din încăpere se mai domoli. Ei bine, cea mai mare parte din ea. Phury se întoarse şi se duse la foc, sprijinindu-se de şemineu. Capul îi coborî, ca şi cum ar fi vrut să se afle în flăcări.

— Mă bucur că simţi aşa, spuse Wrath. El are nevoie de asta. Acum du-te să-l găseşti şi cere-ţi scuze!

În timp ce ieşea din birou, Tohrment păşi în faţa ei şi îi aruncă o privire prudentă.

— Încearcă să-l hrăneşti cât timp eşti acolo, bine?

— Mă rog ca el să mă lase.

Capitolul 37

Rehvenge se plimba prin casă, mergând din cameră în cameră cu un pas neliniştit şi nervos. Câmpul său vizual era roşu, simţurile sale erau vii, bastonul fusese lăsat în urmă cu câteva ore. Nu-i mai era frig ca întotdeauna, renunţase la bluza pe gât, agăţându-şi armele pe pielea goală. Îşi simţea tot corpul, se bucura de toată puterea muşchilor şi a oaselor sale. Dar erau şi alte lucruri. Lucruri pe care nu le mai experimentase de…

Dumnezeule, trecuse un deceniu de când se lăsase purtat atât de departe, şi pentru că asta era o adâncire planificată şi deliberată spre nebunie, se simţea stăpân pe sine – ceea ce era probabil o eroare periculoasă, dar nu-i păsa. Se simţea. Eliberat. Şi voia să se lupte cu duşmanul său cu o disperare dea dreptul sexuală.

Aşa că era şi frustrat ca naiba.

Se uită pe una dintre ferestrele bibliotecii. Lăsase poarta din faţă larg deschisă, încercând să încurajeze vizitatorii. Nimic. *Nada.* Zero.

Ceasul de perete bătu de 12 ori.

Fusese atât de sigur că *lesserii* aveau să apară, dar nimeni nu intrase pe poartă, pe alee, până la casă. Şi, conform camerelor de supraveghere de la periferie, maşinile care trecuseră pe stradă erau doar cele autohtone din cartier: mai multe Mercedesuri, un Maybach, câteva SUV-uri Lexus, patru BMW-uri.

Fir-ar să fie! Şi-l dorea pe acel vânător suficient de mult încât să ţipe, iar nevoia de a lupta, de a-şi răzbuna familia, de a-şi proteja teritoriul avea sens. Linia lui de sânge se întindea până la elita războinicilor din partea mamei sale, iar agresivitatea îi curgea din plin; aşa fusese întotdeauna. Adăugând la natura lui fundamentală furia legată de sora lui şi de faptul că fusese nevoit să o scoată în grabă *pe mahmen* din casa ei în plină zi, şi era un butoi cu pulbere.

Se gândi la Frăţie. Ar fi fost un candidat bun pentru ei dacă ar fi fost recrutat înainte de tranziţie. Dar cine naiba mai ştia ce făceau? Se ascunseseră în subteran pe măsură ce civilizaţia vampirilor se prăbuşise, devenind această enclavă ascunsă, protejându-se mai mult pe ei înşişi decât rasa pe care juraseră să o apere.

La dracu', nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că, dacă s-ar fi concentrat mai mult la munca lor şi mai puţin la ei înşişi, ar fi putut preveni răpirea Bellei. Sau ar fi găsit-o imediat.

Mâhnit de o furie nouă, continuă să se plimbe prin casă într-un mod aleatoriu, uitându-se pe la ferestre şi pe la uşi, verificând monitoarele. În cele din urmă, decise că aşteptarea fără ţintă era o porcărie. Avea să îşi piardă minţile rătăcind pe acolo toată noaptea, iar el avea treburi de rezolvat în centru. Dacă punea alarmele şi acestea se declanşau, putea să se dematerializeze într-o clipită.

Când urcă în camera lui, se duse la dulap şi se opri în

faţa uşii încuiate din spate. Să se ducă la muncă fără să fi luat medicamente nu era o opţiune, chiar dacă asta însemna că trebuia să folosească o armă în locul luptei corp la corp cu *lesserul* dacă nenorocitul apărea.

Rehv scoase o fiolă de dopamină, precum şi seringa şi garoul. În timp ce pregătea acul şi îşi înfăşură cordonul de cauciuc în jurul braţului, se uită fix la lichidul limpede pe care urma să şi-l pompeze în venă. Havers menţionase că, la acest tip de doză mare, paranoia era un efect secundar la unii vampiri. Iar Rehv dublase doza prescrisă de… Dumnezeule, de când Bella fusese răpită! Deci poate că îşi pierdea minţile.

Dar apoi se gândi la temperatura corporală a chestiei care se oprise în faţa porţilor. 10 grade nu însemnau că era viu. Nu pentru oameni.

Se injectă şi aşteptă până când îşi recăpătă vederea şi corpul îi dispăru. Apoi se îmbrăcă în ceva călduros, îşi luă bastonul şi plecă.

*

Zsadist intră în ZeroSum, total conştient de îngrijorarea tăcută a lui Phury, care se profila în spatele lui ca o ceaţă umedă. Bine că îl găsea pe geamănul său uşor de ignorat, altfel toată acea disperare l-ar fi absorbit.

„Slab. Eşti atât de slab”.

Da, ei bine, avea să se ocupe de asta.

— Dă-mi 20 de minute, îi spuse el lui Phury. Apoi ne întâlnim afară, pe alee.

Nu pierdu timpul. Alese o târfă om care muncea şi care avea părul prins într-un coc, îi dădu doar 200 de dolari, apoi practic o împinse afară din club. Nu părea să-i pese de faţa lui, de mărimea lui sau de felul în care o ţinea. Ochii ei nu îl urmăreau deloc, atât era de drogată.

Când ieşiră pe alee, ea râse prea tare.

— Cum o vrei? spuse ea, făcând un mic dans pe tocurile ei zgârie-nori. Se împiedică, apoi îşi ridică mâinile deasupra capului şi se întinse în frig. Arăţi de parcă ai face-

o dur. Ceea ce mie îmi convine.

O învârti cu faţa la cărămizi şi o ţinu pe loc de ceafă. În timp ce ea chicotea şi se prefăcea că se zbătea, el o imobiliză şi se gândi la nenumăratele femei oameni pe care le supsese de-a lungul anilor. Cât de bine le curăţase memoria? Oare se trezeau din coşmaruri cu el când subconştientul lor se agita?

Utilizator, se gândi el. El era un utilizator. La fel ca Stăpâna. Singura diferenţă era că nu avea de ales.

Sau avea? Ar fi putut s-o folosească pe Bella în seara asta; ea ar fi vrut. Dar, dacă se hrănea de la ea, avea să le fie amândurora mai greu să renunţe. Şi spre asta se îndreptau. Ea nu voia să fie înşelată. Nu putea să se odihnească atât timp cât *lesserul* ocupa spaţiu pe pământ...

Mai mult decât atât, nu putea suporta să o vadă pe Bella cum se distrugea încercând să iubească un bărbat pe care nu trebuia să-l iubească. Trebuia să o facă să plece de lângă el. Voia ca ea să fie fericită şi în siguranţă, voia 1000 de ani în care să se trezească cu un zâmbet liniştit pe faţă. Voia ca ea să fie bine împerecheată cu un mascul cu care să se poată mândri.

În ciuda legăturii pe care o avea cu ea, voia ca ea să cunoască bucuria mai mult decât o voia cu el.

Prostituata se clătină.

— O facem sau nu, tati? Pentru că încep să mă cam excit.

Z îşi arătă colţii şi se retrase, pregătit să lovească.

— Zsadist, nu! Vocea Bellei îi întoarse capul. Stătea în mijlocul aleii, la vreo cinci metri distanţă. Ochii ei erau îngroziţi, cu gura deschisă. Nu, spuse ea răguşit. Nu... o face!

Primul lui impuls fu să o ducă naibii înapoi în casă şi apoi să ţipe la ea pentru că plecase. Al doilea fu că avusese şansa de a rupe legătura dintre ei. Avea să fie o manevră chirurgicală, care să implice multă durere, dar ea avea să se vindece în urma amputării. Chiar dacă el nu ar fi făcut-o.

Curva se uită spre ea, apoi râse – un tril înalt, fericit.

— Are de gând să privească? Pentru că asta te va

costa 50 de dolari în plus.

*

Bella îşi duse mâna la gât în timp ce Zsadist o ţinea pe femeie între corpul său şi peretele de cărămidă al unei clădiri. Durerea din pieptul ei era atât de mare, încât nu putea respira. Să-l vadă atât de aproape de altă femelă – un om, o prostituată pe deasupra – şi cu scopul de a se hrăni? După tot ce împărtăşiseră seara trecută?

— Te rog, spuse ea. Foloseşte-mă! Ia-mă! Nu face asta!

El o învârti pe femeie în aşa fel încât să fie cu faţa; apoi puse un braţ pe pieptul femeii. Prostituata râse şi se arcui spre el, frecându-şi trupul de al lui, cu şoldurile mişcându-se sinuos.

Bella îşi întinse mâinile în aerul îngheţat.

— Te iubesc. Nu am vrut să te insult în faţa fraţilor! Te rog să nu faci asta ca să te răzbuni pe mine.

Ochii lui Zsadist îi fixară pe ai ei. Nefericirea strălucea în ei, o pustietate totală, dar el îşi arătă colţii, apoi îi înfipse în gâtul femeii. Bella strigă când înghiţi; femeia râse din nou cu un sunet vioi şi sălbatic.

Bella se dădu înapoi. Şi totuşi ochii lui nu se îndepărtară de ai ei, chiar dacă îşi repoziţionă muşcătura şi bău mai tare. Neputând să mai privească încă o clipă, se dematerializă în singurul loc la care se putea gândi.

Casa familiei ei.

Capitolul 38

— Reverendul vrea să te vadă.

Phury îşi ridică privirea din paharul de apă minerală pe care îl comandase. Una dintre gărzile de corp masive de la ZeroSum stătea deasupra lui, maurul emanând o ameninţare tăcută.

— Vreun motiv anume?

— Eşti un client apreciat.

— Aşa că ar trebui să mă lase în pace.

— Asta înseamnă că nu?

Phury ridică o sprânceană.

— Da, ăsta e un nu.

Maurul dispăru şi se întoarse cu întăriri: doi tipi la fel de mari ca el.

— Reverendul vrea să te vadă.

— Da, mi-ai spus.

— Acum.

Singurul motiv pentru care Phury se ridică de la masă fu că trioul părea gata să-l ia în braţe, iar el nu avea nevoie de genul de atenţie care ar fi venit când i-ar fi pocnit.

Din momentul în care intră în biroul Reverendului, ştiu că bărbatul era într-o stare de spirit periculoasă. Nu că asta ar fi fost o noutate.

— Lasă-ne, murmură vampirul din spatele biroului său.

În timp ce încăperea se goli, se aşeză înapoi pe scaun, cu ochii violeţi şi vicleni. Instinctul îl făcu pe Phury să-şi ducă o mână la spate, aproape de pumnalul pe care îl purta la centură.

— M-am gândit la ultima noastră întâlnire, spuse Reverendul, creând un templu din degetele lungi. Lumina de deasupra lui îi scotea în evidenţă pometţii înalţi, maxilarul dur şi umerii grei. Creasta îi fusese tunsă, iar acum nu avea mai mult de cinci centimetri. Da... m-am gândit la faptul că îmi cunoşti micul secret. Mă simt expus.

Phury rămase tăcut, întrebându-se unde naiba ducea asta.

Reverendul îşi împinse scaunul înapoi şi îşi încrucişă picioarele, cu o gleznă pe genunchi. Costumul său scump se deschise, dezvăluindu-i pieptul lat.

— Îţi poţi imagina cum mă simt. Cum mă ţine treaz.

— Încearcă nişte ambien. O să te adoarmă.

— Sau aş putea să aprind o grămadă de fum roşu. La

fel ca tine, nu? Bărbatul îşi trecu o mână peste creastă, buzele ridicându-i-se într-un zâmbet viclean. Da, chiar nu mă simt în siguranţă.

Ce minciună era asta? Tipul se ţinea înconjurat de mauri care erau la fel de deştepţi pe cât erau de letali, iar el era cu siguranţă cineva care se putea descurca singur. În plus, simpatizanţii aveau avantaje în conflicte pe care nimeni altcineva nu le avea.

Reverendul nu mai zâmbi.

— Mă gândeam că ai putea să-ţi mărturiseşti secretul. Atunci am fi chit.

— Nu am niciunul.

— Prostii... frate. Gura Reverendului se ridică din nou la colţuri, dar ochii lui erau de un violet rece. Pentru că eşti un membru al Frăţiei. Tu şi masculii ăia mari cu care vii aici. Cel cu cioc care îmi bea vodca. Cel cu faţa aia de rahat care îmi suge curvele. Nu ştiu ce să zic despre omul ăla cu care umbli, dar mă rog!

Phury se uită fix pe birou.

— Tocmai ai încălcat toate obiceiurile sociale pe care le are specia noastră. Dar de ce m-aş aştepta la un comportament bun din partea unui traficant de droguri?

— Şi consumatorii mint întotdeauna. Aşa că întrebarea era oricum inutilă, nu-i aşa?

— Ai grijă, omule, spuse Phury cu voce joasă.

— Sau ce vei face? Spui că eşti un frate, aşa că ar fi bine să mă pregătesc înainte să mă răneşti?

— Sănătatea nu ar trebui să fie niciodată luată de-a gata.

— De ce nu vrei să recunoşti asta? Sau ţi-e teamă, frate, că se va răzvrăti rasa pe care o dezamăgeşti? Te ascunzi de noi toţi din cauza muncii de rahat pe care ai făcut-o în ultima vreme?

Phury se întoarse cu spatele.

— Nu ştiu ce vrei să vorbeşti cu mine.

— În legătură cu fumul roşu. Vocea Reverendului era tăioasă ca un cuţit. Tocmai am rămas fără el.

Un pâlpâit de nelinişte strânse pieptul lui Phury. Se

uită peste umăr.

— Mai sunt şi alţi traficanţi.

— Distracţie plăcută la găsirea lor!

Phury puse mâna pe clanţa uşii. Când aceasta refuză să se rotească, aruncă o privire înapoi prin cameră. Reverendul îl privea, nemişcat ca o pisică. Şi îl ţinea captiv în birou pentru că aşa voia.

Phury strânse mâna şi trase, smulgând bucata de alamă.

În timp ce uşa se deschidea, aruncă clanţa pe biroul Reverendului.

— Cred că va trebui să repari asta.

Făcu doi paşi înainte, dar o mână se prinse de braţul lui. Faţa Reverendului era dură ca piatra, la fel strânsoarea lui. Clipind din ochii violeţi, ceva izbucni între ei, un fel de schimb, un curent…

De nicăieri, Phury simţi un val copleşitor de vinovăţie, ca şi cum cineva ar fi scos la iveală toate preocupările sale cele mai profunde şi temerile sale pentru viitorul rasei. Trebuia să răspundă, nu putea suporta presiunea.

Călăuzind valul, se trezi spunând în grabă:

— Trăim şi murim pentru neamul nostru. Specia este prima şi singura noastră preocupare. Ne luptăm în fiecare noapte şi numărăm borcanele *lesserilor* pe care îi ucidem. Furişarea este modul în care protejăm civilii. Cu cât ştiu mai puţin despre noi, cu atât sunt mai în siguranţă. De aceea am dispărut.

De îndată ce cuvintele îl părăsiră, înjură.

„La dracu', nu puteai avea niciodată încredere într-un *symphath", se* gândi el. Sau în sentimentele pe care le aveai când erai în preajma lor.

— Dă-mi drumul, exploatatorule de păcate! scrâşni el. Şi nu te mai băga în capul meu!

Strânsoarea dură se atenuă, iar Reverendul se înclină puţin, o dovadă de respect care fu şocantă.

— Ei bine, ca să vezi, războinicule! Tocmai a sosit un transport de fum roşu.

Bărbatul trecu pe lângă el şi intră încet în mulţime, cu

creasta lui, cu umerii lui laţi, cu aura lui pierzându-se printre oamenii ale căror dependenţe le alimenta.

*

Bella se materializă în faţa casei familiei ei. Luminile exterioare erau stinse, ceea ce era ciudat, dar ea plângea, aşa că nu era ca şi cum ar fi văzut prea multe. Intră, opri alarma de securitate şi rămase în hol.

Cum putea Zsadist să-i facă aşa ceva? Oricât de mult ar fi durut, ar fi putut la fel de bine să facă sex în faţa ei. Dumnezeule, ea ştiuse mereu că putea fi crud, dar cu asta mersese prea departe, chiar şi pentru el...

Doar că nu era vorba de răzbunare pentru afrontul social, nu-i aşa? Nu, era ceva prea meschin. Ea bănuia că o muşcase pe acea femeie ca să facă o declaraţie. Pentru că voia să-i transmită un mesaj, un mesaj absolut incontestabil că Bella nu era bine-venită în viaţa lui.

Ei bine, funcţionase.

Dezumflată, înfrântă, aruncă o privire în holul din casa familiei ei. Totul era la fel. Tapetul de mătase albastră, podeaua de marmură neagră, candelabrul sclipitor de deasupra capului. Era ca şi cum s-ar fi întors în timp. Crescuse în această casă, ultimul copil pe care mama ei avea să-l nască vreodată, sora alintată a unui frate care o iubea, fiica unui tată pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Aşteptă puţin. Era linişte. Mult prea multă linişte.

— *Mahmen?* Lahni? Linişte. Îşi şterse lacrimile. Lahni?

Unde erau *doggenii?* Şi mama ei? Ştia că Rehv putea fi plecat să facă lucrurile cu care se ocupa în timpul nopţilor, aşa că nu se aştepta să-l vadă. Dar ceilalţi erau întotdeauna acasă.

Bella se îndreptă spre scara curbată şi strigă:

— *Mahmen?*

Urcă scările şi alergă până în dormitorul mamei sale. Cearşafurile de pe pat erau date la o parte, totul era în dezordine, ceva ce *doggenul* nu ar fi permis niciodată în mod normal. Cu un sentiment de teamă, merse pe hol până

în camera lui Rehvenge. Patul lui era la fel de dezordonat, cearşafurile Frette şi grămezile de plăpumi de blană pe care le folosea mereu erau aruncate într-o parte. Dezordinea era incredibilă.

Casa nu era sigură. De aceea Rehv insistase ca ea să rămână cu Frăţia.

Bella ieşi în grabă pe hol şi coborî în fugă scările. Trebuia să iasă în aer liber pentru a se dematerializa, pentru că pereţii conacului erau toţi încastraţi în oţel.

Smulse aproape uşa de la intrare, dar nu ştia unde să se ducă. Nici măcar ea nu ştia adresa casei sigure a fratelui ei, iar acolo ar fi fost locul unde i-ar fi dus pe *mahmen* şi pe *doggeni. Şi* nu avea de gând să piardă timpul să-l sune, nu în casă.

Nu avea de ales. Avea inima frântă, era furioasă, epuizată, iar ideea de a se întoarce la complexul Frăţiei înrăutăţea toate acestea. Dar nu avea de gând să fie proastă. Închise ochii şi dispăru înapoi în conacul Fraţilor.

*

Zsadist termină repede cu târfa, apoi se concentră asupra Bellei. Pentru că sângele lui era în ea, o putea simţi materializându-se undeva la sud şi la est. Localiză destinaţia ei în zona Bellman Road şi Thorne Avenue: un cartier foarte luxos. Evident că se dusese la casa familiei ei.

Instinctul i se trezi, pentru că acel apel de la fratele ei fusese prea ciudat. Existau şanse ca acolo să se întâmple ceva. Altfel de ce ar fi vrut bărbatul să o lase să stea cu Frăţia după ce fusese pe punctul de a-i cere *sehclusion?*

Tocmai când Z se pregătea să se ducă după ea, simţi că ea călătorea din nou. De data asta ateriză în faţa conacului Frăţiei. Şi rămase acolo.

Slavă Domnului! Deocamdată nu trebuia să-şi facă griji pentru siguranţa ei.

Brusc, uşa laterală a clubului se deschise, iar Phury ieşi hotărât.

— Te hrăneşti?

— Da.

— Ar trebui să te duci acasă şi să aştepţi să îţi revină puterea.

— Deja a început. Într-un fel.

— Z…

Phury tăcu şi amândoi îşi întoarseră capul spre Trade Street. La capătul aleii, trei bărbaţi cu părul alb, îmbrăcaţi în negru, treceau pe lângă ei în formaţie. *Lesserii* se uitau drept înainte, ca şi cum ar fi găsit o ţintă şi se apropiau.

Fără să scoată un cuvânt, Z şi Phury porniră într-o alergare tăcută, mişcându-se uşor pe zăpada proaspăt depusă. Când ajunseră pe Trade Street, se dovedi că *lesserii* nu găsiseră o victimă, ci se întâlneau cu altă haită din specia lor – dintre care doi aveau părul şaten.

Z îşi puse palma pe unul dintre mânerele pumnalului şi îşi îndreptă privirea spre perechea cu capetele întunecate. Sfântă Fecioară din Exitus, fă ca unul dintre ei să fie ceea ce căuta el!

— Stai aşa, Z, spuse Phury în timp ce-şi scotea mobilul. Tu stai pe loc, iar eu o să aduc întăriri.

— Ce-ar fi să suni tu – scoase pumnalul – în timp ce eu ucid?

Z o luă la fugă, păstrând cuţitul lângă coapsă, pentru că aceasta era o zonă cu expunere mare, cu oameni în jur.

Lesserii îl zăriră imediat şi luară poziţie de atac, cu genunchii îndoiţi şi cu braţele ridicate. Pentru a-i încolţi pe ticăloşi, alergă într-un cerc mare în jurul lor, iar ei porniră după el, întorcându-se, coalizându-se într-un triunghi care se îndrepta spre el. Când se retrase în umbră, ei îl urmară ca o unitate.

După ce întunericul îi înghiţi pe toţi, Zsadist îşi ridică pumnalul negru, îşi arătă colţii şi atacă. Se ruga ca naiba ca, atunci când cântecul şi dansul violent aveau să se fi terminat, unul dintre cei doi *lesseri* cu părul negru să aibă rădăcini albe la nivelul scalpului.

Capitolul 39

Zorii tocmai se iveau când U se îndreptă spre cabană şi deschise uşa. Încetini în timp ce păşea înăuntru, dorind să savureze momentul. Sediul era al lui. Devenise *lesser* suprem. O nu mai era.

Lui U nu-i venea să creadă că se dusese şi o făcuse. Nu-i venea să creadă că avusese curajul să facă o petiţie către Omega pentru o schimbare de conducere. Şi chiar nu-i venea să creadă că stăpânul fusese de acord cu el şi îl chemase pe O acasă.

Nu era în firea lui U să conducă, dar vedea că nu avea de ales. După tot ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă cu grupările Beta răzvrătite, cu arestările şi cu insurgenţele, anarhia totală în rândul vânătorilor se apropia cu repeziciune şi în forţă. Între timp, O nu făcea nimic la vârf. Părea chiar supărat că trebuia să-şi facă treaba.

U fusese pus cu spatele la zid. Făcea parte din Societate de aproape două secole şi nu avea de gând să vadă cum se transforma într-o confederaţie de ucigaşi pe bază de contract neglijenţi şi dezorganizaţi, care se duceau ocazional după vampiri. Pentru numele lui Dumnezeu, deja uitaseră cine trebuia să fie ţinta lor şi trecuseră trei nenorocite de zile de când O lăsase lucrurile să o ia razna!

Nu, Lessening Society trebuia să fie condusă cu o mână concentrată şi grea pe tărâmul temporal. Aşa că O trebuia să fie înlocuit.

U se aşeză la masa rugoasă şi porni laptopul. Primul lucru pe agendă era să convoace o adunare generală şi să facă o demonstraţie de forţă. Acesta era singurul lucru pe care O îl făcuse bine. Ceilalţi *lesseri* se temuseră de el.

U apelă la o listă de Beta pentru a găsi unul care să fie sacrificat ca exemplu, dar înainte de a ajunge prea departe, primi un mesaj cu o veste proastă. Noaptea trecută avusese loc o luptă sângeroasă în centrul oraşului.

Doi membri ai Frăţiei împotriva a şapte vânători. Din fericire, se părea că ambii fraţi fuseseră răniţi.

Dar numai unul dintre *lesseri* supravieţuise, aşa că mai mulţi membri ai Societăţii fuseseră pierduţi.

La naiba, recrutarea avea să fie primordială! Dar cum avea de gând să câştige timp? Trebuia să preia frâiele mai întâi.

U îşi frecă ochii, gândindu-se la munca pe care o avea în faţă.

„Bine ai venit în slujba de *lesser* suprem!”, se gândi el în timp ce începea să formeze numărul de mobil.

*

Bella îl privi Rhage, fără să-i pese că masculul avea 150 de kilograme şi cu 20 de centimetri mai mult decât ea.

Din nefericire, fratelui nu părea să-i pese că era supărată.

Şi nu se mişcă de la uşa dormitorului pe care o bloca.

— Dar vreau să-l văd.

— Acum nu e cel mai bun moment, Bella.

— Cât de grav este rănit?

— Asta e treaba Frăţiei, spuse Rhage cu blândeţe. Lasă-l în pace! Te vom anunţa ce se va întâmpla.

— Oh, sigur că da. Aşa cum mi-aţi spus cu toţii că a fost rănit. Pentru numele lui Dumnezeu, a trebuit să aflu de la Fritz!

În acel moment, uşa dormitorului se deschise.

Zsadist era la fel de posomorât ca întotdeauna şi era rănit rău de tot. Unul dintre ochi era umflat, buza îi era despicată, iar braţul îi era în fular. Avea mici tăieturi pe gât şi pe craniu, de parcă ar fi fost împroşcat cu pietricele sau ceva de genul ăsta.

Când ea tresări, el o privi. Ochii lui trecură de la negru la galben, dar apoi se uită doar la Rhage şi vorbi repede.

— Phury în sfârşit se odihneşte. Dădu din cap în direcţia Bellei. Dacă a venit să stea lângă el, las-o! Prezenţa ei îl va linişti.

Zsadist se întoarse. În timp ce mergea pe hol, şchiopăta, piciorul stâng târându-se ca şi cum coapsa nu-i funcţiona bine.

Blestemând, Bella plecă după el, deşi habar n-avea de ce se deranja. El nu ar fi acceptat nimic de la ea, nici sângele ei, nici dragostea ei, cu siguranţă nu compasiunea ei. Nu voia nimic de la ea.

Ei bine, cu excepţia faptului că ea trebuia să plece.

Înainte ca ea să-l ajungă din urmă, Zsadist se opri brusc şi se uită înapoi.

— Dacă Phury are nevoie să se hrănească, îl vei lăsa să-ţi folosească vena?

Încremeni. Nu numai că bea de la alta, dar îi era uşor să o împartă cu geamănul său. Ceva de moment, nimic deosebit. Dumnezeule, oare era atât de dispensabilă? Oare nimic din ce împărtăşiseră nu însemnase ceva pentru el?

— Îl laşi? Ochii gălbui ai lui Zsadist o priviră mijiţi. Bella?

— Da, spuse ea cu voce joasă. Voi avea grijă de el.

— Mulţumesc.

— Cred că te dispreţuiesc în acest moment.

— Era şi timpul.

Ea se întoarse pe călcâie, gata să se ducă cu paşi mari în camera lui Phury, când Zsadist spuse încet:

— Ai sângerat deja?

„Oh, grozav, încă ceva stânjenitor!” Voia să ştie dacă o lăsase însărcinată. Ar fi fost, fără îndoială, uşurat când ar fi auzit vestea bună că nu o făcuse.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Am avut crampe. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

El clătină din cap.

Înainte ca el să se îndepărteze, ea spuse:

— Spune-mi ceva! Dacă aş fi fost însărcinată, m-ai fi împerecheat?

— Aş avea grijă de tine şi de copilul tău până când un alt mascul ar face-o.

— Copilul meu... de parcă nu ar fi pe jumătate al tău? Când el nu spuse nimic, ea trebui să insiste: Nici măcar nu

l-ai recunoaşte?

Singurul lui răspuns fu să-şi încrucişeze braţele la piept.

Ea clătină din cap.

— Sfinte Sisoe, chiar eşti rece până la os, nu-i aşa?

El o privi lung.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, nu-i aşa?

— Oh, nu! Nu ai făcut niciodată asta. Ea râse trist. Doamne fereşte să te deschizi la aşa ceva!

— Ai grijă de Phury! El are nevoie de asta. Şi tu ai nevoie.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui de ce am nevoie!

Ea nu aşteptă un răspuns. Mărşălui pe hol până la uşa lui Phury, îl împinse pe Rhage din drum şi se închise înăuntru cu geamănul lui Zsadist. Era atât de supărată încât îi luă o secundă ca să-şi dea seama că se afla în întuneric şi că în cameră mirosea a fum roşu, un miros minunat, de ciocolată.

— Cine e acolo? întrebă Phury răguşit din pat.

Ea îşi drese vocea.

— Bella.

Un oftat zdravăn se ridică în aer.

— Bună.

— Bună. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc că ai întrebat.

Ea zâmbi puţin până când se apropie de el. Cu ajutorul vederii ei nocturne, observă că el era întins deasupra păturilor, având pe el doar o pereche de boxeri. Avea o compresă de tifon în jurul burţii şi era acoperit de vânătăi. Şi, oh, Dumnezeule, piciorul lui…

— Nu-ţi face griji, spuse el sec. Nu am mai avut combinaţia asta de picior şi tibie de peste un secol. Şi chiar sunt bine. Doar nişte stricăciuni estetice.

— Atunci de ce porţi bandajul ăla ca pe o eşarfă?

— Îmi face fundul să pară mai mic.

Ea râse. Se aşteptase să fie pe jumătate mort, iar el arăta ca şi cum ar fi avut parte de o luptă infernală. Dar nu era în pragul morţii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea.
— Am fost lovit în lateral.
— Cu ce?
— Cu un cuţit.
Acum asta o făcu să ezite. Poate că el doar părea în regulă.
— Sunt bine, Bella. Sincer. În alte şase ore voi fi gata să ies din nou afară. Urmă o tăcere scurtă. Ce se întâmplă? Eşti bine?
— Am vrut doar să văd ce mai faci.
— Ei bine, sunt în regulă.
— Şi, ah, ai nevoie să te hrăneşti?
El încremeni, apoi întinse brusc mâna spre pătură, trăgând-o peste şolduri. Se întrebă de ce se purta de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Oh, da! Da!
Pentru prima dată îl evaluă ca bărbat. Chiar era frumos, cu tot acel păr superb şi luxuriant şi cu o faţă cu o frumuseţe clasică. Corpul lui era spectaculos, împachetat în genul de muşchi grei de care geamănul lui nu dispunea. Dar oricât de bine arăta, nu era bărbatul potrivit pentru ea.
Era păcat, se gândea ea. Pentru amândoi. Dumnezeule, cât de mult ura să-l rănească!
— Ai? întrebă ea. Ai nevoie să te hrăneşti?
— Te oferi?
Ea înghiţi în sec.
— Da, mă ofer. Aşa că ai vrea… pot să-ţi dau vena mea?
Un parfum întunecat pătrunse în cameră, atât de puternic încât eclipsă aroma de fum roşu: mirosul era parfumul gros şi bogat al foamei unui bărbat. Foamea lui Phury pentru ea.
Bella închise ochii şi se rugă ca, dacă el accepta, să poată trece peste asta fără să plângă.

*

În timp ce soarele apunea mai târziu în cursul zilei, Rehvenge se uita la draperiile funerare care atârnau pe

portretul surorii sale. Când îi sună telefonul mobil, se uită la ID-ul apelantului şi răspunse.

— Bună, Bella, spuse el încet.

— De unde ai ştiut.

— Tu erai? Un număr nedetectabil. Foarte nedetectabil dacă acest telefon nu poate localiza sursa. Cel puţin încă era în siguranţă în incinta Frăţiei, se gândi el. Oriunde ar fi fost asta. Mă bucur că ai sunat.

— Aseară am fost acasă.

Mâna lui Rehv strivi telefonul.

— Aseară? Ce naiba! Nu am vrut să pleci…

Prin telefon se auzeau suspine, suspine adânci, nenorocite. Nefericirea îi fură cuvintele, furia, respiraţia.

— Bella? Ce s-a întâmplat? Bella? *Bella!* „Oh, Dumnezeule...” *Te-a rănit vreunul dintre fraţii ăia?*

— Nu. Ea inspiră adânc. Şi nu ţipa la mine. Nu pot să suport asta. M-am săturat de tine şi de ţipete. Gata!

Trase aer în plămâni, înăbuşindu-şi temperamentul.

— Ce s-a întâmplat?

— Când pot să vin acasă?

— Vorbeşte cu mine!

Se lăsă tăcerea între ei. Era clar că sora lui nu mai avea încredere în el. Rahat. Putea să o învinovăţească?

— Bella, te rog! Îmi pare rău. Vorbeşte cu mine! Când nu primi niciun răspuns, spuse: Am... Îşi drese vocea. Am stricat atât de mult lucrurile dintre noi?

— Când pot să vin acasă?

— Bella...

— Răspunde la întrebare, frate!

— Nu ştiu.

— Atunci vreau să merg la casa sigură.

— Nu poţi. Ţi-am spus demult, dacă sunt probleme, nu vreau ca tu şi *Mahmen* să fiţi în acelaşi loc. Acum de ce vrei să pleci de acolo? Cu doar o zi în urmă nu voiai să fii în altă parte.

Urmă o pauză lungă.

— Mi-am reevaluat nevoile.

Rehv simţi cum aerul i se scurgea din plămâni şi

rămânea blocat în cavitatea toracică. Închise ochii.

— Ai fost cu unul dintre ei?

— Da.

Să se aşeze era o idee afurisit de bună acum, dar nu era niciun scaun suficient de aproape. Se sprijini pe baston şi se lăsă în genunchi pe covorul Aubusson. Chiar în faţa portretului ei.

— Te simţi… bine?

— Da.

— Şi el te-a revendicat.

— Nu.

— Poftim?

— El nu mă vrea.

Rehv îşi arătă colţii.

— Eşti însărcinată?

— Nu.

Slavă Domnului!

— Cine a fost?

— Nu ţi-aş spune asta nici ca să-mi salvez viaţa, Rehv. Acum aş vrea să plec de aici.

Dumnezeule, ea, în perioada de împerechere, într-un complex plin de bărbaţi, plin de războinici cu sânge gros. Şi Regele Orb... Rahat!

— Bella, spune-mi că a fost doar unul singur care te-a servit. Spune-mi că a fost doar unul şi că nu ţi-a făcut rău.

— De ce? Pentru că ţi-e frică să ai o soră târfă? Ţi-e teamă că *glymera* mă va evita din nou?

— La dracu' cu *glymera!* Este pentru că te iubesc şi nu pot suporta gândul că ai fost folosită de Frăţie când erai atât de vulnerabilă.

Urmă o pauză. În timp ce aştepta, gâtul îi ardea atât de tare, încât se simţea de parcă ar fi înghiţit o cutie de pioneze.

— A fost doar unul singur şi îl iubesc, spuse ea. Şi să ştii că mi-a dat de ales între el şi a fi drogată până la inconştienţă. L-am ales pe el. Dar nu-ţi voi spune niciodată numele lui. Sincer, nu vreau să mai vorbesc vreodată despre el. Acum, când pot să vin acasă?

Bine. Asta era bine. Măcar o putea duce departe de acolo.

— Lasă-mă doar să găsesc un loc sigur! Sună-mă în 30 de minute!

— Aşteaptă, Rehvenge, vreau să anulezi cererea de *sehclusion.* Dacă faci asta, mă voi supune de bunăvoie unui detaşament de securitate ori de câte ori voi ieşi, dacă asta te face să te simţi în siguranţă. Este un schimb corect?

Îşi puse mâna la ochi.

— Rehvenge? Tu spui că mă iubeşti. Dovedeşte-o! Revocă această cerere şi îţi promit că vom lucra împreună... Rehvenge?

El coborî braţul şi se uită la tabloul ei. Atât de frumoasă, atât de pură! Ar fi păstrat-o aşa mereu dacă ar fi putut, dar nu mai era un copil. Iar ea se dovedea mult mai rezistentă şi mai puternică decât şi-ar fi putut imagina el. Să treacă prin toate astea, să supravieţuiască.

— În regulă, o voi face.

— Şi te voi suna peste o jumătate de oră.

Capitolul 40

Noaptea căzu şi lumina sângera din cabană. U nu se mişcase din faţa calculatorului toată ziua. Între e-mailuri şi telefonul mobil, îi localizase pe cei 28 de vânători rămaşi în Caldwell şi programase o adunare generală pentru miezul nopţii. La acea oră avea de gând să îi reorganizeze în escadroane şi să desemneze un grup de lucru de cinci oameni pentru recrutare.

În urma întâlnirii din seara aceea, urma să pună în centru doar două escadrile Beta. Vampirii civili nu mai apăreau în baruri aşa cum o făceau înainte, pentru că prea mulţi dintre cei de felul lor fuseseră prinşi din acea vecinătate pentru a fi torturaţi. Era timpul să îşi mute atenţia în altă parte.

După ce se gândi puţin, decise să trimită restul

oamenilor săi în zonele rezidenţiale. Vampirii erau activi pe timp de noapte. În casele lor. Trebuia doar să-i găsească printre oameni…

— Eşti aşa un rahat!

U sări de pe scaun.

Domnul O stătea gol în uşa cabanei. Pieptul îi era acoperit de urme de gheare, de parcă ceva îl ţinuse cu putere, iar faţa îi era umflată, cu părul răvăşit. Părea scuturat bine şi supărat.

Şi cum amândoi erau înăuntru, U era incapabil să se mişte: niciunul dintre muşchii lui mari nu căpăta încordarea defensivă pe care o striga, iar asta îi spunea tot ce trebuia să ştie despre cine era acum *lesserul* suprem. Numai vânătorul suprem avea un asemenea control fizic asupra subordonaţilor săi.

— Ai uitat două lucruri importante. Domnul O scoase cu dezinvoltură un cuţit dintr-un toc care atârna pe perete. Unu: Omega este foarte capricios. Şi doi: are o slăbiciune pentru mine. Chiar nu mi-a luat mult timp să mă întorc în rândurile lui.

În timp ce cuţitul venea spre el, U se zbătu, încercă să fugă, vru să ţipe.

— Aşa că spune noapte bună, U! Şi salută-l pe Omega când îl vezi. Te aşteaptă!

*

Ora 18.00. Aproape că venise timpul să plece.

Bella se uită prin camera de oaspeţi în care se afla şi îşi dădu seama că împachetase tot ce adusese cu ea. Nu avusese prea multe la început şi oricum mutase totul din camera lui Zsadist cu o seară înainte. Cea mai mare parte era deja într-o geantă L.L. Bean.

Fritz urma să vină după lucrurile ei din clipă în clipă, iar el avea să ducă lucrurile la Havers şi Marissa. Slavă Domnului că cei doi fraţi erau dispuşi să-i facă o favoare lui Rehvenge şi să o primească la ei! Conacul lor şi clinica erau o adevărată fortăreaţă. Chiar şi Rehv era mulţumit că avea

să fie în siguranţă.

Apoi, la ora 18.30 avea să se dematerializeze acolo, iar Rehv avea să se întâlnească cu ea.

În mod compulsiv, se duse în baie şi verifică din nou în spatele perdelei de duş pentru a se asigura că luase şamponul. Da, nimic acolo. Şi nu mai era nimic al ei în dormitor. Sau, de fapt, în casă. Când urma să plece, nimeni nu avea să afle vreodată că fusese la conac. Nimeni nu avea să…

„Oh, Dumnezeule! Taci din gură!”, se gândi ea.

Se auzi o bătaie în uşă. Se apropie şi o deschise.

— Bună, Fritz, geanta mea e pe...

Zsadist era în picioare în hol, îmbrăcat pentru luptă. În piele. Arme de foc. Lame.

Făcu un pas înapoi.

— Ce faci aici?

Intră în cameră fără să spună nimic. Dar, Dumnezeule, părea gata să se năpustească asupra cuiva!

— Nu am nevoie de un paznic înarmat, spuse Bella, încercând să-şi păstreze calmul. Dacă despre asta este vorba. O să mă dematerializez acolo, iar clinica este perfect sigură.

Zsadist nu scoase niciun cuvânt. Doar se holba la ea, numai putere şi forţă masculină.

— Ai venit să te holbezi la mine? răbufni ea. Sau există vreun scop în asta?

Când închise uşa în urma lui, inima ei începu să bată cu putere.

Mai ales când auzi încuietoarea rotindu-se.

Se dădu înapoi până când se lipi de pat.

— Ce vrei, Zsadist?

El înainta ca şi cum ar fi urmărit-o cu ochii lui galbeni ficşi. Trupul lui era plin de tensiune şi, dintr-odată, nu fu nevoie de un geniu pentru a-şi da seama ce fel de eliberare căuta.

— Să nu-mi spui că ai venit aici ca să te împerechezi.

— Bine, n-o să-ţi spun.

Vocea lui nu era altceva decât un mârâit adânc şi

tors.

Ea întinse mâna. Da, de parcă asta ar fi făcut vreo diferenţă. Putea să o ia dacă voia, indiferent dacă ea spunea da sau nu. Dar, ca o idioată, ea nu l-ar fi refuzat. Chiar şi după toate prostiile pe care le făcuse, ea tot îl dorea. La dracu'!

— Nu fac sex cu tine.

— Nu sunt aici pentru mine, spuse el, apropiindu-se de ea.

Oh, Dumnezeule! Mirosul lui, corpul lui... atât de aproape. Era atât de proastă!

— Pleacă de lângă mine! Nu te mai vreau.

— Ba da, mă vrei. Pot să simt asta. El se întinse şi îi atinse gâtul, trecându-şi degetul arătător pe jugulară. Şi simt cum bate în această venă.

— O să te urăsc dacă faci asta.

— Deja mă urăşti.

Dacă ar fi fost adevărat...

— Zsadist, în niciun caz nu mă voi culca cu tine.

Se aplecă astfel încât gura lui să fie la urechea ei.

— Nu-ţi cer asta.

— Atunci ce vrei? Ea se împinse în umerii lui. Nu ajunse nicăieri. La dracu', de ce faci asta?

— Pentru că tocmai am venit din camera geamănului meu.

— Poftim?

— Nu l-ai lăsat să bea de la tine. Gura lui Zsadist se apropie de gâtul ei. Apoi se trase înapoi şi se uită la ea. Nu-l vei accepta niciodată, nu-i aşa? Nu vei fi niciodată cu Phury, indiferent cât de potrivit este el pentru tine din punct de vedere social, personal.

— Zsadist, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace...

— Nu-l vei avea pe geamănul meu. Deci nu te vei mai întoarce niciodată aici, nu-i aşa?

Ea expiră în grabă.

— Nu, nu mă mai întorc.

— De aceea a trebuit să vin.

Furia clocotea în ea, ridicându-se pentru a se întâlni cu dorinţa pentru sexul lui.

— Nu înţeleg. Ai profitat de fiecare ocazie pentru a mă îndepărta. Îţi aminteşti acel mic episod de aseară de pe alee? Ai băut din ea ca să mă faci să plec, nu-i aşa? Nu a fost vorba de comentariul pe care l-am făcut.

— Bella…

— Şi apoi ai vrut ca eu să fiu cu *fratele* tău. Uite, ştiu că nu mă iubeşti, dar ştii foarte bine ce simt pentru tine. Ai idee cum e ca bărbatul pe care îl iubeşti să-ţi spună să hrăneşti pe altcineva?

El îşi coborî mâna. Se îndepărtă.

— Ai dreptate. Îşi frecă faţa. Nu ar trebui să fiu aici, dar nu puteam să te las să pleci fără... În adâncul minţii mele, întotdeauna mi-am imaginat că te vei întoarce. Ştii, să fii cu Phury. Întotdeauna am crezut că te voi revedea, chiar dacă de la distanţă.

Dumnezeu să o ajute, se săturase de asta!

— De ce naiba ţi-ar păsa dacă m-ai vedea?

El doar clătină din cap şi se întoarse spre uşă. Ceea ce o făcu aproape violentă.

— Răspunde-mi! De ce îţi pasă dacă nu mă mai întorc niciodată? El avea mâna pe clanţă în timp ce ea ţipa la el: De ce îţi *pasă?*

— Nu-mi pasă!

Sări prin cameră, cu intenţia de a-l lovi, de a-l zgâria, de a-l face să sufere, atât de frustrată era. Dar el se întoarse şi, în loc să-l pălmuiască, ea îl apucă de cap şi îi trase gura spre a ei. Braţele lui se prinseră în jurul ei, ţinând-o suficient de tare încât să nu poată respira. În timp ce limba lui intra în gura ei, el o luă în braţe şi se îndreptă spre pat.

Sexul disperat şi furios era o idee proastă. O idee foarte proastă.

Se încâlciră pe saltea într-o fracţiune de secundă. El îi dăduse jos blugii şi era pe punctul de a muşca din chiloţii ei când se auzi un ciocănit în uşă.

Vocea lui Fritz pătrunse prin uşă, plăcută şi

respectuoasă.

— Doamnă, dacă bagajele dumneavoastră sunt pregătite…

— Nu acum, Fritz, spuse Zsadist cu o voce guturală. Îşi arătă colţii, sfâşie mătasea dintre coapsele ei şi o linse până în centru. La dracu'…

Limba lui coborî din nou şi o linse, gemând. Ea îşi muşcă buza ca să nu ţipe şi se ţinu de capul lui, mişcându-şi şoldurile.

— Oh, sire, îmi cer scuze. Credeam că eşti la centrul de antrenament.

— Mai târziu, Fritz.

— Dar bineînţeles că da. Cât timp ai vrea să…

Restul cuvintelor *doggenului* fură întrerupte când mârâitul erotic al lui Zsadist îi spuse lui Fritz tot ce avea nevoie să ştie. Şi, probabil, ceva mai mult.

— Oh. Dumnezeule! Iartă-mă, sire! Nu mă voi întoarce după lucrurile ei până când, ah… ne vedem!

Limba lui Zsadist se învârtea în timp ce mâinile lui se prindeau de coapsele ei. O împingea cu putere, tot timpul şoptindu-i lucruri fierbinţi şi înfometate lipit de carnea ei secretă. Ea se împingea aproape de gura lui, arcuindu-se. El era atât de crud, atât de vorace, încât ea se sfărâmă în bucăţi. El întârzie orgasmul cât mai mult, menţinându-l ca şi cum ar fi fost disperat să nu-l lase să se stingă.

Liniştea de după aceea o înfioră la fel de mult ca eliberarea pe gura lui a miezului ei. El se ridică între picioarele ei, ştergându-se cu mâna pe buze. Când se uită în jos la ea, îşi linse palma, prinzând până la ultima bucăţică din ceea ce îndepărtase de pe faţa lui.

— O să te opreşti acum, nu-i aşa? spuse ea cu asprime.

— Ţi-am spus. Nu am venit aici pentru sex. Am vrut doar asta. Am vrut doar să te am lipită de gura mea pentru ultima oară.

— Ticălos egoist!

Şi cât de ironic era să-i spună aşa pentru că nu i-o trăgea!

Dumnezeule, era groaznic.

În timp ce ea se întindea după blugi, el scoase un sunet scăzut din fundul gâtului.

— Crezi că n-aş ucide să fiu în tine chiar în clipa asta?

— Du-te dracului, Zsadist! Du-te acolo chiar acum…

Se mişcă rapid ca un fulger, doborând-o cu putere pe pat, doborând-o cu greutatea lui.

— Sunt în iad, şopti el, împingându-şi şoldurile în ea.

Le roti lângă miezul ei, acea erecţie masivă împingând în locul moale pe care tocmai îl avusese în gura lui. Cu un blestem, se trase înapoi, îşi desfăcu fermoarul de la pantalonii din piele şi se împinse în ea, întinzând-o atât de mult încât aproape că o duru. Ea ţipă din cauza asaltului, dar îşi înclină şoldurile în sus ca el să poată intra şi mai mult.

Zsadist o apucă de genunchi şi îi întinse picioarele în sus, împingând-o sub el; apoi o lovi cu putere, trupul lui de războinic neprivând-o de nimic. Ea se ţinea de gâtul lui, bând sânge, pierdută în ritmul lui. Era aşa cum crezuse întotdeauna că avea să fie cu el. Greu, dur, sălbatic… crud. Când ea avu din nou orgasm, el se eliberă cu un răcnet, izbindu-se de ea. Jeturi fierbinţi o umplură, apoi se revărsară pe coapsele ei în timp ce el continua să pompeze.

Când, în cele din urmă, se prăbuşi peste ea, îi eliberă picioarele şi respiră lipit de gâtul ei.

— Oh, Dumnezeule, nu am vrut să se întâmple asta! spuse el în cele din urmă.

— Sunt foarte sigură de asta. Îl dădu la o parte şi se ridică în picioare, mai obosită decât fusese în toată viaţa ei. Trebuie să mă întâlnesc cu fratele meu în curând. Vreau să pleci.

El înjură, scoţând un sunet dureros şi gol. Apoi îi întinse pantalonii, deşi nu îi dădu drumul. Se uită la ea vreme îndelungată, iar ea, ca o proastă, aşteptă ca el să-i spună ce voia să audă: „Îmi pare rău că te-am rănit, te iubesc, nu pleca”.

După o clipă, el lăsă mâna şi se ridică, aranjându-se şi închizându-şi fermoarul pantalonilor. Se îndreptă spre uşă,

mişcându-se cu graţia aceea mortală cu care mergea întotdeauna. Când se uită peste umăr, ea îşi dădu seama că făcuseră dragoste în timp ce el fusese înarmat complet. Complet îmbrăcat, de asemenea.

Oh, dar asta fusese doar sex, nu-i aşa?

Vocea lui era joasă.

— Îmi pare rău...

— Nu-mi spune asta acum.

— Atunci... îţi mulţumesc, Bella pentru... tot. Da, serios. Îţi mulţumesc.

Şi uite aşa dispăru.

*

John rămase în sala de sport în timp ce restul clasei se îndreptă spre vestiare. Era 19.00 seara, dar ar fi putut jura că era 3.00 dimineaţa. Ce zi! Antrenamentele începuseră la prânz pentru că Frăţia voia să iasă mai devreme, iar orele de curs despre tactici şi tehnologia informatică fuseseră predate de doi fraţi pe nume Vishous şi Rhage. Apoi Tohr sosise chiar la apus şi începuse bătaia. Antrenamentul de trei ore fusese brutal. Ture de alergare. Jiu-jitsu. Mai multe antrenamente cu arme corp la corp, inclusiv o introducere în nunceak sau bunceag.

Aceste două beţe de lemn conectate printr-un lanţ fură un coşmar pentru John, expunându-i toate slăbiciunile, în special coordonarea mână-ochi. Dar el nu avea de gând să renunţe. În timp ce ceilalţi băieţi plecau după ce făcuseră un duş, el se întoarse în camera de echipament şi luă unul dintre seturi. Se gândi să se antreneze până ce avea să plece şi să facă un duş acasă.

Începu să învârtă încet nunceagurile pe lângă el, sunetul de vârtej fiind ciudat de relaxant. Mărind treptat viteza, le puse să zboare cu viteză şi apoi le schimbă spre stânga. Le luă înapoi. Din nou şi din nou, până când sudoarea îi ieşi din nou pe piele. Din nou, şi din nou, şi din nou, şi...

Şi se lovi, făcându-se praf. Chiar în cap.

Lovitura îi slăbi genunchii şi, după ce se luptă o clipă cu căderea, se lăsă moale. Sprijinindu-se cu un braţ, îşi duse o mână la tâmpla stângă. Stele. Cu siguranţă vedea stele.

În timp ce clipea, un râset moale răsări din spatele lui. Satisfacţia sunetului îi spuse cine era, dar trebui să se uite oricum. Aruncând o privire pe sub braţ, îl văzu pe Lash stând la aproximativ cinci metri distanţă. Părul spălăcit al tipului era umed, hainele de stradă fiind elegante, zâmbetul, însă, rece.

— Eşti un ratat!

John se concentră din nou asupra covorului, fără să-i pese cu adevărat că Lash îl surprinsese în timp ce-şi bătea cuie în talpă. Tipul văzuse deja asta în clasă, aşa că nu era o nouă umilinţă.

Dumnezeule! Dacă ar fi putut să-şi limpezească ochii! Îşi scutură capul, îşi întinse gâtul şi văzu altă pereche de nunceaguri pe covor. Oare Lash le aruncase spre el?

— Nimeni nu te place, John. De ce nu pleci pur şi simplu? Stai! Asta ar însemna că nu ai putea să-i urmăreşti pe Fraţi. Atunci ce ai face toată ziua?

Râsul tipului se întrerupse brusc când o voce adâncă răcni:

— Blondinule, tu te mişti doar cât să respiri!

O mână uriaşă apăru în faţa lui John, iar acesta îşi ridică privirea. Zsadist stătea deasupra lui, îmbrăcat în echipament de război complet.

John se agăţă din reflex de ceea ce se afla în faţa lui şi fu ridicat cu uşurinţă de pe podea.

Ochii negri ai lui Zsadist erau înguşti, strălucind de furie.

— Autobuzul este gata, aşa că ia-ţi lucrurile! Ne întâlnim în faţa vestiarului.

John traversă pe saltele, gândindu-se că, atunci când un mascul ca Zsadist îţi spunea să faci ceva, o făceai repede. Însă, când ajunse la uşă, trebui să se uite înapoi.

Zsadist îl luase pe Lash de gât şi îl ridicase pe tip de pe saltea, astfel încât picioarele îi atârnau. Vocea

războinicului era rece ca un cimitir.

— Te-am văzut cum l-ai pus la pământ şi te-aş ucide chiar acum pentru asta, doar că nu mă interesează să am de-a face cu părinţii tăi. Aşa că ascultă-mă bine, băiete! Dacă mai faci vreodată aşa ceva, o să-ţi scot ochii cu degetul mare şi o să ţi-i dau de mâncare. Ne-am înţeles?

Ca răspuns, gura lui Lash se mişcă precum o supapă cu sens unic. Aerul intra. Nu ieşea nimic. Şi apoi urină în pantaloni.

— Voi lua asta ca pe un da.

Zsadist îi dădu drumul.

John nu mai rămase prin preajmă. Fugi la vestiar, îşi luă geanta şi ieşi pe hol o clipă mai târziu.

Zsadist îl aştepta.

— Haide!

John îl urmă pe frate în parcare până la dubă, tot timpul întrebându-se cum putea să-i mulţumească bărbatului. Dar apoi Zsadist se opri lângă autobuz şi aproape că îl împinse înăuntru. Apoi urcă şi el.

Fiecare cursant se retrase în scaunul lui. Mai ales când Zsadist îşi dezveli unul dintre pumnale.

— Stăm aici, îi spuse lui John, arătând cu lama neagră a armei spre prima banchetă.

— Da, bine. Bine. Aici e bine.

John se înghesui la fereastră în timp ce Zsadist scoase un măr din buzunar şi se aşeză.

— Mai aşteptăm unul, îi spuse Zsadist şoferului. Iar eu şi John vom fi ultima voastră oprire.

Doggenul se aplecă încet în spatele volanului.

— Bineînţeles, sire. Cum doriţi.

Lash urcă încet, dunga roşie din jurul gâtului fiind o pată pe pielea lui palidă. Când îl văzu pe Zsadist, se împiedică.

— Ne faci să pierdem timpul, băiete! spuse Zsadist în timp ce strecura cuţitul sub coaja mărului. Stai jos!

Lash făcu aşa cum i se spuse.

În timp ce duba pleca, nimeni nu spuse nimic. Mai ales când peretele despărţitor se închise şi fură închişi cu

toţii împreună în spate.

Zsadist descoji mărul Granny Smith într-o singură fâşie lungă, coaja coborând treptat până când ajunse pe podeaua dubei. Când termină, întinse panglica verde peste genunchi, apoi despică o felie de carne albă şi i-o întinse lui John pe lamă. John luă bucata şi mâncă în timp ce Zsadist tăie o bucată pentru el şi o duse la gură pe cuţit. Alternară până când mărul nu mai rămase decât un miez subţirel.

Zsadist luă coaja şi ce rămăsese şi le aruncă în micul sac de gunoi de lângă peretele despărţitor. Apoi şterse lama pe piele şi începu să o arunce în aer şi să o prindă. Continuă aşa tot drumul spre oraş. Când ajunseră la prima coborâre, urmă o lungă ezitare când uşa despărţitoare se deschise. Apoi doi dintre băieţi trecură repede.

Ochii negri ai lui Zsadist îi urmări şi îi privi fix, ca şi cum le-ar fi memorat feţele. Şi tot timpul cu lama în sus şi în jos, metalul negru sclipind, palma mare prinzând-o în acelaşi loc pe mâner după fiecare aruncare – chiar şi atunci când se uita la băieţi.

Asta se întâmpla la fiecare oprire. Până când John şi el rămaseră singuri.

Când paravanul se închise, Zsadist strecură pumnalul în teaca de la piept. Apoi se mută pe scaunul de vizavi şi se sprijini de geam, închizând ochii.

John ştia că bărbatul nu dormea, pentru că respiraţia lui nu se schimbase şi nu se relaxase deloc. Pur şi simplu, nu voia să interacţioneze.

John îşi scoase caietul şi pixul. Scrise îngrijit, împături hârtia şi o ţinu în mână. Trebuia să spună „mulţumesc”. Chiar dacă Zsadist nu ştia să citească, trebuia să spună ceva.

Când furgoneta se opri şi despărţitorul se deschise, John lăsă hârtia pe scaunul lui Zsadist, fără să încerce măcar să i-o dea războinicului. Şi se asigură că acesta nu-şi ridică privirea în timp ce cobora şi se îndrepta spre partea cealaltă a drumului. Totuşi, se opri pe peluza din faţă pentru a privi duba plecând, zăpada căzându-i pe cap, pe umeri şi pe geantă.

Când autobuzul dispăru în furtuna care se anunţa, Zsadist apăru stând peste drum. Fratele flutură biletul, ţinându-l în aer între primul şi al doilea deget. Apoi încuviinţă din cap o dată, îl puse în buzunarul de la spate şi se dematerializă.

John continuă să se holbeze la locul unde fusese Zsadist. Mănunchiuri groase de fulgi umpleau urmele pe care le lăsaseră bocancii masculului.

Cu un bubuit, uşa garajului se deschise în spatele lui, iar Range Roverul dădu cu spatele. Wellsie lăsă geamul în jos. Părul ei roşcat era încolăcit sus pe cap şi purta o geacă neagră de schi. Încălzitorul din interiorul maşinii mergea la maximum, un vuiet surd aproape la fel de puternic ca motorul.

— Bună, John. Ea îi întinse mâna, iar el îşi puse palma pe a ei. Ascultă, acela pe care tocmai l-am văzut era Zsadist?

John încuviinţă din cap.

— Ce făcea el aici?

John lăsă geanta şi gesticulă:

— *A venit acasă cu autobuzul cu mine.*

Wellsie se încruntă.

— Aş vrea să stai departe de el, bine? Nu e… nu e în regulă din multe puncte de vedere. Înţelegi ce vreau să spun?

De fapt, John nu era atât de sigur de asta. Da, tipul era suficient de bun ca să te facă să te gândeşti uneori cu drag la baubau, dar clar nu era chiar atât de rău.

— Oricum, mă duc să o iau pe Sarelle. Am avut o problemă cu festivalul şi am pierdut toate merele. Eu şi ea o să facem un tur pe la nişte iluminaţi spiritual ca să vedem ce putem face în legătură cu festivalul care se apropie. Vrei să vii şi tu?

John negă din cap.

— *Nu vreau să rămân în urmă la tactică.*

— Bine. Wellsie îi zâmbi. Ţi-am lăsat nişte orez şi sos de ghimbir în frigider.

— *Mulţumesc! Sunt lihnit de foame.*

— M-am gândit că o să fii. Ne vedem în curând.

Îi făcu cu mâna în timp ce ea dădea cu spatele pe restul aleii şi plecă. Când se îndrepta spre casă, observă absent cum lanţurile pe care Tohr le pusese la Rover făceau crestături ascuţite în zăpada proaspătă.

Capitolul 41

— Opreşte-te aici! Domnul O deschise portiera Explorerului înainte ca SUV-ul să se oprească la baza Thorne Avenue. Aruncă o privire rapidă în susul dealului, apoi îi aruncă lui Beta de la volan o privire aspră.

— Vreau să înconjori cartierul ăsta până când te chem eu. Apoi vreau să vii la numărul 27. Nu te îndrepta spre alee, continuă să mergi! E un colţ în zidul de piatră la vreo 25 de metri mai încolo. Acolo te vreau. În timp ce Beta dădea din cap, O răbufni: Dacă o dai în bară, te pun sub picioarele lui Omega.

Nu aşteptă ca vânătorul să înceapă cu sentimentalismele.

Ajunse pe trotuar şi o luă la fugă pe panta înclinată a drumului. În timp ce alerga, era un arsenal mobil, cu trupul îngreunat de armele şi explozibilii pe care şi-i agăţase de el ca pe un pom de Crăciun paramilitar.

Trecu pe lângă stâlpii gemeni ai numărului 27 şi privi cu atenţie aleea care dispărea între ei. 50 de metri mai târziu, se afla la intersecţia zidului de stuc de unde îi spusese prostului de Beta să-l ia. Făcu trei paşi în alergare şi sări în aer, în stil Michael Jordan, în timp ce se îndrepta spre buza de sus a zidului de trei metri.

Recuperă distanţa fără probleme, dar apoi mâinile lui făcură contact. Explozia de electricitate care îi străbătu corpul fu un adevărat ondulator de păr. Dacă încă ar fi fost om, ar fi fost prăjit, şi chiar ca vânător, şocul fu suficient pentru a-l lăsa fără suflare în timp ce se trăgea în sus şi apoi plonja pe partea cealaltă.

Luminile de securitate se aprinseră, iar el se adăposti în spatele unui arţar, scoţându-şi pistolul din toc. Dacă veneau spre el câinii de atac, era gata să-i împuşte, aşa că aşteptă lătratul. Însă nu era niciunul. Şi nu erau nici lumini aprinse în conac şi nici paşii zdrobitori ai agenţilor de securitate.

În timp ce mai aştepta un minut, evaluă locul. Partea din spate a casei era grandioasă, cu toată cărămida roşie şi ornamentele albe şi terasele întinse cu verande la etajul doi.

Grădina era şi ea deosebită. Dumnezeule! Întreţinerea anuală a unei întinderi monstruoase ca aceasta era probabil mai mult decât câştiga un om obişnuit într-un deceniu.

„E timpul să ne apropiem”. Traversă peluza spre casă ghemuit, alergând încordat, cu arma ridicată în faţă. Când ajunse lipit de cărămizi, fu exaltat. Fereastra lângă care se afla era dotată cu şine care îi străbăteau laturile lungi, iar în partea de sus a acestora se afla o trapă boţită discret mascată.

Obloane retractabile din oţel. Şi se părea că exista câte un set la fiecare fereastră şi uşă.

În nord-est, unde nu trebuia să-ţi faci griji cu privire la furtuni tropicale şi uragane, exista un singur tip de proprietar care punea aşa ceva peste fiecare bucată de geam: cel care trebuia să fie protejat de soare.

Aici trăiau vampiri.

Obloanele erau ridicate pentru că era noapte, iar O se uită în interiorul casei. Era întuneric, ceea ce nu era încurajator, dar el intră oricum.

Întrebarea era cum să intre prin efracţie. Era de la sine înţeles că locul era securizat în fiecare colţişor şi cablat la sistemul de alarmă. Şi era dispus să parieze că persoana care instalase gardul electric nu făcuse o treabă de mântuială. Era vorba de o tehnologie sofisticată.

Decise că cea mai bună mutare era să taie curentul, aşa că se duse să vâneze linia electrică principală de la conac. Găsi cablul de alimentare pentru utilităţi în jurul porţiunii din spate a garajului pentru şase maşini, cuibărit

într-o enclavă de rahaturi care includea trei unităţi de aer condiţionat, un ventilator de evacuare şi un generator de rezervă. Linia electrică principală, învelită în metal, ieşea din pământ şi se redistribuia, legându-se la o serie de patru contoare care zburdau.

Puse o încărcătură de explozibil plastic cu fuzibil scurt chiar în dreptul trunchiului şi apoi montă altă instalaţie asemănătoare în centrul principal al generatorului. Păşind în spatele garajului, le declanşă pe amândouă de la distanţă. Se auziră două pocnituri, iar flacăra şi fumul dispărură rapid.

Aşteptă să vadă dacă venea cineva în fugă. Nimeni nu o făcu. Din impuls, aruncă o privire în câteva dintre boxele garajului. Două erau goale; în celelalte erau maşini foarte frumoase, atât de frumoase, încât nici măcar nu-şi putea da seama ce fel de maşină era una dintre ele.

Nemaifiind curent, alergă şi cercetă partea din faţă a casei, ocolind gardul de cimişir care se întindea pe faţadă. Un set de uşi franţuzeşti era perfect pentru intrare. Trecu cu pumnul înmănuşat prin unul dintre geamuri, spărgând sticla, şi apoi scoase lacătul. De îndată ce intră, închise din nou uşa. Era esenţial ca legăturile pentru alarma de securitate să fie la locul lor în cazul în care un generator alternativ intra în funcţiune…

Sfinte Moise!

Aceia de pe uşi erau electrozi alimentaţi cu litiu, ceea ce însemna că legăturile nu funcţionau pe bază de curent. Şi, la dracu', stătea chiar în mijlocul unui fascicul laser. Dumnezeule! Totul era high-tech – ca la Muzeul de Arte Frumoase, Casa Albă, dormitorul papei high-tech.

Singurul motiv pentru care intrase în casă fusese pentru că cineva voise asta.

Ascultă. Linişte totală. O capcană?

Domnul O rămase încremenit, abia respirând pentru puţin timp şi apoi se asigură că arma lui era pregătită înainte de a trece în tăcere printr-o mulţime de camere care păreau desprinse dintr-o revistă glossy. În timp ce mergea, îi venea să taie tablourile de pe pereţi, să smulgă

candelabrele şi să rupă picioarele filiforme ale meselor şi ale scaunelor de lux. Vru să dea foc draperiilor. Vru să se cace pe podea. Voia să distrugă totul pentru că era frumos şi pentru că, dacă femeia lui locuise vreodată aici, însemna că era mult mai bună decât el.

Coti spre un fel de living şi se opri în loc.

Pe perete, într-o ramă aurită, era un portret al soţiei sale – şi totul era acoperit cu mătase neagră. Sub tablou, pe o masă cu vârful de marmură, se aflau un potir de aur întors cu susul în jos şi un pătrat de pânză albă cu trei rânduri de zece pietricele. 29 erau rubine. Ultima, în colţul din stânga jos, era neagră.

Ritualul era diferit de rahatul creştin cu care trăise ca om, dar acesta era un memorial pentru soţia lui.

Intestinele lui O se transformară în şerpi, clocotind şi şuierând în partea de jos a pântecului său. Îi veni să vomite.

Femeia lui era moartă.

*

— Nu te uita aşa la mine, murmură Phury în timp ce şchiopăta prin cameră.

Îl durea coasta ca dracu’, iar el încerca să se pregătească să iasă, dar imaginea de cloşcă a lui Butch nu-l ajuta.

Poliţistul clătină din cap.

— Trebuie să te duci la doctor, uriaşule.

Faptul că omul avea dreptate îl ardea şi mai tare pe Phury.

— Nu, nu am nevoie.

— Dacă aveai de gând să-ţi petreci ziua pe canapea, poate. Dar să te lupţi? Haide, omule! Dacă Tohr ar şti că ieşi aşa, ţi-ar pune capul în băţ.

Adevărat.

— Voi fi bine. Trebuie doar să mă încălzesc.

— Da, stretchingul o să te şi ajute cu gaura ta din ficat. De fapt, îţi pot aduce nişte Ben-Gay şi o să facem un

masaj. Bun plan!

Phury privi în cealaltă parte a camerei. Butch se încruntă.

— Mă scoţi din sărite, poliţistule!

— Nu mai spune! Hei, ce zici de asta: poţi să ţipi la mine în timp ce te duc cu maşina la Havers.

— Nu am nevoie de o escortă.

— Dar dacă te duc eu, o să ştiu că ai fost. Butch scoase cheile de la Escalade din buzunar şi le flutură în aer. În plus, sunt un taximetrist bun. Întreabă-l pe John!

— Nu vreau să merg.

— Ei bine, după cum spune Vishous – cu dorinţa într-o mână şi rahatul în cealaltă –, vezi cu ce te alegi.

*

Rehvenge parcă Bentley-ul în faţa casei lui Havers şi a Marissei şi merse cu grijă până la uşa mare. Ridică mânerul greu cu cap de leu şi lovi, sunetul reverberând. Imediat fu întâmpinat de un *doggen* şi condus într-un salon.

Marissa se ridică de pe o canapea de mătase, iar el făcu o plecăciune în faţa ei în timp ce îi spunea majordomului că avea să îşi păstreze haina. Când rămaseră singuri, Marissa se repezi spre el cu mâinile întinse, rochia ei lungă, galben pal, târându-se după ea ca o ceaţă. El îi prinse ambele palme şi le sărută.

— Rehv, mă bucur atât de mult că ne-ai vizitat! Vrem să te ajutăm.

— Apreciez că ai primit-o pe Bella.

— Este bine-venită să stea cât timp are nevoie. Deşi aş vrea să ne spui ce s-a întâmplat.

— Doar vremuri periculoase.

— Adevărat. Ea se încruntă şi se uită peste umăr. Ea nu este cu tine?

— Se întâlneşte cu mine aici. Nu ar trebui să dureze mult.Îşi verifică ceasul. Da, am ajuns devreme.

O trase pe Marissa spre canapea şi, când se aşezară,

faldurile hainei lui de zibelină căzură peste picioare. Ea întinse mâna şi îi mângâie blana, zâmbind vag. Rămaseră tăcuţi o vreme.

El era nerăbdător să o vadă pe Bella, îşi dădu seama. De fapt, era nervos.

— Cum te simţi? întrebă el, vrând să se concentreze la altceva.

— Oh, vrei să spui, după... Marissa se înroşi. Bine. Foarte bine. Eu... mulţumesc!

Chiar îi plăcea felul ei de a fi. Atât de delicat şi de blând. Atât de timidă şi de modestă, deşi ea era una dintre frumuseţile rare ale speciei sale şi toată lumea ştia asta. Frate, cum se abţinuse Wrath în faţa ei era o curiozitate!

— Vei veni din nou la mine? spuse Rehv cu o voce joasă. Mă vei lăsa să te hrănesc din nou?

— Da, răspunse ea, coborându-şi privirea. Dacă îmi vei permite.

— Abia aştept, mârâi el. Când ochii ei se îndreptară spre ochii lui, el se forţă să zâmbească, chiar dacă nu prea avea chef. Voia să facă alte lucruri cu gura lui în acel moment, dintre care niciunul nu ar fi liniştit-o. Slavă Domnului pentru dopamină, se gândi el. Nu-ţi face griji, *tahlly.* Doar băutura, ştiu.

Ea îl evaluă, apoi încuviinţă.

— Şi dacă... dacă ai nevoie să te hrăneşti...

Rehv îşi coborî bărbia şi o privi pe sub pleoape, imagini erotice trecându-i prin minte. Ea se trase înapoi, clar alarmată de expresia lui, iar el nu fu surprins.

Nu avea cum să facă faţă genului de lucruri bolnave în care se băga el.

Rehv îşi ridică din nou capul.

— Este o ofertă generoasă, *tahlly.* Dar o să păstrăm asta unilateral. În timp ce uşurarea i se citea pe chip, telefonul lui mobil începu să sune, iar el scoase obiectul pentru a verifica ID-ul apelantului. Inima lui tresări. Erau cei de la serviciul de monitorizare a securităţii pentru casa lui. Scuză-mă o clipă!

După ce auzi raportul că un intrus străpunsese zidul,

activase o serie de detectoare de mişcare din curtea din spate şi tăiase curentul, Rehv le spuse oamenilor săi să oprească toate alarmele interioare. El voia ca acela care se afla acolo să rămână înăuntru.

De îndată ce o văzu pe Bella, se îndreptă direct spre casă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Marissa în timp ce el închidea telefonul.

— Oh, nu. Nu, deloc. *Dimpotrivă.*

Când se auzi un ciocănit în uşa de la intrare, Rehvenge încremeni.

Un *doggen* trecu prin faţa uşii salonului pentru a merge să răspundă.

— Vreţi să vă las singuri? întrebă Marissa.

Uşa mare a conacului se deschise şi se închise. Se auzeau voci blânde, una era a *doggenului,* cealaltă... a Bellei.

Rehv se sprijini de baston şi se ridică încet în picioare când Bella apăru în uşă. Purta blugi albaştri şi o geacă neagră, iar părul lung îi strălucea pe umeri. Părea vie, sănătoasă. Dar vârsta i se vedea pe faţă, având noi linii de stres şi de îngrijorare în jurul gurii.

Se aştepta ca ea să se repeadă în braţele lui, dar ea doar îl privea fix, izolată, de neatins. Sau poate că era atât de amorţită după toate prin câte trecuse, încât nu mai avea reacţii pe care să le arate lumii.

Ochii lui Rehvenge lăcrimară când îşi înfipse bastonul în podea şi se duse spre ea, grăbit, deşi nu simţea covorul fin sub pantofii lui. Surprinse şocul de pe faţa ei în timp ce o trăgea spre el.

Sfântă Fecioară! Ar fi vrut să simtă îmbrăţişarea pe care i-o dădea. Apoi îşi dădu seama că nu ştia dacă ea îl îmbrăţişa. Nu voia să o forţeze. Se sili să-i dea drumul.

Când îşi îndepărtă braţele, ea se agăţă de el, fără să se îndepărteze, ci rămânând aproape. El o îmbrăţişă din nou.

— Oh, Dumnezeule, Rehvenge...

Ea tresări.

— Te iubesc, sora mea, spuse el slab, fără să se ruşineze în acel moment dacă era mai puţin bărbat decât ar fi trebuit să fie.

Capitolul 42

Domnul O ieşi pe uşa din faţă a conacului de cărămidă şi o lăsă larg deschisă în urma lui. În timp ce se plimba pe alee, zăpada se învârtea în vântul rece.

Priveliştea acelui portret era un ecou în creierul său care nu dispărea, nu se estompa. Îşi omorâse femeia. O bătuse atât de rău, încât murise.

Dumnezeule, ar fi trebuit să o ducă la un doctor! Sau dacă acel frate cu cicatrice nu ar fi furat-o, poate că ar fi trăit. Poate că murise pentru că fusese transportată.

Deci o omorâse O? Sau ar fi trăit dacă i s-ar fi permis să rămână cu el? Ce-ar fi fost dacă. La dracu'! Căutarea adevărului era o prostie. Ea era moartă, iar el nu avea nimic de îngropat, pentru că nenorocitul ăla de frate o luase de lângă el. Punct.

Brusc, surprinse luminile unei maşini în faţă. Când se apropie puţin mai mult, văzu că un SUV negru se oprise în faţa porţilor.

Acel Beta blestemat! Ce naiba făcea? El nu-l chemase pe vânător pentru transport, iar acela era locul nepotrivit… Stai, maşina era un Range Rover, nu un Explorer.

El alergă prin zăpadă, rămânând în umbră. Era la câţiva metri de poartă, când geamul Roverului coborî.

Auzi o voce feminină spunând:

— După tot ce s-a întâmplat cu Bella, nu ştiu dacă mama ei va fi ospitalieră. Dar putem măcar să încercăm.

Domnul O se apropie de porţi şi îşi scoase pistolul, ascunzându-se în spatele unuia dintre stâlpii. Văzu o străfulgerare de păr roşcat, în timp ce femeia de la volan se aplecă afară şi sună la interfon. Alături de ea se afla altă femeie pe scaunul pasagerului, o blondă cu părul scurt.

Aceasta spuse ceva, iar roşcata zâmbi slab, dezvăluindu-şi colţii.

Când sună din nou la interfon, O vorbi tare:

— Nu e nimeni acasă.

Roşcata ridică privirea, iar el îndreptă spre ea pistolul Smith & Wesson.

— Sarelle, fugi! strigă ea.

Domnul O apăsă pe trăgaci.

*

John era adâncit în tactică şi era gata să-şi treacă capul prin geamul de sticlă de la atâta concentrare, când cineva bătu la uşă. El fluieră fără să-şi ridice privirea din manual.

— Salut, fiule, spuse Tohr. Cum merge cu învăţatul?

John întinse braţele deasupra capului, apoi gesticulă:

— Mai bine ca la pregătirea fizică.

— Nu-ţi face griji pentru asta. O să vină şi asta.

— Poate.

— Nu, serios. Şi eu eram la fel înainte de tranziţie. Peste tot. Crede-mă, va fi mai bine.

John zâmbi.

— Deci ai ajuns acasă mai devreme.

— De fapt, aveam de gând să mă duc la centru şi să mă ocup de nişte treburi administrative acolo. Vrei să stăm împreună? Ai putea studia în biroul meu.

John încuviinţă şi trase pe el o helancă, apoi îşi împachetă cărţile. O schimbare de peisaj ar fi fost bună. Îi era somn şi mai avea 22 de pagini de parcurs. Să plece din patul lui era o idee grozavă.

Se îndreptau spre hol când Tohr se clătină brusc şi se lovi de perete. Mâna i se duse la inimă şi părea că se chinuie să respire.

John se prinse de el, alarmat de culoarea fratelui. Devenise cenuşiu.

— Sunt bine… Tohr îşi freca sternul. Tresări. Trase câteva guri de aer. Nu, sunt. Am doar o durere sau ceva de

genul ăsta. Probabil de la chestiile pe care le-am mâncat la Taco Hell în drum spre casă. Sunt bine.

Doar că bărbatul era palid şi neputincios când intrară în garaj şi se îndreptară spre Volvo.

— Am pus-o pe Wellsie să ia Range Roverul în seara asta, spuse Tohr în timp ce se urcau în maşina ei. I-am pus lanţurile pentru ea. Urăsc să conducă în zăpadă. Părea să vorbească de dragul de a vorbi, cuvintele fiind rapide, apăsate. Crede că sunt prea protector.

— *Eşti sigur că ar trebui să ieşim?* gesticulă John. *Arăţi rău.*

Tohr ezită înainte de a porni breakul în timp ce îşi freca pieptul sub geaca de piele.

— Oh, da. Voi fi bine. Nu e mare lucru.

*

Butch îl privea pe Havers cum se apucă de treabă cu Phury, mâinile medicului fiind ferme şi sigure în timp ce îndepărtau bandajul.

Phury clar nu era încântat de rolul său de pacient. Aşezat pe masa de examinare, fără cămaşă, cu trupul său uriaş dominând mica încăpere, avea o privire de căpcăun. Direct din Fraţii Grimm.

— Asta nu s-a vindecat aşa cum ar fi trebuit, se pronunţă Havers. Ai spus că ai fost rănit aseară, nu-i aşa? Aşa că ar trebui să fie numai cicatrice. În schimb, abia s-a închis.

Butch îi aruncă lui Phury o privire care spunea „Ţi-am zis eu”.

Fratele mimă „Muşcă-mă”, apoi mormăi:

— E în regulă.

— Nu, sire, nu este. Când te-ai hrănit ultima oară?

— Nu ştiu. De ceva vreme. Phury se strâmbă şi se uită la rană.

Se încruntă, ca şi cum ar fi fost surprins de cât de rău arăta.

— Trebuie să te hrăneşti. Doctorul pregăti o compresă

de tifon şi acoperi rana. După ce lipi pătratul gros şi alb la locul lui, spuse: Şi ar trebui să o faci în seara asta. Havers îşi scoase mănuşile, le băgă într-un container de risc biologic şi îşi notă în fişă. Ezită lângă uşă. Există cineva la care te-ai putea duce acum?

Phury negă din cap în timp ce-şi lua cămaşa pe el.

— O să mă ocup eu de asta. Mulţumesc, doctore.

Când rămaseră singuri, Butch spuse:

— Unde te duc, uriaşule?

— În centru. E timpul să vânez.

— Da, sigur. L-ai auzit pe omul cu stetoscopul. Sau crezi că se juca cu tine?

Phury alunecă de pe masa de examinare, iar ghetele lui căzură cu un bum. Se întoarse, ducându-se spre teaca pumnalului său.

— Uite, poliţistule, îmi ia ceva timp să cooptez pe cineva, spuse el. Pentru că nu sunt… din cauza felului meu de a fi, îmi place să mă duc doar la anumite femele şi mai întâi trebuie să vorbesc cu ele. Ştii, să văd dacă sunt dispuse să mă lase să le iau vena. Celibatul este complicat.

— Atunci sună acum. Nu eşti în stare să lupţi şi ştii asta.

— Atunci foloseşte-mă!

Butch şi Phury se întoarseră amândoi spre uşă. Bella stătea în ea.

— Nu am vrut să trag cu urechea, spuse ea. Uşa era deschisă, iar eu treceam pe acolo. Fratele meu, ah... fratele meu tocmai a plecat.

Butch se uită la Phury. Masculul era nemişcat ca o fotografie.

— Ce s-a schimbat? întrebă Phury cu o voce care devenise răguşită.

— Nimic. Încă vreau să te ajut. Aşa că îţi mai dau o şansă să accepţi.

— Nu puteai face asta acum douăsprezece ore.

— Ba da, aş fi putut. Tu ai fost cel care a refuzat.

— Ai fi plâns pe tot parcursul procesului.

Uau! Era ceva foarte personal.

Butch se îndreptă uşor spre uşă.

— Mă duc să aştept afară…

— Rămâi, poliţistule, spuse Phury. Dacă nu te superi. Butch înjură şi se uită în jur. Era un scaun chiar lângă ieşire. Îşi coborî fundul în el şi încercă să devină un obiect inanimat.

— Zsadist a...

Bella întrerupse întrebarea lui Phury.

— Este vorba despre tine. Nu despre el.

Urmă o tăcere lungă. Şi apoi aerul fu pătruns de ceva asemănător cu mirodeniile întunecate, mirosul emanat de corpul lui Phury.

Ca şi cum parfumul ar fi fost un fel de răspuns, Bella intră în cameră, închise uşa şi începu să-şi suflece mâneca.

Butch se uită la Phury şi văzu că tipul tremura, ochii îi străluceau ca soarele, corpul lui... Ei bine, era evident că se excita.

„Bine, e timpul să plec.”

— Poliţistule, vreau să rămâi cât timp facem asta.

Vocea lui Phury semăna mai degrabă cu un mârâit.

Butch gemu, deşi ştia al naibii de bine de ce fratele nu ar fi vrut să fie singur cu acea femeie chiar acum. Emana călduri erotice ca un armăsar.

— Butch?

— Da, o să rămân.

Chiar dacă nu avea de gând să se uite. Nici vorbă de aşa ceva. Dintr-un motiv oarecare, asta părea ca şi cum s-ar fi aflat la 45 de metri în timp ce Phury făcea sex.

Cu o înjurătură, Butch se sprijini pe genunchi, îşi duse mâna la frunte şi îşi privi pantofii Ferragamos.

Se auzea un hârşâit, ca şi cum hârtia de protecţie de pe masa de examinare se mişca deoarece cineva se urca pe chestia aia. Apoi un foşnet de pânză.

Tăcere.

Rahat! Trebuia să se uite.

Butch aruncă o privire şi apoi nu îşi mai putu desprinde ochii ca să-şi salveze viaţa. Bella era sus pe masă, cu picioarele atârnând pe o parte, cu încheietura

interioară expusă pe coapsă. Phury o privea cu foame şi cu o dragoste îngrozitoare şi blestemată pe faţă, în timp ce se lăsase în genunchi în faţa ei. Cu mâinile care tremurau, îi apucă palma şi partea superioară a antebraţului şi îşi dezveli colţii. Blestematele erau uriaşe acum, suficient de lungi pentru a-l împiedica să închidă gura până la capăt.

Cu un şuierat, îşi coborî capul spre braţul Bellei. Ea tresărise când el muşcase, deşi ochii ei goi se uitau doar drept înainte, la perete. Apoi Phury tresări, se eliberă şi se uită la ea.

Fu rapid.

— De ce te-ai oprit? îl întrebă Bella.

— Pentru că eşti… Phury aruncă o privire spre Butch, care se înroşi şi se uită din nou la mocasini. Fratele şopti: Ai sângerat deja?

Butch tresări. Oh, da! Asta era mult prea ciudat.

— Bella, crezi că eşti însărcinată?

Sfinte Sisoe, asta era ciudat.

— Vrei să plec? întrebă Butch, sperând că aveau să îl dea afară.

Când amândoi spuseră nu, se întoarse să se uite la pantofii lui.

— Nu sunt, spuse Bella. Chiar nu sunt… ştiţi voi. Adică am… crampe. Urmează sângerarea şi apoi totul se termină.

— Havers trebuie să te examineze.

— Vrei să bei sau nu?

Mai multă tăcere. Apoi alt şuierat. Urmat de un geamăt scăzut.

Butch aruncă o privire. Phury se înghesuia la încheietura Bellei, braţul ei subţire fiind capturat de corpul lui în timp ce trăgea lacom. Bella se uita la el. După o clipă, ea îşi luă mâna şi o puse pe părul lui multicolor. Atingerea ei era tandră. În ochii ei străluceau lacrimile.

Butch se ridică de pe scaun şi se strecură pe uşă, lăsându-i să se ocupe de treburile lor. Intimitatea tristă a ceea ce se petrecea între ei trebuia să fie privată.

Odată ieşit din cameră, se sprijini de perete, cumva încă prins în dramă, deşi nu o mai urmărea.

— Bună, Butch.

Întoarse capul. Marissa stătea în picioare la celălalt capăt al holului.

Dumnezeule mare!

În timp ce se îndrepta spre el, putu să o miroasă, mirosul acela curat de ocean care îi pătrundea în nas, în creier, în sânge. Avea părul ridicat şi purta o rochie galbenă cu talie imperială.

Dumnezeule! Cele mai multe blonde ar fi arătat pe jumătate moarte în această culoare. Era radioasă.

Îşi drese vocea.

— Bună, Marissa. Ce mai faci?

— Arăţi bine.

— Mulţumesc.

Ea arăta fantastic, dar el nu spuse nimic despre asta. „Omule, e ca şi cum ai fi înjunghiat-o! Mda…”, se gândi el. A vedea această femelă şi a fi bătut în cuie cu 15 centimetri de oţel în stern erau doar feţe diferite ale aceleiaşi monede urâte.

La dracu’! Tot ce-şi putea imagina era cum se urca în Bentley cu bărbatul ăla.

— Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea.

Ce mai făcuse el? În ultimele cinci luni fusese un idiot care îşi făcea de cap.

— Bine. Foarte bine.

— Butch, eu…

El îi zâmbi şi se îndreptă.

— Ascultă, poţi să-mi faci o favoare? Mă duc să aştept în maşină. Vrei să-l anunţi pe Phury când iese? Mulţumesc. Îşi aranjă cravata şi îşi încheie nasturii sacoului, apoi îşi închise paltonul. Ai grijă de tine, Marissa!

Se îndreptă spre lift.

— Butch, aşteaptă!

Dumnezeu să-l ajute, fiindcă picioarele i se opriră.

— Ce… mai faci? spuse ea.

Se gândi să se întoarcă, dar refuză să se lase absorbit.

— Aşa cum am spus, excelent, mulţumesc că ai

întrebat. Ai grijă de tine, Marissa!

La dracu'! Tocmai spusese asta, nu-i aşa?

— Vreau să... Se opri. Vrei să mă suni? Cândva?

Asta îl făcu să se întoarcă. Oh, Sfântă Maria, mama lui Dumnezeu... Era atât de frumoasă. Frumoasă ca Grace Kelly. Şi cu discursul ei victorian şi cu felul ei de a fi gentil, îl făcea să se simtă ca un adevărat ratat, numai bâlbâieli şi zbenguieli în ciuda hainelor sale scumpe.

— Butch? Ai putea... să mă suni.

— De ce aş face asta?

Ea se înroşi şi păru să se ofilească.

— Am sperat...

— Sperai ce?

— Că poate...

— Ce?

— M-ai putea vizita. Dacă ai avea ceva timp. Ai putea veni... în vizită.

Dumnezeule! El făcuse deja asta, iar ea refuzase să-l primească. În niciun caz nu se oferea voluntar pentru alt curs intensiv de lovire a egoului. Această femeie – femelă, mă rog – era perfect capabilă să îl biciuiască, iar el nu mai avea nevoie de astfel de ieşiri, mulţumesc mult. În plus, domnul Bentley apărea la uşa ei din spate.

La acest gând, o parte malefică şi foarte masculină din el se întrebă dacă ea mai era virgina neatinsă care fusese când o cunoscuse în vară. Probabil nu. Chiar dacă încă era timidă, acum, când era departe de Wrath, trebuie să-şi fi luat un amant. La dracu', Butch ştia pe propria piele ce fel de sărut putea să-i dea unui bărbat; fusese doar o singură dată, dar ea îl făcuse să rupă braţul unui scaun, atât de tare îl excitase. Deci, da, cu siguranţă îşi găsise un bărbat. Poate mai mulţi. Şi avea să le ofere un timp pe cinste.

În timp ce ea îşi deschidea din nou gura perfectă, roz, de trandafir uitat de Dumnezeu, el o întrerupse:

— Nu, nu am de gând să te vizitez. Dar am vorbit serios. Sper că... ai grijă de tine.

Bine, asta fusese a treia oară când o spusese. Trebuia

să pornească la drum înainte de a o spune a patra oară.

Butch se îndreptă spre lift. Printr-un miracol, se deschise în momentul în care apăsă pe butonul de urcare. Intră şi îşi ţinu ochii departe de ea.

În timp ce uşile se închideau, se gândi că ea ar fi putut să-i spună numele pentru ultima oară. Dar, cunoscându-se, era doar o închipuire. Pentru că el chiar îşi dorea ca ea.

„Oh, taci, O'Neal! Taci din gură şi las-o baltă!"

Când ieşi din clinică, mergea atât de repede, încât practic alerga.

Capitolul 43

Zsadist îl urmări pe *lesserul* cu părul alb în labirintul de alei din centrul oraşului. Vânătorul se mişca rapid în zăpada care cădea, alert, scanând, căutând o pradă printre petrecăreţii rătăciţi din baruri care se aflau în frig în hainele lor de club.

În spatele lui, Z se mişca uşor pe jos, alergând în vârful picioarelor, ţinându-se aproape, dar nu prea aproape. Zorii se apropiau repede şi, chiar dacă noaptea era pe sfârşite, îşi dorea această pradă. Tot ce avea nevoie era să îl ducă pe vânător departe de ochii curioşi şi umani.

Momentul potrivit veni când *lesserul* încetini şi luă în considerare intersecţia dintre Eight şi Trade Street. Urmă doar o pauză, o scurtă dezbatere internă dacă să meargă la stânga sau la dreapta.

Zsadist lovi repede, materializându-se chiar în spatele vânătorului, înfăşurând un braţ în jurul gâtului ticălosului şi trăgându-l în întuneric. *Lesserul* ripostă, iar lupta sună ca nişte steaguri fluturând în vânt, în timp ce două trupuri masculine se zbăteau, iar jachetele şi pantalonii se agitau în aerul rece. În câteva clipe, *lesserul* era la pământ, iar Z îl privi în ochi în timp ce-şi ridică pumnalul. Înfipse lama neagră într-un piept gros.

Pocnetul şi flacăra dispărură rapid.

În timp ce Z se ridica în picioare, nu exista nicio satisfacţie. Era pe un fel de pilot automat violent. Gata, dispus şi capabil să ucidă, dar se mişca într-o stare de vis.

Bella era tot ce avea în minte. De fapt, era mai mult decât atât. Absenţa ei era o greutate tangibilă care îi atârna de corp: îi era dor de ea cu o disperare paralizantă.

Mda. Deci zvonurile erau adevărate. Un mascul legat fără femelă putea la fel de bine să fie mort. Mai auzise prostiile astea şi nu le crezuse niciodată. Acum trăia adevărul.

Îi sună telefonul mobil şi răspunse, pentru că asta făceai când suna. Nu-l interesa cu adevărat cine era la celălalt capăt al firului.

— Z, omule, spuse Vishous. Am primit un mesaj foarte ciudat în căsuţa vocală generală. Un tip care vrea să vorbească cu tine.

— A întrebat de mine rostindu-mi numele?

— De fapt, a fost puţin cam greu de urmărit pentru că era atât de agitat, dar a menţionat cicatricea ta.

Fratele Bellei? se întrebă Z. Deşi acum, când era din nou în lume, ce motiv ar mai fi avut acel bărbat să se plângă?

Ei bine, în afară de faptul că sora lui fusese servită la nevoie şi că nu exista o ceremonie de împerechere în calendar. Da, asta era ceva pentru care un frate s-ar fi supărat.

— Care este numărul de apelare?

Vishous recită şirul de cifre.

— Şi a lăsat numele Ormond.

Bănuia că nu era fratele mai mare şi rău al Bellei.

— Ormond? Ăsta e nume de om.

— N-aş putea să-ţi spun. Aşa că ar fi bine să ai grijă de asta.

Z închise, formă încet şi aşteptă, sperând că reuşise să nimerească numerele corecte.

Când răspunse la apel, nu fu niciun salut la celălalt capăt al firului. Doar o voce joasă de bărbat care spunea:

— În afara reţelei mele şi nedetectabil. Deci trebuie să fii tu, frate.

— Şi tu eşti?

— Vreau să te cunosc personal.

— Îmi pare rău, nu mă interesează întâlnirile.

— Da, îmi imaginez că, cu faţa asta a ta, nu prea ai noroc. Dar nu te vreau pentru sex.

— Sunt atât de uşurat! Acum, cine dracu' eşti tu?

— Numele meu este David. Îţi sună cunoscut?

Furia întunecă vederea lui Z până când tot ce văzu fură semnele de pe abdomenul Bellei. Strânse telefonul până când îl auzi scârţâind, dar terminase cu furia.

Forţându-şi vocea, spuse:

— Mă tem că nu, Davy. Dar reîmprospătează-mi memoria.

— Ai luat ceea ce este al meu.

— Ţi-am furat portofelul? Mi-aş fi amintit asta.

— Femeia mea! ţipă *lesserul.*

Deodată se declanşă fiecare instinct de marcare din corpul lui Z şi nu mai putu să reţină mârâitul care îi ieşi pe gură. Îndepărtă telefonul până când sunetul dispăru.

— … prea aproape de răsărit.

— Ce-a fost asta? spuse Z cu un aer răutăcios. Conexiune proastă.

— Crezi că e o glumă nenorocită? se răsti *lesserul.*

— Uşurel, n-aş vrea să faci o embolie.

Vânătorul gâfâia de furie, dar apoi îşi recăpătă controlul.

— Vreau să ne întâlnim la căderea nopţii. Noi doi avem mult teren de parcurs şi nu vreau să mă grăbesc până în zori. În plus, am fost ocupat în ultimele ore şi am nevoie de o pauză. Am luat-o pe una dintre femelele tale, o roşcată frumoasă. I-am dat o lovitură bună. La revedere.

Acum mârâitul lui Z ajunse în telefon. Vânătorul râse.

— Voi, fraţilor, sunteţi atât de protectori, nu-i aşa? Ei bine, ce ziceţi de asta? Mi-am luat încă una. O altă femelă. Am convins-o să-mi dea numărul pe care l-am format ca să te găsesc. A fost foarte comunicativă. Şi o blondă drăguţă.

Mâna lui Z se duse la unul dintre mânerele pumnalului său.

— Unde vrei să ne întâlnim?

Urmă o pauză.

— Mai întâi termenii. Bineînţeles că vreau să vii singur şi iată cum ne vom asigura că asta se va întâmpla. Z auzi un geamăt feminin în fundal. Dacă vreunul dintre asociaţii mei îţi prinde fraţii pe aici, acesta va fi tăiat în bucăţi. Tot ce va fi nevoie este un telefon. Şi o vor face încet.

Zsadist închise ochii. Se săturase atât de mult de moarte, de suferinţă şi de durere. A lui şi a altora. Acea biată femeie…

— Unde?

— La ora 18.00, la Rocky Horror Picture Show în Lucas Square. Stai în spate! O să te găsesc eu.

Apelul se întrerupse, dar telefonul sună din nou imediat.

Acum vocea lui V era strangulată.

— Avem o problemă. Fratele Bellei a găsit-o pe Wellsie împuşcată pe aleea lui. Întoarce-te acasă, Z! Chiar acum.

*

John privi de peste birou cum Tohr închidea telefonul. Mâinile bărbatului tremurau atât de tare, încât receptorul zornăia în suport.

— Probabil a uitat să pornească telefonul. Lasă-mă să mai încerc o dată acasă!

Tohr luă telefonul. Formă repede numărul. Greşi cifrele, aşa că trebui să sune din nou. Şi în tot acest timp se freca în mijlocul pieptului, pe cămaşa şifonată.

În timp ce Tohr privea în gol, încremenit când telefonul de acasă suna, John auzi paşi care veneau pe holul spre birou. Îl străbătu un sentiment oribil ca o febră ce creştea. Se uită la uşă, apoi îşi mută din nou privirea spre Tohr.

Tohr auzi în mod evident şi el bătăile grele. Lăsă încet

receptorul să cadă pe birou, sunetul de apel pe linia deschisă răsunând puternic în încăpere. Ochii lui se fixară pe uşă, mâinile lui apucând braţele scaunului.

Când se făcu conexiunea, mesageria vocală intră în funcţiune, iar sunetul vocii lui Wellsie ieşi din receptor.

— Bună, aici Wellsie şi Tohr. Nu putem ajunge la telefon acum…

Fiecare dintre fraţi era afară, pe hol. Iar Wrath se afla în faţa grupului sumbru şi tăcut.

Se auzi un zgomot, iar John se uită înapoi la Tohr. Omul se ridicase în picioare şi îşi răsturnase scaunul. Tremura din cap până în picioare, transpirând prin cămaşă şi având pete mari la subraţ.

— Frate, spuse Wrath.

Vocea lui avea un ton neajutorat, unul total în dezacord cu faţa lui feroce. Şi acea neputinţă era terifiantă.

Tohr gemu şi se apucă de stern, frecându-se în cercuri rapide şi disperate.

— Tu... nu poţi fi aici. Nu poţi. Întinse o mână ca şi cum ar fi vrut să-i împingă pe toţi, apoi se dădu înapoi. Doar că nu avea unde să se ducă. Se lovi de un dulap cu dosare. Wrath, nu, sire, te rog, nu... oh, Dumnezeule! Nu o spuneţi. Nu-mi spune...

— Îmi pare atât de rău.

Tohr începu să se balanseze înainte şi înapoi, cu braţele în jurul mijlocului ca şi cum ar fi vrut să vomite. Respira tot mai sacadat, începând să sughiţe, şi nu părea să mai expire deloc.

John izbucni în plâns.

Nu voise să facă asta. Dar realitatea se contura, iar oroarea era prea greu de suportat. Îşi lăsă capul în mâini şi nu se putea gândi decât la Wellsie ieşind cu spatele de pe alee ca şi cum ar fi fost o zi ca oricare alta.

Când o mână mare îl ridică de pe scaun şi fu ţintuit de un piept, crezu că era unul dintre fraţi. Dar era Tohr. Tohr îl ţinea tare, se agăţa de el.

Bărbatul începu să murmure ca un nebun, cuvintele sale fiind rapide şi de neînţeles până când, în cele din urmă,

se uniră într-un fel de sens.

— De ce nu am fost chemat? De ce nu m-a sunat Havers? Ar fi trebuit să mă cheme… Oh, Dumnezeule, copilul a luat-o… Ştiam că nu trebuia să o las însărcinată…

Brusc, totul se schimbă în cameră, ca şi cum cineva ar fi dat drumul la lumină sau poate la căldură. John simţi mai întâi schimbarea în aer, apoi cuvintele lui Tohr se uscară când, în mod evident, simţi şi el acest lucru.

Braţele lui Tohr se slăbiră.

— Wrath? A fost… copilul, nu-i aşa?

— Scoateţi-l pe băiat de aici!

John clătină din cap şi se agăţă de talia lui Tohr cu o strângere letală.

— Cum a murit, Wrath? Vocea lui Tohrment deveni plată, iar mâinile îi căzură de pe John. Spune-mi acum! Chiar acum, la dracu'!

— Scoate-l pe puşti de aici! îi porunci Wrath lui Phury.

John se lupta în timp ce Phury îl prinse de talie şi îl ridică de pe podea. În acelaşi timp, Vishous şi Rhage se poziţionară de o parte şi de alta a lui Tohr. Uşa se închise.

În afara biroului, Phury îl puse jos pe John şi îl ţinu pe loc. Urmară o clipă sau două de tăcere, apoi un ţipăt crud spulberă aerul ca şi cum oxigenul ar fi fost solid.

Explozia de energie care urmă fu atât de puternică, încât spulberă uşa de sticlă. Cioburile se sfărâmară şi se împrăştiară în timp ce Phury îl adăpostea pe John de schije.

Una câte una pe ambele lungimi ale holului, luminile fluorescente din tavan explodară, sclipind puternic şi lăsând şiruri de scântei să sângereze din corpurile de iluminat. Energia vibra în sus prin podeaua de beton, lăsând fisuri care se îndreptau spre pereţii din blocuri de zgură.

Prin uşa spartă, John văzu un vârtej de vânt în birou, iar fraţii se fereau de el, cu braţele în faţa feţei. Bucăţi de mobilă biciuiau în jurul unei găuri negre în centrul camerei, una care avea forma vagă a capului şi a corpului lui Tohr.

Se auzi alt urlet nepământean şi apoi vidul de cerneală dispăru, mobila se prăbuşi, tremurul din podea se opri. Hârtiile zburau ca un repaus blând în haos, ca zăpada

peste un accident de circulaţie.

Tohrment dispăruse.

John se împinse din braţele lui Phury şi fugi în birou. În timp ce fraţii îl priveau, gura i se deschise şi ţipă fără să scoată un sunet.

— *Tată… tată… tată*!

Capitolul 44

Unele zile durau o veşnicie, se gândi Phury mult mai târziu. Iar când soarele apunea, tot nu se sfârşeau.

În timp ce obloanele se ridicau pentru seară, luă loc pe o canapea filiformă şi se uită peste biroul lui Wrath la Zsadist. Ceilalţi fraţi erau la fel de muţi ca el.

Z tocmai aruncase încă o bombă în ceea ce era deja o zonă de explozii fulgerătoare. Mai întâi fuseseră Tohr, Wellsie şi tânăra aceea. Acum asta.

— Dumnezeule, Z… Wrath îşi frecă ochii şi scutură din cap. Nu te-ai gândit să menţionezi asta până acum?

— Am avut alte rahaturi de rezolvat. În plus, mă întâlnesc cu vânătorul singur, indiferent ce spui tu. Chiar nu e de discutat.

— Z, omule, nu te pot lăsa să faci asta!

Phury se pregăti pentru reacţia geamănului său. La fel ca toţi ceilalţi din cameră. Erau cu toţii epuizaţi, dar cunoscându-l pe Z, îi rămăsese destulă energie pentru a ataca.

Fratele doar ridică din umeri.

— *Lesserul* mă vrea pe mine, iar eu vreau să mă ocup de el. Pentru Bella. Pentru Tohr. În plus, cum rămâne cu femeia ostatică? Nu pot să nu mă duc, iar ajutorul nu e o opţiune.

— Frate, ar fi ca şi cum ţi-ai săpa singur mormântul!

— Aşa că voi face o grămadă de pagube înainte să mă

elimine.

Wrath îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu, Z, nu te pot lăsa să pleci!

— O vor ucide pe acea femelă.

— Există altă cale de a rezolva asta. Trebuie doar să ne dăm seama care este.

Urmă o scurtă pauză. Apoi Z spuse:

— Vreau ca toată lumea să iasă din această cameră ca să pot vorbi cu Wrath. Cu excepţia ta, Phury. Tu rămâi.

Butch, Vishous şi Rhage se uitară unul la altul, apoi se concentrară asupra regelui. Când acesta încuviinţă, plecară.

Z închise uşa în urma lor şi rămase cu spatele la ea.

— Nu mă puteţi opri. Îmi răzbun *shellanul.* Şi răzbun *shellanul* fratelui meu. Nu aveţi dreptul să mă împiedicaţi. Acesta este dreptul meu ca războinic.

Wrath înjură.

— Nu te-ai împerecheat niciodată cu ea.

— Nu am nevoie de o ceremonie ca să ştiu că e *shellanul* meu.

— Z…

— Şi cum rămâne cu Tohr? Vrei să spui că nu e fratele meu? Pentru că ai fost acolo în noaptea în care am fost adus în Frăţia Pumnalului Negru. Ştii că Tohrment este carne din carnea mea acum. Am dreptul de a-l răzbuna şi pe el.

Wrath se lăsă pe spate în scaun, greutatea lui făcând ca acesta să scârţâie în semn de protest.

— Dumnezeule, Zsadist, nu spun că nu poţi pleca! Doar că nu vreau să te duci singur.

Phury se uită când la unul, când la celălalt. Nu-l văzuse niciodată pe Zsadist atât de calm. Fratele era concentrat pe deplin, nimic altceva decât ochi limpezi şi un scop mortal. Dacă n-ar fi fost atât de sinistru, ar fi fost remarcabil.

— Nu am inventat eu regulile acestui scenariu, spuse Z.

— O să mori dacă te duci singur.

— Ei bine, cam sunt gata să închei călătoria.

Phury simţi cum i se strânge pielea peste tot.

— Poftim? zise Wrath.

Z se îndepărtă de uşă şi se plimbă prin camera franţuzească elegantă. Se opri în faţa focului, iar flăcările parcă ricoşau pe faţa lui distrusă.

— Sunt gata să pun capăt lucrurilor.

— Ce naiba…

— Vreau să mă sting aşa şi vreau să-l iau cu mine pe *lesser* când o voi face. Un adevărat sfârşit glorios. În flăcări cu duşmanul meu.

Gura lui Wrath deveni laxă.

— Îmi ceri să-ţi aprob sinuciderea?

Z negă din cap.

— Nu, pentru că, în afară de a mă lega cu lanţuri, nu mă vei împiedica să mă prezint la cinematograful acela în seara asta. Ceea ce îţi cer este să te asiguri că nimeni altcineva nu va fi rănit. Vreau să le porunceşti celorlalţi, în special lui – Z se uită cu atenţie la Phury – să stea deoparte.

Wrath îşi scoase ochelarii de soare şi îşi frecă din nou ochii. Când îşi ridică privirea, irisurile sale de un verde palid străluceau, discurile fiind ca nişte proiectoare pe faţa lui.

— Au fost prea multe morţi în Frăţie. Nu face asta!

— Trebuie să o fac. Mă duc. Aşa că ordonă-le celorlalţi să stea departe.

Urmă o tăcere lungă şi tensionată. Apoi Wrath dădu singurul răspuns pe care îl avea.

— Aşa să fie.

Cu rotiţele puse în mişcare pentru moartea lui Z, Phury se aplecă în faţă şi îşi puse coatele pe genunchi. Se gândi la gustul sângelui Bellei şi la acel condiment foarte special pe care limba lui îl detectase.

— Îmi pare rău.

Când simţi că Wrath şi Z se uitau la el, îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, vreţi să mă scuzaţi amândoi?

Zsadist se încruntă.

— Aşteaptă! Am nevoie de ceva de la tine.

Phury se holbă la faţa geamănului său, urmărind cicatricea care îl străbătea, absorbindu-i nuanţele într-un mod în care nu o mai făcuse până atunci.

— Spune-mi!

— Promite-mi că nu vei părăsi Frăţia după ce voi pleca. Z arătă spre Wrath. Şi fă-o peste inelul lui!

— De ce?

— Doar fă-o!

Phury se încruntă.

— De ce?

— Nu vreau să rămâi singur.

Phury se uită lung şi intens la Z, gândindu-se la vieţile amândurora. La naiba, amândoi chiar fuseseră blestemaţi, deşi motivul era o necunoscută totală. Poate că fusese doar ghinion, deşi îi plăcea să creadă că exista un motiv.

Logica... logica era mai bună decât o soartă capricioasă care te trăsese pe sfoară rău de tot.

— Am băut de la ea, spuse el brusc. Bella. Am băut de la ea aseară, când m-am dus la Havers. Încă ai chef să ai pe cineva care să mă păzească?

Zsadist închise ochii. Ca un curent de aer rece, un val de disperare ieşi din el şi trecu prin cameră.

— Mă bucur că ai făcut-o. Acum ai de gând să-mi dai cuvântul tău?

— Haide, Z...

— Tot ce vreau este jurământul tău. Nimic altceva.

— Sigur. Cum zici tu.

Dumnezeule!

Phury se îndreptă spre Wrath, se puse în genunchi şi se aplecă deasupra inelului regelui. În limba veche, spuse:

— Atât timp cât voi respira, voi rămâne în cadrul Frăţiei. Îţi ofer cu umilinţă acest jurământ, ca să fie acceptat de urechile tale, sire!

— Este acceptat, răspunse Wrath. Apleacă-ţi buzele peste inelul meu şi pecetluieşte cuvintele pe onoarea ta!

Phury sărută diamantul negru al regelui şi se ridică din nou.

— Acum, dacă drama s-a terminat, am plecat de aici.

Numai că, atunci când ajunse la uşă, se opri şi se uită din nou la faţa lui Wrath.

— Ţi-am spus vreodată cât de onorat am fost să te servesc?

Wrath se dădu puţin înapoi.

— Ah, nu, dar…

— Chiar a fost o onoare. Când regele miji ochii, Phury zâmbi vag. Nu ştiu de ce mi-a venit brusc asta în minte. Probabil pentru că acum te-am văzut de la picioare.

Phury plecă şi se bucură când se întâlni cu Vishous şi Butch în faţa biroului.

— Bună, băieţi! Îi bătu scurt pe umeri. Voi doi sunteţi o pereche pe cinste, ştiaţi asta? Geniul nostru rezident şi un om priceput la biliard. Cine ar fi crezut? Cum cei doi îl priveau ciudat, întrebă: Rhage s-a dus în camera lui?

Când încuviinţară, merse şi bătu la uşa lui Hollywood. Rhage deschise, iar Phury zâmbi, ducându-şi mâna la gâtul acela gros.

— Hei, frate!

Probabil făcu o pauză prea lungă, pentru că ochii lui Rhage deveniră vicleni.

— Ce faci, Phury?

— Nimic. Îşi coborî mâna. Doar o plimbare cu maşina. Ai grijă de femela aia a ta, mă înţelegi? Norocos, norocos… eşti un mascul foarte norocos. Pe mai târziu!

Phury se duse în camera lui, dorindu-şi ca Tohr să fie prin preajmă, dorind să ştie unde era fratele. În timp ce plângea după mascul, se înarmă, apoi verifică holul. Îi putea auzi pe cei din Frăţie vorbind în biroul lui Wrath.

Pentru a-i evita, se dematerializă pe coridorul statuilor şi intră în camera de lângă cea a lui Zsadist. După ce închise uşa, se îndreptă spre baie şi aprinse lumina. Îşi privi reflexia în oglindă.

Desfăcându-şi unul dintre pumnale, apucă o bucată groasă de păr şi duse lama la ea, tăind bucle. Făcu asta de mai multe ori, lăsând şuviţele roşcate, blonde şi şatene să cadă pe podea în bucăţi care îi acopereau bocancii. Când părul ajunse la 2,5 cm, luă o cutie de cremă de ras de pe

măsuţă, îşi dădu cu spumă pe craniu şi scoase o lamă de ras de sub chiuvetă.

Când rămase chel, îşi şterse scalpul şi îşi perie cămaşa. Îl mânca gâtul din cauza unor fire de păr care îi căzuseră în guler, iar capul i se părea prea uşor. Îşi frecă scalpul cu mâna, se aplecă în oglindă şi se privi.

Apoi luă pumnalul şi îl îndreptă cu vârful spre frunte.

Cu o mână care tremura, trase cuţitul în jos pe centrul feţei, terminând cu o curbă în formă de S la buza superioară. Sângele ţâşni şi se scurse în jos. Îl şterse cu un prosop alb şi curat.

*

Zsadist se înarmă cu grijă. Când fu gata, ieşi din garderobă. Dormitorul era întunecat şi îl traversă mai mult din obişnuinţă decât pentru că putea vedea, îndreptându-se spre pata de lumină care se revărsa din baie. Se duse la chiuvetă, deschise robinetul şi se aplecă deasupra apei curgătoare, cuprinzând în mâini torentul rece. Se stropi pe faţă şi îşi frecă ochii. Bău puţin din ce ţinea între palme.

Când se duse să se usuce, simţi că Phury intrase în dormitor şi se mişca, deşi nu-l putea vedea pe mascul.

— Phury… aveam de gând să vin să te caut înainte de a pleca.

Cu prosopul sub bărbie, Z se uită la reflexia sa din oglindă, văzându-şi noii ochi galbeni. Se gândea la arcul vieţii sale şi ştia că fusese de rahat cea mai mare parte din ea. Dar fuseseră două lucruri altfel. O femeie. Şi un bărbat.

— Te iubesc, spuse cu o voce aspră, dându-şi seama că era prima dată când îi spunea aceste cuvinte geamănului său. Voiam doar să spun asta.

Phury păşi în spatele lui.

Z se dădu înapoi cu groază la reflexia geamănului său. Fără păr. Cicatrice pe faţă.

Ochii goi şi fără viaţă.

— Oh, Sfântă Fecioară, suspină Z. Ce naiba ţi-ai făcut?

— Şi eu te iubesc, fratele meu. Phury îşi ridică braţul.

În mâna lui era o seringă hipodermică, una dintre cele două care fuseseră lăsate pentru Bella. Şi tu trebuie să trăieşti.

Zsadist se întoarse exact când braţul fratelui său geamăn se înclină în jos. Acul îl înţepă pe Z în gât, iar el simţi cum morfina îi intră direct în jugulară. Ţipând, se agăţă de umerii lui Phury. Pe măsură ce drogul îşi făcea efectul, cedă şi simţi cum se lasă pe podea.

Phury îngenunche lângă el şi îi mângâie faţa.

— Te-am avut doar pe tine ca să trăiesc. Dacă mori, nu mai am nimic. Sunt complet pierdut. Şi e nevoie de tine aici.

Zsadist încercă să se întindă, dar nu îşi putea mişca braţele când Phury se ridică în picioare.

— Dumnezeule, Z, mă tot gândesc că tragedia noastră se va sfârşi! Dar tot continuă, nu-i aşa?

Zsadist îşi pierdu cunoştinţa la sunetul cizmelor geamănului său care se îndreptau spre ieşirea din cameră.

Capitolul 45

John stătea întins pe pat, ghemuit pe o parte, privind în întuneric. Camera care i se dăduse în conacul Frăţiei era luxoasă şi obscură şi nu-l făcea să se simtă nici mai bine, nici mai rău.

De undeva din colţ, auzi un ceas sunând o dată, de două ori, de trei ori… Continuă să numere tonurile joase şi ritmice până când ajunse la şase. Rostogolindu-se pe spate, se gândi la faptul că peste alte şase ore avea să fie începutul unei noi zile. La miezul nopţii. Nu mai era marţi, ci miercuri.

Se gândi la zilele, săptămânile, lunile şi anii din viaţa lui, timp pe care îl deţinea pentru că îl trăise şi, prin urmare, putea pretinde trecerea lui.

Cât de arbitrară era această distincţie a timpului! Cât de mult le stătea în fire oamenilor – şi vampirilor – să reducă infinitul la ceva pe care credeau că îl controlau!

„Ce prostie! Nu ai controlat nimic în viaţa ta. Şi nici altcineva nu a făcut-o în a lui”.

Dumnezeule, dacă ar fi existat o cale de a face asta! Sau cel puţin să poată reface unele lucruri. Cât de minunat ar fi fost dacă ar fi putut să apese un buton de derulare înapoi şi apoi să editeze naibii ziua trecută! În felul ăsta n-ar mai fi fost nevoit să se simtă aşa cum se simţea acum.

Gemu şi se întoarse pe burtă. Durerea asta era incomparabilă, cea mai rea descoperire.

Disperarea lui era ca o boală, afectându-i întregul corp, făcându-l să tremure, deşi nu-i era frig, răscolindu-i stomacul, deşi era gol, făcând să-i înflorească durerile în articulaţii şi în piept. Nu considerase niciodată devastarea emoţională ca fiind o afecţiune, dar era şi ştia că avea să fie bolnav din cauza ei o bună bucată de vreme.

Dumnezeule, ar fi trebuit să plece cu Wellsie în loc să stea acasă să lucreze la tactică! Dacă ar fi fost în maşina aia, poate că ar fi putut să o salveze… Sau poate că ar fi fost şi el mort?

Ei bine, ar fi fost mai bine decât să trăiască aşa. Chiar dacă nu ar fi existat nimic în viaţa de apoi, chiar dacă doar şi-ai fi pierdut cunoştinţa şi asta ar fi fost tot, cu siguranţă ar fi fost mai bine decât asta.

Wellsie se dusese, se dusese. Corpul ei era cenuşă. Din câte auzise John, Vishous îşi pusese mâna dreaptă peste ea la locul faptei şi apoi luase ce rămăsese în urmă. O ceremonie formală de dispariţie în Exitus, orice ar fi fost aceea, urma să aibă loc, doar că nu se putea face asta fără Tohr.

Iar Tohr dispăruse şi el. Dispăruse. Poate că era mort? Era atât de aproape de răsărit când plecase de pe… De fapt, poate că asta fusese ideea. Poate că fugise în lumină ca să fie cu spiritul lui Wellsie.

Plecase, plecase… Totul părea să fi dispărut.

Sarelle… pierdută şi ea în mâinile *lesserilor* acum. Pierdută înainte de a o cunoaşte cu adevărat. Zsadist avea de gând să încerce să o aducă înapoi, dar cine ştia ce avea să se întâmple?

John îşi imagină chipul lui Wellsie, părul ei roşcat şi mica ei burtă de gravidă. Văzu tunsoarea lui Tohr, ochii lui de un albastru marin şi umerii lui laţi în geaca de piele neagră. Şi-o imagină pe Sarelle răsfoind acele texte vechi, cu claia ei blondă de păr atârnând în faţă, cu mâinile ei lungi şi frumoase dând paginile.

Tentaţia de a vărsa din nou lacrimi reapăru, iar John se aşeză repede, forţând impulsul de a se controla. Terminase cu plânsul. Nu avea să mai plângă pentru niciunul dintre ei. Lacrimile erau cu totul inutile, o slăbiciune nedemnă de amintirile lor.

Puterea avea să fie ofranda lui pentru ei. Puterea, elogiul său. Răzbunarea avea să fie rugăciunea de la mormintele lor.

John se dădu jos din pat, folosi baia, apoi se îmbrăcă, strecurându-şi picioarele în încălţările Nike pe care Wellsie i le cumpărase. În câteva clipe era jos, intrând pe uşa secretă care ducea în tunelul subteran. Coborî rapid în labirintul de oţel, cu ochii drept înainte, cu braţele legănându-se în ritmul precis al unui soldat.

Când păşi prin spatele dulapului şi ieşi în biroul lui Tohr, văzu că mizeria fusese curăţată: biroul era din nou în locul unde fusese înainte, iar scaunul verde şi urât era ascuns în spatele lui. Hârtiile, pixurile, dosarele şi toate celelalte lucruri fuseseră puse în ordine. Chiar şi computerul şi telefonul erau unde trebuiau să fie, deşi ambele fuseseră sparte în bucăţi cu o seară înainte. Probabil erau unele noi...

Ordinea fusese restabilită, iar minciuna tridimensională funcţiona pentru el.

Se duse în sala de sport şi aprinse luminile din tavan. Nu erau cursuri în acea zi din cauza a tot ce se întâmplase şi se întrebă dacă, odată cu plecarea lui Tohr, antrenamentele se vor opri cu totul.

John alergă pe saltele până la sala de echipament, adidaşii lui lovindu-se de pieile albastre şi dure. Din dulapul cu cuţite scoase două pumnale şi apoi înşfăcă un toc de piept suficient de mic ca să i se potrivească. După ce

armele fură legate, se duse în centrul sălii de sport.

Aşa cum îl învăţase Tohr, începu prin a-şi coborî capul.

Apoi luă în palmă pumnalele şi începu să le manevreze, umplându-se de furie împotriva duşmanului său, imaginându-şi toţi *lesserii* pe care avea să-i ucidă.

*

Phury intră în sală şi se aşeză în spate. Locul era aglomerat, zgomotos, plin de cupluri de tineri şi de legiuni de şmecheraşi. Auzea voci înăbuşite şi unele care vorbeau tare. Asculta râsete şi bomboane care se desfăceau, care se sorbeau şi se ronţăiau.

Când începu filmul, luminile se stinseră şi toată lumea începu să strige replici.

Ştiu când se apropie *lesserul.* Putea să simtă dulceaţa din aer, chiar şi prin floricele şi parfumurile feminine emanate de perechile care se întâlneau.

Un telefon mobil apăru în faţa lui.

— Ia-l! Pune-l la ureche!

Phury o făcu şi auzi respiraţii aspre pe linie.

Mulţimea din sală striga:

— La dracu’, Janet, hai să ne-o tragem!

Vocea *lesserului* venea chiar din spatele capului său.

— Spune-i că o să vii cu mine fără să ripostezi. Promite-i că va trăi pentru că vei face ce ţi se va spune. Şi fă-o în engleză, ca să te pot înţelege.

Phury vorbi în telefon, neînţelegând şirul exact de cuvinte pe care îl rosti. Tot ce urmărea era ca femeia să înceapă să plângă.

Lesserul trase telefonul înapoi.

— Acum pune-ţi astea!

Cătuşe de oţel îi căzură în poală. Se încătuşă singur şi aşteptă.

— Vezi ieşirea aia din dreapta? Într-acolo ne îndreptăm.

Tu mergi primul, iar afară te aşteaptă o camionetă. Te

urci pe uşa din partea pasagerului. În tot acest timp eu sunt chiar în spatele tău cu telefonul la gură. Dacă te pui cu mine sau dacă îl văd pe vreunul dintre fraţii tăi, o să pun să fie măcelărită. Şi ca să ştii, are un cuţit la gât, aşa că nu e timp de pierdut. Ne-am înţeles?

Phury încuviinţă.

— Acum ridică-te şi pune-te în mişcare!

Phury se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. În timp ce mergea, îşi dădu seama că se gândise că avea să iasă viu din asta. Era vicios de bun cu armele şi îşi împachetase câteva în locuri ascunse. Dar acest *lesser* era deştept, legându-l, ameninţându-l cu viaţa acelei femei civile.

În timp ce Phury deschidea cu piciorul uşa laterală a teatrului, ştia fără îndoială că în seara aceea îşi lua adio de la el.

*

Zsadist îşi reveni cu forţa voinţei, întinzând mâna prin ceaţa drogurilor şi agăţându-se de conştiinţă. Cu un geamăt, se târî pe podeaua de marmură a băii şi pe covorul din dormitor. Făcându-şi loc cu ghearele pe covor, împingând cu picioarele, abia dacă avu puterea să forţeze uşa să se deschidă când ajunse la ea.

De îndată ce ajunse în holul cu statui, încercă să strige. La început fură doar şoapte răguşite, dar apoi reuşi să scoată un ţipăt. Şi încă unul. Şi încă unul.

Paşii zdrobitori şi grăbiţi îl făcură să ameţească uşurat.

Wrath şi Rhage îngenunchează lângă el şi îl rostogoliră. El oscila printre întrebările lor, incapabil să le urmărească toate cuvintele.

— Phury… s-a dus… Phury s-a dus… Când stomacul i se ridică, se trânti înapoi pe o parte şi vomită. Vomitatul îl ajută, făcându-l să se simtă puţin mai lucid după ce se opri. Trebuie să-l găsesc...

Wrath şi Rhage încă îl asaltau cu întrebările, vorbind

repede, iar Z se gândi că probabil ei erau cauza tuturor bâzâiturilor din urechile lui. Ori asta, ori capul lui era pe cale să explodeze.

În timp ce-şi împingea faţa de pe covor, vederea îi era înceţoşată şi îi mulţumi lui Dumnezeu că doza de morfină fusese calibrată în funcţie de greutatea Bellei. Pentru că era un dezastru.

Avea spasme şi vomită din nou pe tot covorul. Rahat…

Niciodată nu fusese în stare să se descurce cu opiaceele.

Mai mulţi paşi pe hol. Alte voci. Cineva îi ştergea gura cu o cârpă umedă. Fritz. Când gâtul lui Z începu să se mişte la altă rundă de deschis gura, un coş de gunoi îi fu împins în faţă.

— Mulţumesc, spuse el în timp ce vomita din nou.

Cu fiecare icnet, mintea îi revenea la normal, la fel corpul. Îşi băgă două degete în gât ca să continue. Cu cât scotea mai repede drogul ăla din organism, cu atât mai iute se putea duce după Phury.

„Nenorocitul ăla eroic.” Dumnezeule! Avea de gând să-şi omoare geamănul pentru asta, chiar avea de gând. Phury era cel care trebuia să trăiască.

Dar unde naiba fusese dus? Şi cum să-l găsească? Cinematograful era locul de pornire, dar nu ar fi stat prea mult acolo.

Zsadist începu să tuşească pentru că nu mai avea nimic în stomac. Când vomită, se gândi că asta era singura soluţie, iar când o făcu, stomacul i se strânse de la altceva, nu de la drog. Drumul spre geamănul său încălca toate instinctele pe care le avea.

Mai mulţi paşi pe hol. Vocea lui Vishous. O urgenţă civilă. O familie de şase persoane prinsă în casa lor, înconjurată de *lesseri.*

Z îşi înălţă capul. Apoi trunchiul. Apoi se ridică în picioare. Voinţa, întotdeauna singurul har salvator pe care îl avea, îi veni din nou în ajutor. Elimină mai mult drog, se concentră, iar asta îi limpezi mintea mai bine decât

vărsăturile.

— Mă duc să-l aduc pe Phury, le spuse fraţilor săi. Voi mergeţi şi ocupaţi-vă de problemă!

Urmă o scurtă pauză. Apoi Wrath spuse:

— Fie!

Capitolul 46

Bella stătea pe un scaun Ludovic al XIV-lea, cu picioarele încrucişate la glezne şi mâinile în poală. O flacără scânteia în şemineul de marmură din stânga, iar la cotul ei se afla o ceaşcă de ceai Earl Grey. Marissa se afla vizavi, pe o canapea elegantă, trăgând un fir de mătase galbenă printr-o plasă de broderie. Mişcarea nu era însoţită de niciun sunet.

Bella credea că avea să ţipe…

Tresări, energizată de instinct. Zsadist… Zsadist era în apropiere.

— Ce este? spuse Marissa.

Bătăile în uşa din faţă se aprinseră ca o tobă, iar o clipă mai târziu Zsadist intră în salon. Era îmbrăcat ca la carte, cu pistoalele la şolduri şi pumnalele legate la piept. *Doggenul* aflat chiar pe urmele lui părea speriat de el.

— Lasă-ne, îi spuse Marissei. Şi ia-ţi servitorul cu tine!
Cum femeia ezită, Bella îşi drese vocea.

— Este în regulă. Este... Pleacă.

Marissa încuviinţă din cap.

— Nu voi fi departe.

Bella rămase pe loc în timp ce erau lăsaţi singuri.

— Am nevoie de tine, spuse Zsadist.

Miji ochii. Dumnezeule, cuvintele acelea pe care ar fi vrut să le audă! Ce crud că veniseră atât de târziu.

— Pentru ce?

— Phury ţi-a folosit vena.

— Da.

— Vreau să-l găseşti.

— A dispărut?

— Sângele tău este în venele lui. Am nevoie de tine…

— Să-l găseşti. Am auzit asta. Spune-mi de ce!

Pauza scurtă care urmă o înfioră.

— *Lesserul* l-a prins. David l-a prins.

Rămase fără aer. Inima i se opri.

— Cum...?

— Nu am timp să-ţi explic. Zsadist înaintă, părând că voia să o ia de mâini, dar apoi se opri. Te rog! Tu eşti singura care mă poate duce la el, pentru că sângele tău este în el.

— Bineînţeles. Bineînţeles că îl voi găsi pentru tine.

Era lanţul legăturilor de sânge, se gândi ea. Îl putea localiza pe Phury oriunde, pentru că se hrănise din ea. Şi după ce ea se hrănise de la gâtul lui Zsadist, el ar fi putut să o urmărească din acelaşi motiv.

Se aşeză în faţa ei.

— Vreau să te apropii la 45 de metri de el, nu mai aproape, ne-am înţeles? Şi apoi te dematerializezi chiar aici.

Ea îl privi în ochi.

— Nu te voi dezamăgi.

— Mi-aş dori să existe altă cale de a-l găsi.

Oh, asta duru!

— Fără îndoială că ţi-ai dori.

Ieşi din salon şi îşi luă haina, apoi rămase în hol. Închise ochii şi întinse mâna în aer, străpungând mai întâi pereţii intrării în care se afla, apoi structura exterioară a casei lui Havers. Mintea ei trecea peste arbuşti şi peste gazon şi o tăia prin alţi copaci şi case, prin maşini, camioane şi clădiri şi prin parcuri, râuri şi pâraie. Şi mai departe, spre terenurile agricole şi munţi…

Când găsi sursa de energie a lui Phury, o durere ţipătoare o asaltă, ca şi cum asta ar fi fost ce simţea el. În timp ce se legăna, Zsadist o apucă de braţ.

Ea îl împinse.

— L-am găsit. Oh, Dumnezeule, el este…

Zsadist o apucă din nou de braţ şi o strânse.

— 45 de metri. Nu mai aproape. Ne-am înţeles?

— Da. Acum dă-mi drumul!

Ea ieşi pe uşa din faţă, se dematerializă şi luă formă la aproximativ 20 de metri de o cabană mică din pădure.

Îl simţi pe Zsadist luând formă lângă cotul ei.

— Du-te! strigă el. Pleacă de aici!

— Dar...

— Dacă vrei să mă ajuţi, pleacă, ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru tine. Pleacă!

Bella îi aruncă o ultimă privire şi se dematerializă.

*

Zsadist se apropie de cabana din buşteni, recunoscător pentru aerul rece care îl ajuta să mai scape un pic de morfină. În timp ce se apleca pe lângă un perete cioplit grosolan, dezveli un pumnal şi trase cu ochiul pe una dintre ferestre. Nu era nimic înăuntru, doar nişte mobilă rustică prăpădită şi o instalaţie de calculator.

Îl străbătu panica, precum o ploaie rece în sângele lui. Şi apoi auzi un sunet – o lovitură. Apoi altul.

Era o dependinţă mai mică, fără ferestre, la vreo 20 de metri în spate. Alergă până acolo şi ascultă doar o fracţiune de secundă. Apoi îşi schimbă cuţitul cu un Beretta şi dărâmă uşa.

Priveliştea din faţa lui era desprinsă din propriul trecut: un bărbat înlănţuit de o masă, bătut crunt. Un psihopat dement care stătea deasupra victimei.

Phury îşi ridică faţa bătută, sângele sclipindu-i pe buzele umflate şi pe nasul bătut măr. *Lesserul* cu pumnii de alamă se întoarse şi păru momentan confuz.

Zsadist îşi îndreptă arma spre nenorocit, dar ucigaşul era chiar în faţa lui Phury: cea mai mică greşeală de calcul, şi glonţul avea să-i găurească geamănul. Z lăsă pistolul în jos, apăsă pe trăgaci şi îl nimeri pe *lesser* în picior, spulberându-i genunchiul. Nenorocitul ţipă şi căzu la podea.

Z se duse după el. Numai că, exact când reuşi să-l prindă pe strigoi, se auzi altă pocnitură.

O flacără de durere trecu prin umărul lui Z. Ştia că fusese înţepat bine, dar nu se putea gândi la asta acum. Se concentră asupra obţinerii controlului asupra armei *lesserului,* acelaşi lucru pe care nenorocitul încerca să-l facă cu arma lui Z. Se zbăteau pe podea, fiecare încercând să se prindă de celălalt în ciuda sângelui care curgea. Îşi aruncau pumni, se apucau de mâini şi dădeau din picioare. Ambele arme fură pierdute în luptă.

După aproximativ patru minute de luptă, puterea lui Z începu să scadă cu o viteză alarmantă. Apoi ajunse la capătul puterii, cu *lesserul* aşezat pe pieptul său. Z îl împinse, dorindu-şi ca trupul său să arunce greutatea de pe el, dar, deşi mintea lui dădea comanda, pentru prima dată membrele sale refuzară să se supună. Aruncă o privire spre umăr. Sângera, fără îndoială, pentru că glonţul acela lovise o arteră. Iar acea injecţie cu morfină nu îl ajuta.

În pauza luptei, *lesserul* gâfâia şi tresărea, de parcă piciorul îl omora.

— Cine… naiba… eşti tu?

— Cel pe care... îl vrei, ripostă Z, respirând la fel de greu. Rahat... Trebuia să se străduiască să nu-şi piardă vederea. Eu sunt cel care... a luat-o pe ea… de la tine.

— De unde să ştiu asta...sigur?

— Am privit cicatricile… de pe abdomenul ei cum s-au vindecat. Până când semnul tău... de pe ea a dispărut.

Lesserul îngheţă.

Acum ar fi fost un moment excelent să preia conducerea, doar că Z era prea obosit.

— E moartă, şopti vânătorul.

— Nu.

— Portretul ei.

— Ea trăieşte. Respiră. Şi nu o vei... mai găsi niciodată.

Gura vânătorului se deschise şi un ţipăt primar de furie ieşi ca o explozie.

În mijlocul zgomotului, Z se linişti. Dintr-odată, respiraţia îi fu uşoară. Sau poate că se oprise de tot. Privi cum vânătorul se mişca în reluare, desprinzând unul dintre

pumnalele negre ale lui Z şi ridicând obiectul deasupra capului cu ambele mâini.

Zsadist îi urmărea gândurile cu atenţie, pentru că voia să ştie care avea să fie ultimul. Se gândea la Phury şi îi venea să plângă, pentru că, fără îndoială, geamănul său nu avea să reziste prea mult. Dumnezeule! Întotdeauna îl dezamăgise pe acel mascul, nu-i aşa?

Şi apoi se gândi la Bella. Lacrimile îi umpleau ochii în timp ce imagini cu ea îi treceau prin minte – atât de vii, atât de clare – până când, peste umărul *lesserului,* îi apăru o viziune cu ea. Era atât de reală, de parcă ar fi stat chiar în pragul uşii.

— Te iubesc, şopti el, în timp ce propria sabie cobora spre pieptul lui.

— David! porunci vocea ei.

Întregul corp al *lesserului se* smuci, traiectoria pumnalului fiind deviată, astfel încât acesta ateriză în scândurile de pe podea, lângă braţul lui Z.

— David, vino aici!

Lesserul sări în picioare, în timp ce Bella întindea braţul.

— Erai moartă, spuse *lesserul,* cu vocea spartă.

— Nu.

— Am fost în casa ta… Am văzut portretul. Oh, Dumnezeule! *Lesserul* începu să plângă în timp ce şchiopăta din ce în ce mai aproape de ea, sângele negru urmărindu-l. Am crezut că te-am omorât.

— Nu ai făcut-o. Vino aici!

Z încerca cu disperare să-şi mişte gura, cuprins de o bănuială îngrozitoare că nu era o viziune. Începu să ţipe, dar îi ieşi ca un geamăt. Apoi *lesserul* fu în braţele Bellei, plângând.

Z privi cum mâna ei ajunse în spatele vânătorului. În ea se afla micul pistol, cel pe care i-l dăduse înainte de a merge la ea acasă.

„Oh, Sfântă Fecioară… Nu!”

*

Bella era într-o stare de calm ciudat în timp ce aducea pistolul tot mai sus. Mişcându-se încet, continuă să murmure cuvinte liniştitoare până când ţeava ajunse la nivelul craniului lui David. Ea se lăsă pe spate şi, în timp ce el înălţă capul ca să-i întâlnească privirea, îşi apropie urechea chiar de vârful pistolului.

— Te iubesc, spuse el.

Ea apăsă pe trăgaci.

Explozia îi făcu braţul să se dea în spate, dezechilibrând-o. Când sunetul se estompă, auzi un zgomot surd şi privi în jos. *Lesserul* era pe o parte, clipind. Se aşteptase să îi explodeze capul, dar avea doar o gaură mică la tâmplă.

Greaţa o lovi puternic, dar o ignoră, trecând peste cadavru şi mergând spre Zsadist.

Oh, Dumnezeule! Era sânge peste tot.

— Bella…

Mâinile i se ridicară de la pământ şi gura i se mişca încet.

Ea îi tăie calea, ajungând la teaca de la piept şi luându-i pumnalul rămas.

— Trebuie să o fac în stern, nu?

Ah, la dracu'! Vocea ei era la fel de slabă precum corpul ei. Se clătină. Slabă.

— Fugi... ieşi... din...

— În inimă, nu? Altfel nu e mort. Zsadist, răspunde-mi!

Când el încuviinţă din cap, ea se duse la *lesser* şi îl împinse pe spate cu piciorul. Ochii lui se holbau, iar ea ştiu că avea să-i vadă în coşmarurile ei ani întregi. Apucând cuţitul cu ambele mâini, ea îl ridică deasupra capului şi îl înfipse în el. Rezistenţa pe care o întâmpină lama o îngreţoşă, dar pocnetul şi flash-ul fură un fel de încheiere.

Se lăsă pe spate şi căzu pe podea, dar nu avea timp decât să-şi tragă sufletul de două ori. Se duse la Zsadist, smulgându-şi haina şi puloverul. Îi înfăşură puloverul în jurul umărului, apoi îşi dădu jos centura, o înfăşură în jurul

puloverului gros şi o strânse bine pentru a-l ţine nemişcat.

În tot acest timp, Zsadist se zbătea, îndemnând-o să fugă, să îi părăsească.

— Taci din gură, îi spuse ea, şi îşi muşcă propria încheietură. Bea asta sau mori, e alegerea ta. Dar hotărăşte-te repede, pentru că trebuie să-l verific pe Phury şi apoi să vă scot pe amândoi de aici.

Îşi întinse braţul spre el, chiar deasupra gurii lui. Sângele ei se scurse pe buzele lui închise.

— Ticălosule! şopti ea. Mă urăşti atât de mult…

El îşi înălţă capul şi se prinse de vena ei, gura lui rece spunându-i cât de aproape de moarte era. Bău încet la început, apoi cu o lăcomie din ce în ce mai mare. Din el ieşeau sunete slabe, în dezacord cu trupul lui mare de războinic. Suna ca şi cum ar fi mieunat ca o pisică înfometată la un izvor de lapte.

Când îşi lăsă capul să cadă pe spate, ochii i se închiseră de saţietate. Sângele ei se infiltra în el; îl privi cum respira prin gura deschisă. Dar nu avea timp să se holbeze. Alergă prin şopron spre Phury. Era inconştient, înlănţuit de masă, însângerat ca naiba. Dar pieptul lui urca şi cobora.

La dracu'! Lanţurile alea de oţel aveau lacăte Master care atârnau de ele. Trebuia să-l elibereze cu ceva. Se duse în stânga, spre nişte unelte oribile…

Şi atunci văzu cadavrul din colţ. O femeie tânără cu părul scurt şi blond.

Lacrimile îi curgeau şi se prelingeau în timp ce se asigură că fata era moartă. Când fu evident că trecuse în Exitus, Bella îşi şterse ochii şi se forţă să se concentreze. Trebuia să îi scoată pe cei vii de acolo; ei erau prima ei prioritate. După aceea, unul dintre Fraţi se putea întoarce şi…

Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

Tremurând, aproape isterică, luă un fierăstrău, îl porni şi desfăcu repede legăturile lui Phury. Când acesta nu îşi reveni după tot zgomotul strident, se îngrozi din nou.

Se uită la Zsadist, care se luptase să-şi ridice partea superioară a corpului de pe podea.

— Mă duc să aduc camioneta de lângă cabană, spuse ea. Tu rămâi aici şi păstrează-ţi puterile. Am nevoie de tine să mă ajuţi să-l mut pe Phury. Este inconştient. Şi fata... Vocea ei se înecă. Va trebui să o părăsim...

Bella alergă prin zăpadă până la cabană, sperând cu disperare să găsească cheile de la camionetă, încercând din răsputeri să nu se gândească la ce ar fi făcut dacă nu le-ar fi găsit.

Fecioară milostivă, erau pe un cârlig lângă uşă! Le apucă, alergă spre F-150, porni afurisita de maşină şi dădu ocol până la magazie. O curbă rapidă şi dădu cu spatele la uşă.

Tocmai ieşea din partea şoferului când îl văzu pe Zsadist zbătându-se ca un beţiv. Phury era în braţele lui, iar Zsadist nu avea să reziste mult timp ţinând toată greutatea aceea. Deschise remorca, iar cei doi căzură înăuntru, cu membrele încâlcite şi însângerate. Le împinse trupurile cu picioarele, apoi sări şi îi trase de centuri mai în spate.

Când fură destul de sus, îşi aruncă un picior peste bordajul camionetei şi sări pe pământ. Trânti uşa şi întâlni ochii lui Zsadist.

— Bella! Vocea lui era o simplă şoaptă, doar o mişcare a buzelor susţinută de un suspin de tristeţe. Nu vreau asta pentru tine. Toată această... urâţenie.

Ea se întoarse cu spatele la el. O clipă mai târziu, apăsă acceleraţia.

Drumul cu o singură bandă care ducea departe de cabană era singura ei opţiune şi se ruga să nu întâlnească pe nimeni pe drum. Când ieşi pe Route 22, spuse o rugăciune de mulţumire către Fecioara Scrib şi se îndreptă spre Havers în viteză.

Înclinând oglinda retrovizoare, ea se uită pe bancheta camionetei. Probabil îngheţaseră acolo în spate, dar nu îndrăzni să încetinească.

Poate că frigul ar fi încetinit pierderea de sânge pentru amândoi.

Oh, Dumnezeule!

*

Phury era conştient că un vânt îngheţat îi sufla peste pielea goală şi peste capul chel. Gemu şi se ghemui. Oh, Dumnezeule, îi era frig! „Prin asta trebuia să treci pentru a ajunge în Exitus? Atunci mulţumeşte-i Fecioarei că s-a întâmplat doar o singură dată!”

Ceva se mişca lângă el. Braţe… erau braţe care veneau în jurul lui, braţe care îl strângeau într-un fel de căldură. Tremurând, el se ridică spre cel care îl ţinea atât de uşor.

Ce era zgomotul acela? Aproape de urechea lui. Un alt sunet decât vuietul vântului.

Un cântec. Cineva cânta pentru el.

Phury zâmbi slab. Ce frumos! Îngerii care îl duceau în Exitus chiar aveau voci frumoase.

Se gândi la Zsadist şi compară melodia frumoasă pe care o auzea acum cu cele pe care le ascultase în viaţa reală.

Da, Zsadist avusese o voce de înger, după cum se dovedise. O avea cu adevărat.

Capitolul 47

Când Zsadist se trezi, primul său instinct fu să se ridice. „O idee a dracului de proastă”. Umărul său trosni şi îl doborî cu o nouă lovitură de durere atât de intensă, încât leşină din nou.

Runda a doua.

De data asta, când se trezi, cel puţin îşi aminti ce să nu facă. Îşi întoarse capul încet în loc să încerce să se ridice

la verticală. Unde naiba se afla? Locul părea la jumătatea distanţei dintre un dormitor de oaspeţi şi un salon de spital – Havers. Se afla la clinica lui Havers.

Şi cineva stătea în umbră în cealaltă parte a camerei necunoscute.

— Bella? răcni el.

— Îmi pare rău! Butch se aplecă înainte, spre lumină. Doar eu.

— Ea unde este? La naiba, era răguşit! E bine?

— E bine.

— Unde… unde este?

— Pleacă din oraş, Z. De fapt, cred că a plecat deja.

Zsadist închise ochii. Se gândi câteva clipe la avantajul de a leşina din nou.

Totuşi, nu o putea învinovăţi că plecase. Oh, Dumnezeule, în ce situaţii fusese pusă! Nici mai mult, nici mai puţin decât uciderea *lesserului.* Era mai bine ca ea să plece departe de Caldwell.

Deşi îl durea tot corpul din cauza pierderii. Îşi drese vocea.

— Phury? El este...

— Chiar alături. Capsat, dar bine. Amândoi zăceţi aici de câteva zile.

— Tohr?

— Nimeni nu are idee unde este. E ca şi cum ar fi dispărut. Poliţistul răsuflă din greu. John ar trebui să stea la conac, dar nu îl putem scoate din centrul de antrenament. A dormit în biroul lui Tohr. Mai vrei şi alte noutăţi? În timp ce Z clătina din cap, poliţistul se ridică în picioare. Te las singur acum. Am presupus că te vei simţi mai bine ştiind cum stau lucrurile.

— Mulţumesc, Butch.

Ochii poliţistului se aprinseră la auzul numelui său, făcându-l pe Z să-şi dea seama că nu-l mai rostise niciodată.

— Sigur, spuse bărbatul. Nicio problemă.

Când uşa se închise uşor, Zsadist se ridică în picioare. În timp ce i se învârtea capul, îşi smulse conexiunile la

monitoare de pe piept şi de la degetul arătător. Alarmele începură să se declanşeze, iar el le reduse la tăcere împingând suportul care se afla lângă pat. Încurcătura de monitoare se deconectă singură în drum spre podea şi tăcu.

Smulse cateterul cu o grimasă şi se uită la perfuzia care îi intra în antebraţ. Era pe punctul de a-l smulge din venă, dar apoi se gândi că ar fi fost mai inteligent să-şi înfrâneze acea pornire. Numai Dumnezeu ştia ce se pompa în el. Poate că avea nevoie de asta.

Se ridică în picioare, iar corpul lui se simţea ca un sac de fasole, tot desfăcut în interiorul pielii. Totuşi, tija de perfuzie era un sprijin bun, aşa că merse pe hol. Când porni spre camera de lângă a lui, asistentele veniră în fugă din toate direcţiile. Le îndepărtă şi împinse prima uşă la care ajunse.

Phury zăcea întins pe patul dublu, cu firele conectate la el ca la o centrală electrică.

Bărbatul îşi întoarse capul.

— Z, ce faci treaz?

— Dau de lucru personalului medical. Închise uşa şi se strecură în cameră, îndreptându-se spre pat. Sunt al naibii de rapizi, de fapt.

— N-ar trebui să…

— Taci şi dă-te mai încolo!

Phury părea surprins ca naiba, dar se dădu într-o parte în timp ce Z îşi aşeza trupul epuizat pe saltea. Când se întinse pe spate pe perne, cei doi scoaseră suspine identice.

Z se frecă la ochi.

— Eşti urât fără tot părul ăla, să ştii.

— Asta înseamnă că o să ţi-l laşi să crească?

— Nu. Zilele mele de regină a frumuseţii s-au terminat.

Phury chicoti. Apoi urmă o tăcere lungă.

În liniştea aceea, Zsadist îşi tot imagina cum fusese să intre în acea magazie a *lesserului* şi să-l vadă pe Phury legat de acea masă, fără păr, cu faţa bătută măr. Să fie

martor la durerea geamănului său fusese... o agonie.

Z îşi drese vocea.

— N-ar fi trebuit să te folosesc aşa cum am făcut-o.

Patul se clătină ca şi cum Phury şi-ar fi smucit capul.

— Ce?

— Când am vrut să... mă rănesc. N-ar fi trebuit să te oblig să mă baţi. Nu veni niciun răspuns, iar Z se întoarse pentru a se uita şi văzu că Phury îşi acoperea ochii cu mâinile. A fost crud din partea mea, spuse Z în aerul slab şi tensionat dintre ei.

— Am urât să-ţi fac asta.

— Ştiu, şi am ştiut asta când te-am făcut să mă loveşti până ce am sângerat. Faptul că m-am hrănit din suferinţa ta a fost cea mai crudă parte. Nu o să-ţi mai cer niciodată să faci asta.

Pieptul gol al lui Phury se ridica şi cobora.

— Aş prefera să fiu eu decât oricine altcineva. Aşa că, atunci când ai nevoie, să mă anunţi. O voi face eu.

— Dumnezeule, Phury.

— Ce? E singura cale prin care mă vei lăsa să am grijă de tine. Singurul mod în care mă vei lăsa să te ating.

Acum Z era cel care îşi acoperea ochii cu un antebraţ. Trebui să tuşească de câteva ori înainte de a vorbi.

— Uite, nu mă mai salva, frate, bine? Asta s-a terminat acum. S-a terminat. E timpul să renunţi. Nu primi niciun răspuns. Aşa că Z aruncă din nou o privire exact când o lacrimă aluneca pe obrazul lui Phury. Ah, la naiba! şopti Z.

— Da. Cam aşa ceva. O altă lacrimă se rostogoli din ochii lui Phury. Dumnezeule... La naiba, lăcrimez!

— Bine, pregăteşte-te!

Phury îşi frecă faţa cu palmele.

— De ce?

— Pentru că... cred că o să încerc să te îmbrăţişez.

Mâinile lui Phury căzură şi privi cu o expresie lipsită de sens.

Simţindu-se ca un mare ticălos, Z se împinse spre geamănul său.

— Ridică-ţi capul, la naiba!

Phury îşi încovoie gâtul. Z îşi strecură braţul pe dedesubt. Cei doi îngheţară în poziţii nefireşti.

— Ştii, asta era al naibii de uşor când erai inconştient în spatele camionetei.

— Tu ai fost?

— Crezi că a fost Moş Crăciun sau ceva de genul ăsta?

Z era copleşit de emoţii. Dumnezeule! Chiar era expus aici. Ce naiba făcea?

— Credeam că eşti un înger, zise Phury încet, în timp ce-şi lăsă capul înapoi pe braţul lui Z. Când mi-ai cântat, am crezut că mă conduci în siguranţă spre Exitus.

— Nu sunt un înger.

Se ridică şi-şi trecu mâna peste obrazul lui Phury, îndepărtând lacrimile. Apoi închise pleoapele bărbatului cu vârful degetelor.

— Sunt obosit, şopti Phury. Atât de… obosit!

Z se uită la faţa geamănului său pentru ceea ce părea a fi prima dată. Vânătăile se vindecau deja, umflăturile atenuându-se, tăietura zimţată pe care şi-o făcuse singur se estompa. Ceea ce se dezvăluia erau linii de epuizare şi de încordare, nu o mare îmbunătăţire.

— Eşti obosit de secole, Phury. E timpul să mă laşi în pace.

— Nu cred că pot.

Zsadist inspiră adânc.

— În noaptea aceea am fost luat de lângă familie. Nu, nu te uita la mine! Este prea... aproape. Nu pot să respir când o faci. Dumnezeule, închide ochii, bine? Z mai tuşi o dată, sunetele guturale fiind singurul motiv pentru care vorbea gâtuit. În noaptea aceea, nu a fost vina ta că nu ai fost răpit. Şi nu poţi compensa faptul că tu ai fost norocos, iar eu nu am fost. Vreau să nu mai ai grijă de mine.

Respiraţia lui Phury tremura.

— Ai... ai vreo idee cum m-am simţit când te-am văzut în celula aia dezbrăcat şi înlănţuit şi când am ştiut ce ţi-a făcut acea femeie atât de mult timp?

— Phury...

— Ştiu totul, Z. Ştiu tot ce ţi s-a întâmplat. Am auzit despre asta de la bărbaţi care... au fost acolo. Înainte de a şti că ei vorbeau despre tine, am auzit poveştile.

Zsadist înghiţi în sec, deşi i se făcuse greaţă.

— Întotdeauna am sperat ca tu să nu fi aflat. M-am rugat ca tu...

— Aşa că trebuie să înţelegi de ce mor pentru tine în fiecare zi. Durerea ta este a mea.

— Nu, nu este. Jură-mi că vei înceta!

— Nu pot.

Z închise ochii. În timp ce zăceau împreună, voia să îşi ceară iertare pentru toate lucrurile de rahat pe care le făcuse de când Phury îl eliberase şi voia să ţipe la geamănul său pentru că era un erou nenorocit. Dar mai ales voia să-i dea înapoi lui Phury toţi acei ani irosiţi. Bărbatul merita mai mult decât primise el de la viaţă.

— Ei bine, atunci nu-mi dai nicio alternativă.

Capul lui Phury se smuci de pe braţul lui Z.

— Dacă te sinucizi…

— Cred că ar fi mai bine să încerc să nu-ţi dau atâtea motive de îngrijorare.

Z simţi cum întregul corp al lui Phury deveni moale.

— Oh, Dumnezeule!

— Totuşi, nu ştiu cum o să meargă. Instinctele mele au fost perfecţionate pentru furie, ştii. Probabil voi fi mereu un declanşator rapid.

— Oh, Dumnezeule!

— Dar, ştii, aş putea lucra la asta. Sau ceva de genul ăsta. La naiba, nu ştiu. Probabil că nu.

— Oh, Dumnezeule! O să te ajut eu. În orice fel pot.

Z dădu din cap dezaprobator.

— Nu. Nu vreau ajutor. Trebuie să fac asta singur.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Îmi amorţeşte braţul, spuse Z.

Phury îşi trase capul, iar Zsadist îşi trase braţul, dar nu plecă.

*

Chiar înainte de a pleca, Bella se duse în camera care îi fusese dată lui Zsadist. Îşi amânase plecarea cu câteva zile, spunându-şi că nu o făcea pentru că aştepta ca el să-şi revină. Ceea ce era o minciună.

Uşa era întredeschisă, aşa că bătu în stâlp. Se întrebă ce avea să spună el când avea să intre pur şi simplu. Probabil nimic.

— Intră, spuse o femeie.

Bella păşi în cameră. Patul era gol, iar un suport pentru echipament de monitorizare era întins pe o parte, ca şi cum ar fi fost mort. O asistentă aduna bucăţi de pe podea şi le punea într-un coş de gunoi. În mod clar, Zsadist se trezise şi o luase din loc.

Asistenta zâmbi.

— Îl căutaţi? Este alături, cu fratele său.

— Mulţumesc.

Bella se duse în următoarea cameră şi bătu încet. Când nu primi niciun răspuns, intră.

Cei doi stăteau culcaţi spate în spate, atât de strâns lipiţi unul de celălalt de parcă spinările lor erau topite. Mâinile şi picioarele lor erau încolăcite în poziţii identice, cu bărbia înghesuită în piept. Şi-i imagină în pântecul mamei lor aşa, odihnindu-se împreună, ignorând toate ororile care îi aşteptau afară.

Era ciudat când se gândea că sângele ei era în amândoi. Era singura moştenire pe care o lăsa celor doi, singurul lucru pe care îl lăsa în urmă.

Fără avertisment, ochii lui Zsadist se deschiseră.

Strălucirea galben-aurie fu o surpriză atât de mare, încât tresări.

— Bella… întinse mâna spre ea. Bella…

Ea făcu un pas înapoi.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

Când el îşi coborî mâna, ea trebui să se uite în altă parte.

— Unde te duci? o întrebă el. Într-un loc sigur?

— Da. Se îndrepta spre coastă, spre Charleston, în

Carolina de Sud, spre familia extinsă care era mai mult decât fericită să o primească. Va fi un nou început pentru mine. O nouă viaţă.

— Bine. Asta e bine.

Ea închise ochii. Măcar o dată, măcar o dată i-ar fi plăcut să audă regret în vocea lui pentru că pleca. La urma urmelor, cum acesta era ultimul lor rămas-bun, cel puţin nu mai trebuia să fie dezamăgită.

— Ai fost atât de curajoasă, spuse el. Îţi datorez viaţa mea. Şi a lui. Eşti atât de… curajoasă!

Era pe dracu'! Era pe cale să cedeze complet.

— Sper ca tu şi Phury să vă vindecaţi repede. Da, sper.

Urmă o tăcere lungă. Apoi se uită pentru ultima oară la faţa lui Zsadist. Atunci ştiu că, deşi avea să se împerecheze cândva în viitor, niciun mascul nu avea să-i ia vreodată locul.

Şi, oricât de puţin romantic suna, pur şi simplu era neplăcut. Sigur, ea trebuia să triumfe asupra pierderii. Dar îl iubea şi nu avea să fie cu el, iar tot ce voia să facă era să se bage într-un pat undeva, să stingă lumina şi să stea întinsă acolo. Timp de un secol.

— Vreau să ştii ceva, spuse ea. Mi-ai zis că într-o zi mă voi trezi şi voi regreta că sunt cu tine. Ei bine, aşa e. Dar nu din cauza a ceea ce ar spune *glymera.* Îşi încrucişă braţele la piept. După ce am fost pusă la zid de înalta societate o dată, nu mă mai tem de aristocraţie şi aş fi fost mândră să stau alături de tine. Dar da, îmi pare rău că am fost cu tine.

Pentru că faptul că o părăsise fusese o lovitură zdrobitoare. Mai rea decât toate lucrurile prin care trecuse cu *lesserul.*

Una peste alta, ar fi fost mai bine ca ea să nu ştie ce pierdea.

Fără să mai spună nimic, se întoarse şi ieşi din cameră.

*

În timp ce zorii se ridicau peste peisaj, Butch intră în Groapă, îşi dădu jos haina şi se aşeză pe canapeaua din piele. SportCenter era fără sonor. *Late Registration* a lui Kanye West era pe sunet surround.

V apăru în uşa bucătăriei, în mod clar abia sosit după o noapte de luptă: era fără cămaşă şi cu un ochi vânăt, încă în piele şi bocanci.

— Ce mai faci? îl întrebă Butch, uitându-se la altă vânătaie care apărea pe umărul colegului său de cameră.

— Nu mai bine decât tine. Arăţi frânt, poliţistule!

— Cu siguranţă.

Îşi lăsă capul pe spate. Să-l supravegheze pe Z păruse lucrul pe care trebuia să-l facă în timp ce toţi ceilalţi fraţi erau plecaţi să-şi facă treaba. Dar era epuizat, chiar dacă tot ce făcuse fusese să stea pe un scaun timp de trei zile la rând.

— Am ceva care să te înveselească. Poftim!

Butch clătină din cap în timp ce un pahar de vin îi apăru în faţa ochilor.

— Ştii că nu beau roşu.

— Încearcă-l!

— Nu, am nevoie de un duş şi apoi de ceva mai înţepător. Butch îşi înfipse mâinile în genunchi şi începu să se ridice.

Vishous îi ieşi în cale.

— Ai nevoie de asta. Ai încredere în mine!

Butch îşi lăsă fundul să se scufunde la loc în timp ce luă paharul. Mirosi vinul. Bău puţin.

— Nu e rău. Puţin cam gros, dar nu e rău. E un merlot?

— Nu chiar.

Îşi lăsă capul pe spate şi înghiţi serios. Vinul era puternic, arzându-şi drumul spre stomac, ameţindu-l puţin. Ceea ce îl făcu să se întrebe când fusese ultima oară când mâncase.

În timp ce sorbea ultima picătură, se încruntă. Vishous îl privea mult prea atent.

— V? S-a întâmplat ceva?

Puse paharul pe masă şi se încruntă.

— Nu… nu, totul este în regulă. Totul va fi în regulă acum.

Butch se gândi la problemele colegului său de cameră din ultima vreme.

— Hei, am vrut să te întreb despre viziunile tale. Tot absente?

— Păi, am avut una acum zece minute. Aşa că poate că s-au întors.

— Ar fi bine. Nu-mi place să te văd speriat.

— Eşti în regulă, poliţistule. Ştii asta?

Vishous zâmbi şi îşi trecu o mână prin păr. În timp ce braţul îi cobora, Butch zări încheietura fratelui. Pe interiorul ei era o tăietură roşie şi proaspătă. Una care fusese făcută cu câteva minute în urmă.

Butch se uită la paharul de vin. O suspiciune oribilă îi purta din nou privirea spre băutura colegului său de cameră.

— Dumnezeule! V, ce… ce ai făcut? Sări în picioare chiar în momentul în care primul spasm îi cuprinse stomacul. Oh, Dumnezeule, Vishous!

Fugi spre toaletă ca să vomite, dar nu ajunse atât de departe. De îndată ce porni în camera lui, V îl atacă din spate, doborându-l pe pat. Când începu să se sufoce, Vishous îl întoarse pe spate şi îşi împinse podul palmei pe bărbia lui Butch, ţinându-i gura închisă.

— Nu te împotrivi, spuse V cu asprime. Ţine-l! Trebuie să-l ţii!

Burta lui Butch se încordă şi se înecă brusc cu rahatul care îi urcă în gât. Panicat, ameţit, incapabil să respire, se împinse în trupul greu care îl încălecase şi reuşi să-l dea pe Vishous într-o parte. Dar, înainte de a se elibera, V îl apucă de la spate şi îl forţă din nou să închidă maxilarul.

— Ţine-l! gemu V în timp ce se luptau pe pat.

Butch simţi cum un picior gros vine în jurul lui şi îi prinde coapsele. Mişcarea de wrestling funcţionă. Nu se putea mişca. Se luptă totuşi.

Spasmele şi greaţa se intensificară până când crezu că aveau să-i explodeze ochii. Apoi urmă o explozie în intestin şi începură să se işte scântei prin tot corpul – scântei care aprinseră o furnicătură –, apoi un zumzet. Căzu nemişcat, lupta dispărând din el în timp ce absorbea senzaţiile.

V îşi relaxă strânsoarea şi îşi îndepărtă mâna, deşi păstră un braţ în jurul pieptului lui Butch.

— Aşa… Respiră. Te descurci bine.

Zumzetul se intensifica acum, transformându-se în ceva asemănător cu sexul, dar nu chiar. Nu, cu siguranţă nu era nimic erotic, dar corpul lui nu făcea diferenţa. Se întări, erecţia împingând în pantalonii lui, corpul fiind brusc înfiorat de căldură. Se arcui pe spate, un geamăt ieşindu-i din gură.

— Aşa, zise V în urechea lui. Nu te împotrivi! Lasă-l să se reverse prin tine.

Şoldurile lui Butch se rotiră de la sine, iar el gemu din nou. Era fierbinte precum centrul soarelui, pielea îi era hipersensibilă, iar vederea îi dispăruse. Şi apoi vuietul din măruntaiele lui se mută la inimă. Într-o clipă, toate venele i se aprinseră ca şi cum ar fi avut benzină în ele, tot interiorul lui devenind o reţea de foc din ce în ce mai fierbinte. Sudoarea se revărsa pe el în timp ce trupul i se rotea şi i se zvârcolea, iar el îşi lăsă capul înapoi pe umărul lui Vishous. Sunete răguşite îi ieşeau din gură.

— O să mor…

Vocea lui V era chiar acolo cu el, ajutându-l să treacă peste asta.

— Trebuie să rămâi cu mine, omule. Continuă să respiri! Asta nu va dura mult timp.

Tocmai când Butch credea că nu mai putea suporta infernul, un orgasm puternic îl cuprinse. În timp ce vârful mădularului îi exploda, Vishous îl ţinu în timpul convulsiilor, vorbind în limba veche. Şi apoi se termină. Trecu ca o furtună. Gâfâind, slăbit, Butch tresări, în timp ce V se dădu jos din pat şi îl acoperi cu o pătură.

— De ce… spuse Butch ca un beţiv. De ce, V?

Faţa lui Vishous apăru în faţa lui. Ochii de diamant ai fratelui străluceau, până când cel stâng deveni brusc complet negru, pupila extinzându-se până când irisul şi partea albă deveniră doar o gaură infinită.

— *De ce*... Nu ştiu. Dar am văzut că trebuia să bei din mine. Ori asta, ori urma să intri în pământ. V întinse mâna şi îi netezi părul lui Butch. Dormi. Te vei simţi bine până la căderea nopţii pentru că ai trăit.

— Asta ar fi putut... s*ă mă ucidă?*

Păi, la naiba, da! Presupusese că avea să moară.

— Nu ţi-aş fi dat-o dacă nu eram sigur că vei supravieţui. Închide ochii, acum! Lasă-te în voia sorţii, da?

Vishous se îndreptă spre ieşire, dar se opri în pragul uşii.

În timp ce fratele se uita înapoi, Butch simţi cea mai ciudată senzaţie – o legătură care curgea între ei, ceva mai tangibil decât aerul dintre corpurile lor. Făurită în cuptorul în care tocmai fusese, adâncă precum sângele din venele lui, o legătură miraculoasă.

„Fratele meu”, se gândi Butch.

— N-o să las să ţi se întâmple nimic, poliţistule.

Şi Butch ştia că era absolut adevărat, deşi nu-i plăcea deloc să fie luat prin surprindere. Dar, dacă ar fi ştiut ce era în paharul ăla, nu ar fi înghiţit niciodată rahatul ăla. Nici vorbă de aşa ceva.

— În ce mă transformă asta? întrebă el cu blândeţe.

— Nimic din ceea ce nu erai înainte. Încă eşti doar un om.

Butch oftă uşurat.

— Ascultă, fă-mi o favoare! Avertizează-mă înainte de a mai face altă cascadorie ca asta. Aş prefera să aleg. Apoi zâmbi vag. Şi încă nu suntem împreună.

V izbucni în râs.

— Du-te la culcare, colegule de cameră. Poţi să-mi dai un şut în fund pentru asta mai târziu.

— Aşa voi face.

În timp ce spatele lat al fratelui dispărea pe hol, Butch închise ochii.

Încă un om… Doar un… om.
Somnul îl revendică precum un premiu.

Capitolul 48

În seara următoare, Zsadist îşi trase pantalonii din piele pe el. Era încordat, dar se simţea incredibil de puternic şi ştia că sângele Bellei încă îl hrănea, dându-i toată puterea, făcându-l întreg.

Îşi drese vocea în timp ce-şi încheia fermoarul, încercând să nu plângă după ea ca un fătălău.

— Mulţumesc că le-ai adus, poliţistule!

Butch încuviinţă.

— Nicio problemă. Ai de gând să încerci să te dematerializezi până acasă? Pentru că am Escalade-ul dacă nu te simţi în stare.

Z îşi trase o helancă peste cap, îşi puse bocancii în picioare, trase de timp.

— Z? Z, omule?

Se uită la poliţist. Clipi de câteva ori.

— Scuze, ce?

— Vrei să mergi cu mine?

Z se concentră asupra lui Butch pentru prima dată de când bărbatul intrase în cameră cu zece minute în urmă. Era pe punctul de a răspunde la întrebarea lui când instinctele lui se aprinseră. Înclinând capul, adulmecă puţin. Se holbă la bărbat. Ce naiba…?

— Poliţistule, pe unde ai umblat de când te-am văzut ultima oară?

— Pe nicăieri.

— Miroşi diferit.

Butch se înroşi.

— Un aftershave nou.

— Nu. Nu, nu, asta nu e…

— Deci vrei să te duc cu maşina? Ochii căprui ai lui Butch se înăspriră, ca şi cum nu avea de gând să avanseze nici măcar un centimetru mai departe în acest subiect.

Z ridică din umeri.

— Bine, da. Şi hai să-l luăm pe Phury! Mergem amândoi cu tine!

15 minute mai târziu, se îndepărtau de clinică. În drum spre conac, Z stătea pe bancheta din spate şi se uita la peisajul de iarnă care se desfăşura în faţa lor. Ninsese din nou, fulgii străbătând orizontal în timp ce SUV-ul gonea cu viteză pe Route 22. De pe scaunele din faţă, îi auzea pe Phury şi Butch vorbind pe tonuri joase, dar păreau departe, foarte departe. De fapt, totul i se părea aşa necentrat, ieşit din context.

— Casă dulce casă, domnilor, spuse Butch când traseră în curtea complexului.

Dumnezeule! Ajunseseră deja?

Cei trei coborâră şi se îndreptară spre conac, zăpada proaspătă scârţâind sub bocancii lor. De îndată ce intrară în hol, femelele casei se năpustiră asupra lor. Sau, mai degrabă, veniră spre Phury. Mary şi Beth îşi aruncară braţele în jurul fratelui, vocile lor formând un cor încântător de bun venit.

În timp ce Phury le înfăşura pe femei în braţele sale, Z se retrase în umbră. Privi pe ascuns, întrebându-se cum ar fi fost să se simtă în acel nod de membre, dorindu-şi să existe urări de bun venit şi pentru el.

Urmă o pauză ciudată când Mary şi Beth se uitară la el din îmbrăţişarea lui Phury. Femeile îşi întoarseră repede privirea, evitându-i ochii.

— Aşadar, Wrath este sus, spuse Beth, vă aşteaptă cu fraţii.

— Vreo veste despre Tohr? întrebă Phury.

— Nu, şi îi ucide pe toţi. Şi pe John.

— Mă duc să-l văd pe puşti mai târziu.

Mary şi Beth îi oferiră lui Phury o ultimă strângere de mână; apoi el şi Butch se îndreptară spre scări. Z îi urmă.

— Zsadist?

Se uită peste umăr la sunetul vocii lui Beth. Stătea în picioare cu braţele încrucişate la piept, iar Mary era chiar lângă ea, părând la fel de încordată.

— Ne bucurăm că ai reuşit să te întorci, spuse regina.

Z se încruntă, ştiind că nu putea fi adevărat. Nu-şi imagina că le plăcea să-l aibă prin preajmă.

Mary continuă:

— Am aprins o lumânare pentru tine. M-am rugat să te întorci acasă în siguranţă.

O lumânare... aprinsă pentru el? Doar pentru el? În timp ce sângele îi colora faţa, se simţi jalnic pentru că bunătatea însemna atât de mult.

— Mulţumesc!

Făcu o plecăciune, apoi se repezi pe scări, convins că era rubiniu. Dumnezeule... Poate că avea să se descurce mai bine în relaţiile interumane. Într-o zi.

Doar că, atunci când intră în biroul lui Wrath şi simţi ochii fraţilor săi aţintiţi asupra lui, se gândi: „Poate că nu”. Nu putea suporta privirea atentă; era prea mult când era atât de neîmplinit. Când mâinile începură să-i tremure, le băgă în buzunare şi se duse în colţul lui obişnuit, departe de ceilalţi.

— Vreau ca nimeni să nu iasă la luptă în seara asta, anunţă Wrath. Suntem cu toţii mult prea tulburaţi pentru a fi eficienţi. Şi vreau să vă întoarceţi în casă până la ora 4.00 dimineaţa. De îndată ce răsare soarele, vom fi în doliu pentru Wellsie toată ziua, aşa că vreau să vă hrăniţi şi să vă hidrataţi înainte de a ne apuca de asta. În ceea ce priveşte ceremonia pentru dispariţia ei, nu o putem face fără Tohr, aşa că asta e în aşteptare.

— Nu-mi vine să cred că nimeni nu ştie unde s-a dus, zise Phury.

Vishous aprinse un trabuc.

— Mă duc la el acasă în fiecare seară şi tot nu e nici urmă de el. *Doggenul* lui nu l-a văzut şi nici nu a aflat veşti despre el. Şi-a lăsat pumnalele. Armele. Hainele. Maşinile. Ar putea fi oriunde.

— Cum rămâne cu antrenamentul? îl întrebă Phury. Continuăm?

Wrath dădu din cap dezaprobator.

— Mi-ar plăcea, dar suntem prea puţini oameni şi nu

vreau să vă suprasolicit. Mai ales că ai nevoie de timp pentru a te recupera.

— Aş putea ajuta, interveni Z.

Toate capetele se întoarseră în direcţia lui. Neîncrederea de pe feţele lor ar fi provocat râsul dacă nu ar fi fost atât de dureroasă.

Îşi drese vocea.

— Adică Phury ar fi responsabil şi ar trebui să se ocupe de rahatul din clasă pentru că eu nu ştiu să citesc. Dar mă pricep la cuţite. Şi la pumni. La arme. La explozibili. Aş putea ajuta cu pregătirea fizică şi cu partea de arme. Când nu primi niciun răspuns, îşi coborî privirea. Da sau poate că nu. E în regulă. Nu contează.

Tăcerea care urmă îl tulbură îngrozitor. Îşi târî picioarele în jurul lui. Se uită la uşă.

„La dracu'", se gândi el. Ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă.

— Cred că ar fi grozav, spuse Wrath încet. Dar eşti sigur că ţi-ar plăcea?

Z ridică din umeri.

— Aş putea să încerc.

Mai multă linişte.

— Bine… aşa să fie. Şi mulţumesc pentru că te-ai oferit.

— Sigur. Nicio problemă.

Când se despărţiră, o jumătate de oră mai târziu, Z fu primul care ieşi din birou. Nu voia să vorbească cu fraţii despre ce se oferise să facă sau despre cum se simţea. Ştia că toţi erau curioşi în privinţa lui, probabil căutau semne că se îndreptase sau ceva de genul ăsta.

Se întoarse în camera lui ca să se înarmeze. Avea o sarcină grea în faţa lui, o sarcină lungă şi grea şi voia să termine cu ea.

Numai că, în timp ce se îndrepta spre dulapul cu arme din interiorul vestiarului său, ochii lui se fixară pe halatul de satin negru pe care Bella îl purtase atât de des. Cu câteva zile în urmă, îl aruncase la coşul de gunoi din baie, dar Fritz evident că îl luase şi îl agăţase la loc. Z se apleacă şi îl

atinse, apoi îl luă de pe umeraş, îl aşeză pe braţ şi mângâie ţesătura netedă. Îl duse la nas şi inspiră adânc, inhalând atât mirosul ei, cât şi mirosul legăturii lui cu ea.

Era pe punctul de a-l pune la loc când zări ceva care sclipea în timp ce cădea pe podea la picioarele lui. Se aplecă. Micul colier al Bellei. Lăsat în urmă.

Pipăi lanţul fragil o vreme, uitându-se doar la diamantele care scânteiau; apoi îl puse la loc şi-şi scoase armele. Când păşi înapoi în dormitor, vru să plece imediat, dar ochii zăriră craniul Stăpânei aşezat lângă salteaua lui.

Traversând camera, îngenunche în faţa lui şi privi fix în orbitele acestuia.

O clipă mai târziu, se duse la baie, luă un prosop şi se întoarse spre craniu. Înfăşurându-l, îl ridică şi se mişcă repede, apoi alergând pe holul cu statui. O luă pe scara mare spre primul etaj, o tăie prin living şi prin cămara majordomului, apoi traversă bucătăria.

Scările de la subsol se aflau în spate şi nu aprinse lumina când le coborî. Pe măsură ce cobora, sunetul răguşit al cuptorului de modă veche cu cărbune al conacului devenea tot mai puternic.

Apropiindu-se de bestia mare de fier, îi simţi căldura, ca şi cum ar fi fost viu şi febril. Se aplecă şi privi prin mica fereastră de sticlă din cuşcă. Flăcările portocalii lingeau şi ronţăiau cărbunele care le fusese dat, mereu flămânde după mai multă hrană. Răsuci zăvorul, deschise uşa şi primi o explozie în faţă. Fără să ezite, aruncă craniul înăuntru împreună cu prosopul.

Nu aşteptă să se uite cum ardea, ci se întoarse şi se îndreptă spre etaj.

Când ajunse în hol, se opri, apoi urcă la etajul doi. La capătul scărilor o luă la dreapta, merse pe hol şi bătu la una dintre uşi.

Rhage o deschise, cu un prosop în jurul taliei. Păru surprins să vadă cine era.

— Salut, frate!

— Pot să vorbesc cu Mary un minut?

Hollywood se încruntă, dar spuse peste umăr:

— Mary, Z vrea să te vadă.

Mary trase un halat de mătase pe care îl petrecea şi îl lega în timp ce se apropia de uşă.

— Bună.

— Te superi dacă fac asta în particular? spuse Z, aruncând o privire către Rhage.

În timp ce sprâncenele fratelui coborâră, Z se gândi că masculilor legaţi nu le plăcea ca femeile lor să fie singure cu altcineva. Mai ales cu el.

Îşi frecă scalpul.

— Va fi aici, în hol. Nu va dura mult.

Mary păşi între ei şi îşi împinse *hellrenul* înapoi în cameră.

— Este în regulă, Rhage. Du-te şi termină de pregătit cada!

Ochii lui Rhage străluciră, albi, în timp ce fiara lui ieşea la iveală cu propria reacţie. Urmă o pauză grea; apoi Mary fu sărutată puternic pe gât şi uşa se închise.

— Ce este? îl întrebă ea.

Z îi putea mirosi frica faţă de el, dar ea îi susţinu privirea.

Întotdeauna o plăcuse, se gândi el.

— Am auzit că ai predat copiilor autişti.

— Ah… da, aşa e.

— Erau lenţi la învăţat lucruri?

Ea se încruntă.

— Păi, da. Câteodată.

— Şi asta... Îşi drese vocea. Te-a enervat asta? Adică te-ai simţit frustrată din cauza lor?

— Nu. Dacă s-a întâmplat, am fost dezamăgită de mine însămi pentru că nu mi-am dat seama în ce mod trebuiau să înveţe.

În timp ce încuviinţa din cap, el trebui să îşi întoarcă privirea de la ochii ei cenuşii. Se concentră asupra panoului uşii de lângă capul ei.

— De ce întrebi, Zsadist?

Trase aer adânc în piept apoi se aruncă în gol. Când termină de vorbit, riscă o privire spre ea.

Îşi acoperise gura cu mână, iar ochii ei erau atât de blânzi încât păreau lumina soarelui asupra lui.

— Oh, Zsadist, da... Da, o voi face.

*

Phury clătină din cap în timp ce se urca în Escalade.

— Trebuie să fie ZeroSum.

Trebuia să meargă acolo în seara aceea.

— Mă gândeam eu, spuse V în timp ce se strecură la volan, iar Butch urcă în spate.

În timp ce făceau călătoria spre oraş, cei trei fură complet tăcuţi.

Nici măcar muzica nu răsuna în maşină.

Atâta moarte, atâta pierdere, se gândi Phury. Wellsie. Acea tânără femeie, Sarelle, al cărei trup V îl dusese părinţilor ei.

Şi dispariţia lui Tohr era ca o moarte. La fel cea a Bellei.

Agonia tuturor acestor lucruri îl făcu să se gândească la Z. Voia să creadă că Zsadist era pe drumul spre un fel de recuperare. Dar ideea că acel mascul se putea întoarce era complet nefondată. Era doar o chestiune de timp până când nevoia de durere a fratelui avea să se întoarcă, iar nefericitul urma să se destrame din nou.

Phury îşi frecă faţa. Se simţea ca de 1000 de ani în seara aceea, chiar se simţea, dar era, de asemenea, încordat şi agitat, traumatizat pe dinăuntru, deşi pielea i se vindecase. Pur şi simplu nu se putea ţine pe loc. Avea nevoie de ajutor.

20 de minute mai târziu, Vishous opri în spatele ZeroSum şi parcă SUV-ul ilegal. Bodyguarzii îl lăsară să intre imediat, iar cei trei se îndreptară spre secţiunea VIP. Phury comandă un martini, iar când îl primi, îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

Ajutor. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de ajutor dublu... sau urma să explodeze.

— Scuzaţi-mă, băieţi, bolborosi el.

Se îndreptă în partea din spate, spre biroul Reverendului. Cei doi mauri uriaşi încuviinţară, iar unul din ei vorbi în ceasul său. O secundă mai târziu, îl lăsară să treacă.

Phury intră în peşteră şi se concentră asupra Reverendului. Bărbatul stătea în spatele biroului său îmbrăcat într-un costum impecabil cu dungi, mai mult om de afaceri decât traficant de droguri.

Reverendul zâmbi slab.

— Unde naiba este tot părul acela frumos?

Phury aruncă o privire în spatele său pentru a se asigura că uşa de afară era închisă. Apoi scoase trei Benjis.

— Vreau nişte H.

Ochii violeţi ai Reverendului se făcură mici.

— Ce ai spus?

— Heroină.

— Eşti sigur?

„Nu”, se gândi Phury.

— Da, spuse el.

Reverendul îşi trecu mâna prin creasta tunsă.

Apoi se aplecă în faţă şi apăsă un buton de pe interfonul său.

— Rally, vreau o regină în valoare de 300 de dolari aici, sus. Asigură-te că e de calitate! Reverendul se lăsă pe spate în scaunul său. Sincer, nu cred că ar trebui să iei cu tine acasă o asemenea cantitate de praf de puşcă. Nu ai nevoie de rahatul ăla.

— Nu înseamnă că aş primi vreo indicaţie de la tine, dar mi-ai spus că ar trebui să iau ceva mai tare.

— Îmi retrag comentariul.

— Credeam că *symphathii* nu au conştiinţă.

— Şi eu sunt pe jumătate băiatul mamei mele. Aşa că am şi eu un pic.

— Ce norocos eşti!

Bărbia Reverendului coborî, iar în ochii lui scânteie o fracţiune de secundă un rău purpuriu, pur. Apoi zâmbi.

— Nu, voi, ceilalţi, sunteţi norocoşi.

Rally sosi câteva momente mai târziu, iar tranzacţia

nu dură mult. Pachetul împăturit încăpea perfect în buzunarul interior de la pieptul lui Phury.

În timp ce pleca, Reverendul spuse:

— Chestia asta este pură. Foarte pură. Poţi să o presari în ţigară ori să o topeşti şi să te injectezi. Dar îţi dau un sfat. Va fi mai sigur pentru tine să o fumezi. Vei avea mai mult control asupra dozei.

— Eşti atât de familiarizat cu produsele tale!

— Oh, eu nu folosesc niciodată niciunul dintre aceste deşeuri toxice. Te vor ucide. Dar aud de la oameni cum funcţionează. Şi îţi va pune o etichetă pe degetul de la picior.

Realitatea a ceea ce făcea străbătu pielea lui Phury într-o gâdilătură neplăcută. Dar când se întoarse la masa Frăţiei, abia aştepta să plece acasă. Voia să se amorţească de tot. Voia profunzimea pe care auzise că o dădea heroina. Şi ştia că procurase destul drog cât să-l ducă în iadul ceresc de câteva ori.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Butch. Nu poţi sta liniştit în seara asta.

— N-am nimic de făcut.

În timp ce-şi băga mâna în buzunar şi pipăia ce cumpărase, începu să bată din picior pe sub masă.

„Sunt un drogat”, îşi dădu el seama.

Doar că nu mai avea suficient conţinut în el ca să-i mai pese. Moartea era peste tot în jurul lui, duhoarea durerii şi a eşecului poluând aerul pe care îl respira. Avea nevoie să coboare din trenul nebuniei pentru o vreme, chiar dacă asta însemna să se urce într-un alt fel de călătorie bolnavă.

Din fericire sau poate din nefericire, Butch şi V nu rezistară prea mult la club şi ajunseră cu toţii acasă puţin după miezul nopţii. În timp ce intrau în vestibul, Phury îşi trosni degetele, o fierbinţeală stârnindu-i-se sub haine. Abia aştepta să fie singur.

— Vrei să mănânci? spuse Vishous, căscând.

— Absolut, zise Butch. Apoi aruncă o privire în timp ce V pleca spre bucătărie. Phury, vii cu noi să mâncăm ceva?

— Nu, ne vedem mai târziu. Când ajunse pe scări, simţi ochii masculului asupra lui.

— Hei, Phury! strigă Butch.

Phury înjură şi se uită peste umăr. Puţin din elanul său maniacal se scurse când ochii cunoscători ai poliţistului scânteiară spre el.

Butch ştia, se gândi el. Cumva, tipul ştia ce punea la cale.

— Eşti sigur că nu vrei să mănânci cu noi? repetă bărbatul cu o voce joasă.

Phury nici măcar nu trebui să se gândească. Sau poate că refuza să îşi permită asta.

Da, sunt sigur.

— Ai grijă, prietene! Unele lucruri sunt afurisit de greu de îndreptat.

Phury se gândi la Z. La el însuşi. La viitorul de rahat pe care nu prea avea niciun interes să-l traverseze.

— Nu ştiu, spuse el şi plecă.

Când ajunse în camera lui, închise uşa şi îşi lăsă haina de piele pe un scaun. Scoase pachetul, luă nişte fum roşu şi o hârtie de rulat şi făcu o ţigară. Nici măcar nu se gândi să tragă pe nas. Era prea aproape de statutul de dependent.

Cel puţin pentru această primă dată.

Linse marginea hârtiei de rulat, presă bine jointul, apoi se duse la patul lui şi se aşeză cu spatele la perne. Îşi luă bricheta, o apăsă astfel încât flacăra să prindă viaţă şi se aplecă spre strălucirea portocalie, cu ţigara rulată între buze.

Bătaia la uşă îl enervă. Nenorocitul de Butch!

Stinse bricheta.

— Ce e?

Când nu primi niciun răspuns, păstră ţigara şi traversă camera. Deschise uşa.

John se dădu în spate.

Phury inspiră adânc. Apoi iar. Răcoare. Trebuia să se răcorească.

— Ce faci, fiule? îl întrebă el, mângâind ţigara cu degetul arătător.

John îşi aduse carneţelul, scrise câteva rânduri şi le întoarse spre el.

— Îmi pare rău că te deranjez. Am nevoie de cineva care să mă ajute cu poziţiile de jiu-jitsu, iar tu eşti atât de bun la ele.

— Oh, da! Ah, nu în seara asta, John. Îmi pare rău. Sunt… ocupat.

Puştiul încuviinţă. După o pauză, John îi făcu semn de la revedere cu mâna. Se întoarse.

Phury închise uşa, o încuie şi se întoarse direct la pat. Aprinse din nou bricheta, îşi puse ţigara între buze.

În momentul în care flacăra atinse vârful ţigării, îngheţă.

Nu mai putea să respire. Nu putea. Începu să gâfâie. În timp ce palmele i se umezeau, transpiraţia îi apăru deasupra buzei superioare, sub axile şi pe tot pieptul.

Ce naiba făcea? Ce naiba făcea?

„Drogat, un drogat nenorocit. Un drogat de doi bani. Nenorocitule!” Să aducă heroină în casa regelui? Să aprindă rahatul ăsta în complexul Frăţiei? Să se intoxice singur pentru că era prea slab şi să se drogheze?

La naiba, nu, nu avea să facă asta. Nu avea să îşi facă de ruşine fraţii şi regele în felul ăsta. Era destul de rău că era dependent de fumul roşu. Dar H?

Tremurând din cap până în picioare, Phury alergă spre birou, luă pachetul şi o zbughi spre baie. Aruncă în toaletă ţigara şi trase apa. Iar şi iar.

Ieşind din cameră, se repezi pe culoarul holului.

John era la jumătatea scării mari când Phury dădu buzna după colţ şi alergă pe scări. Îl ajunse din urmă pe băiat şi îl trase în braţe atât de tare, încât acele oase fragile trebuie să se fi îndoit.

Lăsându-şi capul pe umărul puştiului, Phury tresări.

— Oh, Dumnezeule... mulţumesc. Mulţumesc, mulţumesc…

Braţele mici veniră în jurul lui. Mâini mici îl mângâiară pe spate.

Când Phury se îndepărtă în cele din urmă, trebui să-şi

şteargă ochii.

— Cred că este o seară minunată pentru a lucra la poziţiile tale. Da, e un moment foarte bun şi pentru mine. Haide!

În timp ce puştiul îl privea, ochii lui păreau dintr-odată ciudat de cunoscători. Şi apoi gura lui John se mişcă încet, formând cuvinte care aveau impact chiar dacă nu aveau sunet.

— Eşti într-o închisoare fără gratii. Îmi fac griji pentru tine. Phury clipi, prins într-un fel ciudat de deformare temporală. Altcineva îi spusese exact aceste lucruri. Chiar vara trecută.

Uşa vestibulului se deschise, întrerupând momentul. În timp ce Phury şi John tresăriră amândoi, Zsadist intră în foaier. Fratele părea abătut în timp ce privea în susul scărilor.

— Oh, salut, Phury. John!

Phury îşi frecă gâtul, încercând să-şi revină din orice fel de déjà-vu sau după clipa ciudată care tocmai se întâmplase cu John.

— Deci, Z, de unde vii?

— O mică excursie. O călătorie mică departe. Ce faci?

— Mergem să lucrăm la mişcările lui John în sala de sport.

Z închise uşa.

— Ce-ar fi să vin şi eu cu voi? Sau poate că ar trebui să o spun altfel: pot să vin şi eu cu voi?

Phury nu putu decât să se holbeze. John părea la fel de surprins, dar cel puţin puştiul avu bunăvoinţa să încuviinţeze din cap.

Phury se scutură pentru a se concentra.

— Da, bineînţeles, fratele meu. Vino cu noi! Eşti întotdeauna… bine-venit.

Zsadist traversă podeaua strălucitoare de mozaic.

— Mulţumesc! Mulţumesc mult!

Cei trei se îndreptară spre pasajul subteran.

În timp ce mergeau spre centrul de antrenament, Phury se uita la John şi se gândea că uneori era nevoie doar

de un fir de păr între maşini pentru a evita un accident mortal.

Uneori, întreaga ta viaţă putea să depindă de o fracţiune de centimetru. Sau de bătaia unei nanosecunde. Sau de bătaia la o uşă.

Îl făcea pe bărbat să creadă în divinitate. Chiar aşa era.

Capitolul 49

Două luni mai târziu…

Bella se materializă în faţa conacului Frăţiei şi privi faţada gri şi sumbră. Nu se aşteptase niciodată să se întoarcă. Dar soarta avea alte planuri pentru ea.

Deschise uşa exterioară şi păşi în vestibul. Când sună la interfon şi îşi arătă chipul în faţa camerei, se simţi ca şi cum ar fi fost într-un fel de vis.

Fritz deschise larg uşile şi făcu o plecăciune, zâmbind.

— Doamnă! Ce plăcere să vă văd!

— Bună. Ea intră şi încuviinţă din cap când el încercă să-i ia haina. Nu va dura mult. Am venit doar să vorbesc cu Zsadist. Un minut.

— Bineînţeles! Stăpânul este aici. Vă rog să mă urmaţi. Fritz o conduse prin foaier până la un set de uşi duble, în tot acest timp pălăvrăgind vesel, punând-o la curent cu lucruri precum ce făcuseră cu toţii de Anul Nou.

Dar *doggenul se* opri înainte de a deschide calea spre bibliotecă.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar păreţi… Aţi vrea să vă anunţaţi? Când sunteţi gata?

— Oh, Fritz, cât de bine mă cunoşti! Mi-ar plăcea să am un minut pentru mine.

El încuviinţă, zâmbi şi dispăru.

Ea respiră adânc şi ascultă vocile şi paşii din casă. Unele erau destul de joase sau destul de zgomotoase pentru a aparţine Fraţilor, iar ea aruncă o privire spre ceas. Era ora 19.00. Trebuiau să se pregătească să iasă.

Se întrebă ce mai făcea Phury. Şi dacă Tohr se întorsese deja. Şi cum era John.

Trăgea de timp. Ea trăgea de timp.

„Acum sau niciodată”, se gândi ea, apucând un mâner de alamă şi răsucindu-l.

Una din uşi cedă fără zgomot.

I se tăie respiraţia când privi în bibliotecă.

Zsadist era aşezat la o masă, aplecat deasupra unei bucăţi de hârtie, cu un creion subţire în pumnul său greu. Mary era lângă el, iar între ei doi era o carte deschisă.

— Ţine minte consoanele tari, spuse Mary, arătând spre carte. Carte. Kilogram. Literele C şi K din aceste cuvinte sună la fel, dar nu sunt la fel. Încearcă din nou.

Zsadist îşi puse mâinile în cap. Cu o voce joasă, spuse ceva ce nu se auzi. Şi apoi creionul lui se mişcă pe hârtie.

— Aşa! Mary îi atinse bicepsul. Ai reuşit.

Zsadist îşi ridică privirea şi zâmbi. Apoi îşi întoarse capul spre Bella şi îşi pierdu expresivitatea.

„Oh, sfântă Fecioară din Exitus”, se gândi ea în timp ce se îmbăta cu privirea lui. Încă îl iubea. Ştia asta până în adâncul sufletului.

„Stai puţin… Ce naiba?” Faţa lui era cu adevărat diferită.

Ceva se schimbase. Nu cicatricea, dar ceva era diferit.

„Nu contează. Termină cu asta ca să poţi pleca”.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea. Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu Zsadist.

Era vag conştientă de faptul că Mary se ridică şi veni la ea, că se îmbrăţişară, că femeia plecă şi închise uşa în urma ei.

— Bună, spuse Zsadist, apoi se ridică încet în picioare.

Bella făcu ochii mari şi se dădu un pas înapoi.

— Dumnezeule! Eşti *imens!*

Îşi duse o mână la pectoralii săi mari.

— Hm... da. M-am îngrăşat vreo 35 de kilograme. Havers. Havers a spus că probabil că nu mă voi mai îngrăşa mult. Dar acum am cam 120.

Deci asta era schimbarea de pe faţa lui. Obrajii nu-i mai erau goi, trăsăturile nu-i mai erau atât de aspre, ochii nu-i mai erau înfundaţi. Arăta... aproape frumos, de fapt. Şi semăna mai mult cu Phury.

Îşi drese vocea cu stângăcie.

— Da, deci, eu şi Rhage... am mâncat împreună.

Dumnezeule! Cu siguranţă făcuseră asta. Corpul lui Zsadist nu era deloc aşa cum îşi amintea ea. Umerii lui erau masivi şi încordaţi, cu muşchi pe care ea îi putea vedea sub tricoul negru strâmt pe care îl purta. Bicepşii lui erau de trei ori mai mari decât fuseseră, iar antebraţele îi erau acum suficient de mari pentru a se potrivi cu mărimea mâinilor sale. Iar stomacul... Burta îi era musculoasă şi puternică, iar pielea îi era întinsă peste coapsele grele, musculoase.

— Te-ai şi hrănit, şopti ea.

Şi instantaneu îşi dori să îşi poată retrage cuvintele. La fel ca tonul de cenzură.

Nu era treaba ei din a cui venă se hrănise, deşi o durea să şi-l imagineze cu una de felul lor – şi cu siguranţă era cea de la care bea. Sângele uman nu avea cum să fie responsabil pentru o astfel de creştere.

Mâna îi căzu de pe piept înapoi pe lângă el.

— Rhage are o membră a Aleselor la care apelează pentru că nu poate folosi vena lui Mary pentru a se hrăni. M-am hrănit şi eu din ea. Urmă o pauză. Arăţi bine.

— Mulţumesc.

Încă o pauză lungă.

— Hm... Bella, de ce ai venit? Nu că m-ar deranja...

— Trebuie să vorbesc cu tine.

El nu părea să ştie ce să răspundă la asta.

— Deci ce faci? îl întrebă ea, arătând spre hârtiile de pe birou.

Nici asta nu era treaba ei, dar iarăşi se împotmolea fără speranţă. Cu limba încleştată. Pierdută.

— Învăţ să citesc.

Ochii ei se aprinseră.

— Oh… uau! Cum merge?

— Bine. Încet. Dar lucrez la asta. Aruncă o privire în jos la hârtii. Mary are răbdare cu mine.

Linişte. Tăcere lungă. Dumnezeule, acum, când era în faţa lui, nu-şi găsea cuvintele!

— Am fost la Charleston, spuse el.

— Ce? Venise să o vadă acolo?

— Mi-a luat ceva timp să te găsesc, dar am reuşit. M-am dus în prima noapte în care am ieşit de la Havers.

— N-am aflat niciodată.

— Nu am vrut să ştii.

— Oh! Ea inspiră adânc, durerea făcând un dans viu sub fiecare centimetru al pielii ei. Era timpul să sară de pe stâncă, se gândi ea. Ascultă, Zsadist, am venit să-ţi spun…

— Nu am vrut să te văd până ce nu termin.

În timp ce ochii lui galbeni se holbau la ea, ceva se schimbă în aerul dintre ei.

— Cu ce? şopti ea.

El îşi coborî privirea la creionul din mână.

— Cu mine.

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg…

— Am vrut să-ţi înapoiez asta. Scoase colierul ei din buzunar. Aveam de gând să ţi-l las în prima seară, dar apoi m-am gândit. Ei bine, oricum, l-am purtat până când nu l-am mai putut pune în jurul gâtului. Acum pur şi simplu îl port cu mine.

Bella rămase fără aer. Între timp, el începu să-şi frece creştetul capului, bicepşii şi pieptul atât de mari acum, încât îi trăseseră cămaşa până când se întinsese la cusături.

— Colierul a fost o scuză bună, şopti el.

— Pentru ce?

— M-am gândit că aş putea să mă duc la Charleston şi să mă prezint la uşa ta ca să ţi-l dau înapoi şi poate… poate mă vei lăsa să intru. Sau ceva de genul ăsta. Eram îngrijorat că alt bărbat te-ar putea curta, aşa că am încercat

să plec cât mai repede posibil. Adică m-am gândit că, dacă aş şti să citesc, dacă aş avea mai multă grijă de mine şi dacă aş încerca să nu mai fiu un nemernic... Clătină din cap. Dar să nu mă înţelegi greşit. Nu mă aşteptam să te bucuri să mă vezi. Eu doar... ştii tu, speram... Cafea. Ceai. O şansă de a vorbi. Sau ceva de genul ăsta. Prieteni, poate. Doar că, dacă aveai un bărbat, nu ţi-ar fi permis asta. Aşa că, da, de aceea m-am grăbit.

Ochii lui galbeni se ridicară spre ai ei. Tresărea, ca şi cum i-ar fi fost teamă de ceea ce ar fi putut trăda chipul ei.

— Prieteni? spuse ea.

— Da... Adică nu te-aş dezonora cerându-ţi mai mult decât atât. Ştiu că regreţi... Oricum, nu puteam să te las să pleci fără... Da, deci prieteni.

Sfinte Sisoe! Venise să o caute. Cu intenţia de a se întoarce şi de a se apropia de ea.

La naiba, asta era complet în afara oricărui scenariu pe care şi-l imaginase când se pregătise să vorbească cu el.

— Eu... Ce spui, Zsadist? bolborosi ea, chiar dacă auzise fiecare cuvânt.

El se uită înapoi la creionul din mână şi apoi se întoarse spre masă. Întorcând caietul cu spirală la o pagină nouă, se aplecă mult şi stătu deasupra hârtiei o bună bucată de timp.

Apoi smulse foaia.

Mâna îi tremura în timp ce o întindea.

— Este neglijent.

Bella luă hârtia. Cu litere de tipar neuniforme, de copil, erau două cuvinte: „TE IUBESC”.

Ea strânse buzele, iar ochii o usturară. Scrisul de mână se ondulă şi apoi dispăru.

— Poate că nu poţi să-l citeşti, spuse el şoptit. Pot să o fac din nou.

Ea dădu din cap aprobator.

— Pot să-l citesc foarte bine. Este… frumos.

— Nu aştept nimic înapoi. Adică... ştiu că nu mai simţi asta pentru mine. Dar am vrut ca tu să ştii. E important să ştii. Şi dacă există vreo şansă să fim împreună, nu pot

renunţa la Frăţie. Dar pot să-ţi promit că voi fi mult mai atent cu mine însumi. Se încruntă şi se opri. La naiba! Ce am spus? Mi-am promis că nu te voi pune în situaţia asta.

Ea strivi hârtia la inimă, apoi se aruncă asupra lui, lovindu-l în piept atât de tare, încât ricoşă. În timp ce braţele lui veniră în jurul ei cu ezitare, ca şi cum nu ar fi avut nicio idee despre ce făcea sau de ce, ea plânse.

În toate pregătirile ei pentru această întâlnire, singurul lucru la care nu se gândise niciodată fusese că ei doi puteau avea un fel de viitor.

Când el îi ridică bărbia şi o privi de sus, ea încercă să zâmbească, dar speranţa nebună pe care o simţea era o povară prea grea şi prea veselă.

— Nu am vrut să te fac să plângi.

— Oh, Dumnezeule, Zsadist, te iubesc!

El făcu ochii atât de mari, încât sprâncenele aproape că îi atinseră linia părului.

— Ce…?

— Te iubesc!

— Spune asta din nou!

— Te iubesc!

— Din nou, te rog, şopti el. Am nevoie să o aud... din nou.

— Te iubesc...

Răspunsul lui fu să înceapă să se roage la Fecioara Scrib în limba veche.

Ţinând-o strâns pe Bella, îngropându-şi faţa în părul ei, îi mulţumi cu atâta elocvenţă, încât ea începu să plângă din nou.

După ce murmură ultima laudă, trecu din nou la engleză.

— Am fost mort până când m-ai găsit, deşi am respirat. Eram lipsit de vedere, deşi puteam să văd. Apoi ai venit tu... şi am fost trezit.

Ea îi atinse faţa. Cu o mişcare lentă, el reduse distanţa dintre gurile lor, apăsând cel mai blând sărut pe buzele ei.

Cât de dulce venise spre ea, se gândi ea. Chiar şi cu

greutatea şi puterea lui, el venise la ea cu dulceaţă.

Apoi se trase înapoi.

— Dar stai, de ce eşti aici? Adică mă bucur că tu...

— Sunt însărcinată.

El se încruntă. Deschise gura. O închise şi scutură din cap.

— Îmi pare rău, ce ai spus?

— Sunt însărcinată. De data asta nu mai primi niciun răspuns din partea lui. O să fii tată. Tot nimic. Sunt însărcinată.

Bine, nu mai avea cum să-i spună altfel. Dumnezeule, dacă nu voia asta?

Zsadist începu să se legene în bocanci, iar sângele îi inundă faţa.

— Porţi în pântec copilul meu?

— Da. Sunt…

Dintr-odată, el o apucă tare de braţe.

— Eşti în regulă? A spus Havers că eşti în regulă?

— Deocamdată. Sunt puţin cam tânără, dar poate că asta va fi în avantajul meu când va veni timpul să nasc. Havers a spus că bebeluşul este bine şi că nu am nicio restricţie. Ei bine, cu excepţia faptului că nu am voie să mă dematerializez după a şasea lună. Şi, ah... Roşea... Acum roşea serios. Nu voi putea să fac sex sau să fiu hrănită de la a paisprezecea lună până la naştere. Ceea ce ar trebui să fie în jurul celei de-a optsprezecea luni.

Când doctorul îi dăduse acele avertismente, ea crezuse că nu trebuia să-şi facă griji pentru niciunul dintre aceste lucruri. Dar poate că acum...

Zsadist încuviinţă din cap, dar chiar nu părea să se simtă bine.

— Pot să am grijă de tine.

— Ştiu că o vei face. Şi mă vei ţine în siguranţă, spuse ea, ştiind că el avea să îşi facă griji în privinţa asta.

— Vei sta aici, cu mine?

Ea zâmbi.

— Mi-ar face plăcere.

— Vrei să te împerechezi cu mine?

— Mă întrebi?

— Da.

Doar că el încă era verde. Avea literalmente culoarea îngheţatei de mentă. Şi aceste cuvinte repetate începuseră să o sperie.

— Zsadist, este în regulă? Nu trebuie să te împerechezi cu mine dacă nu vrei…

— Unde este fratele tău?

Întrebarea o sperie.

— Rehvenge? Ah… Acasă, cred.

— Mergem la el. Acum.

Zsadist o luă de mână şi o târî afară în hol.

— Zsadist.

— Vom obţine consimţământul lui şi ne vom împerechea în această noapte. Şi vom merge cu maşina lui V. Nu vreau să te dematerializezi din nou.

Zsadist o trăgea spre uşă atât de repede, încât era nevoită să fugă.

— Stai, Havers a spus că pot până în luna…

— Nu vreau să-mi asum niciun risc.

— Zsadist, nu este necesar.

Dintr-odată se opri.

— Eşti sigură că îmi vrei copilul?

— Oh, da. Oh, sfântă Fecioară, da! Chiar mai mult acum. Ea îi zâmbi. Îl luă de mână. O aşeză pe burta ei. Vei fi un tată minunat.

Şi atunci el leşină.

*

Zsadist deschise ochii şi o găsi pe Bella privindu-l cu dragostea strălucindu-i pe faţă. În jurul său se aflau şi alţi membri ai gospodăriei, dar ea era singura pe care o vedea.

— Bună, spuse ea încet.

El întinse mâna şi îi atinse faţa. Nu avea de gând să plângă. Nu avea de gând…

„Oh, la dracu’!”

Îi zâmbi în timp ce lacrimile începeau să se

rostogolească.

— Sper... sper că e o fetiţă care arată exact ca...

Vocea i se stinse. Şi apoi, da, ca un nătărău complet, cedă total şi plânse ca un idiot. În faţa tuturor fraţilor. Şi a lui Butch. Şi a lui Beth. Şi a lui Mary. Fără îndoială, o îngrozea pe Bella cu slăbiciunea lui, dar nu se putu abţine. Era pentru prima dată în viaţa lui când se simţea binecuvântat. Norocos. Norocos. Acest moment, acest moment perfect şi strălucitor în timp, acest moment sublim în care era întins pe spate în foaier, cu iubita lui Bella, cu fătul din ea şi cu Frăţia în jurul lui, era cea mai norocoasă zi din viaţa lui. Când plânsul lui patetic se uscă, Rhage îngenunche, zâmbind atât de larg, încât obrajii lui perfecţi erau pe cale să se despice.

— Am venit în fugă când te-ai lovit cu capul de podea. Stai acolo, tăticule! Pot să-l învăţ pe micuţ să lupte?

Hollywood întinse mâna şi, în timp ce Zsadist o apuca să i-o strângă, Wrath se lăsă pe vine.

— Felicitări, fratele meu! Fie ca binecuvântările Fecioarei să fie asupra ta, a *shellanului* tău şi a fiilor tăi.

Când Vishous şi Butch îi transmiseră cuvintele lor laudative, Z se ridică în picioare. Plângea. Dumnezeule, ce fătălău era plângând. La naiba! Bine că nimeni nu părea să fie deranjat.

În timp ce respira adânc, se uita în jur după Phury. Şi acolo era geamănul lui.

În cele două luni care trecuseră de la noaptea în care Phury ieşise în oraş cu acel *lesser,* părul îi crescuse deja până la linia maxilarului, iar cicatricea pe care şi-o făcuse pe faţă dispăruse de mult. Dar ochii îi erau goi şi trişti. Şi erau şi mai trişti acum.

Phury se apropie, iar toată lumea făcu linişte.

— Mi-ar plăcea să fiu unchi, spuse el încet. Mă bucur pentru tine, Z. Şi mă bucur pentru tine… Bella.

Zsadist apucă palma lui Phury şi o strânse atât de tare, încât putea simţi oasele geamănului său.

— Vei fi un unchi bun.

— Poate şi *ghardianul?* se oferi Bella.

Phury îşi plecă privirea.

— Aş fi onorat să fiu *ghardianul* copilului.

Fritz intră cu o tavă de argint cu flacoane de sticlă subţiri. *Doggenul* radia de fericire.

— Pentru a închina cu această ocazie.

Vocile se contopeau şi se amestecau, paharele fiind împărţite, iar râsetele răsunau. Zsadist se uită la Bella când cineva îi puse un flaut în mână.

„Te iubesc”, mimă el. Ea îi zâmbi înapoi şi apăsă ceva în mâna lui. Colierul ei.

— Să-l ţii mereu la tine, şopti ea. Ca să-ţi poarte noroc.

El îi sărută mâna.

— Întotdeauna.

Brusc, Wrath se ridică la înălţimea sa impunătoare, ridică şampania şi lăsă capul pe spate. Cu o voce puternică, impunătoare, strigă atât de tare, încât ai fi putut jura că pereţii conacului se cutremurau.

— Pentru bebeluş!

Toată lumea sări în picioare, ridică paharele şi strigă din toţi plămânii:

— Pentru bebeluş!

Ah, da… Cu siguranţă corul lor de voci era suficient de îndrăzneţ şi asurzitor pentru a ajunge până la urechile sacre ale Fecioarei Scrib. Ceea ce era exact aşa cum cerea tradiţia.

„Ce toast adevărat şi adecvat”, se gândi Z în timp ce o trăgea pe Bella în jos pentru a o săruta pe gură.

— În cinstea bebeluşului! strigară din nou cei din casă.

— Pentru tine, spuse el pe buzele Bellei. *Nalla.*

Capitolul 50

— Mda, ei bine, puteam să mă descurc şi fără partea cu leşinul, bombăni Z în timp ce intra pe aleea casei sigure

în care locuia familia Bellei. Şi toată treaba aia cu plânsul, cu ochii roşii. Cu siguranţă aş fi putut să pierd cu asta. Dumnezeule!

— Mie mi s-a părut că ai fost foarte drăguţ.

Pufnind, opri motorul, îşi luă în palmă SIG Sauerul şi se duse să o ajute să coboare din Escalade. La naiba! Ea avea deja uşa deschisă şi ieşea în zăpadă.

— Aşteaptă-mă! strigă el, apucând-o de braţ.

Ea îl fixă cu privirea.

— Zsadist, dacă continui să mă tratezi ca pe un pahar de vin, o să înnebunesc în următoarele şaisprezece luni.

— Ascultă, femeie, nu vreau să aluneci pe gheaţa asta. Porţi tocuri înalte.

— Oh, pentru numele Fecioarei...

Închise portiera maşinii, o sărută rapid, apoi îşi puse braţul în jurul taliei ei şi o conduse pe aleea din faţă a unei case mari, în stil Tudor. El scană curtea acoperită de zăpadă, degetul de pe trăgaci mâncându-l ca naiba.

— Zsadist, vreau să pui arma deoparte înainte de a te întâlni cu fratele meu.

— Nicio problemă. Vom fi în casă până atunci.

— Nu vom fi atacaţi aici. Suntem în mijlocul pustietăţii.

— Dacă tu crezi că îmi asum chiar şi cel mai mic risc cu tine şi cu copilul meu, eşti nebună!

Ştia că era foarte autoritar, dar nu se putea abţine. Era un mascul responsabil. Cu femeia lui însărcinată. Existau puţine lucruri pe planetă mai agresive sau mai periculoase. Iar nemerniciile alea se numeau uragane şi tornade.

Bella nu se certă cu el. În schimb, zâmbi şi acoperi mâna tare de pe talia ei cu mâna ei.

— Cred că ar trebui să ai grijă ce ceri.

— Ce vrei să spui?

El o aşeză în faţa lui când ajunseră în faţa uşii, blocând-o cu corpul lui. Ura lumina de pe verandă. Îi făcea prea vizibili.

Când o stinse cu mintea, ea râse.

— Întotdeauna te-am vrut un mascul responsabil.

El îi sărută partea laterală a gâtului.

— Ei bine, ţi s-a îndeplinit dorinţa. Sunt profund legat. Foarte legat. Profund, profund, ultra!

Când se aplecă şi lovi mânerul de alamă, corpul lui intră în contact deplin cu al ei. Ea scoase un mic sunet de plăcere şi se frecă de el. El îngheţă.

Oh, Dumnezeule! Oh, nu, intrase instantaneu în erecţie. Nu fusese nevoie decât de acea mică mişcare, iar el avu o mare şi zbârnâitoare…

Uşa se deschise. Se aştepta să vadă un *doggen* de partea cealaltă. În schimb, era o femeie înaltă şi zveltă, cu părul alb, o rochie lungă şi neagră şi o mulţime de diamante.

La naiba! Mama Bellei. Z ascunse pistolul în teaca de la baza spatelui şi se asigură că geaca lui cu două rânduri de nasturi era încheiată până la capăt. Apoi îşi uni mâinile chiar în faţa fermoarului.

Se îmbrăcase cât se putuse de conservator, în primul costum pe care îl purtase vreodată. Şi chiar era încălţat într-o pereche de mocasini de lux. Ar fi vrut să poarte un pulover cu guler înalt pentru a acoperi banda de sclav la gât, dar Bella refuzase asta, iar el presupusese că avea dreptate. Nu se putea ascunde ceea ce fusese şi nici nu trebuia să se ascundă. În plus, indiferent cum era îmbrăcat şi chiar dacă era membru al Frăţiei, *glymera* nu l-ar fi acceptat niciodată – nu doar pentru că fusese folosit ca sclav de sânge, ci şi din cauza felului în care arăta.

Dar Bella nu avea nevoie de ei şi nici el nu avea. Cu toate că avea să încerce să se comporte politicos pentru familia ei.

Bella merse înainte.

— *Mahmen.*

În timp ce ea şi mama ei se îmbrăţişau formal, Z intră în casă, închise uşa şi privi în jur. Casa era formală şi bogată, demnă de aristocraţie, dar nu dădea doi bani pe draperii şi pe tapet. Ceea ce aproba erau contactele de securitate alimentate cu litiu de la toate ferestrele. Şi

receptorii laser din uşă. Şi detectoarele de mişcare de pe tavan. Puncte uriaşe pentru toate astea. Foarte multe.

Bella făcu un pas înapoi. Era încordată în preajma mamei ei, iar el îşi dădea seama de ce. Era clar, după rochie şi după toate acele scântei, că femeia era o aristocrată înrăită. Iar aristocraţii aveau tendinţa de a fi la fel de primitori ca un morman de zăpadă.

— Mahmen, el este Zsadist. Partenerul meu.

Z se încordă în timp ce mama ei îl analiza din cap până în picioare. O dată. De două ori… şi da, şi a treia oară.

Oh, la naiba, avea să fie o seară foarte lungă!

Apoi se întrebă dacă femeia ştia că el o lăsase pe fiica ei însărcinată.

Mama Bellei se apropie, iar el aşteptă ca ea să întindă mâna.

Ea nu îi oferi nimic. În schimb, ochii ei erau umezi.

Grozav. Acum ce trebuia să facă?

Mama ei căzu la picioarele lui, rochia ei neagră întinzându-se în jurul mocasinilor eleganţi pe care îi purta.

— Războinicule, îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o pe Bella acasă.

Zsadist o privi pe femeie preţ de o clipă. Apoi se aplecă şi o ridică uşor de pe podea. În timp ce o ţinea stângaci, se uită la Bella, care avea genul de expresie pe care oamenii o rezervau de obicei pentru fapte de magie. Un mare „ce naiba!” amestecat cu uimire.

În timp ce mama ei se îndepărta şi se tampona cu grijă sub ochi, Bella îşi drese vocea şi întrebă:

— Unde este Rehvenge?

— Sunt chiar aici.

Vocea profundă pătrunse dintr-o cameră întunecată, iar Zsadist aruncă o privire în stânga, când un bărbat uriaş cu un baston…

„Rahat. Oh, rahat! Asta nu se întâmplă”.

Reverendul. Fratele Bellei era acel traficant de droguri mohorât, cu ochi violeţi şi dur, care, conform lui Phury, era cel puţin pe jumătate *symphath.*

Ce coşmar! Practic, Frăţia ar fi trebuit să-l alunge din

oraş. În schimb, Z căuta să se împerecheze în familia tipului. Dumnezeule, Bella ştia măcar ce era fratele ei? Şi nu doar partea cu traficul de droguri.

Z se uită la ea. Probabil că nu, îi spunea instinctul. Din ambele puncte de vedere.

— Rehvenge, el este... Zsadist, zise ea.

Z se uită din nou la mascul. Ochii purpurii adânci care îl priveau erau neclintiţi, dar sub calmul acela era o pâlpâire a aceluiaşi fel de şoc pe care îl simţea Z. La naiba, cum urmau să se desfăşoare toate astea?

— Rehv? murmură Bella. Hm... Zsadist?

Reverendul zâmbi cu răceală.

— Deci ai de gând să te împerechezi cu sora mea acum, după ce ai lăsat-o gravidă? Sau este doar o vizită de curtoazie?

Cele două femei oftară, iar Zsadist simţi că ochii i se întunecară. În timp ce o trăgea cu degetul pe Bella lângă el, ardea de dorinţă să-şi arate colţii. Avea de gând să facă tot posibilul pentru a nu stânjeni pe nimeni, dar dacă zănaticul ăsta avea de gând să mai scoată vreo replică precum aceea, Z avea de gând să-l târască afară pe fratele Bellei şi să-l bată până ce avea să le ceară scuze doamnelor pentru că le supărase.

Fu al naibii de mândru de el însuşi când doar se înfoie puţin.

— Da, am de gând să mă împerechez cu ea. Dacă renunţi la rolul de dur, civilule, s-ar putea să te invităm la ceremonie. Altfel, eşti scos de pe listă.

Ochii Reverendului se aprinseră. Dar apoi râse brusc.

— Uşurel, frate! Vreau doar să mă asigur că sora mea este îngrijită.

Bărbatul întinse mâna. Zsadist întâlni palma mare la jumătatea drumului.

— Pentru tine sunt cumnat. Şi va fi, nu-ţi face griji din pricina aceasta.

Epilog

Douăzeci de luni mai târziu…

Oh, ce supliciu! Antrenamentul ăsta avea să-l omoare. Sigur, voia să intre în Frăţie sau cel puţin să fie unul dintre soldaţii lor, dar cum putea cineva să supravieţuiască după aşa ceva?

Când, în sfârşit, sosi timpul, noul candidat la pretranziţie cedă, deoarece cursul corp la corp în sfârşit se terminase. Dar nu îndrăzni să arate mai multă slăbiciune de atât.

La fel ca toţi cursanţii, era îngrozit şi înmărmurit de profesorul lor, un mare războinic plin de cicatrici, un membru cu drepturi depline al Frăţiei Pumnalului Negru. Zvonurile abundau despre acest mascul: că mânca *lesseri* după ce îi omora; că ucidea femei pentru distracţie; că cicatricile sale erau opera lui doar pentru că îi plăcea durerea…

Că ucisese recruţi pentru că făcuseră greşeli.

— Mergeţi la duşuri, spuse războinicul, vocea lui profundă umplând sala de sport. Autobuzul vă aşteaptă. Începem mâine la 4.00 fix. Aşa că dormiţi bine la noapte!

Stagiarul fugi împreună cu ceilalţi şi fu recunoscător că ajunse la duşuri. Dumnezeule… Cel puţin ceilalţi din grupă erau la fel de uşuraţi şi de îndureraţi. Toţi erau ca nişte bovine în acest moment, stând sub jetul de apă, abia clipind, extrem de epuizaţi.

Mulţumită bunei Fecioarei, nu avea să se întoarcă pe acele covoraşe albastre uitate de Dumnezeu încă 16 ore.

Numai că, în timp ce se ducea să-şi pună hainele de stradă, îşi dădu seama că îşi uitase bluza de trening. Cu o strângere de inimă, o luă la fugă pe hol şi se strecură înapoi în sala de sport...

Stagiarul se opri brusc.

Profesorul era vizavi, fără tricou, şi se antrena cu un sac de box, cu inelele de la sfârcuri strălucind în timp ce dansa în jurul ţintei sale. Nepreţuită Fecioară din Exitus! Purta semnele unui sclav de sânge, iar cicatricile îi străbăteau tot spatele. Dar, la naiba, se putea mişca! Avea o forţă, o agilitate şi o putere incredibile. Mortale. Cu totul mortale. Absolut mortale.

Stagiarul ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu putu să-şi întoarcă privirea. Nu mai văzuse niciodată ceva care să izbească atât de repede sau să lovească atât de tare ca pumnii masculului. Evident, zvonurile despre instructor erau toate adevărate. Era un ucigaş în toată regula.

Cu un pocnet metalic, o uşă se deschise la celălalt capăt al sălii de sport, iar sunetul plânsetelor unui nou-născut răsunară până în tavanul înalt. Războinicul se opri în mijlocul loviturii şi se roti când o femeie încântătoare care purta un bebeluş într-o pătură roz veni spre el. Faţa i se îmblânzi, topindu-se pur şi simplu.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse femeia peste plânsete. Dar ea îşi vrea tatăl.

Războinicul o sărută pe femeie în timp ce luă bebeluşul în braţele sale grele, legănând nou-născutul pe pieptul său gol. Fetiţa îşi întinse mânuţele în sus şi în jurul gâtului său, apoi se lipi de pielea lui, liniştindu-se instantaneu.

Războinicul se întoarse şi privi peste saltele, fixându-l pe noul cursant cu o privire netulburată.

— Autobuzul vine în curând, fiule. Ar fi bine să te grăbeşti!

Apoi îi făcu cu ochiul şi se întoarse, punându-şi mâna pe talia femeii, trăgând-o aproape de el şi sărutând-o din nou pe gură.

Recrutul se uită fix la spatele războinicului, văzând ce fusese ascuns în timpul acelei mişcări feroce. Deasupra unor cicatrici, pe pielea lui se aflau două nume în limba veche, unul peste altul.

Bella… şi *Nalla.*

Sfârşit